

Trọng Sinh Chi Nịch Ái

Contents

Trọng Sinh Chi Nịch Ái	2
1. Chương 1: Sống Lại	2
2. Chương 2: Nhật Ký	5
3. Chương 3: Hạ Phi	8
4. Chương 4: Xuyên Tạc	11
5. Chương 5: Nữ Nhân Đúng Là Nữ Nhân	14
6. Chương 6: Thế Lực Xấu	17
7. Chương 7: Thổ Lộ ?	20
8. Chương 8: Tin Có Người Ngoài Hành Tinh Không?	23
9. Chương 9: Mục Tiêu Của Chúng Ta Là	26
10. Chương 10: Thắng Thua	29
11. Chương 11: Chạy Cự Li Dài	31
12. Chương 12: Khiết Phích	34
13. Chương 13: Anh.	37
14. Chương 14: Ăn Đến Ăn Đi Đậu Hủ	39
15. Chương 15: Câu Chuyện Trượt Băng	42
16. Chương 16: Nấu Trê	45
17. Chương 17: Lời Đồn Đãi	47
18. Chương 18: Khi Dễ	49
19. Chương 19: Triệu Chứng	51
20. Chương 20: Tội Muộn	54
21. Chương 21: Tô Tình	58
22. Chương 22: Nhà Triết Học	60
23. Chương 23: Tua Nhanh	63
24. Chương 24: Không Cách Nào Nhịn Được	65
25. Chương 25: Em Nói.	68
26. Chương 26: Biến Thái	70
27. Chương 27: Sắp Đặt	73
28. Chương 28: Bịa Đặt	75
29. Chương 29: Vận Xấu	78
30. Chương 30: Quyết Liệt	80
31. Chương 31: Bầy Bó	83
32. Chương 32: Quán Bar	86
33. Chương 33: Xuất Ngoại	89
34. Chương 34: Tín Nhiệm	94
35. Chương 35: Quyết Định	97
36. Chương 36: Đơn Giản	100
37. Chương 37: Niềm Vui Thú	103
38. Chương 38: Mùi Thơm	108
39. Chương 39: Đọc Diễn Văn	111
40. Chương 40: Điện Thoại	114
41. Chương 41: Tâm Cơ	117

42. Chương 42: Lo Lắng	120
43. Chương 43: Đối Với Thế Giới Đây	122
44. Chương 44: Nhật Nhõ	125
45. Chương 45: Suy Tính	128
46. Chương 46: Ước Định	131
47. Chương 47: Hạnh Phúc	134
48. Chương 48: Đến Nơi	137
49. Chương 49: Nóng Lên	140
50. Chương 50: Vụn Vặt	143
51. Chương 51: Ma Quỷ	146
52. Chương 52: Sáng Tổ	149
53. Chương 53: Thanh Thủy	152
54. Chương 54: Ben	156

Trọng Sinh Chi Nịch Ái

Giới thiệu

Edit:NấmBeta:VũThế loại: hiện đại đô thị, trọng sinh, huynh đệ văn, theo mình nhận xét là phúc hắc công ngày thơ thục

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nich-ai>

1. Chương 1: Sống Lại

“Tiểu Xương, tỉnh, tới giờ uống thuốc rồi.”

Ai, là thanh âm của ai, quen thuộc như vậy. Mí mắt như nặng ngàn cân, tôi dùng sức lực toàn thân mới miễn cưỡng mở ra chúng được. Đập vào mắt là nghìn tia ánh nắng mặt trời, thẳng tắp rơi vào mặt tôi, bắn vào con ngươi tôi. Một khuôn mặt quen thuộc, khuôn mặt bị quên lãng trong góc ký ức thật lâu, xuất hiện rõ ràng ở trước mắt tôi.

“Anh. Anh đã về?” Cổ họng của tôi khô khốc, mỗi lần phát ra một âm tiết liền đau muốn chết, giống như Mỹ Nhân Ngư mang giày thủy tinh giẫm lên gai nhọn. Nước mắt làm ướt mắt tôi, dung mạo tuấn tú của người trước mắt nhất thời một mảnh mơ hồ. Đại não mờ mịt bắt đầu chậm chạp chuyển động, tôi đau khổ cười, trên căn bản có thể khẳng định, lúc này tôi đang nằm mơ.

“Này? Đã lớn như vậy rồi, em còn khóc cái gì. ?” Chủ nhân của thanh âm kia vẫn ôn nhu như trong trí nhớ, ngón tay của anh cũng trước sau như một ấm áp. Năm ngón tay thon dài mà trắng nõn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt tôi. Sau đó anh dừng lại một chút, có chút thăm dò ngạc nhiên hỏi một câu, “A, em rốt cục chịu gọi anh là anh rồi ?”

“Anh chính là anh trai của em.” Nếu như đây là một giấc mơ, vậy hãy để cho tôi vĩnh viễn cũng đừng tỉnh dậy. Tôi miễn cưỡng giang hai tay, nhào vào trong ngực của anh. Mùi cỏ xanh quen thuộc trong trí nhớ, cùng áo sơ mi trắng không nhiễm một hạt bụi. tôi tham lam đem anh giam vào trong ngực, cảm thụ xương sườn anh gây yếu đâm vào cánh tay của tôi. Giấc mơ này rất chân thật. Giống như anh thật sự ở trong ngực tôi, bị tôi ôm chặt.

“Tiểu Xương. Em hôm nay sao vậy?” Thanh âm anh ấy mang theo nồng đậm nghi ngờ, “Dì. Thấm, lo lắng bệnh em trở nặng, muốn đi khám bác sĩ. Anh xem tình huống này của em quả thật rất không tốt, có phải là phát sốt làm đầu óc cháy hồng không.”

“Dì Thấm. Anh là nói, mẹ em?” Tôi vẽ mặt mê mang trừng mắt nhìn, phối hợp nói, “Giấc mơ này thật dài à, lại còn có tình tiết cũ.”

“Cái gì ,em còn tưởng rằng em đang nằm mơ sao?” Anh Tô Văn giả vờ một bộ mặt có vẻ tức giận gõ trán của tôi, đưa cho tôi một viên thuốc con nhộng cùng một ly nước ấm, tôi không nói lời nào liền tống vào dạ dày. Tôi vừa uống nước xong , anh lại đắp chăn cho tôi ,”Em ngủ tiếp một hồi đi, tới chiều nếu còn như vậy. Vậy chúng ta phải đưa em tới bệnh viện .Haha.Khó trách em chịu gọi anh là anh, nếu đầu óc em thanh tỉnh, đoán chừng là làm sao cũng không chịu gọi ra .”

Lúc anh nói câu sau cùng này, giọng điệu rất là cô đơn, vẻ mặt cũng toàn bộ ẩn vào bóng tối. Tôi muốn nhảy lên giường lớn tiếng phản bác anh, muốn nói cho anh đừng cứ như vậy rồi bỏ tôi. Nhưng cuối cùng giống như một con cá rời khỏi nước, chỉ có thể vô lực mở rộng năm ngón tay của mình, suy yếu nói ra, “Không phải.”

“Hào hào ngủ một giấc. Tỉnh lại có lẽ bệnh sẽ bớt.” Anh ấy tắt đèn trong gian phòng, bưng ly nước tôi uống qua ra khỏi phòng. Bẹp bẹp bẹp, tiếng dép ma sát trên sàn nhà càng không ngừng như cái trống đập vào tai tôi, cho đến khi khoảng cách chúng quá xa mới không tình nguyện biến mất.

Tôi không muốn ngủ. Ngủ tiếp sẽ tỉnh, khi tỉnh lại, sẽ không nhìn thấy anh ấy nữa, tôi mơ hồ nghĩ . Nhưng vừa rồi uống thuốc tựa hồ có tác dụng kích thích người ngủ, một chút xíu liền đánh bại ý chí yếu kém của tôi. Vừa nghĩ không nên ngủ, vừa không cách nào ức chế mệt mỏi lần tới.

Anh. em vẫn vô dụng như vậy .Thật vất vả ở trong mộng nhìn thấy anh, nhưng vẫn

.

Mơ hồ mở mắt ra, đập vào mi mắt vẫn là trần nhà trắng xám. Tôi ngồi dậy, lắc đầu, cảm giác đại não không còn hỗn loạn như lúc trước. Đầu giường bày biện một gọng kính đen, cùng đồng hồ báo thức Dream A màu lam nhạt .Kỳ quái, tôi nhớ rất nhiều năm trước, tôi cũng có một đồng hồ báo thức cùng cái kiểu dáng này giống nhau như đúc .Nhưng đó là rất nhiều năm trước, em họ tôi ở phòng khách không cẩn thận làm vỡ, tôi liền đổi một cái đồng hồ báo thức điện tử. Tôi ngồi thẳng người, kinh ngạc nhìn bày biện trong phòng. Lúc này, là đang ở trong mộng sao? Tại sao hết thấy trong phòng này, cùng phòng chúng tôi trước khi dọn nhà, không có một chút khác biệt?

Cái giấc mơ này thật sự là quá cổ quái rồi. Tôi theo bản năng néo mặt của mình . Có cảm giác đau. Nói cách khác, hiện tại tôi cũng không có nằm mơ, mà là thật sự tồn tại ? Cái ý nghĩ này ở trong đầu của tôi chạy tán loạn, giống như một nồi nước sôi bốc lên. Nếu như suy đoán của tôi là thật thì

“Anh ? !” Tôi lớn tiếng kêu lên. Giọng nói vẫn còn mang nét trẻ con, nhưng cái này cũng không trở ngại thanh âm của tôi truyền ra cửa. Một lát sau, cửa phòng đã bị đẩy ra, đi vào cũng không phải là anh Tô Văn, mà là mẹ tôi, Thẩm Thục.

Không đúng, mẹ tôi thoát nhìn, không có trẻ như vậy, cho dù trang điểm có dày cỡ nào cũng không thể che được nếp nhăn thật nhỏ trên trán. Nhưng bà trước mắt tôi, cái trán bằng phẳng, nếu như không phải dưới mắt có một vòng quầng thâm dày thậm chí có thể xưng là phong tư yếu điệu .

“Tiểu Xương! Con cảm thấy khỏe hơn chưa? Có muốn đến bệnh viện hay không? Chỗ nào khó chịu thì nhanh nói cho mẹ biết ha.” Mẹ xoa nhẹ lên trán của tôi, bà đã bao lâu không có chạm vào tôi như vậy rồi? Một năm, hai năm? Tôi hoảng hốt nghĩ , ánh mắt lại gắt gao tập trung vào khuôn mặt trẻ tuổi của bà, không nỡ dời đi.

“Mẹ gần đây là do. không quan tâm cảm thụ của con. Con đừng giận mẹ, có được hay không?” Mẹ nhẹ nhàng nói.

Tôi vội vàng lắc đầu. Không có giận, tôi làm gì phải giận bà .Mẹ nhìn tôi lắc đầu, tựa hồ cũng yên tâm buông tảng đá lớn trong đầu, thở dài, “Mẹ biết, con không thích bác Tô. Ba con ông ấy đã mất nhiều năm như vậy rồi, mẹ cũng quen sống một mình. Mẹ và bác Tô ở chung, cũng là suy nghĩ cho con, con từ nhỏ không nhận được tình thương của cha, mẹ sợ tạo ảnh hưởng không tốt tới tính cách khi con trưởng thành.”

Hả? Đây là đang nói chuyện gì ? Tôi nghi ngờ gật đầu, trong đầu rất nhanh hồi tưởng lại. Ba tôi chết sớm, mẹ và tôi hai người sống cùng nhau . Sau đó tôi mười lăm tuổi , mẹ tôi gả cho bác Tô. Cũng chính là cha của Tô Văn. Bởi vì Tô Văn so với tôi lớn hơn một tuổi, cho nên tôi không thêm gọi người đó là anh. Nhưng

mẹ tôi lúc mới vừa gả cho bác Tô, tôi đặc biệt không muốn, mãnh liệt phản đối một trận. Khi đó tôi còn náo loạn tiết mục bỏ nhà ra đi, kết quả bị bác Tô ở trạm xe lửa bắt về. Bởi vì chuyện này mà bệnh một trận.

Chờ một chút. bệnh nặng chẳng lẽ hiện tại tôi đang khoảng thời gian này?

Vì chứng minh suy đoán của tôi, tôi vội vàng mở miệng hỏi, “Mẹ, mẹ Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Hôm nay? À, con ngủ một ngày một đêm, mấy ngày liên tiếp con không nhớ rõ được.Hôm nay là ngày 26, mẹ đã gọi Thi Thi thay con xin trường nghỉ học.Dù sao các con cũng đã thi xong,vắng mấy ngày cũng không sao.”

Ngày 26 tôi cắn môi dưới, lần nữa xác định kia là cảm giác đau không cách nào nhận sai. Nếu như không đoán sai, tôi nghĩ, thời gian đã đảo ngược.Hiện tại hẳn là năm năm trước, khi mẹ tôi mới vừa gả cho bác Tô .

Mà Thi Thi. chính là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng tôi học chung tiểu học và trung học, thậm chí tương lai học chung cao trung với tôi.Không chỉ có như thế, tôi tốt nghiệp cao trung xong lại bắt đầu điền cuồng mà theo đuổi cô ấy, vì cô ấy mà trở mặt với anh Tô Văn tôi hít sâu một hơi, từ trong ký ức thoát ra, cảm giác hết thấy đã phát sinh trước mắt có phần không thể tưởng tượng nổi.

Đang lúc tôi vẽ mặt mờ mịt,cửa gỗ trong gian phòng lần nữa bị mở ra, bác Tô gương mặt hàm hậu xuất hiện ở phía sau cửa. Ông phát hiện tôi nằm ở trên giường, có chút không biết làm sao gãi gãi đầu, “A, Tiểu Xương tỉnh rồi. Tỉnh là tốt rồi.”

“Được rồi được rồi, anh đừng tới làm loạn thêm.” Mẹ tôi thấy tôi sắc mặt không được tự nhiên,vội vàng kéo bác Tô ra khỏi gian phòng, tiện tay đóng cửa lại. Tôi nhảy xuống giường, đi tới cửa, hiệu quả cách âm của phòng không tốt lắm, tôi nghe được bà nhỏ giọng nói với Bác Tô, “Đứa nhỏ Tiểu Xương này, theo em chịu qua không ít khổ .Anh để nó yên, bình thường đừng làm nó tức giận.”

Sau đó bác Tô nặng nề đáp,”Biết rồi.Anh không muốn chọc cho nó tức giận, anh chỉ là quan tâm nó.” Bạn đang ?

Vành mắt tôi nóng lên. Không nghĩ tới năm đó mẹ lại bảo vệ tôi như vậy. Tại sao ở trong trí nhớ, tôi chỉ nhớ được mẹ đem thức ăn ngon, đồ mặc đẹp cho Tô Văn dùng, chỉ nhớ rõ mẹ kiêu ngạo khi người khác khen ngợi Tô Văn học như thế nào chăm chỉ, không nhớ mẹ như thế nào tỉ mỉ lo lắng cho tôi, không lúc nào có tình thương của mẹ?

Quả thật , khi đó tôi đầy quá ích kỷ, chỉ biết buồn bực của bản thân, lại không biết rằng mỗi tiếng nói hành vi của mình tạo thành bao nhiêu thương tổn cho người khác .Như là chuyện bỏ nhà ra đi, lúc ấy bác Tô cùng mẹ tôi, thậm chí ngay cả anh Tô Văn, chuyến xe cũng không đi, cũng không đi học, vất óc suy tính tìm kiếm tôi khắp nơi.

Hiện tại tôi hiểu được mọi chuyện, cũng cảm thấy mình năm đó thật sự làm cho người ta lo lắng.Chonên tôi lúc này liền mở cửa phòng, hướng về phía mẹ cùng bác Tô vẽ mặt kinh ngạc nói một câu, “Mẹ, bác Tô, thật xin lỗi.”

“Ồ, xin lỗi cái gì ?” Mẹ kinh ngạc hỏi, sau đó bà lập tức sắc mặt nghiêm nghị, vẽ mặt cứng rắn, hướng về phía tôi vung tay múa chân, “Con nhìn lại mình, quần áo cũng không mặc cho tốt mà chạy xuống giường, có phải muốn bệnh thêm một trận không? Mau mau mau, trở về giường nằm ngoan ngoãn cho mẹ một chút đi !”

“A. con không sao.” Bất đắc dĩ, tôi lại bị cưỡng bách nằm lại trên giường. Bác Tô dùng chân ở cửa,vẽ mặt do dự cũng không biết nên vào hay là không vào. Tôi vội vàng cười cười với ông, ý mời vào.Ông lúc này mới bước vào phòng, như lâm đại địch xoa xoa đôi bàn tay, “Cái kia, Tiểu Xương à. sau này không nên chạy loạn nữa.Mẹ con rất lo lắng đó.A, bác,bác cùng Tiểu Văn cũng thế.”

“Anh đừng đề cập tới chuyện kia nữa.” Mẹ tôi vẽ mặt làm bộ như tức giận đẩy bác Tô, nhưng lén lút đánh giá đến sắc mặt của tôi, thấy tôi còn vẽ mặt bình tĩnh sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, có chút cảm khái nói, “Tiểu Xương. . .con hình như sau khi bị bệnh một trận ,trưởng thành không ít.”

“Là con lúc trước không hiểu chuyện.” Tôi cười cười, sau đó duỗi lưng một cái, “Hai người làm việc của mình đi. Con muốn chuẩn bị cho buổi học ngày mai.”

“A, à, không thành vấn đề. Nhớ uống nhiều nước, nếu còn mệt, ngày mai nghỉ thêm một ngày cũng không thành vấn đề. Dù sao cũng có Tiểu Văn giúp con học bổ túc.” Mẹ vỗ vỗ đầu của tôi, đứng lên, cho bác Tô về mặt. Hai người bọn họ một lát sau cùng nhau rời khỏi gian phòng.

Xác định bọn họ đi xa, tôi vội vàng từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng mở ra ngăn kéo tủ đầu giường. Bên trong gồm một quyển sổ dán đầy tem và sách, cùng một cái đèn pin. Đèn pin cầm tay đã sớm hết pin, công tắc cũng bởi vì thường xuyên ma sát mà bong tróc nước sơn. Không sai, năm đó tôi đây yêu thích sưu tập tem, cái cuốn vở này chính là bằng chứng. Tôi không giải thích được tại sao lại trở về năm năm trước. Nhưng vấn đề là, chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy, rốt cuộc là tại sao phát sinh?

Nếu như tôi trở lại năm năm trước, vậy tôi của năm năm sau ở đâu?

Ý nghĩ lộn xộn tràn ngập ở trong đầu của tôi, thỉnh thoảng linh quang hiện lên, nhưng so với lúc nó xuất hiện biến mất còn nhanh hơn.

Chẳng lẽ năm năm sau tôi đã chết? Chết như thế nào? Tại sao chuyện lúc đó. Tôi một chút ký ức cũng không còn?

2. Chương 2: Nhật Ký

Tôi nghĩ tới nào muốn căng ra, nhưng vẫn không có đáp án. Cuối cùng chỉ đành phải đem những ý nghĩ này dạt sang một bên, tiếp tục đào móc “từng cảnh cây ngọn cỏ” trong gian phòng. Chờ một chút..... Nếu như nhớ không lầm thì, anh Tô Văn hiện tại dùng chung gian phòng với tôi?

Sau khi kết hôn với bác Tô, mẹ và tôi liền chuyển vào nhà bác Tô. Nhà bọn họ chỉ có một phòng khách một phòng ngủ, dĩ nhiên là sẽ không có điều kiện cho tôi và anh Tô Văn mỗi người một phòng. Về sau chờ tôi lên lớp mười, chúng tôi mới dọn nhà, ở vùng phụ cận ngoại thành thuê một căn nhà. Nhưng nhà này cách trường học của tôi quá xa, cho nên sau lớp mười, tôi và anh Tô Văn lại bắt đầu trọ ở trường.

Trên bàn gỗ bày ra sách giáo khoa cuối học kỳ của lớp 9, lịch ngày cũng xé đến tháng bảy. Xem ra tôi là mới vừa vượt qua kì thi, cái này đối với học sinh mà nói, là giai đoạn thống khổ. Cũng may tôi vừa tới đã qua kì thi cử, chút ít kiến thức lớp 9 kia tôi đều gần như đã quên mất, mặc dù rất nhiều kiến thức lật sách là có thể nhớ lại, nhưng hiện tại muốn tôi trực tiếp đi thi, thành tích chắc chắn sẽ không lý tưởng. Tôi nhớ năm đó, tôi thi đậu cùng trường cao trung với anh Tô Văn, chỉ mong đoạn lịch sử này không bị thay đổi.

Đồng thời cùng tôi thi vào trường cao trung Minh Vũ, còn có người anh em đáng tin cậy của tôi, Hạ Phi, và thanh mai trúc mã của tôi, Tổng Thi Thi.

Tôi vừa nghĩ, vừa vô ý thức xem xét mặt bàn. Rốt cục dưới mặt bàn cùng lớp thủy tinh mờ ra được một cuốn nhật ký màu đen. Không sai, lúc tôi học lớp 9, vẫn còn thói quen viết nhật ký, cũng thật may tôi lúc ấy có thể nghĩ ra phương pháp đem giấu ở bên dưới bàn. Tôi không chút nghĩ ngợi mở ra cuốn nhật ký, không biết nên khóc hay cười nhìn bút tích mình viết ngoáy. Không nghĩ tới, hồi lớp 9, chữ viết của tôi loạn như vậy. Tôi của năm năm sau chữ viết rất đẹp.

Ngày X tháng X năm XXX. Mưa to gió lớn.

Tôi hận chết các người. Nhất là mi, Tô Văn! Giả vờ quan tâm ta, ta quả thực ghê tởm muốn chết! Mi đừng cho là ta giống mẹ dễ dàng bị lừa như vậy! Ta cho mi biết, chỗ nào có ta thì không có mi, chỗ có mi thì sẽ không có ta!

Đây là nhật ký ngày đó dùng bút máy viết, không ít mực đen bị mangle nước dính qua, làm nó mơ mơ hồ hồ. Nhớ lúc ấy tôi viết nhật ký, nhất định là vừa khóc vừa viết nhỉ? Bút máy cơ hồ muốn chọc thủng trang giấy mỏng manh kia, có thể thấy được lúc ấy tâm tình của tôi không ổn định cỡ nào. Tôi liếm liếm môi, có chút không thể nào tin nổi đem cuốn nhật ký nhét trở về chỗ cũ.

Không nghĩ tới tôi lúc ấy hận anh Tô Văn như vậy, khụ khụ, tôi cũng có chút không thể tin được, tính cách tôi đây từ trước đến giờ không nóng không lạnh lại có ý nghĩ cực đoan như thế. Khó trách sau này anh Tô

Văn ngay cả chào hỏi tôi một cái cũng không thèm liếc ra nước ngoài. Thật ra thì anh chịu đựng tôi đã lâu rồi, lâu đến..... ngay cả tôi đều quên đến tội cùng là bắt đầu từ đâu.

Đang lúc tôi sững sờ, thanh âm từ trước cửa đem tôi lần nữa trở lại thực tế. Chỉ chốc lát sau, có người gõ cửa phòng. Trực giác nói cho tôi biết, đây là anh Tô Văn. Giờ phút này tôi đây thể nhưng không biết làm sao đối mặt với anh, ngơ ngác hồi lâu mới đáp lại, ‘ ừ, mời vào ’.

Như tôi đoán trước, gõ cửa đúng là anh Tô Văn. Anh đẩy cửa ra, thấy tôi mặc đồ ngủ, chân trần đứng trước bàn học, có chút kinh ngạc nhú mày, “Em khỏi bệnh rồi à? Sao lại không nằm nghỉ một chút?”

“A.” Tôi giống như người già mắc chứng si ngốc thời kì cuối, ngây ngốc nhìn anh Tô Văn, “Nằm cả ngày, đứng lên hoạt động một chút.”

“Vậy mặc thêm chút gì đi.” Anh Tô Văn thuận thế kéo cặp ra khỏi vai bỏ qua một bên, từ tủ quần áo túm ra một bộ áo lông, “Đây, mặc vào.”

“Nhưng, nhưng, bây giờ là mùa hè!” Tôi phản xạ lui về phía sau hai bước, chớp chớp mắt lấy lòng, “Không mặc có được không?”

“.....” Anh Tô Văn sau khi thấy nét mặt của tôi, cả thân thể đều cứng đờ, anh rũ xuống mi mắt, sau một lúc lâu mới hồi đáp, “Được. Em thích làm sao thì làm. Anh không can thiệp.”

“Anh.....” Tôi có chút cảm động kêu lên. Mặc kệ lúc nào, dù chỉ mới quen biết tôi đỡ chừng, cùng anh ấy một chút liên hệ máu mủ cũng không có, nhưng lại chưa bao giờ ngừng nuông chiều tôi. Mà tôi thì sao, năm năm trước, chỉ một mực hưởng thụ làm người em, được tử mĩ chiếu cố, tôi cái gì cũng chưa từng giúp anh ấy, chỉ làm cho anh ấy càng nhiều phiền toái. Không nghĩ tới tôi đây, lại khốn kiếp tới vậy!

Hiện tại tôi sống lại, mặc dù không biết hết thấy thế nào phát sinh, nhưng tôi nhất định phải thay đổi những chuyện này.

“Em gọi anh là anh.....” Anh ấy nhướng đôi mày xinh đẹp, “Em thật là Tiểu Xương sao? Ngày hôm trước em không phải nói với anh là ‘một núi không thể chứa hai hổ’, ‘có người thì sẽ không có ta’ sao? Thế nào bỗng nhiên.....”

“A. Em có nói như vậy sao?” Chột dạ gãi gãi đầu, tôi cũng cụng mũi chân, bắt đầu kéo ra lời nói dóc thêu trời, “Thật ra thì, lần này sau khi tỉnh lại, em bỗng nhiên đã quên rất nhiều chuyện. Ừ, nói thế nào đây, em nhớ được anh là ai, em cũng nhớ được mẹ em cùng bác Tô, nhưng rất nhiều chi tiết nhỏ em đều quên.” Tôi dừng một chút, chống lại ánh mắt không thể tin của anh Tô Văn, “Là vậy đó, em dù sao cũng đã quên rất nhiều chuyện. Em nhớ được anh tên là Tô Văn, là anh trai của em, những thứ khác. . . . em đều quên.”

“Ồ” Anh Tô Văn trầm mặc ba giây sau, rốt cục gật đầu. Nhưng anh hiển nhiên không có tin tưởng lời nói dối lần này của tôi, “Hong Xương, em lại đang chơi trò gì. Anh hôm nay rất mệt, không muốn lại cùng em náo loạn.”

“. . . .” Bàn tay núp sau tay áo chặt chẽ nắm thành quyền, đầu ngón tay cái bấm sâu vào lòng bàn tay, “Không tin cũng được. . . . em sẽ lấy hành động làm cho anh tin.”

“Tùy em. Chính là đừng để bị lạnh. Em lại bệnh lần nữa, đoán chừng cái nhà này sẽ phải mệt rã rời.” Anh Tô Văn không sao cả cười cười, trong ngữ điệu mang theo chỉ trích chột lẻo rồi biến mất. Tôi có chút khó chịu ‘ừ’ một tiếng, sau đó bò lên giường lại. Anh ấy làm bài tập một hồi, sau đó liền ra ngoài đi làm. Hai tay nắm chặt ra giường, tôi giống như được cứu thở dài.

Được rồi. Hết thấy cũng sẽ khá hơn. Tôi muốn thay đổi hết thấy quá khứ không vui, và tính cách bốc đồng. Như vậy anh Tô Văn cũng sẽ không âm thầm rời đi, quan hệ cùng tôi với Thi Thi cũng sẽ không bế tắc như vậy, Hạ Phi cũng thế....

Tôi nắm tay thành quyền, ở trong lòng ưng thuận hứa hẹn. Bắt đầu từ ngày mai, tôi muốn thay đổi tất cả quá khứ.

Buổi tối cùng anh ấy chen chúc trên một cái giường ngủ. Có chút buồn cười là, ở giữa tôi và anh Tô Văn còn được cách bởi chăn bông được quấn lại, giống như là học sinh tiểu học ngăn cách nhau, tách hai người

chúng tôi ra.

Cho nên buổi sáng sau khi tỉnh lại, tôi liền hỏi anh Tô Văn, “Tại sao chúng ta phải ngủ cách chần bồng vậy? Dù sao cũng là nam cả.”

Anh Tô Văn lập tức liền phản kích trở lại, anh có chút kỳ quái nhìn tôi một cái, “Anh cũng nghĩ như vậy. Nhưng lúc trước là em cố ý muốn làm thế.”

“A, do em đã quên.” Tôi làm bộ như bưng tỉnh đại ngộ, vỗ vỗ đầu, “Bỏ đi bỏ đi, ngày mai sẽ đem chần bồng này bỏ đi. Buổi tối nóng chết em mất.”

“Tùy em.” Anh Tô Văn nhàn nhạt nói, trên mặt không có biểu tình gì mà tôi có thể đọc ra. Tôi có chút mất mát nhìn, sau đó âm thầm tự cổ động mình.. Không vội không vội, lúc này mới vừa bắt đầu. Nhớ năm đó anh Tô Văn chiếu cố tôi hơn ba năm, tôi sao có thể trông cậy vào anh nhanh như vậy liền tiếp nhận tôi?

Thật ra thì có lúc, tôi cũng không rõ ràng lắm, nguyên nhân tốt cùng Tô Văn quan tâm tôi, có phải hay không vền vẹn do cha anh phân phó anh làm như vậy. Tô Văn rất nghe lời cha anh, cho nên nếu cha của anh thật sự ra lệnh cho anh như vậy. . . . trong lòng tôi có chút đau khổ, nghĩ đến các loại quan tâm cùng chiếu cố của Tô Văn lúc này đối với tôi chính là bị ép buộc. Bất quá cũng đúng, Tô Văn là người ưu tú như thế, tại sao phải chăm sóc một kẻ như tôi, tùy hứng, hờ hững là gây họa? Nếu không phải bởi vì mẹ tôi gả cho bác Tô, tôi thật ra căn bản cũng không có tư cách yêu cầu anh đối với tôi tốt như vậy.

“Tiểu Xương, điện thoại của con !” Đang lúc tôi đầy bụng tâm sự ăn cơm trứng chiên, giọng mẹ tôi bỗng nhiên vang lên từ trong phòng khách. Trong nhà chúng tôi phòng lớn nhất chính là phòng khách. Nhưng trên thực tế, cái gọi là phòng khách cũng chỉ rộng hơn mười mấy thước vuông mà thôi. Tôi vội vã chạy tới, nhận điện thoại, có chút thấp thỏm bất an hẩn giọng một cái, “A lô....”

“Này ! Tiểu Xương!” Thanh âm này. . . . Không nhớ lắm, tuyệt đối là Hạ Phi ! Mắt tôi sáng lên, kể từ sau. . . . chuyện kia, Hạ Phi liền quái lạ xa lánh tôi rất nhiều. Hiện tại chợt nghe được giọng hẩn, không khỏi làm tinh thần của tôi rung lên, “A, Phi Tử, tìm tớ có chuyện gì?”

“Tại cậu đấy, ngày hôm qua điện thoại di động cũng không mở, liên hoan nhà trường cũng không tới. Tổ và Tổng Thi Thi đều nghĩ cậu đã xảy ra chuyện gì. . . .” Bên kia Hạ Phi đã bắt đầu nói dông dài, thanh âm hẩn ám áp như ánh nắng đầu hè, chiếu sáng toàn bộ u ám trong lòng tôi.

“Thật ra thì liên hoan cũng rất nhàm chán, mọi người chỉ chụp ảnh chung, bạn học trao đổi sách văn vân. . . . có tới hay không cũng không khác gì.”

“Oh.” Tôi một bên ứng bên đáp, trong lòng cuộn cuộn không dứt. Thật tốt. Có thể sống lại một lần, có thể cùng những người bạn tốt này vô tư tự lự vượt qua cao trung. Có bọn họ ở bên cạnh tôi, thậm chí bài tập có chút buồn chán kia cũng trở nên thú vị.

“Ngày nghỉ nào đó đi ra ngoài chơi đi. Tổ và cậu. . . . À, còn có Tổng Thi Thi.” Trong giọng nói Hạ Phi mang theo một tia bất mãn. Không biết tại sao, hẩn và Thi Thi quan hệ vẫn rất căng thẳng. Hai người thuộc về cái loại mặt và tâm không hợp, ba người chúng tôi ra ngoài, chỉ cần tôi vừa rời đi hai người bọn họ lại bắt đầu té ngắt. Tên Hạ Phi này đối với nữ sinh, thật sự là không có kinh nghiệm, lừa gạt cũng không, bộ dáng hẩn rõ ràng rất được nữ sinh yêu thích, nhưng lời ra khỏi miệng thì rất càn rỡ, coi nữ sinh như anh em sai khiến, bảo sao hẩn tốt nghiệp trung học cũng không tìm được bạn gái. Tôi vừa suy nghĩ miên man, vừa gật đầu đáp ứng, “Ừ. Không thành vấn đề. Tổ ở trong nhà gốc đến mốc meo rồi. Có thời gian cùng đi ra ngoài chơi bóng đi.”

“A, cũng được. Tổ cúp máy đây, dùng di động gọi, rất đắt.” Hạ Phi oán trách một tiếng, nhanh chóng cúp máy. Thật không hổ là tác phong của hẩn, tôi hiểu ý cười cười, đem điện thoại đặt lại chỗ cũ. Ngẩng đầu, đối diện vẻ mặt kinh nghi của mẹ. Bà hồ nghi nhìn tôi, giống như trên mặt của tôi có dính cái gì. Tôi bị bà nhìn như vậy, cũng không biết làm sao sờ sờ mặt, “Sao vậy?”

“Không có gì. . . . Chỉ là đã lâu không thấy Tiểu Xương con cười vui vẻ như vậy.” Mẹ có chút ngập ngừng nói.

Tôi bất đắc dĩ buông tay ra, “Chẳng lẽ mẹ không muốn thấy con cười sao?”

“A, không phải.” Mẹ trừng mắt nhìn, dương mặt so với trong trí nhớ trẻ hơn năm tuổi trong phút chốc dung quang toả sáng, “Mẹ đều muốn Tiểu Xương con cười vui vẻ nhiều hơn. . . .”

“Vậy thì được.” Tôi lê đôi dép lông xù dưới chân, từ từ đi trở về gian phòng của mình. Hô, hiện tại phải bắt đầu bù đắp. Tôi mất liếc đồng hồ báo thức hình phim hoạt hình đầu giường, đã mười giờ. Tôi mở ra sách số học cuối năm lớp 9, xem sơ qua, bắt đầu tỉ mỉ tổng kết. Đêm kiến thức trọng yếu ghi chép lại, như vậy sau này lúc quên mất thì cũng đã có chuẩn bị. Tôi cứ thế lật sách vùn vụt, một hồi nhớ nhớ ghi chép, liên tục đến 5 giờ chiều, cho đến khi anh Tô Văn về nhà, mẹ thúc dục tôi cùng anh vào phòng bếp ăn cơm, mới từ trong phòng đi ra.

Cũng may trí nhớ của tôi không coi là quá kém, hơn nữa kiến thức lớp 9 tương đối rất đơn giản, cho nên tôi trên căn bản nắm giữ một chút kiến thức chủ yếu. Thành có giáo có, hiện tại tôi chỉ cần thêm một viên gạch. Trong hè này, tôi đem căn bản xây dựng lại, sau này ở cao trung cũng sẽ không một mảy như năm đó..... cũng không cần Tô Văn ca lãng phí nhiều thời gian ôn tập cho tôi.

3. Chương 3: Hạ Phi

“Ngày mai, con muốn ra ngoài một chuyến.” Hột cơm cuối cùng trong chén cũng vét sạch, xoa xoa khoe miệng của mình, nói với từng người trên bàn. Bác Tô không yên tâm tiếp lời, “Bằng không để Tiểu Văn đi cùng con, một mình con, chúng ta cũng không yên tâm.”

“Yên tâm! Sao lại không yên lòng!” Mẹ không nói gì mà đem lời bác Tô cắt đứt, đối với tôi ném cho cái mị nhãn, “Đi đi, nếu cần tiền thì nói mẹ một tiếng là được.”

Tôi khoa trương làm một cái biểu tình ‘mỹ nữ, tôi bị người sát’, sau đó liền đứng lên, làm bộ sờ sờ bụng phòng phồng của mình, “Con đi tản bộ. Mọi người cứ tiếp tục ăn.” Sau đó liền đi ra cửa chính.

Đây là lần đầu tiên sau khi tôi ‘sống lại’ bước ra khỏi nhà. Nghênh đón làn gió nhẹ trước mặt, mang theo hơi thở đặc biệt của đầu hè, dưới chân là cỏ xanh biếc khiến người ta vui vẻ, cây bồ công anh vàng óng giống trải rộng từng góc ngách trong vườn hoa nhỏ. Dưới lầu nhà chúng tôi còn có một vườn hoa không lớn không nhỏ, lúc còn tiểu học tôi thường cùng Thi Thi tới chỗ này chơi trốn tìm. Cô ấy trốn tôi tìm, tôi cũng không biết ở trong vườn hoa nhỏ này té bao nhiêu lần. Cái rặng cửa của tôi cũng góp vào một góc nơi này. Bất quá may mà sau này mọc lại một cái khác, nếu không tôi đây cả đời cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Vườn hoa nhỏ này lúc tôi lên lớp 12 đã bị phá bỏ, xây một cái chung cư cao mười tầng. Những quá khứ tốt đẹp kia là hồi ức không chỗ nào tìm được. Hiện tại tôi đã có cơ hội trở lại nơi này, có thể đích thân chạm vào mỗi một đường vết nứt trên mặt đất, ngửi thấy hương thơm của mỗi đóa hoa không tên.

“Trời tối rồi. Em còn muốn đứng đây tới khi nào?” Giọng anh Tô Văn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau tôi. Tôi bị dọa đến nỗi nhảy dựng, sau khi thấy anh mới yên lòng vỗ vỗ ngực, có chút oán giận nói, “Anh trai, anh làm em sợ muốn chết.”

“.” Vốn là anh Tô Văn cách tôi rất gần, bởi vì tôi chột đứng lên, đôi mắt màu hổ phách của anh Tô Văn cách tôi cơ hồ chỉ có ba centimet. Tôi và anh cũng không không thoải mái bắt đầu xoay người, bình chỉnh hô hấp, sau đó mới tiếp tục nói chuyện với nhau. Bất quá, tôi lúc trước đúng là không chú ý tới, thì ra anh Tô Văn có đôi mắt đẹp như vậy.

“À. Sắp tối rồi, nếu không trở về bọn họ sẽ lo lắng.” Anh Tô Văn có chút vội vàng nói, giọng điệu anh không còn bình tĩnh như thường ngày.

“Ồ. Em biết rồi.” Biết điều gật đầu. Màn đêm giống như tấm lụa tối tăm, đem thế giới bao phủ, chung quanh đám đề đã bắt đầu không ngại phiền toái mà tấu nhạc. Tôi bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, nửa cười giỡn nửa nghiêm túc hỏi, “Nếu ngày nào đó em biến mất không thấy, anh có lo lắng không? Hay là nói, chỉ có mẹ em cùng bác Tô lo lắng?”

“Anh đương nhiên sẽ lo lắng.”

“Đây là lời nói thật?”

Anh Tô Văn không tiếp lời. Tôi thấy không thú vị nhún vai, đi về nhà mình. Chuyện này, gấp không được. Tôi an ủi mình, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn ánh sao sáng lấp lánh trên bầu trời và trăng non núp sau đám mây.

“Ngày mai khi trời không tẻ. Anh, có muốn đi xem phim với em không?” Tôi móc ra điện thoại trong túi áo, điện thoại Nokia màn hình đen trắng, dưới đèn đường lóe ra ánh sáng ảm đạm.

“À? Ngày mai, anh rất bận.” Anh Tô Văn mặt không thay đổi nói. Trục giác nói cho tôi biết, anh ấy lúc này, đang nói dối tôi. Chủ nhật rõ ràng lúc anh ấy rảnh nhất, không cần đi ra ngoài dạy thêm, cũng không cần lên học bổ túc Nhưng anh hết lần này tới lần khác nói bẻ bộn nhiều việc.

Quả nhiên, anh ấy vẫn đang phòng bị tôi. Chỉ cần không phải chuyện ba anh giao cho, anh cũng sẽ không làm.

“Vậy quên đi.” Tôi có chút thất vọng cười cười, “Vốn nghĩ muốn giới thiệu anh một người.”

Ngày hôm sau, tôi gọi điện thoại cho Hạ Phi, bảo hắn liên lạc Thi Thi cùng đi xem phim. Không biết tại sao, dù tôi lúc nào hẹn Hạ Phi, hắn cũng rảnh. Đáng tiếc, Thi Thi thì không được, cơ hồ tôi vừa mới cúp máy Hạ Phi liền gọi cho tôi, nói Thi Thi phải đến khoa mỹ thuật, không thể tới. Lúc hắn nói cho tôi biết chuyện này, giọng điệu đầy vẻ tiểu nhân đắc chí. Khiến cho tôi hồ nghi hỏi hắn một chuyện, “Tớ nói này, Phi Tử, cậu có phải ghen tị hay không?”

“ Đố kị, ghen tị? Cậu mở hội quốc tế nói đùa à !” Bên kia Hạ Phi lập tức liền tru lên ề ề quang quác, nói năng đều lộn xộn, “Ai thèm ghen tị với nó, hừ, tư sắc của nó còn chưa đủ tạo thành uy hiếp gì đâu.”

” Ngất ! Ý của tớ là, cậu ghen tị với tớ hả, ra cửa luôn có mỹ nữ làm bạn, he he.” Tôi hi hi cười, bắt đầu nói đùa với hắn. Các nam sinh thích nhất thảo luận cái gì ? Các nữ sinh tại hạ giờ học đều thích trao đổi tin tức ‘ bạn XX rất đẹp trai nha ’, nam sinh chúng tôi cũng không ngoại lệ. Chỉ bất quá ngay trước mặt nữ sinh tuyệt đối là không nói, nhất định phải giữ vững hình tượng, giả vờ một bộ đứng đắn, ngụy quân tử. Nhưng thật ra Hạ Phi không phải là tiểu tử này, đối với vấn đề này không có chút nào hứng thú. Thật không biết hắn lúc nào có thể thông suốt.

“Mỹ nữ? ! Là Tổng Thi Thi ?” Hạ Phi khoa trương trong loa rống lớn một tiếng, tôi vội vàng đem điện thoại kéo ra, miệng oán trách một câu, “Cậu nói nhỏ chút, tớ sắp bị cậu la cho điếc.”

“A. Ồ. Hừ, dù sao, Tổng Thi Thi ở trong mắt tớ, còn đẹp không bằng cậuà nữ sinh lầu dưới nhà cậu. Thôi, chút nữa, gặp mặt ở đó, tớ ra cửa đây !”

“A này !” Điện thoại đầu bên kia đã truyền đến tiếng ‘ tút tút tút ’. Tôi nghi ngờ gãi gãi đầu, kỳ quái, nhà tôi lầu dưới nào có cô nàng nào đẹp mắt ? Nhà tôi là lầu một mà có thể là tiểu tử kia thi xong rối loạn trí nhớ đi. Vừa nghĩ như vậy xong tôi liền bình thường trở lại, tùy tiện mặc một cái thun trắng rộng cùng quần thể thao, rồi chạy ra khỏi gian phòng.

Anh Tô Văn không ở nhà, không biết có phải là vì cố ý trốn tôi nên mới biến mất hay không. Tôi nhún vai, cảm giác cổ họng có chút khô khốc. Bất quá phần khó chịu này rất nhanh đã bị kích động thay thế, có thể lần nữa gặp Hạ Phi.

Tôi khóa trái cửa, vội vã chạy tới chỗ cũ. Nơi đó cách nhà tôi không xa, đó là sân bóng rổ gần trường tiểu học. Cái sân bóng rổ này ngày cuối tuần đều để trống, dẫn đến không ít người tới chơi bóng. Được rồi, thật ra thì trường tiểu học người ta có khóa cổng, nhưng một cái cửa sắt làm sao có thể ngăn cản được thanh niên nhiệt huyết bọn tôi?

Cho nên trèo qua lan can đã thành kỹ năng cần thiết của tôi và Hạ Phi. Nhưng kể từ khi vào cao trung, tôi liền không có đến chơi bóng rổ với Hạ Phi nữa. Bởi vì ở nội trú, tôi đến cao trung cũng tiện hơn so với lúc tôi trung học tốt hơn nhiều, trên bãi tập có ít nhất sáu cái giá bóng rổ. Quá lâu không leo tường, tay không khỏi có chút sượng. Mất rất nhiều sức lực mới bay qua được phiên sắt kia. Tôi dùng cổ áo thun xoa xoa cái trán mồ hôi, rất xa đã thấy thân ảnh Hạ Phi trên sân bóng rổ.

Hắn vẫn là một thân áo thun màu lam, mái tóc nghiêng dưới ánh mặt trời sáng chói ánh sáng, quả bóng một giây trước còn ở trên tay hắn, một giây sau lại rơi vào trong rổ. Sau đó khóe miệng của hắn cong lên, nụ cười của hắn, ngày thơ giống như đứa trẻ.

Cái loại cảm giác quen thuộc xâm nhập vào máu, bài sơn đảo hải hướng đề xuống. Tôi giống như ngập tràn tình cảm, có chút nghẹn lại, càng không thể văn hồi. Tôi nghĩ tôi lại muốn khóc, bởi vì nhiều quá khứ tốt đẹp đã bị tôi bỏ qua.

“Hạ Phi!” Tôi lớn tiếng kêu lên, một đường lão đảo chạy về phía hắn. Ánh mặt trời sáng rõ làm tôi mở mắt không ra, tôi chợt nghe được tiếng tim đập của mình, nhanh đến dọa người.

“A. Tên này làm sao chậm vậy ?” Hạ Phi có chút bất mãn nhíu mày, “Có biết tớ chờ bao lâu rồi không?” Nói xong hắn liền đổi lại sắc mặt nghiêm túc, dùng giọng sét đánh hét lên, “Tớ đợi đến hoa đều thuyên, chìm đều khóc.”

“Ngu ngốc. Cậu hát vẫn lạc nhịp như vậy!” Tôi hung hăng đấm hắn một quyền. Đem tất cả tưởng niệm cùng tình cảm đối với hắn đều dồn vào trong một quyền này.

“Ai nói tớ lạc nhịp, hử?” Hạ Phi mạnh miệng phản bác.

“Ô. Quả nhiên, người uống say đều không thừa nhận mình uống say.” Tôi buông tay ra, vẻ mặt cười xấu xa nói, “Cậu nha, cũng là cùng đạo lý đó.”

“Mấy ngày không thấy, miệng lưỡi cậu sắc bén lên không ít à !” Hạ Phi không có chút lực uy hiếp nào trừng mắt nhìn tôi một cái, tôi cũng trợn mắt nhìn trở về. Kết quả cũng không biết là người nào thua trước, dù sao cuối cùng chúng tôi đều cười không dậy nổi thất lưng. Rõ ràng không có gì buồn cười. Nhưng ở cạnh Phi Tử, chính là vui vẻ không giải thích được.

“Tớ xem cậu tâm tình rất không tệ. Mấy ngày trước cậu gọi lại cho tôi nói mình khổ tâm, xem ra Tiểu Cường quả nhiên là không cần lo lắng, bất kể trong nhiều tình huống ác liệt nào, cũng sẽ cường hãn sống sót.”

“Dừng. Cậu nói ai là Tiểu Cường?” Tôi liếc hắn một cái, sau đó nghiêm mặt nói, “Ừ. Chuyện nhà của tớ. . . Trên căn bản đã giải quyết.”

“Như vậy à. Thật ra thì, cậu nếu muốn bỏ nhà ra đi, có thể tới nhà tớ.” Hạ Phi tựa hồ có hơi thất vọng nói. Tôi khẽ cười một cái, “Nè, cậu còn ước gì tớ bỏ nhà ra đi, trở về ăn gậy đòn thịt một bữa ngon à?”

“Nào có.”

Hạ Phi và tôi vừa nói vừa cười hàn huyên hồi lâu, bóng chạ vành rổ văng 3-4m tới ngoài hàng rào. Vốn nghĩ ra ngoài vận động một chút, nhưng tôi và Hạ Phi cứ trò chuyện như vậy, cứ nhiên ngay cả thời gian cũng đều quên, đợi đến trời gần tối tôi mới đột nhiên nhớ ra mục đích mình tới.

“Ôi, cậu nói xem, thời gian sao trôi qua nhanh như vậy?” Có chút oán trách gãi gãi đầu, tôi và Hạ Phi thừa dịp còn sáng, trèo qua phiến sắt, có chút lưu luyến tạm biệt. Tôi nhìn thân ảnh của hắn biến mất ở đèn đường, khóe miệng câu lên nụ cười nhàn nhạt.

Thế nào đây, thật giống như sinh ly tử biệt. Sau này chúng tôi còn có thể gặp mặt, còn phải cùng nhau trải qua ba năm cao trung, không chỉ là cao trung, sau này còn có đại học, sẽ còn rất nhiều rất nhiều....

Lại nói tiếp, Hạ Phi năm đó vừa tốt nghiệp cao trung xong, liền dấu tôi thi tuyển vào đại học Thượng Hải, đợi đến khi công bố danh sách thí sinh thì đầu mới nói cho tôi biết. Sau khi đến Thượng Hải, hắn thỉnh thoảng sẽ viết thư cho tôi, nói chuyện linh linh trong phòng, nhưng mỗi lần tôi nói lên Thượng Hải tìm hắn, hắn tìm ra các loại lý do ngớ ngẩn để trốn tránh. Cho đến bây giờ, tôi cũng không hiểu tại sao hắn phải làm như vậy. Nhưng tôi nay sống lại, hắn là sẽ không để loại sự tình này phát sinh lần nữa. Lúc này. cậu nếu thật sự muốn đi Thượng Hải thì phải nói cho tôi biết một tiếng, tôi cũng không ghi danh vào trường địa phương. Cùng cậu đến Thượng Hải học cũng không có gì không được.

Lúc tôi về đến nhà, bác Tô tựa tại cửa hút thuốc lá cười cười với tôi. Tôi gật đầu với ông, cúi đầu nhìn hộp thuốc lá trong tay ông. Là loại năm đồng một hộp. Bác Tô nghiện thuốc lá không nhiều, vì không để cho tôi cùng anh Tô Văn hút phải khói, ông bình thường đều ở ngoài cửa hút thuốc lá.

“Hút thuốc lá có hại sức khỏe.” Rảo bước tiến đến cửa, tôi vô ý thức xen vào một lời. Năm năm sau tôi đây, thật ra cũng hút qua, nhưng không hề coi như không tệ, trừ lúc tâm tình rất tồi hút hai điếu, chứ bình thường cũng rất ít hút. Thứ này hút nhiều, muốn bỏ cũng không dễ dàng.

“Ồ ,ờ.” Tô thúc thúc vẽ mặt khấn trương đem hộp thuốc lá thu hồi vào trong túi áo trên ngực, giống như tên trộm bị chớp được, “Bác không hút. Con đừng giận.”

Tôi giận cái gì đâu.

Có chút buồn cười gât gât đầu, tôi cũng chẳng muốn cùng bác Tô giải thích. Hành động có thể chứng minh hết thảy, đoán chừng qua một chút là ông có thể quen tôi của hiện tại thôi. Người mà, là một loại động vật kỳ quái. Bạn đối với họ ác ý, họ sợ bạn. Bạn đối tốt với họ, họ ngược lại cảm thấy kỳ quái, không an toàn, hận không thể vả miêng chứng minh bạn có ác ý.

“Tiểu Xương đã về rồi? Mau mau mau, ăn cơm ăn cơm!” Chỉ cần có mẹ tôi, trong phòng bếp vĩnh viễn tràn ngập mùi thơm của cơm trắng. Tôi thoải mái dẫn lông mày, rửa tay xong an vị lên chỗ ngồi của mình, cười hì hì nói, “Thực khách đã quay trở lại. A, xem xem, thức ăn hôm nay thật đúng là thịnh soạn .”

Khoai tây xào ớt xanh, đậu hũ cay, thịt kho tàu, cá chưng, măng tây xào Tất cả đều là bữa cơm thường ngày, nhưng so với thức ăn trong nhà hàng năm sao còn ngon hơn. Tôi chóng mặt mà nghĩ, làm bộ lau nước bọt, “Thiệt là, ở bên ngoài chơi cả ngày, chết đói rồi.”

“Ha ha ăn đi, ở đây không có người ngoài, đừng khách khí ,” mẹ càng không ngừng gấp thức ăn vào trong chén của tôi. Tôi nhìn anh Tô Văn đang yên lặng ăn cơm, có chút không được tự nhiên dịch dịch thân, “Mẹ, mẹ đừng chỉ trông con, còn có anh ấy”

“A. Tô Văn nó hiểu chuyện như vậy , dĩ nhiên biết tự chiều cổ mình. Chỉ có con, suốt ngày kiêng ăn, làm mẹ không bớt lo.” Mẹ mặc dù trên miệng nói như vậy, nhưng vẫn thu liễm không ít, dời mục tiêu công kích đến chén anh Tô Văn, một đôi đũa bị bà múa trên dưới bay tán loạn, “Tô Văn à, con cũng ăn nhiều chút , đừng chỉ ăn rau cỏ, ăn sườn lợn này. A, còn có măng tây, là hôm nay mới vừa mua, còn tươi, dì gấp cho con.”

“Cám ơn dì.” Anh Tô Văn không mẫn không nhạt hồi đáp, cử chỉ hữu lễ nhưng xa cách ngàn dặm. Tôi nhủ mày, có chút kinh ngạc nhìn anh Tô Văn. Tôi vẫn cho là. anh là thật lòng yêu thích mẹ tôi. Không nghĩ tới anh che dấu cảm tình sâu như vậy. Năm năm trước, tôi đã nhìn sai rồi, hoàn toàn không thấy rõ tình cảm đích thực của anh.

“Miếng măng tây này em ăn, không vấn đề chứ?” Đũa của tôi không khách khí gấp đi măng tây trong chén anh Tô Văn, nhanh chóng bỏ vào trong miệng của mình. Mẹ tôi trợn mắt nhìn tôi một cái, không hài lòng ho khù khụ, “Trong mâm còn rất nhiều, sao con đoạt của Tiểu Văn hả ?”

“A? Bởi vì thoát nhìn trong chén anh Tô Văn nó ngon nhất.” Tôi bày ra một nụ cười ngây ngốc , miễn cưỡng đem chuyện này lừa đi. Mẹ hai mắt nhìn tôi, trong mắt tràn đầy lo lắng. A, tôi dám đánh cược, hiện tại bà nhất định là đang nghĩ tới và anh Tô Văn từ trước đến giờ bất hòa , tiến thêm một bước nữa là chuyển biến xấu , thậm chí tăng đến trình độ ngay cả bà cũng đoán không ra .

Trời đất chứng giám, tôi chỉ là muốn giúp anh Tô Văn ăn hết miếng măng tây kia thôi! Bất quá cũng đúng, chuyện anh Tô Văn không thích ăn măng tây , tôi cũng nhiều năm sau mới biết. Bởi vì anh Tô Văn bất kể làm gì, cũng sẽ không lộ ra nhiều cảm xúc. Bạn làm chuyện anh ta không thoải mái , anh ta sẽ không nói với bạn, anh ta chỉ xa lánh bạn. Thử anh ta không thích ăn, bạn bắt anh ta ăn, anh ta cũng sẽ không chớp mắt mà nuốt xuống, dậm dậm hồi đáp, “Ngon lắm.”

Anh Tô Văn , anh sống như vậy, không thấy mệt mỏi sao?

4. Chương 4: Xuyên Tạc

Tôi khấn trương nháy hai mắt, không để lại dấu vết đánh giá anh Tô Văn . Mà anh Tô Văn chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu , chống lại tầm mắt của tôi. Mỗi lần anh phản ứng đều lộ ra vẻ rất bình thản, chỉ mấp máy miệng, sau đó xoay đầu nhìn về nơi khác.

Nhìn chằm chằm người khác là không lễ phép . Tôi vội vàng dời đi tầm mắt mình, tiếp tục hết sức chuyên chú chiến đấu với đồng cơm trong chén. Mười tám tuổi , khẩu vị của tôi thật sự làm người ta ghen tỵ. Không giống như lúc tôi hai mươi tuổi , buổi tối ăn nhiều một chút liền ngủ không được. Đó là do lên đại học ,

không có chú ý tốt dạ dày của mình .Lại càng do, có một người bình thường luôn luôn chiều cố tôi, mà sau này đã đi đến một nơi xa xôi bên phương trời kia không thể chạm mặt.

Cơm nước xong, chủ động giúp mẹ rửa chén. Tôi chỉ làm một việc nhỏ như vậy, lại được mẹ khen như anh Lôi .

CT: anh Lôi này là Lôi Phong – một anh hùng thời kỳ trước Cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc, một điển hình về cần cù tiết kiệm để xây dựng CNXH và là tấm gương mình vì mọi người.

“Mẹ, sau này việc rửa chén cứ giao cho con.” Tôi nhú nhú mày, giả vờ một bộ trầm tư , “Nấu cơm gì đó, liền giao cho vợ tương lai của con.Nhưng con chỉ ít sẽ rửa chén.”

“Ồ, bây giờ lại đem chuyện vợ nói ra rồi !Tiểu Xương à. Yêu sớm cũng không hay đâu.”Mẹ tôi đầu tiên là một bộ đứng đắn hai tay chống nạnh, chỉ trịch tôi một trận, sau đó biến sắc mặt, tặc lưỡi trừng mắt nhìn tôi, “Thật ra thì , mẹ thấy Thi Thi bạn con rất được à.Con bé ấy bộ dạng mặc dù không xinh đẹp, nhưng cũng thanh tú, hơn nữa tính cách hiện tại so với mấy năm trước ôn nhu hơn nhiều.”

“Thi Thi ? Ha ha. Rất không có khả năng .” Tôi nhàn nhạt cười. Hiện tại nhắc tới tên Thi Thi, đã không còn làm cho ngực tôi rung động nữa.Tình cảm của tôi dành cho cô ấy,tất cả đều dành vào hai năm trước, tốt nghiệp lớp 12 xong trong lúc nghỉ hè .Trên mặt cô không có vui vẻ, tôi đã tự tay bóp chết nó rồi, tôi đối với cô là ái mộ. Kỳ thật sau khi cùng cô ấy chia tay, tôi đã nghĩ thật lâu, mới hoảng hốt phát hiện, có lẽ tôi vừa lúc bắt đầu chỉ là thích cô ấy, cũng không phải là yêu, cũng không phải là cái loại trời long đất lở, biển cạn đá mòn cũng phải tiếp tục yêu triền miên.

“Ừ? Chẳng lẽ con không có cảm tình với Thi Thi?” Mẹ hiện tại giống như là bà mối, se tơ hồng cho tôi , “Chẳng lẽ con thích con bé phía sau nhà?Con bé đó mặc dù bộ dáng không tệ, nhưng. Chắc chắc nó quá mức bừa bãi, tiêu tiền như nước . Con nếu quen nó, sớm muộn gì cũng tán gia bại sản.”

“Mẹ mẹ đây là đang ủng hộ con yêu sớm? Hay là hoài nghi con của mẹ là hàng ế?” Tôi đầu đầy hắc tuyến hỏi.

“A, nào có, mẹ sinh con trai lớn lên đẹp đẽ như vậy.” Mẹ cười đùa vươn ra ma trảo, “Bao lâu không cùng mẹ thân cận rồi ta? Khi còn bé con cả ngày đi cầu cũng muốn mẹ đi theo.”

“Mẹ !” Người hơn hai mươi tuổi , cư nhiên bị vạch trần ra chuyện này .Cho dù tôi hiện tại thân thể mới mười lăm tuổi, cũng không chịu nổi.Mặt tức đến mức hồng hồng , chột đứng lên, “Được rồi, con trở về phòng học bài .”

“Ừ.” Mẹ nhếch khóe miệng, “Tiểu Xương à, mẹ cả đời này, kiêu ngạo nhất , chính là sinh được đứa nhỏ như con. May mắn nhất , chính là được gặp bác Tô. Buồn cười nhất chính là, sai lầm ngày xưa, gặp được cha con.”

Tôi chà chà mắt, cứng ngắc đưa lưng về phía mẹ.

“Được rồi. Đi học bài đi.Mẹ cũng già rồi, thỉnh thoảng nghĩ lung tung.”Mẹ phát ra tiếng cười khanh khách ,trong tiếng cười lộ ra sự thoải mái, hoàn toàn nghe không ra khổ sở. Nhưng tôi biết, một mình bà, những năm này không dễ dàng đến cỡ nào .Nhưng bà vẫn kiên cường , so với những người tôi biết còn kiên cường hơn.

“Mẹ, mẹ cũng là người làm con tự hào nhất.” Bỏ lại những lời này, tôi ngay cả đầu cũng không dám quay lại, vừa lau nước mắt vừa chạy về phòng mình. Sau khi tôi ‘sống lại’, đây là lần thứ ba tôi khóc nhè rồi. Quả thực yếu đuối như nữ sinh, a, so với nữ sinh còn muốn mất thể diện hơn. Nam nhân đổ máu không đổ lệ. thừa dịp tôi còn là trẻ con , mau khóc cho đã, nếu không quá mấy năm nữa sẽ phải đổ máu =!

Bởi vì mất hồng hồng , cho nên tôi đứng ở trước cửa phòng mình hồi lâu, cuối cùng vẫn không có bước vào. Thân thể của tôi vừa chuyển , đi vào trong toilet bên phải.Toilet nhà của chúng tôi rất nhỏ, cũng rất nùng súc,bồn cầu, bồn rửa mặt cùng tấm gội đều chen chúc ở trong cái không gian không tới năm thước vuông này. Tôi dùng nước lạnh hết lần này tới lần khác dội vào mặt mình, cho đến khi hai mắt của mình không bao giờ có cảm giác ê ẩm nữa mới ngừng lại được. Trong mặt gương bóng loáng hiện ra hình ảnh tôi dính đầy nước.

A, thật không hổ là thiếu niên mười lăm tuổi, mặt so với túi còn muốn sạch sẽ hơn, a, trừ trên trán có một ít mụn màu hồng phấn. Tôi đây hai mươi tuổi, nhìn khuôn mặt tôi non choẹt lúc mười lăm tuổi không khỏi có chút buồn cười. Thì ra khi đó tôi bộ dáng ngốc ngốc như vậy. Cũng đúng, tôi sau khi lên cao trung mới bắt đầu trở mã. Bất quá tôi mười lăm tuổi, cũng có chút cảm giác của nam tử hán đại đầu hủ đó chứ. Được rồi, từ lúc lớn lên cho tới bây giờ đều chưa đi ra nơi có ánh mặt trời, vẫn trung tính như vậy. Cho nên thường xuyên có người nói tôi bộ dáng ‘rất thanh tú’, ‘thật đáng yêu’, đánh giá mọi thứ như thế.

May mà đầu năm nay, lưu hành vẻ đẹp trung tính. Chonên trong đám nữ sinh, tôi còn xem như rất nổi tiếng. Đáng tiếc năm đó tôi đây, một lòng một dạ đều vương bận trên người Thi Thi, hận không thể khắc tên ‘Thi Thi’ lên cây. Cuối cùng vẫn là công dã tràng. Lúc đó quy mô chưa từng có, từ lúc tôi còn ở nhà trẻ, tiểu học, sơ trung, cao trung. . . . Qua nhiều năm như vậy đợi chờ theo đuổi, kết quả cuối cùng vẫn là làm cho người ta thất vọng.

Hảo hán không đề cập tới chuyện cũ. Tôi tự mình an ủi vỗ vỗ ngực. Từ từ mà tìm, cuối cùng cũng sẽ tìm được một nửa thích hợp của mình. Hơn nữa, bây giờ chỉ mới cao trung mà thôi. Nữ sinh cao trung cùng nữ sinh đại học chênh lệch quá xa. Quả nhiên là nữ nhân thay đổi 180 độ, càng đổi càng đoán không ra. Tôi có chút cảm thán chép chép miệng, rút cục đẩy cửa phòng tắm ra, đi về căn phòng của anh Tô Văn và tôi.

Anh Tô Văn mặc áo thun không tay, quay lưng về phía tôi ngồi ở bàn học. Rõ ràng áo thun là kiểu dáng rất bình thường, anh mặc vào lại có cảm giác thanh nhã. Tôi bội phục vạn phần lắc đầu, khó trách năm đó Thi Thi sẽ đối với anh Tô Văn vừa gặp đã yêu. Nếu tôi là nữ sinh, đoán chừng cũng sẽ không chút do dự lựa chọn anh đi. Cũng nhờ năm đó vì chuyện này, tôi và anh Tô Văn náo loạn tới nghiêng trời lệch đất, kiên quyết nói anh Tô Văn ‘câu dẫn’ Tiểu Thi Thi thuần tình khả ái.

Chuyện cũ thật sự là nghĩ lại mà kinh. Tôi buồn cười lắc đầu, nhẹ nhàng khép lại cửa, cũng tự mình cầm một quyển sách giáo khoa, ngồi gặm. Trong phòng đèn huỳnh quang mặc dù mở dùng để xem sách, nhưng vẫn có hơi tối. Nhìn một hồi, tôi liền cảm thấy xót mắt. Cho nên tôi đây từ trước đến giờ thích lười biếng, làm việc chậm chạp dù bận vẫn ung dung mà đem sách để qua một bên, ngượng ngừng ngáp một cái, tiện thể nằm lên giường.

“Em ngủ trước.” Chóng mặt nói ra những lời này sau, tôi liền đã ngủ say. Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cuộc sống thực tại thật sự rất thích. . . . có thể so sánh với con vật nào đó.

Đáng tiếc tôi đây ngủ cũng không an ổn, buổi tối chừng mười hai giờ, anh Tô Văn đem tôi từ đầu giường ‘tha’ đến cuối giường, đắp cho tôi cái chăn. Tôi tưởng ngủ cho tới bây giờ cũng không yên ổn, cũng khó trách lúc trước tôi có dự kiến trước dùng chăn bông kê quần tách rời tôi cùng anh Tô Văn.

“Em dịch qua một chút. Anh không có chỗ nằm.” Thanh âm mơ mơ hồ hồ của anh Tô Văn từ bên tai tôi truyền đến, tôi ra sức lăn đi về phía trước, đầu nhưng còn chôn chặt trong gối, sống chết cũng không chịu mở mắt.

?

“Sai rồi, là bên phải, không phải là trái.” Anh Tô Văn có chút bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng vẫn là tự mình động thủ đem tôi thanh lý.

“Em mấy ngày gần đây giả bộ rất ngoan, thật là làm cho anh ngoài ý muốn. Em chơi trò bịp này, cũng kéo dài không được bao lâu, không phải sao?”

“Không, không có giả vờ.” Tôi nửa ngủ nửa tỉnh hồi đáp. Đáng ghét Anh Tô Văn ban ngày, là có thể trốn tôi liền trốn, hỏi anh vấn đề đơn giản, anh cũng sẽ đáp lại bằng nụ cười MonaLisa, hoàn toàn sờ không tới đầu mối. Cũng chỉ có buổi tối, đầu tôi không rõ ràng lắm, anh bắt đầu bùm bùm cùng tôi hàn huyên. Được rồi, khẩu khí của anh tựa hồ không quá hữu hảo, nhưng những thứ này chẳng qua là ngoài mặt Anh Tô Văn ôn nhu như thế, làm sao sẽ dùng giọng điệu bén nhọn như vậy nói chuyện?

“Ồ. Xem ra em vẫn còn muốn tiếp tục.” Anh Tô Văn nhàn nhạt nói, có thể nghe ra ngữ điệu tức giận trong lời anh nói. “Bản thân tôi cũng muốn xem, mục đích em ‘chịu nhục’ như vậy là vì cái gì.”

“Không có mục đích.” Tôi miễn cưỡng mở ra một con mắt, hồi lâu mới tìm được tiêu cự, “Em chỉ là cảm thấy em lúc trước, thật sự là quá tùy hứng thôi. Hiện tại muốn đền bù.”

“A, đền bù?VẬY em nói cho tôi biết, em đến tột cùng có thể đền bù cho tôi cái gì?”

“Anh muốn gì?” Tôi mở ra hai con mắt, có chút kinh ngạc nhìn anh Tô Văn .Anh Tô Văn trước mắt, xa lạ như vậy.Tôi cùng anh chung sống hơn ba năm, cũng chưa tháo bỏ được ôn nhu bề ngoài của anh. Trong đôi mắt phượng dài nhỏ của anh tràn ngập cảm hận.

“Tôi muốn mẹ tôi trở lại, em làm được sao?” Anh nói từng câu từng chữ , rất tàn nhẫn bức xé nụ cười trên khóe miệng tôi không có lúc nào không hiện ra.

“Này.” Tôi lắc đầu, căng thẳng trong lòng.

“VẬY coi như xong.” Anh Tô Văn nghiêng mặt, “Em nếu làm không được, vậy coi như xong. Sau này không nên nói cái gì mà đền bù.Các người thiếu của tôi,vĩnh viễn cũng không thể đền bù.”

Anh nói không phải là ‘ em ’, mà là ‘ các người ‘.Tôi ngơ ngác nhìn anh, khóe miệng mở ra rồi khép lại, nhưng thanh âm gì cũng không có phát ra.Thì ra anh hận , không chỉ tôi, ngay cả mẹ tôi cũng khó thoát tội.

“Ngủ đi.” Chỉ trong nháy mắt, anh Tô Văn liền khôi phục bộ dáng khách khách khí khí lúc bình thường, rất là cẩn thận giúp tôi đắp chăn, “Đừng để bị lạnh.”

“Tô Văn. anh, anh, em” Tôi nói không mạch lạc trên không trung khoa tay múa chân một hồi, lại bị ánh mắt sắc bén của anh Tô Văn làm ngậm miệng, giống như là con gà chiến bại cúi đầu, thừa dạ nói, “Cái kia, ngủ ngon.”

Nhưng đêm đó, tôi cả đêm cũng không có ngủ. Tôi nghĩ anh Tô Văn cũng giống vậy , bởi vì anh cơ hồ cả đêm ngay cả chút tiếng hít thở lớn cũng không có. Được rồi, có lẽ anh trời sinh không có giấc.

5. Chương 5: Nữ Nhân Đúng Là Nữ Nhân

Ngày hôm sau, tôi đem đôi mắt bảo vật rời giường, không yên lòng mang vào tai nghe, luyện tập thính lực trong sách cao trung.

Lại nói, tiếng Anh cao trung đối với tôi rất đơn giản , bởi vì hồi đại học tôi học ngoại ngữ tại học viện, mặc dù sinh hoạt tại đại học mỗi ngày đều giống như sổ thu chi , suốt ngày trải qua cuộc sống ‘môn bắt buộc không trốn, môn tự chọn thì trốn’,nhưng nếu như chỉ là tiếng anh cao trung, đối với tôi chỉ là một bữa ăn sáng. Trong tai là tiếng mỹ giống như là một bài hát ru con thấp kém , thức dục mí mắt tôi trở nên càng ngày càng nặng. Đang lúc tôi bồi rồi có nên ngủ tiếp hay không , mẹ lại sai tôi xuống lầu đến siêu thị mua nước tương.

Tôi vạn phần thống khổ từ trên giường bò dậy, tùy ý mặc một bộ quần áo rồi bước ra cửa. Ở trước quầy thu ngân siêu thị mới phát hiện mình lúc ra cửa quá vội vàng, quên mất mang ví tiền . Cô thu ngân trên mặt nhin không được, tức giận ho khụ khụ, rất không khách khí mà đem lọ ‘Sinh Trừu Vương’ đoạt đi,”Chúng tôi không nhận ghi nợ.”

Tôi xấu hổ cười cười, ở trong một loạt ánh mắt chế nhạo, trở về nhà. Chẳng qua ở trên đường liên tiếp nghe được người khác nhỏ giọng đàm luận, “Nè, có nghe nói chưa? Ông Tô cưới quả phụ Thẩm gia, nghe nói hiện tại đều ở chung .”

“Còn không phải sao! Bà nói coi Tô Văn cũng thật là thảm, mẹ của nó đã chết còn chưa bao lâu, cha của nó liền tìm cho nó một mẹ kế.”

“Ồ, may mà thằng bé hiểu chuyện, nếu không nhà bọn họ cũng náo loạn ngất trời rồi.”

Tôi có chút khó chịu quay đầu lại. Những đại thúc đại thẩm kia suốt ngày không có việc gì,sau lưng nghị luận chuyện người khác, họ lập tức khép miệng, cực kỳ mất tự nhiên haha cười,”Aha, hôm nay khí trời không tệ , về nhà thu quần áo đi.”

“A, đúng, tôi còn phải đem bản sao những chiến binh xinh đẹp cho cháu trai xem.”

Trong nháy mắt,đi rồi đi, lui rồi lui,duy nhất lưu lại cũng chỉ có mấy đứa nhỏ đang đuổi bắt lẫn nhau, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười ngây thơ cực điểm.

Hừ, tính tình người ở đây đúng là. . . . không kính trọng người khác, có chút buồn bã an ủi mình. Dù sao rất nhanh sẽ phải dọn nhà, sau này rốt cuộc không cần cùng đám người kia so đo. Dù sao mấy người đó nói xấu sau lưng người khác, mình cũng không thể cầm bằng dán lại miệng bọn họ ?

Ngày dọn nhà so với trong tưởng tượng của tôi tới nhanh hơn. Buổi sáng mẹ tôi chỉ nhẹ nhàng băng qua nói với tôi một câu, giống như nói hôm nay bầu trời xanh , “Chúng ta ngày mai phải dọn đến cư xá hạnh phúc rồi, chính là cư xá mới vừa xây chỗ Mã Lan ,con tôi nay chuẩn bị một chút, đồ không cần thì bỏ đi.”

“A.” Tôi có chút kinh ngạc gật gật đầu, nhưng vẫn rất nhanh đón nhận sự thật này, “Con sẽ đi thu dọn ngay bây giờ .”

Đem sách cùng báo chí không cần tới chất thành một chồng, dùng dây cột lại, đem xuống lầu tìm người để hạ giá bán sỉ , người bán hàng rong chạy xe đạp hô lớn ‘ thu đồ bỏ đây’ .Những giấy vụn này lại có thể bán ra được ba chữ số, làm tôi kiếm lời một phen.Ngày khác có thể mời Hạ Phi cùng Thi Thi ăn một bữa thịt dê rồi, hi hi.

Mấy người chúng tôi vền vện thuê một chiếc xe chở hàng, đem tất cả gia cụ cùng nhiều thứ đóng gói mang tới nhà mới.Tôi có chút lưu luyến rời đi cái cư xá ghi lại tất cả sinh hoạt của tôi từ lúc nhỏ,nhưng con người luôn phải nhìn về phía trước , rất nhanh tôi liền vì nhiệm vụ nhìn như dễ dàng là phải bố trí nhà mới , loay hoay mê đầu sứt trán.

Nhà mới ở tầng thứ năm, vì toà nhà mới vừa xây,trong không khí phẳng phất như còn giữ lại mùi sơn như có như không . Nhà mới ước chừng hơn 100 mét vuông, có ba phòng và một phòng khách , tôi cùng anh Tô Văn mỗi người đều có một gian phòng thuộc về mình .Tôi cảm thấy thật ra gian phòng kia giống như chỉ để trưng, dù sao khi học cao trung, tôi liền phải dọn vào trường ở ,bình thường cũng chỉ có thứ sáu thứ bảy trở lại ngủ một giấc mà thôi.

Nhưng đối với bố trí gian phòng của mình, tôi vẫn làm không biết mệt. Tôi đến văn phòng phẩm ở phụ cận mua mấy tờ áp-phích, dán vào trên tường của mình .A, còn có bằng khen hạng nhất chạy cự li dài 3000 m hồi tiểu học của tôi .Lấy nó dán lên tường sau, gian phòng trắng tinh đơn điệu nhất thời làm cho người tôi một loại cảm giác vẽ vang cho kẻ hèn này .

Tôi tranh thủ nhắn tin cho Thi Thi và Hạ Phi, đem địa chỉ mình sau khi dọn nhà cùng số điện thoại cũng gửi cho họ.Thi Thi nhắn lại cho tôi một mặt cười, cùng hai chữ đơn giản ‘biết rồi’.Hạ Phi thì oán trách một câu dài ‘sao lại đột nhiên dọn đi rồi, sau này tớ tìm cậu chơi cũng phải tốn hơn nửa giờ đi xe hơi đó, rất phiền toái cậu có biết không? ’. Tôi là lần đầu tiên phát hiện hẳn có thể buồn nôn như vậy , nhìn cái câu thật dài kia ,tin nhắn không có dấu chấm câu, hồi lâu mới hiểu được ý nghĩ sâu xa trong đó.

Xế chiều mẹ dẫn tôi đến công ty vật dụng gia đình mua giường và tủ sách....Khi đó vật dụng trong nhà vẫn rất đơn điệu, kiểu dáng cũng bình thường, hoàn toàn không vào được ánh mắt bắt bẻ của tôi.Thật ra thì cũng không thể trách tôi, dù sao thì năm năm sau, những gia cụ trước mắt trên căn bản có thể coi là lỗi thời có thể đưa vào viện bảo tàng mà.Mặc dù trong đầu là nghĩ như vậy, nhưng đối với mọi người vẫn là giả trang ra một bộ rất có hứng thú , theo mẹ đi dạo cả ngày. Kẻ ngu đều có thể nhìn ra, mẹ có bao nhiêu coi trọng cái nhà mới này.Có thể cái này chính là bước ngoặt trong suy nghĩ của bà đi, nhà mới, cuộc sống mới. Cho nên hết thấy quá khứ ,bất kể là thống khổ, hay là vui vẻ ,cũng sẽ được viết lại.

“Tiểu Xương, con cảm thấy cái ghế sa lon này ra sao?” Mẹ ánh mắt ngó chằm chằm cái ghế sa lon thật dài bằng da kia, một giây sau tay bà cũng sờ soạng ,”A, thật mềm.”

“Mẹ thích thì mua đi.”Tôi đề nén ham muốn ngáp dài, híp nửa mắt tựa tại một cái tủ gỗ cao hai thước bên cạnh.

“Nhưng , hơn năm trăm” Mẹ do dự buông lỏng tay ra, chỉ vào bảng giá dựng đứng bên cạnh ghế sa lon ,”Quá xa xỉ! Một ghế sa lon mà hơn năm trăm! Đều quá một tháng tiền lương của mẹ”

Bà nói đầu đầu hồi lâu, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm mua ghế sa lon kia.Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, đi theo phía sau mẹ, ở trong lòng thở dài nói: nữ nhân đúng là nữ nhân.

“Mẹ, sau này đi học con muốn trọ ở trường .” Tôi trên đường về nhà , rất là vô tình nhắc tới chuyện này. Khi đó trong tay của tôi đang xách vật liệu làm lẩu buổi tối , trời chiều giống như một quả cầu lửa ấm áp ,

đều đều bao phủ trên mặt mỗi người.

“A.” Mẹ đầu tiên là sững sốt, sau đó luôn miệng đáp ứng, “Được. Con cũng lớn, không cần mẹ xen vào nữa .Mẹ tin tưởng con có thể chăm sóc mình.”

A,nằm đó lúc tôi nói muốn trọ ở trường ,mẹ suy tính thật lâu mới đáp ứng.Không nghĩ tới lúc này bà đáp ứng sáng khoái như vậy! Xem ra hình tượng tôi tùy hứng, không hiểu chuyện đang từ từ biến mất, ngay cả mẹ cũng đổi cái nhìn với tôi .À, nhưng anh Tô Văn thì tựa hồ.

Có lẽ giống như anh nói , tôi bất kể thay đổi thế nào, đối với anh cũng không có quan hệ .Tôi duy nhất có thể bù đắp cho anh, cũng chỉ là đối với anh tốt hơn một chút, tốt hơn một chút nữa, cho anh không đến nỗi khó chịu trải qua cuộc sống này. Coi như là tôi kiếp trước thiếu anh, hiện tại tôi đây trả hết nợ. Dĩ nhiên, nếu như anh Tô Văn có thể tiếp nhận tình cảm một chút, tôi sẽ càng thêm nhiệt tình

Có chút nổi giận trút lên đồ gia vị của lẩu , đem tương ớt màu đỏ đổ vào trong nồi, xem nó theo hơi nước sôi trào. Trong giây lát mới nhớ tới anh Tô Văn không thích ăn đồ quá cay, cho nên cuống quýt đổ thêm nước vào trong nồi. Lúc tôi đầu đầy mồ hôi ăn xong cái lẩu, thỏa mãn ngậm cây tăm ở phòng bếp đi tới lui, trong phòng khách vừa văng vẳng lên tiếng điện thoại liên tiếp.

Ừm, đây là cú điện thoại đầu tiên của chúng tôi từ lúc dọn nhà tới nay , đáng giá ăn mừng .Tôi bước nhanh tiến lên mấy bước, lấy ra thanh âm từ tính nhất mình có, “A lô, xin chào, xin hỏi tìm ai?”

“A, là Hồng Xương à? Là tớ Thi Thi.”

“Thi Thi?” Tôi kinh ngạc nhú mào. Cô lại chủ động gọi điện thoại cho tôi, thật là khiến người ta kinh ngạc, huống chi cả kỳ nghỉ hè tôi không có liên lạc cô ấy, ai ngờ đến bây giờ cô ấy lại gọi tới nhà mới của tôi.Tôi lập tức sửa sang lại tâm tình , hỏi, “Có chuyện gì không?”

“Thật lâu chưa gọi điện thoại cho cậu, sau khi cậu bị cảm cũng chưa gặp mặt lại , tớ thật ra rất lo lắng cho cậu” Tiếng Thi Thi rất ngọt, không phải là cái loại ngọt ngấy người, mà là hương vị ngọt ngào của sữa tươi , nghe là muốn uống, cào cào lòng người ngứa ngáy.

Cô nói giống như một cây bàn chải nhỏ, đem tâm tôi đang bình tĩnh điên cuồng mà khuấy lên. Nếu như người trong lòng bạn,chính miệng nói với bạn ‘ tớ lo lắng cho cậu ’, vậy bạn có thể không nhiệt huyết sôi trào, gà bay chó sủa sao? Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, tiếng Thi Thi thoáng cái lại đem chốt khóa yêu say đắm đã lâu một lần nữa phóng thích.Ngay cả khi biết cô ấy cùng tôi, là không có tương lai , nhưng lúc này, tôi vẫn không nhịn được vì câu nói đơn giản cực điểm ‘tớ lo lắng cho cậu’ kia mà cảm động đến không cách nào tự kiềm chế.

“Tớ không sao. Dọn nhà mới cũng rất tốt.” Đại não tôi nhất thời trống không, cũng không biết nên nói cái gì với cô ấy , cho nên liền im lặng. Bất quá cũng may Thi Thi chuyện trên trời dưới đất gì cũng có, cô rất nhanh đem đề tài chuyển dời đến chuyện chúng tôi sắp lên cao trung.

“Cậu chuẩn bị tốt cho buổi học chưa?A nha,kỳ nghỉ này thật đúng là dài. Tớ bỗng chốc, cũng không quen kỳ nghỉ không có bài tập này.”

“Ừ, đồng cảm đồng cảm, ha ha.” Tôi vội vàng phối hợp, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, tự hỏi câu tiếp theo nên nói cái gì mới có thể chiếm được vui vẻ của Thi Thi, “Lại nói, mấy ngày hôm trước tớ thấy ở trung tâm mới mở một cửa tiệm HELLO KITTY giữ độc quyền bán hàng. Bên trong hàng toàn bộ tựa hồ là nhập từ Nhật Bản .” Nữ sinh trẻ tuổi, có mấy người đối với HELLO KITTY miễn dịch ? Thi Thi cũng không ngoại lệ, cuồng nhiệt của cô đối với HELLO KITTY tôi từ trước đã lãnh giáo qua. Bất quá khi đó tôi đây chỉ cảm thấy cái con mèo nhỏ màu hồng phần sau lưng là cái nền bong bóng chả có gì đẹp, cho nên còn thường cầm cái này tới cười Thi Thi.

“Á ? ! Thật? Hôm nào nói cho tớ biết địa chỉ đi, tớ nhất định phải xem.” Thi Thi nghe xong quả nhiên rất vui vẻ. Bất quá cô rất nhanh liền phản ứng lại ,cũng phần tôi một quân, “Ồ, Hồng Xương, cậu khi nào thì cũng đối vật này cảm thấy hứng thú? Lần trước cậu còn nói chum chìa khóa HELLO KITTY của tớ rất ầu ơ.”

“A. Cái gì kia, chắc là cậu suốt ngày nói với tớ HELLO KITTY như vậy, HELLO KITTY như kia , cho nên tớ hiện tại vừa thấy được vật kia liền phản xạ có điều kiện mà nghĩ đến cậu.Ngày nọ đi đường ai cũng đeo

đầy loại đồ này, tớ đây liền không có lúc nào là không nghĩ đến cậu .”

“Ai nha, cậu có bệnh hả !” Thi Thi có chút tức giận hô một tiếng lớn qua ống nói ,nhưng tôi rất rõ ràng cô ấy cũng không có giận tôi, “Cậu miệng có phải bôi mật hay không vậy. Mới qua một kỳ nghỉ mà thôi mà đã hạ lưu như vậy.”

?

“Sai sai sai, đây là phong lưu, không phải là hạ lưu.” Tôi ra vẻ bí hiểm giải thích. Thi Thi hì hì cười cười, sau nói chuyện một hồi, liền cúp điện thoại. Tôi có chút không giải thích được nhìn cái ống nói ngắn người.Lại nói, dự tính ban đầu cô ấy gọi cho tôi, rốt cuộc là gì?

Con gái đúng là con gái. Quả nhiên cũng không dễ đối phó. Tôi nhẹ nhàng mà thở dài, tâm tình vô cùng tốt đi về gian phòng của mình. Mặc dù ngoài miệng chiếm tiện nghi Thi Thi, nhưng trên thực tế, cảm giác của tôi đối với Thi Thi, đã cùng tình bạn bình thường không có gì khác biệt. Cho dù tôi có ý phát triển Nhưng vừa nghĩ tới Thi Thi hiện tại mới mười lăm tuổi, còn chưa trưởng thành. Điều này cũng không khỏi quá ấu trĩ đi?! Huống chi, cô ấy lần đầu tiên nhìn thấy anh Tô Văn , liền đối với anh vừa gặp đã yêu. Tôi hiện tại cho dù đối với cô bạn tào ráo mán, đoán chừng cũng là vô ích.

Nên của mình sẽ là của mình, không thuộc về mình , vẫn sẽ không thuộc về mình. Trong nháy mắt, tôi có loại cảm giác khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, cảm giác mọi người đều say chỉ mình tôi tỉnh.Chờ một chút, chẳng lẽ tôi sau khi sống lại một lần, liền nhất định cô độc giữa cuộc đời? Hừ, quên đi quên đi,dù sao hiện tại tôi còn trong giai đoạn ấu trĩ,chờ sau này trưởng thành, nhìn lại xem có thích hợp hay không.Khê cần rằng, hiện tại phải lấy học tập làm trọng . . .

6. Chương 6: Thê Lục Xấu

Bởi vì muốn trọ ở trường, cho nên trước khi vào học một tuần lễ mẹ bắt đầu bảo tôi chuẩn bị đủ thứ như : chậu nước rửa mặt, khăn lông còn có bàn chải đánh răng.. vân vân. Chúng nó dưới bàn tay kỳ diệu của mẹ, được cô đóng thành tinh hoa, đều bị đựng vào một cái bọc vắt trên vai.Cái bọc kia cũng không nhỏ, cao xấp xỉ tới nửa người tôi. Tôi vắt lên lưng xong, chỉ có thể lấy tốc độ con rùa vượt khó bước đi .Anh Tô Văn cũng phải trọ ở trường, nhưng bọc của anh cũng không khoa trương giống như tôi vậy. Rõ ràng là cùng một cái kiểu dáng, tại sao trên lưng anh mang cảm giác tiêu sái, tràn đầy dáng vẻ thư sinh, còn với tôi nhìn qua giống như là đang tiến hành vận chuyển tốc độ chậm .

Thế giới này thật không công bình. Lại nói, tôi cũng không cách nào nghĩ ra, bác Tô nhìn ngang nhìn dọc,cũng chỉ có thể tính là thuận mắt, hoàn toàn không có cách nào đem ông cùng hai chữ anh tuấn này liên lạc với nhau.Nhưng con trai ông, bộ dáng lại anh tuấn tiêu sái. Hừ, tôi biết rồi, anh Tô Văn nhất định là kế thừa huyết thống tốt đẹp trên người mẹ anh.

Tôi đây thì sao? Tám phần là kế thừa cha tôi đi? Mẹ tôi trước kia còn thường vuốt ve chân mày của tôi còn liếc mắt đưa tình nói, “Tiểu Xương, con và cha con quả thực là từ một cái mô hình khắc ra .” Đáng tiếc tôi đã sớm quên cái bộ dáng người cha đoán mệnh kia ra sao rồi, nếu không còn có thể so sánh một phen.

Kể từ khi tôi và anh Tô Văn phân phòng mà ngủ, giữa chúng tôi càng ít nói chuyện .Có đôi khi tôi cảm thấy, tôi ở trước mặt anh Tô Văn, giống như là không khí không có chút cảm giác tồn tại nào.Anh Tô Văn đem người khác cách ly bên ngoài thế giới của anh ,cho nên không người nào có thể vào được nội tâm của anh, cho nên anh cũng sẽ không trải qua thương tâm mãnh liệt hay khổ sở. Nói như thế nào đây, dùng một câu nói khái quát, đó chính là cuộc sống như nước sôi.

“Anh Tô Văn .” Tôi đem ba lô thả vào trên mặt đất, dùng khăn lông lau mặt một tí, “Cái kia, vào cao trung anh là học trưởng của em.Anh muốn em gọi anh là học trưởng hay gọi là anh? Ha ha, thật ra thì em cảm thấy phải gọi là học trưởng mới có thể biểu đạt tôn kính của em đối với anh. Dĩ nhiên, gọi anh thì.”

“Tùy .”

“A.”Tôi lập tức ngậm miệng ngồi vào ghế, không thú vị dùng cái quạt quạt ra gió.Anh Tô Văn tựa hồ cùng tôi một chút đề tài chung cũng không có, điều này thật sự làm tôi buồn rầu không dứt. Cái nhân vật máu chốt nhanh mồm nhanh miệng như tôi, phát huy không ra uy lực gì.Thật sự là làm cho người ta thất vọng.

“Có phiền toái, có thể tới tìm anh.”Sau một lúc lâu, anh Tô Văn rốt cục đáp lời .Tôi lập tức xách cái thang đó leo lên, nháy mắt hỏi, “Em đây làm sao không biết ngưỡng chứ.”

“.....”Anh Tô Văn giống như nhìn thấu ngụy trang của tôi, nói trúng tim đen, “Em có ý gì không tốt ?”

“..... Anh, anh thật là tuệ nhân thức anh hùng.Em biết rồi, đến lúc đó lỡ có phiền toái, em nhất định sẽ tới tìm anh.”

“Ừ.”Anh Tô Văn lại có không có nói gì, chỉ xuất ánh mắt trực khách với tôi .Tôi thức thời đi ra khỏi đại sảnh, hừ ,tiểu khúc lấp liếm của mình đã thất bại.

Kia là dãy trường học, đằng trước dãy trường có vô số thùng sơn vạch bóng rổ và đất đá xây thành cái bàn bóng bàn đơn sơ .Phía sau dãy trường học có thể trực tiếp mở đại hội thể dục thể thao , bãi tập 400m phủ kín vật thể .Cây ngô đồng trên đường mòn công viên trường giảng xuống tầng lớn bóng râm,mùa hè nóng rang có gió nhẹ thổi quanh làn váy và tóc nữ sinh. Lúc trước khi tôi sống lại vẫn cho là trường học nghèo túng, là nơi bẩn thỉu, nhất là toilet lâu ba kia, có mùi

Khụ khụ, lạc đề rồi.Tóm lại, hiện tại ở trước mặt tôi là cảnh tượng tốt đẹp, giống như một bộ tranh thủy mặc không dính bất kỳ tục khí .Bút tích thanh xuân tên là mùa hè, bút lông phác họa bên ngoài một ít.Năm năm trước tôi đây hoàn toàn không có thời gian đi thưởng thức những thứ này. Tôi rất nhanh cùng phần lớn học sinh mới tụ họp, mỗi người trên mặt đều mang mồ hôi, khuôn mặt ngây ngô lộ vẻ mờ mịt cùng đối với các loại kiêng kỵ tương lai. Giống như là một đám động vật nhỏ sắp tuyệt chủng co lại cùng nhau sưởi ấm .

Cho nên phần lớn người tay chân luống cuống đứng ở trước mặt bảng danh sách tìm kiếm tên mình , tôi đã quen việc tìm lớp mình.Trường học năm năm trước cùng trong trí nhớ của tôi có chút khác biệt, nhưng trên đại thể vẫn không sai biệt lắm .

Trong trí nhớ, Hạ Phi và Thi Thi phân cùng một lớp, tôi thì bị phân đến một lớp học hoàn toàn xa lạ .Bất quá lớp học cao trung cũng là tùy thành tích mà định, phải xem thành tích thi thử của bạn mỗi tháng. Cho nên hiện tại tôi chỉ là tạm thời làm ‘người cô độc’ một chút mà thôi. Nhưng vẫn hơi khó chịu, tôi thở dài, theo thói quen đẩy mắt kiếng trên sống mũi .

Thầy giáo ở trên bảng đen viết một hàng chữ cái lớn nhỏ như hạt gạo, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào thật ấm áp, làm cho tôi chỉ muốn. An ổn gục ở trên bàn ngủ. Chờ một chút, tôi không thể giống như hồn thể ma vương kiếp trước .Thật vất vả thi được vào trường điểm cao trung , không thể lãng phí vô ích cơ hội này . Mặc dù thầy giáo trên bục đang giảng những thứ mà trong kỳ nghỉ hè tôi đã chuẩn bị bài không dưới ba, bốn lần.

“Sao không có người giơ tay trả lời? Vậy để tôi xem xem,ừm, là em, trò Hồng Xương ,mời trò lên bảng giải bài này!” Bởi vì thầy giáo còn chưa nhớ kỹ tên học sinh mới chúng tôi , cho nên hiện tại ông chỉ tùy tiện từ phía trên danh sách gọi tên. Không biết nhân phẩm tôi đây ra sao, lại bị ông ta chỉ đích danh đầu tiên.Qua một lúc lâu tôi mới phản ứng lại, híp mắt lên bảng, một bên cầm lên phần viết, gỡ gỡ đầu.

Ừm. . . cái bài này quả thật có chút phức tạp. Nhưng đối với tôi á, vẫn chỉ là tầm tầm, nhưng dùng phần viết làm cho tôi nhú nhú mày. Không sai, tôi chính là đặc biệt ghét thanh âm phát ra lúc phần cùng tấm bảng ma sát .Cho nên tôi ở trong đầu tính toán xong một trận,trực tiếp ở trên bảng đen viết lên đáp án. Không có phương pháp tính, cũng không biết có đúng hay không, bất quá hẵn đáp án là chừng này đi.

“A, không tệ không tệ, đáp án chính xác. Trò này vừa nhìn ngay là biết trong ngày nghỉ đã chuẩn bị bài !Còn mấy trò khác?”Thầy giáo chột gồ cái bàn, làm đám học sinh mới bị dọa tới kinh hồn táng đảm dậy thẳng sống lưng,mắt mở to như chuông đồng.Tôi đứng ở trên bục giảng, so với mấy người bên dưới cao hơn một đoạn, tùy ý quét một vòng lớp học này.

Ừm,một người để cho tôi lưu ấn tượng cũng không có. Thật ra thì từ lúc bắt đầu sơ trung ,trừ Hạ Phi cùng Thi Thi ra, tôi không có kết bạn với ai .Người càng lớn lại càng không dễ dàng kết bạn, thường xuyên đều không hợp nhau, ngoài mặt kẻ vai sát cánh, nhưng sau lưng không biết nói xấu nhau bao nhiêu lần.Cao trung kỳ thực rất hắc ám, tôi kéo kéo khoe môi, đi xuống bục giảng, đón nhận một chút ánh mắt tò mò, hoặc đánh giá.

Lúc này nếu như tôi POSE cái khiêu khích, vậy thì đẹp trai chết mất! Thôi thôi, nên trở về, tôi đây thế này, sao lại làm những thứ bát nháo kia? Cho nên tôi ngoan ngoãn đi xuống, mắt chết nhìn chăm chăm mũi chân. Trở thành tiêu điểm tư vị thật đúng là không dễ chịu, nhất là điều kiện tiên quyết bị buộc trở thành tiêu điểm. Tôi nhún vai, mắt nhìn thẳng vào cuốn sách toán học của mình, bắt đầu toàn bộ phát huy sở trường của mình: ngủ mở mắt. Kết quả tiếng chuông vừa vang lên, hai bên bàn sách của tôi liền mọc ra hai tên tứ chi phát triển đầu óc sinh đôi, bọn chúng đem ánh mặt trời của tôi ngăn tới con kiến cũng chui không lọt.

Tôi âm thầm kinh thán một cái, hai tên này tuyệt đối là nhân tài nha, nếu là đưa đi làm người thủ môn, tuyệt đối có thể có thứ bậc. Sau đó tôi liền buồn bực, tại sao hai thủ môn này chạy đến trước mặt của tôi, về mặt hung thần ác sát nhúu chặt lông mày, sao giờ nghỉ mà nhìn chăm chăm tôi? !

“Đại ca của bọn tao muốn nói chuyện với mày.” Bọn chúng cuối cùng mở miệng, hơn nữa còn là trăm miệng một lời, ngay cả một âm cuối cùng cũng đồng thanh, sắc sảo giống như là đột nhiên bị dây kéo cắt bỏ. Cũng không biết bọn chúng vì để được cái trình độ này, luyện tập bao nhiêu lần. À khoan, sẽ có người luyện tập chuyện này sao?

Tôi mặt ngoài bình tĩnh, thật ra thì bên trong đã ói một tràng, đẩy mắt kính của mình, vì diễn xuất phối hợp bọn chúng, tôi chỉ phải biết rõ còn có hỏi, “Đại ca của hai người là ai vậy?”

Đối với hai anh em này tôi còn nhớ một chút, hai người bọn họ chính là tay sai của Tề Tử Hi. Chỉ cần ở trường học, là có thể thấy thân ảnh bọn chúng như hình với bóng, so sánh với bóng còn muốn chuyên nghiệp hơn theo sát bên cạnh Tề Tử Hi. Tề Tử Hi trong nhà rất có tiền, cụ thể làm sao có tiền tôi không xác định, nhưng mỗi ngày tan học đều có một chiếc BMW cực kỳ phong cách tới đón nó về nhà, à, thỉnh thoảng cũng sẽ có Mercedes-Benz. Dù sao cũng chỉ hai chữ, hủ bại.

Ba người bọn nó ở trong trường học đánh đá lung tung, chỉ cần không quá lớn chuyện, ngay cả thầy giáo cũng đối với bọn nó mắt nhắm mắt mở. Không có biện pháp, cho dù bạn có vô tội thế nào, cũng không ngăn nổi người ta nhìn bạn thấy khó chịu. Người từng bị bọn họ ngăm khi dễ, quả thực nhiều đến mức không đếm được, nhưng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nhin.

Tôi hồi kiếp trước, không có giao thiệp với ba đứa nó. Bình thường thấy bọn nó đi tới hướng tôi, liền chạy xa. Thật không nghĩ đến lần này bọn nó chủ động xuất kích, chặn ngay bàn học tôi. Người ngồi cùng bàn vừa nhìn thấy không đúng, bộ dạng đã xun xoe bỏ chạy, ngay cả cái ghế ngồi cũng không thèm dẹp lên bàn. Tôi thở dài, mặc dù vừa bắt đầu sẽ không trông cậy vào người ngồi cùng bàn mới vừa quen biết có thể cho tôi cái trợ giúp gì, nhưng vừa nhìn bộ dạng nhanh chóng lao ra phòng học đó, làm trái tim tôi có chút băng giá.

“Đại ca bọn tao anh tuấn tiêu sái, phong lưu cũng không hạ lưu, phách lịch vô địch.”

“Vào trọng điểm được không.” Tôi không nhịn được cắt đứt bọn nó.

Bọn nó tựa hồ cũng có chút bất mãn bĩu môi, “Đây là Tề Tử Hi yêu cầu chúng tao nói. Được rồi được rồi, dù sao đại ca của chúng tao bảo bọn tao tới hỏi mày. Bài kia mày là làm sao làm ra? Mày chỉ viết một cái đáp án, quá trình đâu?”

“” Khóe miệng tôi co quắp, không nghĩ tới vị Tề đại thiếu gia còn là một vị rất nhiệt tình yêu thương học tập. Làm một trận bát nháo như vậy, cũng chỉ là hỏi một bài tập mà thôi.

“Cậu ta không phải là có gia sư tại nhà sao, sao phải tới hỏi tôi.” Tôi vừa lầm bầm, vừa từ trong túi móc ra một cây bút máy, xoẹt xoẹt viết lên cuốn vở. Cũng may tôi đối với đề bài kia cụ thể còn nhớ, nếu không hai người trước mắt này đoán chừng là không đạt mục đích không chịu rời đi.

“Ừm, viết xong. Nếu là cậu ta xem không hiểu. . . . Có thể đi tìm người khác hỏi một chút. Tôi, tôi đi trước một bước.” Thừa dịp hai tên thủ môn cúi đầu nhìn công thức tính toán trên giấy như xem thiên thư, tôi xách cặp sách của mình, chạy ra khỏi tầng tầng vòng vây. Cũng không quản hai tên sinh đôi kia còn có lời gì chưa nhả ra, liền chạy ào ra khỏi phòng học.

7. Chương 7: Thổ Lộ ?

Tôi và Hạ Phi mặc dù không được phân vào cùng lớp, nhưng lại rất may mắn được phân vào cùng một phòng ngủ. Bốn người cùng ở chung, vào ngày tựu trường đầu tiên đã bị bao lớn hành lý chất đầy, vớ, khăn lông ... tán loạn đầy đất. Tôi và Hạ Phi ngủ trên giường tầng, hẳn cố ý muốn ngủ tầng trên, lúc hỏi hẳn tại sao nhưng chết sống không chịu nói. Thật là kỳ quái, kiếp trước , Hạ Phi đối với vị trí giường tầng này cũng luôn rất cố chấp.

Tôi đem chăn trải tốt, cùng hai người khác trong phòng ngủ lên tiếng chào hỏi. Nói thật ra , tôi không thể nào thích hai người này. Hai người bọn họ cũng là người bên ngoài tới học tập , lúc nói chuyện mang theo giọng nam đặc sệt, nghe mà trong lòng tôi phát phiền. Bất quá điều này vẫn không thể tạo thành nguyên nhân làm tôi chán ghét bọn họ, quan trọng nhất, hai người bọn họ rất nhiều chuyện, giọng cũng to như cái loa.

Nữ sinh nhiều chuyện còn chưa tính. bạn nói xem, già tới nơi rồi, cả ngày cứ lén lút bàn “Tuần trước ở trên đường, tôi thấy được XXX cùng XX ở chung nha. Thật là đúng dịp à.”Tôi cùng Hạ Phi lặng lẽ liếc nhau một cái, thấy được trong mắt đối phương không che dấu khinh bỉ chút nào,sau đó rất có ăn ý cười cười.

Hai người kia một bên khí thế bà tám ngất trời , mà tôi cùng Hạ Phi thì trao đổi cảm tưởng ngày đầu tiên tiến vào cao trung. Hạ Phi tùy tiện tiện tiện hỏi đáp, “Thật không cảm thấy cao trung này có cái gì tốt. Không nói nó là trường điểm cao trung, mà, đáng sợ hơn chính là, tỷ lệ nam nữ nơi này mất cân đối nghiêm trọng ! Cậu biết không, lớp chúng tớ, tổng cộng hai mươi nam sinh, nữ sinh cơ hồ gấp đôi nam sinh !”

“Vậy không phải tốt sao, cái kiểu này cũng không cần chọn .Một người nhìn không thuận mắt, còn có người dự bị mà.”Tôi vẽ mặt cười xấu xa vạch trần Hạ Phi.

“Đi chết đi !Đám kia nữ sinh số lượng nhiều, nhưng mấy nhỏ đó chất lượng so với Tống Thi Thi còn kém hơn !” Hạ Phi vẽ mặt oán giận đem chậu nước rửa mặt vứt qua một bên.

“Người anh em, cậu yêu cầu không thể quá cao.” Tôi hảo ngôn hảo ngữ khuyên can , “Thi Thi rất tốt mà, tớ cảm thấy cô nàng rất tốt. Cậu lại cứ chửi bới cô nàng như vậy, tớ đây sốt ruột dùm cậu đó.”

“ Hừ. Ai mà không biết cậu thích con nhỏ đó.” Hạ Phi bỗng nhiên rất cổ quái toát ra những lời này, sau đó có chút tàn bạo trừng mắt nhìn tôi một cái, “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.”

“Này này,người cũng không nên vắn vẹo tình bạn thuần khiết giữa tôi cùng Thi Thi a.” Tôi có chút bất bữu môi, không rõ Hạ Phi lúc này đột nhiên xuất hiện lửa giận đến tột cùng là vì sao mà bộc phát.

“Người dám nói người không thích nhỏ đó?” Hạ Phi ngẩng mặt, từ góc độ này nhìn mặt hẳn còn có chút khó khăn, tôi thậm chí phải ngẩng đầu cao hơn mới có thể cùng hắn nhìn nhau.

“Ồ ơ. Tớ còn tưởng rằng thằng nhóc cậu đối với nữ sinh không có hứng thú ,thì ra cậu nhìn trúng Thi Thi đã lâu rồi sao.Này,còn không sớm nói với tớ?Chẳng lẽ cậu vẫn cho rằng tôi thích Thi Thi, cho nên phải âm thầm thối lui ?Chắc chắn, cậu thật đúng là vĩ đại. Hoàn toàn quán triệt phương châm bạn Lôi tiên kỷ hậu nhân , tiểu sinh đây vô cùng cảm kích. He he.”

“Cái thằng ngốc này!” Hạ Phi giống như là giận thật ,lông mày nhướng lên,tien tay quơ lấy cái gối vô tội đang an tĩnh nằm ở trên giường xem cuộc vui. Để mạng lại!”

“Này, cậu đùa thật à! A. Hèn hạ, dám cào tôi !Aha, Hmm. Ư ưm ưm!” Cho nên lúc này hình ảnh chính là: Hạ Phi then quá thành giận đem tôi áp, một tay mập mờ vói vào trong cổ áo đồng phục học sinh của tôi, một cái tay khác thì gắt gao che miệng tôi lại,các loại nguyên âm vụn vặt từ trong miệng tôi mơ hồ truyền ra.

“Có phục hay không, hử?Nói người có phục hay không?” Hạ Phi một bên gãi xương sườn của tôi, một bên vừa hướng tôi trừng mắt nhìn. Giỏi cho mi, hẳn vừa rồi rõ ràng không có tức giận, lại giả vờ làm ra một bộ người bị hại, làm hại tôi buông lỏng cảnh giác, dễ dàng đã bị hắn đè lên tường.Bất quá hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt,tôi vội vàng gạt đầu nói, “Tớ phục tớ phục. Aha, đừng, đừng có cù nữa.”

“Cậu, mấy cậu. . . .” Hai người khác trong phòng ngủ ở một bên ngậy ngốc nhìn chúng tôi, mồm mở to thành một độ cong hoàn mỹ .Nhìn dáng dấp hai người bọn họ là hiểu lầm, tôi buồn cười mà nghĩ . Hiểu lầm thì hiểu lầm đi, ít nhất bọn hắn bây giờ sẽ không còn lú lú nói không ngừng nữa, bên tai của tôi cuối cùng cũng thanh tịnh một chút.

“Chú ý bộ mặt thành phố, bộ mặt thành phố Hmm.”Tôi đem Hạ Phi từ trên người mình đẩy ra, bởi vì mới vừa cười đến quá lợi hại, nên hiện tại thân mình cũng đứng không vững. Tôi khê quơ quơ, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất ,may mà ở một giây cuối cùng tay Hạ Phi hạ trên bả vai tôi, đỡ tôi lên.

“Sao cậu lại không được việc như vậy ?Mới cù hai cái mà thôi đã như vậy .” Hạ Phi kiêu ngạo cười, răng trắng như tuyết , làm tôi trong nháy mắt liên tưởng đến Vampire.

“Buông tay buông tay, không cần cậu giúp.”Tôi làm bộ như tức giận mà đem tay Hạ Phi hất ra, nghiêng đầu nhìn hai người khác trong phòng ngủ .Hai người bọn họ vẻ mặt ngốc sững sờ ,làm cho tôi tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều, “Sao vậy, hai người có vấn đề gì không?”

“A. Không có, không có gì.” Hai người trầm miệng một lời đáp. Thân thể co rúc ở một góc gian phòng, thật giống như trên người tôi cùng Hạ Phi có ôn dịch .Tôi nhú nhú mày, đi về phía trước hai bước, “Đừng khách khí , đều chung một phòng”

“Cậu, cậu cũng đừng hạ thủ với chúng tôi !”

“Hmm? Hạ thủ với hai người?”

“A, đừng tới nữa !Ba thước, phải cách ba thước !”

“Ba thước? Nhưng phòng ngủ chỉ dài năm thước thôi.”

Cuối cùng trải qua một bữa đàm phán, khoảng cách bị định đến một thước, nhưng trong phòng ngủ hai người kia suốt ngày nhìn chằm chằm chúng tôi như gió thổi cỏ thấp thấy dê bò ,buổi tối trước khi ngủ cũng phải cảm râm luôn miệng, “Đừng đánh lén bọn tôi.”

Này này, hai người mặt đầy rõ đầy mụn, dù cầm dao gác trên cổ tôi, ép tôi đi đánh lén. Ai, vậy tôi còn thực sự suy nghĩ lại một chút.

+ = +

“Cậu nói xem hai người kia đang làm cái gì trong phòng?”Trong giờ học ,tôi, Hạ Phi cùng Thi Thi ngồi dưới sân trường ,dưới bóng cây rậm rạp uống nước ngọt.Thi Thi vì không muốn bị nám đen, trên mặt thoa mấy tầng kem chống nắng, trên đầu cũng đang đội cái nón .Nhưng hiển nhiên cô đối với mấy cái này còn chưa đủ hài lòng, thỉnh thoảng lại vuốt cổ tay trắng nõn của mình, “Haiz, mùa hè vừa đến, lại nám đen một tầng da.”

“Nào có.” Tôi cười hì hì tiếp lời ,”Thật ra thì ,làn da khỏe mạnh,hắn là màu lúa mì.Cậu xem, giống như Hạ Phi đó .” Tôi chỉ chỉ Hạ Phi ở một bên buồn bực uống nước giải khát .Hắn nghe xong khê hừ một tiếng, nước đầu với Thi Thi, giống như là khoe khoang màu da mình.

Phốc, thật đúng là con nít, động tác kia ở trong mắt người khác thoát nhìn là hết sức vô sỉ, lớn lối cực kỳ , trong mắt tôi lại trở nên đáng yêu vô cùng. Quả nhiên Thi Thi vừa nhìn thấy vẻ mặt Hạ Phi xong, liền tặc mao,tức giận đứng lên, ngón tay run run, “Hạ Phi ! Tôi và cậu coi như hết !”

“Xí, tôi ngay từ đầu cũng không muốn cùng cậu một chỗ.” Hạ Phi đánh cái ngáp, dứt khoát xoay người trên bãi cỏ, giả vờ ngủ say . Thi Thi tức giận dậm chân, nhưng ngay sau đó giận chó đánh mèo trên đầu tôi, “Hong Xương, cậu cũng không quản hắn !”

“Tớ làm sao quản được hắn .” Tôi bất đắc dĩ gãi gãi đầu, “Nếu là tớ có thể quản hắn, tớ đây đã sớm.”

“Thiệt là! Hai người ngay cả chút tinh thần thân sĩ cũng không có!” Thi Thi bĩu môi,cầm lên lon nước ngọt chưa uống xong ,”Không để ý tới hai người nữa.”

“Này,Thi Thi, Thi” Người đã chạy xa . Tôi khê thở dài, chọc chọc xương sườn Hạ Phi, “Được rồi được rồi, đừng giả chết nữa, người cũng bị cậu chọc tức chạy rồi.”

“Ngu ngốc.” Hạ Phi linh hoạt ngồi dậy, một hơi đem nước ngọt uống không còn một mống, sau đó đem lon nước quăng vào thùng rác bên cạnh. Lon nước trên không trung vẽ ra một đường cong duyên dáng, giống như trái bóng rổ rơi vào giỏ, rơi thẳng vào trong thùng rác.

“Hmm, rất không tệ.” Tôi cũng noi theo động tác của hắn, đáng tiếc, khí lực không khổng chế tốt, lon nước rơi vào bên cạnh thùng rác một thước. Tôi phẫn nộ từ trên bãi cỏ đứng lên, đi tới gần thùng rác nhặt nó lên, lần nữa ném vào. Bị ý thức bảo vệ môi trường của mình cảm động, tôi đầy tình cảm lắc lắc đầu, “Cậu xem, tổ chất tớ cao bao nhiêu.”

“Đúng vậy. Cậu tổ chất quá cao.” Hạ Phi có chút không giải thích được trừng mắt nhìn tôi một cái, “Cậu đối với người nào cũng tốt như vậy.”

“Hmm?” Nếu như mấy lần trước là giả bộ ngốc, thì lần này là thật sự không rõ rồi, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Hạ Phi. Nhưng hắn không có nói tiếp, mà là xoay người, không hề để ý tới tôi. Tiếng chuông đúng lúc vang lên, cho dù tôi không muốn cũng vẫn trở lại phòng học của mình, không yên lòng lên lớp học.

Bài tập lớp mười coi như là trong phạm vi tôi có thể tiếp nhận, nhưng đối với học sinh sơ trung vừa vào đã thấy cật lực. Làm xong bài tập tôi đây lại bắt đầu ngó chừng ngoài cửa sổ ngẩn người. Không biết hiện tại anh Tô Văn đang làm gì? Sau khi vào cao trung, cơ hồ cũng không sao nhìn thấy anh, thỉnh thoảng có thể ở trên hành lang gặp thoáng qua. Bất quá xem ra, anh Tô Văn một chút cũng không muốn cùng tôi có liên hệ gì.

Ừm, ở trong trí nhớ của tôi, tôi đối với anh Tô Văn thay đổi cái nhìn chính là khi lên lớp 11. Khi đó tôi học thật sự là quá kém, bị mẹ tôi hung hăng mắng một trận, cũng thỉnh cầu anh Tô Văn giúp tôi học bổ túc. Cũng chính đoạn thời gian kia, khiến cho khoảng cách tôi cùng anh Tô Văn kéo gần lại một chút. Ít nhất tôi lúc ấy là nghĩ như vậy.

Mà. . . . quên đi, cũng không thể cưỡng cầu người khác tiếp nhận mình chứ? Tôi có chút thất vọng lắc đầu. Vì cái gì tôi sống lại rồi, nhưng vẫn không cải biến được gì? Hừm, cũng không phải là không có gì thay đổi, chỉ là thay đổi vài thứ, tựa hồ cũng chỉ chút ít không quan trọng gì. Tôi thở dài, cảm thấy thần cho mình một cơ hội trở lại quá khứ, nhưng lại bị tôi lãng phí vô ích như vậy. Bởi vì, con người của tôi, không có hùng tâm chí lớn, ý nghĩ vĩ đại như tranh bá thế giới, chỉ muốn biết điều trải qua cuộc sống tầm thường, cùng bạn bè người thân ở cạnh nhau, cũng đã rất thỏa mãn.

Duy nhất muốn thay đổi. Cũng chỉ có sự kiện Thi Thi và anh Tô Văn. Chẳng qua giống như trò chơi nhập vai, không đạt được điều kiện nhiệm vụ cũng sẽ không kích hoạt. Cho dù tôi hiểu rõ một ngày Thi Thi có chạy đến nơi này, thậm trọng đối với tôi tuyên bố: ‘tớ với học trưởng vừa gặp đã yêu, tên của anh ấy là ‘Tô Văn’’. Cho dù tôi biết anh Tô Văn đối với Thi Thi không có gì, mà Thi Thi sau khi thất tình thậm chí khổ sở muốn tự sát.

Nhưng cho dù tôi biết trước những chuyện này, cũng không có thể bảo đảm thành công ngăn cản những chuyện tương lai sẽ phát sinh. Cùng một trường cao trung, hai người bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ gặp gỡ, trừ phi Thi Thi chuyển trường, chuyện này còn có thể có chút hi vọng. Nhưng cái ý nghĩ này hiển nhiên rất không thực tế. Chẳng lẽ tôi chỉ có thể trở mắt nhìn anh Tô Văn và Thi Thi tổn thương lẫn nhau sao? Khụ, nói cụ thể chút, là chỉ có Thi Thi đơn phương tổn thương. Nhưng quả thật không thể trách anh Tô Văn.

Anh ta không thích Thi Thi, cũng chỉ có thể uyển chuyển cự tuyệt. Nhưng Thi Thi cứ quẩn quít lấy anh ta, một phen cố chấp quấy rầy, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đáp ứng. Thật ra bây giờ suy nghĩ một chút, chuyện anh Tô Văn ngay từ đầu đáp ứng cùng Thi Thi gặp gỡ, thật sự không giống tính cách của anh. Anh chưa bao giờ có dẫn phiên toái lên người mình, tại sao lại để Thi Thi khơi dòng? Chẳng lẽ là bởi vì muốn trả thù tôi.

Tôi phiền não gãi gãi đầu, liếc nhìn tấm bảng đen. Người ngồi cùng bàn vẽ mặt thành kính xoẹt xoẹt xoẹt chép bài, tôi không đành lòng quấy rầy hắn, không thể làm gì khác hơn là quay đầu hỏi tên bên cạnh, “Này, mấy giờ rồi? Còn mấy phút nữa tan lớp?”

“Mới học không tới 20 phút. Chịu đựng đi.” Tên đó quăng cho tôi một vẻ mặt thống khổ, sau đó giả trang thành ra một bộ nghiêm túc nhìn về phía tấm bảng đen.

Ồi,rốt cục nhin được đến tan học.Tôi suy nghĩ đã một tiết cũng không ra được cái kết luận gì,cuối cùng không thể làm gì khác hơn là chạy tới chỗ Thi Thi cho cô một chầm dự phòng.Trong giờ học vẫn không có cơ hội cùng cô ấy gặp mặt, cho nên tôi liền kẹp tờ giấy trong sách cô nàng, hẹn cô nàng sau khi tan học đến cửa sau trường học một mình gặp mặt. Sau khi tan học, tôi đứng cửa sau trường ,nơi này rất an tĩnh, bởi trong ngày thường học sinh đều đi cửa trước,cửa sau cơ hồ để trưng, nửa giờ mới có một người học sinh đi qua.Tôi vốn tưởng rằng Thi Thi một mình đi gặp, không nghĩ tới bên người cô nàng còn có Hạ Phi bám theo.Thằng nhóc này theo phá hư à?Tôi bất mãn bĩu môi, trợn mắt nhìn Hạ Phi một cái, “Tớ lưu tin nhắn không phải nói Thi Thi tới một mình sao? Tại sao cậu cũng tới đây?”

“Đúng vậy đúng vậy, tên Hạ Phi này vừa nhìn thấy cậu lưu lại tờ giấy xong liền bám theo, cũng không biết nổi điên cái gì.”Thi Thi buông tay ,”Quên đi, cậu thần thần bí bí như vậy tới tìm tớ có chuyện gì?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“A. Cái này. Thật ra thì.” Tôi do dự , không biết nên làm sao cùng Thi Thi nói chuyện này. Vốn là rất rối, bây giờ còn có một tên dự thính, làm cho tôi càng thêm khó có thể mở miệng, “Tớ muốn nói với cậu phải Tớ. Cậu.”

“A, có đĩa bay kia.” Hạ Phi bỗng nhiên chỉ ra sau lưng tôi.Thi Thi và tôi cũng một bên sững sờ, nhưng ngay sau đó quay đầu lại, tò mò ngóng nhìn, “Ồ đâu ở đâu?”

“Hai đứa ngốc.” Hạ Phi rất là hài lòng tổng kết một chút biểu hiện tôi cùng Thi Thi, sau đó kéo đồng phục của tôi ,”Đi thôi, cậu ngày hôm qua không phải đã đáp ứng chuyện của tớ?”

“Tớ đáp ứng cậu cái gì?”

“A nha, chính là chuyện đó chứ sao.” Hạ Phi thần thần bí bí nói.Tôi bị hấn khơi lên lòng hiếu kỳ, không thể làm gì khác hơn là theo đuôi cước bộ của hắn.

“Đến tột cùng là cái gì ?”

“Này, hai người bỏ tôi ở đây à?Này! Hai người Tôi trở về phòng đây.”Bên tai còn quanh quẩn thanh âm Thi Thi nhỏ giọng oán trách .Tôi có chút xin lỗi quay đầu lại, cười cười với cô nàng, “Hôm nào, hôm nào rồi hãy nói.”

“Không có hôm nào hết.”Hạ Phi hừ một tiếng, rất là hàm hồ nói một câu, “Sẽ không cho cậu cơ hội.”

“Cơ hội gì?” Tôi chợt hiểu phải tay, “A, như vậy nửa ngày, cậu vẫn thích Thi Thi à. Cậu có phải cho là tôi muốn thổ lộ với Thi Thi , cho nên mới chạy tới ngăn cản ?”

“....” Giống như là bị chợt trúng hồng tâm, Hạ Phi lông mày trong giây lát co rút, vẻ mặt chợt dạ nghiêng đầu qua.

8. Chương 8: Tin Có Người Ngoài Hành Tinh Không?

“Chắc chắc,cậu nếu thích Thi Thi, tại sao ngày nào cũng chọc cô ấy không vui?”Tôi tò mò nhìn hắn một cái, “Chẳng lẽ giống như trong manga. Cậu trai thích trêu chọc cô bé mình thích ?”

“Ngớ ngẩn.” Hạ Phi cực kỳ nghèo từ ngữ ném ra hai chữ này xong, liền chạy chậm đến sân bóng, giống như là phát tiết .Khụ, tôi vẫn cảm thấy kỹ thuật dẫn bóng của hắn rất giỏi.Nhất là khi làm xong động tác giả, khóe miệng hắn cong lên nụ cười nắm trong tay toàn cục .Còn rất đẹp trai , tôi không tự chủ than thở một câu, nếu tên này tính cách khá hơn chút nữa, đoán chừng người theo đuổi hắn cũng sẽ không ít như vậy.

Bất quá nữ sinh lớp mười, còn chưa cấp bách như vậy, mỗi ngày vẫn rất ngây thơ liếc mắt đưa tình, mức độ cuối cùng chính là nắm tay, tư định cả đời .Bất quá phải xem phong cách trường học , nếu phong cách trường học bất chính, vậy yêu sớm là nếp sống tiêu cực lấy bội số tốc độ sinh trưởng. May mà tôi hiện tại học cao trung ,vẫn nghiêm cấm bàn chuyện yêu đương.Cái nội quy trường học này mặc dù không có ngăn cản những tên dũng sĩ có can đảm làm liều mà được lợi, nhưng vẫn đem không ít tình cảm say đắm vừa nảy sinh chặt đứt từ trong trứng nước. Lại nói, lúc ở cao trung , hình như là có một ánh mắt của bạn nữ hướng về phía Hạ Phi càn tào ráo mán một hồi

“Này, cùng nhau chơi một trận không?” Hạ Phi quăng bóng về phía tôi, ý bảo tôi ném bóng ba điểm. Tôi vuốt da bóng rổ bằng nhựa, ngửa đầu liếc nhìn cái rổ. Lúc vừa mới bắt đầu học chơi bóng rổ, năm giờ chiều mỗi ngày trên TV đều chiếu hai tập ‘cao thủ bóng rổ’. Khi đó tôi liền mê bóng rổ, cảm thấy động tác kia thật sự là đẹp trai đến vô pháp hình dung.

Nhưng ngại chiều cao thân thể cùng cái rổ kém quá xa. Đừng nói là úp rổ, dù chạy ba bước ném bóng đều có chút khó khăn. Cho nên tôi di chuyển mục tiêu tốt đẹp, đến ném bóng ba điểm. Thật ra thì ném bóng ba điểm cũng rất khó, dĩ nhiên, cái này điều kiện tiên quyết là có thể ném bóng vào. Lúc chuyền bóng hay phải chuyền, nếu sống chết phải ném mà không nắm chắc, vậy thì quá không có tinh thần đoàn đội.

Tôi vừa suy nghĩ miên man, vừa ngắm chuẩn bảng rổ. Ồ, chính là cảm giác này, là góc độ này. . . . trái bóng được tôi ném ra, trên không trung vẽ nên một đường cung bay vào rổ. Ổ dọc vành rổ xoay tròn sau một lúc hiem hiem tiến vào.”A, LUCKY.” Tôi đối với Hạ Phi làm cái động tác V.

“LUCKY? Cậu từ lúc nào cũng bắt đầu miệng đầy điệu ngữ vậy.” Hạ Phi có chút nghi ngờ nhìn tôi một cái. Tôi liếc mắt, hữu khí vô lực phiên dịch một lần, “À, vận khí tớ thật tốt.”

“Tiểu Xương.” Hạ Phi bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc đem quả bóng ném qua một bên, đứng ở trước mặt của tôi. Hấn hiện tại thân hình còn thấp hơn so với tôi 1, 2 cm, nhưng tôi biết, ba năm sau, người này sẽ giống như đốt cháy giai đoạn điên cuồng mà cao lên, thậm chí cao hơn tôi nửa cái đầu. Tôi khẽ cúi đầu, cùng hấn nhìn thẳng, Hạ Phi vẻ mặt nghiêm túc hiem thấy đang đánh giá một trận, cũng thu hồi khuôn mặt cà lơ phất phơ, một bộ đối đầu đại địch trừng mắt nhìn, “Sao vậy sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Cậu từ sau kỳ nghỉ, liền trở nên có chút không giống với lúc trước.” Hạ Phi có chút do dự nói ra khỏi miệng, hấn vô ý thức dùng cổ áo thun lau mồ hôi, đôi mắt như hắc diệu thạch lóe sáng. Trong lòng tôi trầm xuống, nghĩ thầm chẳng lẽ mình bị lộ. Tôi lúc đầu dứt khoát cùng anh Tô Văn lật bài, nói dối với hấn rằng tôi sau khi ngã bệnh mất đi ký ức, cũng là bởi vì tôi cảm thấy với trí tuệ của anh Tô Văn, chừng rất nhanh là có thể phát hiện được tôi có cái gì không đúng. Cho nên còn không bằng thật sớm thêu dệt ra một lý do kém chất lượng, để ngừa hậu hoạn.

Tôi vẫn không nói cùng Hạ Phi chuyện mình xuyên qua thời không, một là bởi vì không biết nên làm sao cùng Hạ Phi nói, hai là bởi vì Hạ Phi tên này từ trước đến giờ qua loa, đối với chi tiết thật nhỏ cũng không đáng kể. Thật không nghĩ đến, Hạ Phi thần kinh thô như vậy cũng chú ý tới có cái gì không đúng! Chẳng lẽ hành động của tôi quá mức quỷ dị? Hay là tôi lỡ miệng đem chuyện tương lai nói ra.

“Cậu xem, bình thường cậu ghét nhất tiếng Anh, nhưng bây giờ ngay cả câu cửa miệng cũng biến thành tiếng Anh.” Hạ Phi vì chứng thật lời hấn nói, học khẩu khí của tôi nói một câu, “Good good study, Day days up!”

“A, tớ ngất. Cũng bởi vì cái này? Khụ khụ, tớ gần đây đối với Anh ngữ đặc biệt cảm thấy hứng thú. Bởi vì. Bởi vì giáo viên phụ trách tiếng Anh lớp tớ rất xinh đẹp.”

“. Thật?” Hạ Phi không có dễ lừa như tôi nghĩ. Hấn lập tức đưa ra ví dụ thứ hai, “Còn có, thái độ cậu gần đây đối với Thi Thi cũng rất kỳ quái.”

“Làm sao kỳ quái? Tớ bình thường không phải cũng như vậy sao.” Tôi chột dạ ho khụ khụ, lau mồ hôi trán, bắt đầu nói qua chuyện khác, “Cái kia, nếu không trở về phòng sẽ trễ, tớ còn rất nhiều bài tập chưa làm.”

“Cậu đang nói dối.” Hạ Phi lời nói sắc bén vạch ra, hấn khẽ hừ một tiếng, tiếp tục nói, “Điểm thứ ba, kể từ khi cậu nghỉ hè sau, thành tích học tập lại tốt lên thật. không thể tưởng tượng nổi. Tớ đã hỏi các bạn học trong lớp cậu, bọn họ đều cho rằng cậu ở trong đây lớp học thành tích ít nhất có thể xếp trong top 10. Thành tích học tập của cậu, tớ luôn luôn hiểu rõ, làm sao cũng chưa từng thấy qua chuyện tiến bộ nhanh như vậy.”

“Cái kia. Tớ bỗng nhiên minh mẫn, đầu óc thông minh phát triển.”

“Cùng cậu tiếp xúc ba năm rồi, tớ nếu như không nhìn ra cậu đang nói dối, cái anh em tớ đây thật đúng là vô dụng.” Hạ Phi trợn mắt nhìn tôi một cái, ý tứ rất rõ ràng: cậu dám cùng tôi giả bộ ngốc tôi liền không khách khí. Cho nên tôi cúi đầu, thái độ nhận sai cực kỳ tốt đẹp nói ra, “Tớ sai rồi.”

“Sai chỗ nào?” Hạ Phi chỉ cao ngạo ngẩng đầu lên. Mà tôi giống như là gặp cảnh khốn cùng xấu hổ gãi cái ót, “Tớ sai rồi. Tớ không biết cậu thích chơi trinh thám như vậy .Sớm biết nằm ngoài nên mua cho cậu một bộ thám tử Conan làm quà sinh nhật.” Sau đó tôi bày một cái POSE,đẩy mắt kiếng trên sống mũi ,”Chân tướng chỉ có một!”

“Hồng Xương!” Hạ Phi then quá hóa giận một quyền đập tới, “Cậu nghiêm túc một chút cho tôi !”

“Được rồi. Tớ nói, tớ nói.” Tôi giơ tay lên đầu hàng. Nhìn chung quanh sân bóng một cái ,bởi vì lúc trước tôi cùng Hạ Phi lớn tiếng,dẫn tới không ít người ghé mắt. Ở cái địa phương này cùng Hạ Phi ngả bài hiển nhiên không phải là quá lý trí . Cho nên tôi túm tay Hạ Phi,thần thần bí bí trừng mắt nhìn, “Đi, đi, tìm nơi yên lặng một chút .”

“Ừ?” Hạ Phi khuôn mặt quý dị biến thành màu hồng phấn, hấn cúi đầu nhìn một chút ngón tay tôi cùng hấn dặt nhau ,mím môi, thần sắc cực kỳ mất tự nhiên ‘ ừ ’ một tiếng. Tôi chợt hiểu hiểu buông tay ra, rất là xin lỗi cúi đầu, “Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi gấp gáp, liền quên cậu khiết phích.”

“Cậu nói đi . . . Không có chuyện gì.”

“Ừ? Thật không thành vấn đề?” Tôi nghi ngờ nhìn Hạ Phi một cái. Hạ Phi là tên khiết phích hạn chế cùng người khác tiếp xúc ngoài da .Nhớ có một lần chúng tôi đi trên núi cắm trại, Hạ Phi chịu trách nhiệm vác bao quần áo, mà có một bạn nữ mến Hạ Phi đã lâu cứng đầu với ánh mắt tàn bạo ngồi xuống bên cạnh hấn, cũng đưa ra móng vuốt xanh miết xoa bóp cho Hạ Phi. Ai ngờ Hạ Phi một chút cũng không cảm kích,đem ‘ hảo tâm ’ nữ sinh kia đẩy ra xa hơn ba thước ,sát khí văng khắp nơi nói, “Đừng chạm tôi, tôi khiết phích.”

Ừm,đây cũng chính là lý do tại sao Hạ Phi không có gia nhập đội bóng rổ của trường.Bởi vì hấn không muốn cùng cầu thủ khác có quá nhiều tiếp xúc thân thể.”Không có gì. Chúng ta đến bên kia đi.”Hạ Phi vội vã đi ra phía trước tôi, thật giống như không muốn để tôi thấy được khuôn mặt hấn,hết sức tránh né. Tôi thở hồng hộc theo sát phía sau hấn, một đường tới bãi cỏ sân thể dục bốn phía không có một bóng người .

Lúc này, phần lớn học sinh đều trở về phòng , duy nhất vài người ở bên ngoài sân đang chơi bóng rổ,có rất ít người lưu lại chỗ này. Tôi cùng Hạ Phi sóng vai ngồi ở trên bãi cỏ, dưới ngón tay cỏ cây xanh tươi trát trát làm tôi ngứa ngáy, bốn phía tức thì bị hơi thở bùn đất vây quanh. Mỗi một hơi hô hấp là có thể ngửi thấy được hương bùn đất nồng đậm.

Tôi trấn định một chút, bối rối xem mình nên mở miệng như thế nào, bắt đầu nói từ chỗ nào.Cũng không thể nói thẳng: ‘ tớ đến từ năm năm sau, nên cậu mới cảm thấy hết thấy biểu hiện của tớ gần đây rất không giống nhau ’ sao? Kia Hạ Phi nhất định sẽ cảm thấy tôi đang đùa hấn. Người bình thường làm sao tin tưởng loại chuyện này chứ.Đổi lại tôi, tôi cũng sẽ không tin tưởng, nhưng kể từ khi đã trải qua hết thảy, tôi cũng từ một người theo chủ nghĩa vô thần, trầm luân thành tín đồ Thượng Đế .

“Thật ra thì ,chuyện này, nói rất dài dòng.” Tôi đau khổ gãi gãi đầu, trong lòng liếc Hạ Phi một cái, “Nếu không, tớ lần sau nói?”

“Cậu từ từ nói. Tớ không vội.” Hạ Phi vẻ mặt bình tĩnh nhìn tôi , trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt. Khá lắm,lại khi dễ tôi. Biết rõ năng lực sắp xếp lời nói của tôi không tốt lắm, còn buộc tôi thẳng thắn nói ra.

Tôi giống như là bong bóng xì hơi,vô lực đem mặt vùi vào trong hai đầu gối ,”Ừm, được rồi. Vậy cậu tin có người ngoài hành tinh không?”

“Đừng lãng sang chuyện khác.”Hạ Phi cực kỳ tỉnh táo nói, “Không tin.”

“Vậy cậu tin Thượng Đế không?”

“Không tin.”

“Vậy chúng ta không có tiếng nói chung rồi.”Tôi thở dài một tiếng, làm bộ phải từ trên bãi cỏ đứng lên. Lại bị móng vuốt của Hạ Phi lôi trở về, “Chờ một chút.”

“Sao?” Tôi bắt đắ dĩ bĩu môi, “Không phải là tớ muốn gạt cậu, nhưng chuyện này, chuyện này, nó thật sự là không thể tưởng tượng nổi, tớ sợ cậu không tin.”

“Tớ không tin Thượng Đế, không tin người ngoài hành tinh.Nhưng không có nghĩa là tớ không tin cậu.” Hạ Phi nói ra những lời này xong , cũng sững sốt hồi lâu, mặt đỏ hồng như trời chiều đang từ từ hạ xuống.Tôi không nhận ra khác biệt, chỉ cho đỏ ửng mắt tự nhiên trên mặt Hạ Phi là hiệu quả ánh đèn đặc thù .Nhưng lời hắn nói lại làm cho tôi suy nghĩ hồi lâu.

Anh em tốt. Cậu thật là rất có nghĩa khí .Thì ra ở trong mắt của cậu, tôi đáng được tín nhiệm như vậy , ngay cả hai nhân vật to lớn như người ngoài hành tinh cùng Thượng Đế hết sức quan trọng do văn minh loài người ghi chép cũng không sánh bằng một mình tôi.

9. Chương 9: Mục Tiêu Của Chúng Ta Là

Anh em tốt. Cậu thật là rất có nghĩa khí .Thì ra ở trong mắt của cậu, tôi đáng được tín nhiệm như vậy , ngay cả hai nhân vật to lớn như người ngoài hành tinh cùng Thượng Đế hết sức quan trọng do văn minh loài người ghi chép cũng không sánh bằng một mình tôi.

Cho nên tâm tình tôi lúc này cuộn cuộn dâng trào, lấy tay vỗ vỗ bả vai Hạ Phi, vẻ mặt chân thành tha thiết nói,”Phi Tử à,thật ra thì tớ đến từ tương lai.”

“Hong! Xương! Đùa bỡn tớ rất vui?” Lông mày xinh đẹp của Hạ Phi nhíu lại thật chặt, hắn dùng sức nhìn chăm chăm tôi, thật giống như hận không thể ở trên người của tôi đâm một cái hồ.Xong, lần này là thật sự chọc trúng tổ ong vô vớ rồi.Sớm biết lúc trước sẽ không đùa Hạ Phi, bạn xem, hiện tại cho dù tôi nói thật hắn cũng không chịu tin tưởng. Tôi rất cực hoàn toàn lĩnh ngộ ý nghĩa trong câu chuyện cổ ngụ ngôn ‘ sói đến rồi ‘.Thật là biết vậy chẳng làm, lực bất tòng tâm.Khụ khụ, tôi thể nào lại văn chương như vậy rồi, xem ra là thành quả tiết văn gần đây .

Dừng lại ý nghĩ ngổn ngang, tôi ra dấu đình chỉ với Hạ Phi đang khoa tay múa chân, nặn ra vẻ mặt nghiêm túc nhất của mình,”Có tin hay không là tùy cậu. Nhưng tớ có thể bảo đảm, tớ bây giờ là đang nói thật.”

“Nói đùa gì vậy.” Hạ Phi nhíu mày, không hài lòng hất đầu,”Được rồi, cậu nếu là tới từ tương lai , vậy cậu nói cho tôi biết, cậu là làm sao tới được? Cậu tới ‘nơi này ’ mục đích là gì?”

“Cái này. tớ cũng không biết.” Tôi bất đắc dĩ gãi gãi đầu, gần đây vô đầu nhiều lắm, nếu còn tiếp tục như vậy tôi không trọc cũng lạ.Cho nên lập tức tôi đem móng vuốt thu hồi, chau mày, “Nhưng mục tiêu tớ trở lại hiện tại, thật ra có một.”

“Là cái gì?” Hạ Phi nhíu mày, phối hợp tiếp lời, “Cậu nếu là dám nói ‘không sâu răng’, có tin tớ cho cậu một đấm hay không?”

“Tin, tin! Đương nhiên tin rồi!” Tôi chợt dạ xoa xoa mồ hôi trên trán, thật ra thì vài giây trước tôi còn thật tính nói như vậy. Toàn thể giới sẽ không có người thứ hai như Hạ Phi hiểu được con người của tôi, quả thực so với con giun trong bụng tôi còn đáng sợ hơn !

“Thật ra thì, tớ à, là muốn tới thay đổi tương lai .” Tôi vạch vạch ngón tay, ánh mắt khờ rồ xuống, thanh âm khống chế không được trở nên tiêu điều, “Cậu vĩnh viễn cũng đoán không được, tương lai chúng ta đây sẽ biến thành bộ dáng ra sao.”

“Chúng ta. Chúng ta làm sao?” Hạ Phi bỗng nhiên vẻ mặt khẩn trương nghiêng đầu sang chỗ khác, ngó chừng đôi mắt của ta. Giờ khắc này, hắn tựa hồ tin chuyện tôi đến từ tương lai là thực.

“A. Tốt nghiệp cao trung xong, cậu liền len lén chạy đến Thượng Hải học. Cũng không liên lạc với tôi.” Tôi đem oán khí dồn vào trên bãi cây bồ công vô tội, bứt rễ chúng lên,lại thổi bay những cái mầm màu trắng, lông xù xù kia.

“Tớ sao lại như vậy?” Hạ Phi tức giận đứng lên, “Cậu gạt người. Chúng ta không lâu trước đây ở sơ trung từng nói, cùng nhau học đại học , học cùng một khoa.”

“Đúng, tôi cũng vẫn cho là chuyện có thể phát triển như vậy .Nhưng sau này cậu lại đi Thượng Hải học kinh tế, tớ học ở học viện ngoại ngữ vùng này.” Tôi khẽ thở dài một hơi, giống như cao tăng ngồi thiền, lắc đầu, “Đây hết thủy, đều là mệnh.”

“Mệnh cái đầu cậu, tớ mới không cần nghe cậu ở đây nói vô căn cứ.” Hạ Phi dậm chân, bỗng nhiên đưa ra bàn tay của hắn, cong lên ngón út, “Ngéo tay thất cổ, trăm năm không đổi. Thay đổi thì người đó là cún. Tớ mới không thành cún.” Hắn vươn ra ngón út về mặt rất là thật tình, con người màu đen óng ánh, ngoài miệng lại nói lời cực kỳ trẻ con kia.

Trong lòng tôi có nơi nào đó bị hình ảnh này hung hăng đánh vào, trong đầu hiện lên rất nhiều ký ức tôi cùng Hạ Phi ở chung một chỗ, hắn lúc cười tà tà câu lên khoe miệng, hết thấy tự tin lúc nắm trong tay quả bóng, dưới ánh dương chiều tà về mặt lưỡi biếng gục ở trên bàn học lúc nghỉ trưa tôi đây mười mấy năm qua, chỉ có một người bạn là hắn, nhưng cũng đủ để tôi cả đời hoài niệm.

“Biết rồi. tớ cũng không muốn thành cún đâu. Cậu cần phải nhớ kỹ lời hôm nay cậu nói . Nếu không tớ không để yên cho cậu !” Tôi hỉ hả đứng lên, dùng nụ cười che dấu nội tâm cảm động của mình. Anh em nhiều lúc không cần nói cảm ơn , có đôi khi chỉ một ánh mắt cũng đã đủ.

“Chờ một chút. Cậu khoan đi, chuyện tớ còn chưa có hỏi xong đâu!” Hạ Phi lần nữa chặn tôi lại, “Được rồi, cho dù tớ tạm thời tin cậu tới từ tương lai. Vậy trừ tôi ra, người khác thì sao? Như cậu và Tống Thi Thi.”

“A. Thi Thi, cô ấy làm cho tớ nhức đầu đây.” Tôi bày ra bộ mặt khổ qua, “Tôi theo đuổi cô ấy nhiều năm như vậy, từ lúc tiểu học đã bắt đầu, cuối cùng vẫn là đánh không lại tiếng sét ái tình. Cô ấy bỏ tớ, theo. anh tớ.”

“Thật! ?” Hạ Phi nhú mày, vẻ mặt cổ quái, đoán không ra là đang nhìn tôi khổ sở, hay là đang nhìn có chút hả hê. Khụ, tôi không thể tưởng tượng Hạ Phi hư hỏng như vậy, như vậy rất không có hậu. Cho nên tôi lúc này tin chắc, hắn hiện tại nhất định là sắp xếp từ ngữ an ủi tôi đây. Thật không nghĩ đến câu tiếp theo của hắn là, “chia tay cũng tốt.”

“Cái, cái gì?” Tôi cắn răng, gắt gao trừng mắt liếc hắn một cái. Được rồi, cho dù hiện tại tôi đây đối với Thi Thi đã không có suy nghĩ gì không an phận, nhưng bị nói như thế, mặt mũi vẫn không nên được giận. Cho nên tôi lập tức phản kích nói, “Đúng đúng, tớ ít nhất còn thất tình, không như cậu, cả khoảng đời cao trung một em cũng không của được ! Mọi người đều nói không có lạng lẽ yêu thương, mà đang lạng lẽ biến thái, tớ xem cậu đã hướng tới con đường kia đi .”

“Không có lạng lẽ yêu thương, mà đang lạng lẽ biến thái. Những lời này có chút ý tứ.” Hạ Phi cười nhạt, tựa hồ không có để ý tôi nói móc hắn biến thái. Hắn chuyển sang vấn đề kế tiếp, “Vậy cậu bây giờ đối với Thi Thi là cảm giác gì?”

“Cảm giác gì? Chính là tình bạn thuần khiết chứ sao.” Tôi nghiêng nghiêng đầu, “Thật sự, Phi Tử, cậu hãy thành thực nói cho tớ biết, cậu có phải đối với Thi Thi có ý hay không ,sao gần đây ba câu sẽ phải hỏi tôi một câu, Thi Thi làm sao, như thế nào.”

“Bởi vì lúc trước tôi khẳng định, cậu thích Tống Thi Thi. Hiện tại tôi không thể khẳng định.” Hạ Phi cho tôi một câu trả lời rất trêu trọc , tôi nghe xong, khoe miệng co quắp ,đang muốn tiếp tục hỏi tiếp , lại bị tầng tầng ngăn trở. Hạ Phi nói sang chuyện khác – giỏi lắm, tôi nghiêng rằng nghiêng lợi lần nữa được lãnh giáo kỹ thuật Càn Khôn Đại Na Di . Mặt trời buổi chiều hoàn toàn chìm vào trục hoành, không khí mỏng manh thổi lên cát đá ngoài thao trường, tôi cùng Hạ Phi một bên mắng chửi, một bên sống vai trở về phòng.

Tôi không biết cuộc sống vui vẻ có phải hay không khi rời cao trung sẽ phải ngưng hẳn. Tôi duy nhất có thể làm, chính là đem những ký ức này dung nhập vào trong máu của mình, như vậy cho dù đợi đến khi tôi già rồi, cũng có thể lấy ra hồi tưởng lại.

=====

“Vừa mới tựu trường không lâu, đã cử hành đại hội thể dục thể thao rồi.” Tôi đi tới trước lớp học, rất xa là có thể nghe thấy trong lớp học một đám lú lú riu thảo luận. Bây giờ là thời gian tự học, thầy giáo ghi đề trên bảng, người thì không thấy bóng dáng, nghe nói là đi dự cuộc họp. Thầy chân trước mới vừa bước, chân sau lớp học liền rùm beng không thể khống chế. Mọi người tâm tình sục sôi thảo luận đại hội thể dục thể thao tuần tới.

“Hey, cậu muốn tham gia hạng mục gì?” Tên ‘nhánh chân’ ngồi cùng bàn hỏi, đây là biệt hiệu tôi cho hắn,

hiện tại vì hưng phấn mà dung quang toả sáng, thật giống như trúng giải thưởng lớn năm trăm vạn nguyên . Tôi nghĩ đến tốc độ chạy trốn bất phàm của hắn, lập tức liền đoán nguyên nhân cho hắn hưng phấn như thế , “Chưa nghĩ ra .Cậu có phải muốn triển khai tài nghệ không?”

“Ho ho, đúng vậy, tớ tính tham dự hạng mục chạy cự ly ngắn.Năm ngoài, tớ vô địch chạy cự ly ngắn đấy.”

“Oh, vậy chúc mừng chúc mừng, thật ra thì hồi tiểu học tôi cũng hạng nhất chạy cự li dài .”

“Hô, thật đúng là nhìn không ra, tớ còn tưởng rằng cậu là cái loại chỉ biết lù đù học tập Khụ, tớ xem cậu rất gầy yếu , không nghĩ tới cũng là kiện tướng thể dục thể thao nhen.”

Tôi và tên ngồi cùng bàn tăng bốc lẫn nhau một trận, lòng hư vinh đều đạt đến trình độ thỏa mãn rất lớn .Cho nên khi ông thầy trở về, bắt đầu thống kê các hạng mục tranh tài ghi danh nhân số , tên ngồi cùng bàn chịu khó gơ tay đắc cử, dẫn tới ông thầy liên tiếp ghé mắt, thậm chí còn rất cảm khái nói một câu, “A, nếu trò khi học cũng có thể tích cực như vậy thì hay rồi.”

Tôi ở phía dưới che miệng cười trộm, nhưng rất nhanh tôi liền không cười được nữa. Khi đó uỷ viên thể dục chúng tôi hỏi, “Có ai nguyện ý ghi danh hạng mục chạy 10.000m không?”

Học sinh bên dưới giả ngu giả ngu, làm bài tập làm bài tập, không một người nào, không một cánh tay nào gơ lên.

“Các trò ,chúng ta phải tích cực tham dự hoạt động trong trường , lần này đại hội thể dục thể thao cũng là cơ hội tốt kéo tất cả gần nhau hơn.Đầu tiên là hữu nghị , thứ hai là tranh tài ,chỉ cần làm hết sức là được, trò nào muốn ghi danh không nhất định phải chạy nhanh, chỉ cần kiên trì chính là thắng lợi.” Ông thầy ở trên bục cố gắng kích động chúng tôi ghi danh, nhưng chúng tôi vẫn giống như tượng đá, bất vi sở động viết bài tập.

10.000m, kính nhỡ , đùa ngu mới thêm.Thời tiết nóng như vậy, chạy liên tục cho dù không có mất nước cũng chạy không quá xa.Ai mà ăn no rửng mỡ , nguyện ý đi báo danh cái hạng mục kia chứ?Tôi vừa nghĩ như vậy, vừa lắc lắc bút máy sắp dùng hết mực. Nhưng vào lúc này,cái tên ngồi cùng tôi lại một lần nữa hăng hái gơ tay. Ánh mắt thầy giáo sáng lên, “Trò Long Sáo,em muốn ghi danh hạng mục này à? Đáng tiếc, mỗi người chỉ có thể ôm bốn hạng mục, em đã đủ số Nếu không em tạm thời bỏ chạy cự ly ngắn?”

“Không không, không phải là em ghi danh, em ghi danh cho Hồng Xương ạ!” Lời vừa nói ra, nhất thời dẫn tới vô số ánh mắt ghé tới.Tôi hoảng sợ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn tên ngồi cùng bàn, nghĩ thầm cậu đây không phải là hại tôi sao? Đối với tên ngồi cùng bàn đáp lại tôi bằng vẻ mặt ‘ không cần cảm ơn tôi ‘, tôi thật sự dở khóc dở cười. Bạn đang ?

“Bạn Hồng Xương trước kia chạy cự li dài đạt được thành tích không tệ , cho nên em cảm thấy để bạn ấy ghi danh cái hạng mục này, hẳn là rất thích hợp.”

“Như vậy à.Trò Hồng Xương, em cũng là nghĩ như vậy sao?” Thầy giáo vẻ mặt ‘ hiền lành ‘ nhìn tôi, hiện tại tôi giống như cười trên đầu cọp, tiến cũng không được mà lui cũng không xong, chỉ có thể nuốt một nước bọt, ở trong lòng chửi bới mấy câu, nhưng ngoài mặt vẫn là khách khí đáp ứng, “Dạ.”

“Tốt lắm. Chuyện đại hội thể dục coi như xử lý xong, hiện tại chúng tôi tiếp tục tiết học”

Cả tiết học này đều có tiếng nhỏ giọng nghị luận . Đại hội thể dục thể thao một năm một lần, cũng không còn cái gì ly kỳ, nhưng vẫn làm cho bọn học sinh chúng tôi lâu dài thiếu hụt kích thích lâm vào kích động. Tôi cũng so với bình thường càng thêm mất bình tĩnh hơn, mỗi lần thấy tên ngồi ở bên cạnh một mình hồ hồ cười khúc khích , cũng hận không được vươn móng vuốt bóp cổ hắn một phen.

Bất kể thế nào, lịch sử cũng bị thay đổi rồi.Dựa theo kịch bản ban đầu, đại hội thể dục thể thao năm tôi lớp 10 hạng mục gì cũng không có tham gia, cả ngày núp ở nơi râm mát gặm đồ ăn, uống nước lạnh.Nhưng lần này lại phải mình trần ra trận, chạy cái gì mà 10.000m.Đáng hận hơn chính là, đầu sỏ Long Sáo hét thầy gây ra chuyện này , thậm chí ngay cả một chút ý tứ sám hối cũng không có, còn ở đây hỉ hả hỏi mượn tôi cục tẩy để bôi.Quên đi quên đi, tôi là đại nhân rộng lượng. . . . Sau này không bao giờ khoe khoang bày bả, thật là hại người hại mình. Lần này coi như là mua một bài học.

10. Chương 10: Thắng Thua

Hồi tiểu học tôi từng chạy cự li dài là sự thật, nhưng dài nhất cũng chỉ có 800m hay 1500m, nhưng muốn 10.000m, thì hoàn toàn chưa từng có kinh nghiệm . Vì để không mất thể diện ở đại hội thể dục thể thao chạy hạng nhất từ dưới đếm lên, tôi sau khi tan học liền tăng thêm một hoạt động, chạy vòng quanh sân thể dục. Tôi thật sự rất thích chạy bộ , cảm giác kia giống như bay lên ,tất cả sầu lo cũng quên mất. Trước mắt chỉ có kéo dài, không có điểm cuối, bạn vẫn hướng về phía trước, bởi vì bạn biết, bạn luôn luôn muốn đạt được điểm đến. Vì lòng tin này mà có thể chống đỡ đau nhức từ chân để bạn tiếp tục chạy.

Vừa nghĩ như vậy, tôi mới phát hiện, chạy bộ và tôi hiện tại thật giống .Biết điểm cuối tương lai ở nơi đâu, nhưng vẫn muốn dọc theo con đường lịch sử chạy đi, chạy đến điểm cuối, mới phát hiện, phong cảnh dọc đường chạy qua mới là thứ đáng giá được quý trọng nhất.

“Cố lên !” Thịnh thoảng Thi Thi cũng tới sân xem tập chạy, cô thậm chí ở trên đầu cột một cái dây lụa màu đỏ, một bộ liệt sĩ cách mạng cổ vũ cổ động tinh thần cho tôi. Tôi điều chỉnh hô hấp, cố gắng cho cô ấy một khuôn mặt tươi cười, tiếp theo sau đó chạy tiếp. Hiện tại tôi mới chạy mười hai vòng, còn ít nhất mười ba vòng. Tôi dần dần mà nghĩ . Gần đây người càng tới sân tập chạy ngày càng nhiều, phần lớn đều là học sinh lớp mười, lớp mười một, ít nhìn thấy các học trưởng lớp mười hai. Cũng đúng, học trưởng lớp mười hai làm sao có thời giờ làm những hoạt động ngoại khóa này? Tôi hồi lớp mười hai vì để thi đậu học viện ngoại ngữ ,thời gian học tập mỗi ngày cơ hồ là gấp bốn lần thời gian ngủ.

Cơ ác mộng hai mươi lăm vòng rốt cục chạy xong, tôi thiếu chút nữa trực tiếp không để ý ai, nằm ngửa trên bãi tập. Tôi nghĩ mặt tôi hiện tại nhất định hồng đến mức như phát sốt, bồng đến dọa người, trong miệng âm tiết duy nhất có thể phun ra chính là, “Nước.”

“A a a, nước đây.” Thi Thi vội vàng đưa cho tôi một chai nước khoáng. Tôi ừng ực đổ vào, uống vội vã như vậy, không bị sặc coi như nhân phẩm không tệ. Hạ Phi ở một bên có chút bất mãn chẹp chẹp miệng, “Phải liều mạng như vậy sao? Chỉ là chạy hạng mục cự li dài thôi. Tôi nhìn cậu như vậy chính là đem thân thể chạy tới hỏng luôn .”

“Không có việc gì. Chạy, chạy, cự ly dài.” Tôi thở hổn hển mấy hơi, rốt cục nói chuyện không còn đứt quãng ,”Thật ra thì tôi cũng không phải là muốn tranh hạng, Chẳng qua tớ không muốn đoạt hạng nhất từ dưới đếm lên thôi.”

“Ồ, cậu hồi sơ trung suốt ngày thi đếm ngược tiếng Anh cũng không có nhìn thấy cậu khó chịu thế này hen?” Hạ Phi ‘ thắng thần ‘ chọt trúng chỗ đau của tôi , tôi giận đến thiếu chút nữa một thở không ra hơi. Thi Thi che miệng cười cười, “Đúng vậy, tớ nhớ tiếng Anh của Hồng Xương khi đó kém đến nỗi suýt chút làm chủ nhiệm lớp tiếng Anh giận điên lên. Trả bài cậu cả tuần lễ mới làm cho cậu hiểu TOMATO cùng POTATO khác nhau thế nào. He, nếu cô ấy biết học sinh không có thuốc nào cứu được kia hiện tại môn học tốt nhất chính là tiếng Anh, cô nhất định sẽ rút bể mắt kiếng.”

“Đâu chỉ là rút bể mắt kiếng.” Hạ Phi lạnh lạnh chen vào một câu, “Dường như cậu muốn tham gia thi đấu diễn thuyết Anh văn .”

“Cái kia, là bọn họ ép tớ đi . Tớ thật sự không muốn tham gia mà.” Nói đến chuyện diễn thuyết này, mặt của tôi lại xụ xuống. Kiếp trước trình độ học tập tôi đây trung bình trong lớp, nhưng trong trường điểm cao trung, chỉ cần không đạt tới trình độ bất trị, cũng đều có thể chen chân vào trường đại học. Cho nên khi đó tôi cũng chưa từng được thầy cô giáo coi trọng qua, như là cái diễn thuyết , tranh tài gì đó, cùng sào tre như tôi không hợp.

Nhưng kiếp này lại bất đồng, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhân khí của tôi cứ nước lên thì thuyền lên, lớp học có cái hoạt động gì tôi liền phải hứng mũi chịu sào. Bất kể là tốt hay xấu, cũng giống nhau. Cho nên lần tranh tài diễn thuyết tiếng Anh kì này , tôi cơ hồ là dưới tình huống không biết chuyện, đã bị ghi vào danh sách. Thầy giáo theo câu tiền trạm hậu tẩu, đem danh sách nộp trước sau mới như vô ý nói ra một câu với tôi, “E hem, Hồng Xương à, diễn thuyết tiếng anh phải cố gắng lên hen. Nếu như em đoạt hạng tốt, sẽ làm lớp học chúng ta vẻ vang .”

Hừ, người sợ nổi danh heo sợ mập, tôi hiện tại đoán chừng chính là bị vây vào thời kỳ xúi quẩy. Nhưng tôi cũng không thể vênh vênh bởi vì chút chuyện này, liền cố ý không hảo hảo học tập chứ? Cho nên xui xẻo cũng

chỉ có thể nhận.

“Cậu xem, đầu đầy mồ hôi , lại còn lem nhem bùn đất, mau trở về tắm đi.” Thi Thi sẵn sóc đưa một bọc khăn giấy, tôi thổi dài huyết sáo, tà nhân nhìn Thi Thi, “A nha, gần đây cậu tốt với tớ được nhưng có chút quá mức. Nói mau, cậu có phải có âm mưu gì không?”

“Âm mưu cái đầu cậu ! Cái tên ngu ngốc này!” Thi Thi dậm chân, hung hãn trừng mắt nhìn tôi một cái liền đoạn tuyệt mà đi, mép váy đồng phục màu lam đen xen kẽ lay động, tóc đuôi ngựa màu đen chiếu xạ ánh sáng đủ màu, những tia sáng kia càng không ngừng toát ra từ phía trên. Thật không hổ là cô gái mà nhiều năm tôi thích , ngay cả bóng lưng cũng có sức hấp dẫn miên man bất định.

“Kỳ quái, tớ không phải chỉ nói giỡn thôi sao, cô ấy bình thường cũng không có tức giận nha.” Tôi trừng mắt nhìn, có chút không rõ tự kiểm điểm. Hạ Phi nhú mày, tựa hồ như đoán được chuyện xấu gì, mặt không thay đổi nhìn bóng lưng Thi Thi .Tôi nhún vai, đối với cử chỉ khác thường của người này chỉ thấy nhưng không thể trách. Thật ra thì tính cách Hạ Phi có chút quỷ dị , khụ khụ, người xa lạ hẳn từ trước đến giờ lười phản ứng, cho dù phản ứng liễu cũng là rất lãnh đạm cho có lệ.

Điểm này hẳn và anh Tô Văn rất giống. Nhưng anh Tô Văn đối đãi người khác rất tốt, hơn nữa còn khéo đưa đẩy, anh ta dù đối với ai cũng là một khuôn mặt ôn nhu tươi cười. Bạn đoán không ra suy nghĩ trong lòng anh ta ,cho nên lầm tưởng anh ta là người dễ dàng tiếp xúc. Nhưng trên thực tế, bạn tiếp xúc với anh ta càng lâu, bạn lại càng khó thấy rõ ràng bản tính dưới lớp mặt nạ của anh ấy. Có thể lấy ra cái mặt nạ ấy, cậu mới chợt phát hiện ra, dưới lớp mặt nạ ấy không phải là bản tính của anh ta, mà là càng nhiều lớp mặt nạ hơn. Nếu như nói Hạ Phi là trong nóng ngoài lạnh ,thì anh Tô Văn chính là ngoài nóng trong lạnh.

“Phi Tử à, tớ hiện tại cảm thấy đặc biệt thần kỳ, hai chúng ta năm đó rốt cuộc là làm sao trở thành bạn vậy? Là tớ chủ động hay cậu chủ động ? Tớ hoàn toàn nhớ không ra.”

“Cậu đều quên hết?” Hạ Phi trong khẩu khí mang theo một tia oán niệm, “Tớ còn nhớ rõ ràng , cậu thì đều quên !”

“A. Tớ nhớ là hồi lớp 7 do ngồi cùng bàn nên quen nhau ha?” Tôi gãi gãi đầu, cố gắng hồi tưởng .Nhưng còn sau đó? Mà tính cách Hạ Phi này, bạn đoán chừng ngồi bên cạnh hẳn mười năm hẳn cũng không thêm nhìn thêm cậu một cái . Tôi lúc ấy là thế nào quen biết hẳn đây? Nguồn :

“Trước đó Quên đi, cậu khẳng định đã quên.” Hạ Phi thuận thuận sợi tóc trên trán, “Tớ đưa ra gợi ý. Hai chúng ta có bình nước giống nhau.”

“A ! Tớ nhớ ra rồi!” Tôi vỗ tay lớn một cái, cười ngu, “Sau đó tớ liền thường xuyên dùng nhằm bình, không cẩn thận dùng của cậu Sau lại mới phát hiện mình nhầm. Còn đem cảm mạo lấy cho cậu nữa.”

“Đúng. Sau đó cậu không phải là nói xin lỗi tớ, suốt ngày quần lầy tớ muốn tớ ‘ trừng phạt ’ cậu.” Hạ Phi con người dần dần mất tiêu cự, tôi biết hẳn đã đắm chìm trong hồi ức, không biết cảm giác thế nào đây?

“Cuối cùng chúng ta liền kỳ diệu trở thành bạn thân !” Sau một lúc lâu, tôi đem trọn sự kiện tổng kết khái quát một câu.

“Ừ. Không kém bao nhiêu đâu.” Hạ Phi gật đầu, nhưng ngay sau đó khoe miệng giương lên, “Ha ha, mặt cậu bây giờ, so với mèo con bần hơn. Nhanh đến vùi nước dội một cái đi, nếu không quá hủy diệt hình tượng ‘ con mọt sách ’ gần đây cậu xây dựng .

“Ngừng, tớ mới không phải con mọt sách!” Tôi giả bộ tức giận mà đem Hạ Phi đẩy tới một bên, sau đó quỷ thần xui khiến nói một câu, “Phi Tử, cậu cười lên thật đúng là đẹp mắt. Sao không cười cười nhiều chút?”

“Kia gà đồng ăn rất ngon , sao cậu không ăn một ngày?” Hạ Phi tức giận thu liễm nụ cười.

Tôi vội vàng nhận lầm, “Đúng đúng đúng, thật ra thì thịt cá ăn nhiều rồi, đối với thân thể một chút cũng không tốt. Xem, cậu bộ dáng bây giờ vẻ mặt buồn chán giống mì ăn liền ,cũng vẫn hấp dẫn người, ha ha ha.”

“Tên này.” Hai người chúng tôi đánh một trận, cuối cùng phong trần mệt mỏi cùng đến vùi nước rửa mặt. Đây chính là có nạn cùng chịu, tôi có chút cảm thán thở dài, vừa thừa dịp Hạ Phi không chú ý đem móng vuốt mình dính đầy nước chùi chùi áo hẳn.

“Cậu ra sức như vậy. Tôi cũng không thể hời hợt.” Hạ Phi nhú mày, “Có muốn đánh cuộc hay không , xem hai lớp chúng ta, bên nào đoạt được hạng nhất đại hội thể dục thể thao ?”

“Đánh cuộc!” Ánh mắt tôi sáng ngời, nghĩ thầm Hạ Phi cậu thật sự là đâm đầu vào đầu súng a.Đánh cuộc với tôi từ tương lai rõ hướng đi như lòng bàn tay , cậu có thể thắng sao? Nếu như không có nhớ lầm lời ,năm đó lớp thắng không phải là Hạ Phi.Hơn nữa lần đó hạng mục chạy 10.000m lớp chúng tôi bại không phải bởi lớp Hạ Phi. Cho nên , tôi cơ hồ là không có khả năng đánh cuộc thua. Vừa nghĩ như vậy xong, tôi lập tức đem bằng giá đề cao, “Người thua phải khao ăn kem một tháng !” Sau khi suy nghĩ một chút lại cảm thấy quá ít,vội vàng sửa lời nói, “Khao một học kỳ!”

“Không. Người thua phải đáp ứng người thắng một yêu cầu.” Hạ Phi mắt chớp chớp, trong con ngươi tĩnh lặng như nước hiện lên một tia sáng lúc hần tỉnh toán người khác mới có ,”Yêu cầu gì cũng có thể.”

“Này. trừ giết người phóng hỏa ra.”Mặc dù biết mình chắc thắng, nhưng bị Hạ Phi nói như vậy, trong lòng của tôi cũng hơi sợ.Không thể làm gì khác hơn là thêm vào một câu.

“Yên tâm, yêu cầu sẽ không quá đáng.” Hạ Phi hớn hở gạt đầu, dùng biểu tình ‘ cậu thua chắc rồi’ nhìn tôi một cái. Tôi ở trong lòng cười trộm , trên mặt lại giả vờ làm ra một bộ không có nắm chắc .He he,Hạ Phi , lần này cậu liền chịu thiệt đi.

11. Chương 11: Chạy Cự Li Dài

Trước khi đại hội thể dục bắt đầu, tôi mỗi ngày đều kiên trì đến bãi tập chạy mấy vòng.Tôi đầy tinh thần ‘ vì vinh quang lớp học mà không tiếc lãng phí thời gian học tập quý giá của mình ’, đã động không ít bạn học nhiệt huyết , làm cho bãi tập vốn rộng thênh thang trong khoảng thời gian ngắn xuất hiện không ít người.

Mà phẩm chất của tôi lần nữa kỳ diệu có xu hướng tăng vọt lên, bên ngoài bãi tập xuất hiện một đám cổ động viên tự nguyện, lâu lâu huyết sáo kêu gào tôi cố gắng lên. Tôi nhin, nhin nhin! Điều chỉnh tốt tâm tình,tiếp tục giữ chắc cước bộ chạy đi.Thi Thi lén lút nói cho tôi biết, Hạ Phi kể từ khi cùng tôi đánh cuộc xong, tự động đi tìm uỷ viên thể dục lớp họ, tham gia bốn hạng mục. Hay thật Quả thật thật muốn cùng tôi đối nghịch! Cho nên tôi dâng lên cảm xúc mạnh mẽ chưa từng có chạy đi, vốn là toàn bộ hành trình 10.000m có thể chạy nhanh, nhưng bị tôi bóp méo thành tốc độ chậm rì.Mỗi lần cảm thấy sắp không thể kiên trì, thì thân ảnh Hạ Phi kia đầy quang mang chói lọi hiện ra trong đầu tôi.Đồng thời còn xuất hiện một nắm phần kem kia. Vì chúng, liều mạng!

Đại hội thể dục ngày hôm ấy. Bầu trời bao la quang đăng, ngay cả chút gió cũng không có. Cho dù mặc đồng phục ngắn tay, cũng vẫn nóng đến độ làm cho người tôi chịu không được. Mặt trời giống như cái lò nướng , nó chiếu lên mặt đất một chốc, mặt đất liền bị hun nóng, hận không thể đem chúng nó nướng thành tro bụi.Hu, có làm không vậy,trong thời tiết như vậy mà chạy 10.000m?

Tôi ở trong lòng kêu thảm, trên mặt lại vờ một bộ trấn định, cùng mấy đứa bạn chung lớp cười cười nói nói. Bởi vì tôi cùng Hạ Phi không chung lớp, cho nên cũng không thể ngồi ở chung một chỗ. Dù sao hai bên cũng không cùng phe, tôi hiện tại mà chạy đến lớp bọn họ, nhất định sẽ bị lớp tôi mắng to là phản đồ.

Đang lúc tôi đứng ngồi không yên, đợi đại hội thể dục chính thức bắt đầu, một cô nàng nhóm báo chí giương cao Microphone, chạy tới bên cạnh tôi, “Bạn Hồng Xương , hôm nay bạn là một trong những tuyển thủ được coi trọng, có thể tiếp nhận phỏng vấn của nhóm báo chí chúng tôi chứ ?”

Tôi tò mò liếc nhìn Microphone kia, do dự một chút liền hỏi, “Cái này là giả hồ?”

“À.Kinh phí trường cấp cho nhóm không nhiều lắm.” Cô nàng nhóm báo chí cũng không hề cố kỵ mà nói thật ra, cô trừng mắt nhìn tôi, lộ ra một nụ cười thẳng thắn , “Cho nên, bạn có tiếp nhận phỏng vấn của chúng tôi chứ?”

“A ,không sao cả. Cậu có vấn đề gì cứ hỏi .”Tôi cũng là lần đầu từ lúc chào đời tới nay được phỏng vấn, nhất thời chân tay luống cuống ,thất lựng thẳng tắp mắt nhìn phía trước, người không biết còn tưởng rằng tôi tới thời khắc chuẩn bị vì quốc gia hiến thân .

“Thật tốt quá! Ừm, vậy vấn đề đầu tiên.” Cô hưng phấn từ trong túi áo móc ra giấy bút, “Nghe nói sở trường của bạn là chạy cự li dài, như vậy lần này bạn có nắm chắc mình đoạt được giải nhất hay không?”

“A. Đương nhiên là không .Ai cũng không nắm chắc trước khi tranh tài mà đoán ra kết quả.”Trừ phi cô cũng tới từ tương lai. Tôi ở trong lòng nhỏ giọng bổ sung.

“Bạn Hồng Xương thật là khiêm nhường. Thật ra thì chúng tôi mỗi ngày đều có thể bắt gặp cảnh tượng bạn tập chạy sau khi tan học. Không ít người cũng bị tinh thần vô tư hướng về phía trước của bạn thuyết phục, cùng tập chạy theo.Xin hỏi là niềm tin nào đã ủng hộ bạn mỗi ngày không ngại phiền toái chạy 10.000m đây?”

Vì kem. Được rồi, cái này tuyệt đối không thể nói , nếu không hình tượng của tôi bị thiệt hại.Tôi đem lời nuốt xuống cổ họng, nặn ra một nụ cười như có như không, “Mỗi lần tôi cảm thấy mệt mỏi, sắp chóng mặt không nổi ,chỉ cần nghĩ đến các bạn học trong lớp tương thân tương ái cùng các thầy cô giáo vất vả cần cù ,sẽ không cảm thấy mệt mỏi.”

“A. Thật không hổ là bạn Hồng Xương !Thật sự là làm cho người ta thật cảm động! Khó trách bạn Hồng Xương lại được các bạn cùng lớp yêu quý .” Cô nàng nhóm báo chí viết lên cuốn tập xoẹt xoẹt xoẹt, khóe mắt đã tràn ra một giọt nước mắt trong suốt long lanh .A này,cô thuộc nhóm báo chí chứ không phải trong nhóm kịch, không ngờ có thể không cần hành tây cũng khóc được ! Khóe miệng tôi co quắp, từ trong túi móc ra một bọc khăn giấy đưa cho cô, “Cậu không sao chứ?”

“A, cảm ơn, không có gì, tôi là bụi bay vào mắt. À,còn có một vấn đề cuối cùng .”Ánh mắt của cô vừa chuyển , làm gì còn dấu vết vừa khóc nào? Tôi cảm giác mình bị hung hăng đùa bỡn một trận,nhưng chỉ có thể mặc kệ trừng mắt, “Còn vấn đề gì?”

“Ừm, bạn Hồng Xương. Bạn đã có người trong lòng chưa?”

Tôi đầu đầy hắc tuyến nhìn cô, “Cái này, cùng đại hội thể dục hôm nay có quan hệ gì mà?”

“Không có quan hệ gì hết, tôi chính là muốn biết.” Cô nàng nhóm báo chí hai mắt toát ra ánh sao vàng , giống như phát hiện tân đại lục ngó chừng tôi, “Bạn Hồng Xương có biết, hiện tại bạn đã được xếp hạng chỉ đứng sau học trưởng Tô Văn lớp 11 không.Dưới một người, trên vạn người nha !Chúng tôi tự nhiên đối với cuộc sống riêng tư của bạn cảm thấy rất hứng thú.”

“Vậy cậu đi mà phỏng vấn Tô Văn. Học trưởng đi !”Đầu tôi đau vuốt vuốt huyết Thái Dương, “Trước khi thi đấu tôi cần nghỉ ngơi dưỡng sức, xin cho tôi an tĩnh nghỉ ngơi một chút.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Tôi tuyệt đối sẽ cố vũ cho cậu !” Cô nàng nhóm báo chí cũng không nổi giận, lập tức liền sinh long hoạt hổ túm lấy Microphone, chạy đến tận ngồi cùng bàn bên kia lú lú riu . Xong, từ cái miệng của tên ngồi cùng bàn kia, miệng đầy thuốc nổ, từ trước tới nay bí mật qua miệng hắn sẽ không còn là bí mật,đoán chừng đều không cần hỏi sẽ nộ vũ khí đầu hàng .Hiện tại chả muốn quản tên kia nữa,bởi vì đại hội thể dục đã chính thức khai mạc.

Mắt liếc qua lớp bên cạnh, Hạ Phi vẽ mặt cà lơ phất phơ ăn kem hộp ,cùng Thi Thi cầm bình nước đối với tôi cười đến cảnh xuân rực rỡ, tâm tình nóng rang nhất thời được áp chế. Tôi tìm chỗ tương đối mát mẻ ngồi xếp bằng, giống như lão tăng ngồi thiền hai mắt nhắm nghiền. Đáng tiếc tôi còn chưa nghỉ ngơi bao lâu, cảm giác trên vai của mình bị vỗ, mở mắt ra, thấy uỷ viên thể dục mang theo cái mũ cười hi hi với tôi, chào hỏi tôi bảo tôi chạy khởi động làm nóng người.

“Tới tớ nhanh như vậy?” Tôi giật mình hỏi, “Truyền thanh không phải mới nói tuyển thủ nhảy cao xuống chuẩn bị sao?”

“À, 10.000m phải chạy lâu,cho nên trường học liền quyết định cho các cậu chạy trước, thi đấu nhảy cao cùng nhảy xa đồng thời tiến hành. Như vậy chờ bọn họ nhảy xong, các cậu cũng kém vừa xong.”

“Như vậy à.Nhà trường thật đúng là biết quan tâm.” Tôi hơi châm chọc nói một câu, “Trời nóng như vậy,vạn nhất bị cảm nắng làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, mới vừa rồi không ít tuyển thủ chạy nước rút cũng ngắt ngay đích đến.”Ủy viên thể dục lòng vẫn còn sợ hãi chỉ chỉ, “Xem, may mà hội học sinh sáng suốt,trước đó băng ca cũng chuẩn bị xong.”

“Phốc! Đến lúc đó tôi hôn mê, cậu phải tới vác tôi à nha.” Tôi cùng uỷ viên thể dục đập đập tay, coi như là đạt thành chung nhận thức. Vận động làm nóng người đơn giản áp áp chân, giang rộng sườn cánh tay một chút. Khóe miệng tôi sụp xuống nhìn những tuyển thủ chạy 10.000m khác. Bọn họ ai cũng sàu mi khổ kiểm, giống như từ nhỏ ăn hoàng liên lớn lên. Hm, người tại giang hồ tung bay, ai có thể không bị chém Tôi quảng cho bọn họ một ánh mắt ‘anh em, cực khổ các cậu rồi’, bọn họ nhưng lại coi thường mục đích trong lòng tôi, thân thể cứng ngắc làm động tác áp chân.

Vốn thi đấu cũng là dựa theo lớp. Nói thí dụ như, tuyển thủ nhảy cao lớp mười cùng lớp mười một cũng là tách ra. Nhưng là bởi vì 10.000m tiêu hao thời gian thật sự quá dài, cho nên trường học dứt khoát đem tất cả tuyển thủ chạy 10.000m tụ tập ở chung một chỗ, một lần cho xong.

Mục tiêu ban đầu của tôi chẳng qua là không chạy về bết mà thôi, nhưng kể từ khi cùng Hạ Phi đánh cuộc sau, cái mục tiêu này liền sửa đổi thành: cố gắng tranh thủ đoạt được hạng nhất. Nhưng nếu là cùng học trưởng cao trung tranh giành hạng nhất, so với cùng tuổi tranh giành càng phải cố sức hơn. Bọn họ dù sao có ưu thế cao lớn, chân dài cơ hồ hơn phân nửa ta, nói cách khác hấn chạy một bước, tôi phải chạy hai bước nhỏ. . . . Trời ạ, thật không công bằng. Như vậy xem ra, ưu thế duy nhất của tôi là sự chịu đựng.

Tôi thở dài, đi theo các binh sĩ tới đường chạy, truyền thanh thỉnh thoảng phát ra, “Bây giờ là hạng mục chạy 10.000m của nam.” Không ít người xem nhảy cao nhảy xa bị truyền thanh hấp dẫn tới đây, tò mò ghé vào lan can nhìn xuống chúng tôi. Tôi thế nào có cảm giác mình là động vật cấp thấp bị nhốt trong vườn thú bị loài người xem xét đây? Cảm giác này thật đúng là không dễ chịu. Quá nhiều người, thanh âm vừa quá ồn, tôi tìm hồi lâu cũng không tìm được thân ảnh Hạ Phi cùng Thi Thi, cũng nghe không được thanh âm cổ vũ của bọn họ. Bạn đang ?

Trọng tài mang súng đứng ở bên tay phải của tôi. Hấn nhìn đồng hồ một chút, sau đó đem súng giơ cao, chỉ lên trời, “Chuẩn bị! Bắt đầu!”

Cũng không biết tiếng súng vang lên khi hấn nói ‘bắt đầu’ mới nổ, hay là trước khi ‘bắt đầu’ liền vang lên, dù sao không ít người lúc trọng tài nói xong ‘chuẩn bị’ sau liền xông ra ngoài. Oa, tốc độ kia, quả thực so với chạy nước rút trăm mét còn phải khen. Tôi trong nháy mắt liền rơi vào vị trí cuối cùng. Phía trước đường chạy bụi đất tung bay, trên không trung cát đá bay bổng tạo thành một đạo chắn màu nâu nhạt. Đám người kia, cũng thật là độc ác. Tôi cắn răng, tiếp tục giữ vững tốc độ của mình cùng tần số hô hấp, ở trên mặt đất mỗi một bước đều đều giống như máy móc.

“Cố lên! Cố lên!” Các cổ động viên các lớp rất nhanh liền kêu lên, giống như cổ họng người nào lớn người đó liền thối. Những thứ tạp âm này cũng bị tôi chặn bên ngoài, tôi duy nhất nhìn qua, chính là đường chạy màu trắng dưới chân. Duy nhất nghe được, chính là tiếng tim bang bang mình nhảy lên cùng thanh âm mũi chân rơi xuống đất. Duy nhất nghĩ đến, chính là Hạ Phi nắm chặt hai cây kem không tình không nguyện cười khổ với tôi.

Chút ít này cũng cho tôi khích lệ lớn lao, đáng tiếc khích lệ là khích lệ, tôi vẫn đang ở hàng ngũ cuối cùng. Đám người kia căn bản không đến chạy cự li dài, mà đến ra oai. Một đám như mãnh hổ hạ sơn liều mạng vọt về phía trước. Đợi tôi chạy bốn vòng, đã có người nhanh chóng vượt qua tôi. Nói cách khác, tôi bây giờ cách người chạy nhanh nhất chênh lệch đến 400m, hơn nữa cái chênh lệch này có thể càng kéo càng lớn, bởi vì hấn tốc độ vẫn nhanh trước sau như một, thoải mái mà lách qua tôi.

Không được, không được, tôi phải bình tĩnh. Tôi nắm thật chặt quả đấm. Cảm giác cho tôi biết, tôi mỗi buổi chiều chạy đến bãi tập khổ luyện 10.000m, kết quả là muốn chạy sau một gã áp chót sao? Nếu như tôi hiện tại nóng nảy, nói không chừng liền áp chót thật. Tôi nhất định phải nhịn xuống, đợi đến khi bọn họ không còn khí lực sau đó mới làm cho họ trở tay không kịp.

Đội cổ động sau khi nhìn chúng tôi chạy sáu, bảy vòng, bắt đầu cảm thấy không thú vị, tiếng gào cũng nhỏ đi không ít. Dù sao cũng còn tới mười bảy, mười tám vòng mới có thể phân ra thắng bại. Hiện tại bọn họ gào lên làm cho cổ họng khàn đi, kia đợi đến thời khắc cuối cùng, tuyển thủ vẫn đang dẫn đầu bỗng nhiên bị vượt qua, đây chẳng phải là lãng phí tình cảm cả nửa buổi trời sao? Cho nên bọn họ lại quay về phía bên kia đang thi đấu nhảy cao cùng nhảy xa, khí thế ngất trời gào lên.

Dường như đội cổ động vừa rút lui, đám tuyển thủ trên đường chạy mới vừa rồi còn như hổ như sói, cũng mất đi ủng hộ tinh thần, từng chút từng chút ỉu xiu. Tốc độ bọn họ dần dần chậm đi, từ tốc độ chạy nước

rút biến thành chạy vừa, cuối cùng biến thành chạy chậm. Đến vòng thứ 15, rất cực có người bỏ cuộc, chỉ thấy vẻ mặt mệt mỏi, cước bộ lão đảo rời sân. Có người khơi dòng, liền thêm nhiều người lục lục tục tục bỏ cuộc.

Cuối cùng vốn là hơn ba mươi người thi đấu, chỉ còn lại chừng mười người. Tôi hiện tại ít nhất không còn áp chót nữa. Tôi có chút phần nộ mà nghĩ. Lọn tóc đã hoàn toàn bị mồ hôi thấm ướt, ướt sũng rủ ở trên trán của ta. Nhưng đồng thời, ánh nắng cực nóng đem hơi nước trên người của tôi còn thừa không nhiều lắm bốc hơi.

Bởi vì khí nóng tăng cao, đường chạy cũng trở nên vắn vẹo, giống như một cái gương biến dạng, thỉnh thoảng lại biến hóa hình dáng. Người đang trong sa mạc thấy ảo ảnh, sẽ kích phát ra tất cả tiềm năng phóng tới nó. Đáng tiếc giờ phút này tôi chỉ cảm thấy hoa mắt choáng váng, thân thể mỗi nơi đều giống như đang thiêu đốt. A, không sai, hiện tại thân thể của tôi đang đốt mỡ. Thầy giáo sinh vật từng nói qua: nếu như người tiêu hao năng lượng quá độ, cũng không đủ đường glu-cô cung cấp, thân thể sẽ trực tiếp đốt mỡ trong cơ thể để dùng.

Nhưng tại sao tôi còn có thời gian suy nghĩ những thứ vớ vẩn này chứ.

A đúng, tôi đang dời đi mục tiêu. Để trong đầu tràn đầy nghĩ đủ chuyện, như vậy sẽ tạm thời quên đi khó chịu trên thân thể, cũng không biết như vậy có được hay không. Dù sao. cần chặt môi cũng phải tiếp tục kiên trì.

Còn lại, năm vòng. bốn vòng. ba vòng.

Mỗi một bước đều giống như đạp trên bông vải, tôi đã không còn cảm giác được hai chân của mình, chỉ biết chúng nhất định phải bước về phía trước, không chút nào để ý phía sau.

12. Chương 12: Khiết Phích

Khi chỉ còn lại hai vòng, phía trước tôi chỉ còn lại hai người. Nhân viên nhà trường căn thời gian quá thật rất chuẩn, hạng mục nhảy cao cùng nhảy xa vừa vặn vào lúc này kết thúc. Đội cổ động lẫn nữa dời mục tiêu, kêu gào đám tuyển thủ còn đang trên bãi tập kéo dài hơi tàn, “XX, cố lên! XX, cố ~ lên!”

Sau đó tôi lại còn nghe được không ít người gọi tên tôi, “Hong Xương, xông lên đi! Cậu nhất định làm được!”

“Hong Xương! Hong Xương!”

“F*ck, tên cơ bắp kia đừng chắn phía trước Hong Xương nhà chúng tôi nữa!”

“. Lúc nào thành nhà các cậu hả? Rõ ràng là của mọi người!”

Tình cảnh một mảnh hỗn loạn, mà tôi cuối cùng cũng rút lại khoảng cách người phía trước chừng ba mét, nhưng nam sinh kia ngoan cố không để cho tôi vượt qua. Nam sinh chạy đầu tiên cách tôi ước chừng 50m. Mà cự ly cuối cùng cũng chỉ còn lại một vòng. Lúc này, nên tăng tốc không?

Hiển nhiên nam sinh ở phía trước tôi cũng suy nghĩ đến vấn đề này. Lúc tôi đang do dự, hắn đã bắt đầu chạy nước rút.

Khoảng cách 50m trong nháy mắt lại bị kéo dài, đội cổ động vây quanh ở hai bên sân thấy cảnh này, càng thêm kích động gào thét. Đại não đang hỗn độn giống như là chợt bị đánh vào trở nên thanh tỉnh, tứ chi tôi đã sớm thoát khỏi khống chế nhả nhủ mệnh lệnh xông về trước. Chỉ thấy hai cái chân mảnh khảnh của tôi không muốn sống bước về phía trước, ngay đích đến xuất hiện ảo ảnh, tôi thấy dưa hấu, táo, lê lớn, còn có một bình nước suối tinh khiết.

“Ồ! Hai vị tuyển thủ cũng bắt đầu chạy nước rút rồi! Bọn họ đều giữ lại thực lực vào phút cuối cùng trước mắt! Đây chính là chạy cự ly dài 10.000m!”

“Thật bất công, chạy đầu tiên rõ ràng là học trưởng lớp mười hai, hơn nữa hắn còn từng được lên báo thể thao trường.”

“Hong Xương đã rất tuyệt rồi, có thể kiên trì chạy tới hạng thứ hai. . . .”

Tôi không biết chân của tôi di chuyển thế nào ,nhưng hiện tại tôi rất cực cảm thấy bên hông cực kỳ đau đớn. Thật bức,đây là nhân phẩm kiểu gì vậy, đang ở thời điểm chạy nước rút mà sức hông nữa.Tôi không thể dừng lại, bởi vì tôi biết, một khi dừng lại, có lẽ tôi sẽ trực tiếp té xỉu. Tôi thậm chí không xác định mình có thể chống chọi được tới đích hay không. Thật nhiều người cũng bồi hồi trước cánh cửa thành công cuối cùng, thủy chung không có dũng khí đẩy nó ra. Hiện tại tôi không phải là không có dũng khí, mà là không có sức lực

Tôi ở chỗ này thở hồng hộc, thân thể vừa run rẩy vừa chạy đi ,thật giống như tùy thời đều có thể ngã trên mặt đất .Nhưng ông anh chạy ở phía trước tôi cũng không tốt hơn bao nhiêu.Hắn vì chạy nước rút quá sớm, hiện tại sức lực đã không còn,tốc độ từng chút chậm lại. Vốn là hắn có thể vào lúc này đổi thành đi nhanh để tiết kiệm thể lực , nhưng do hắn vì hình tượng chói sáng,cùng đội cổ động ra sức tán dương, hắn chỉ có thể cắn răng tiếp tục từ từ mà chạy. Lúc này, nếu như một con ốc sên bò qua,đoán chừng cũng có thể cùng hắn liêu mạng một phen. Tôi chậm rãi rút ngắn khoảng cách giữa hai người . Năm mươi, bốn mươi, ba mươi mét.

Cách đích đến chỉ còn lại nửa vòng ,tôi còn cơ hội vượt qua hắn không? Mặc kệ, thế nào. cũng phải thử một lần.

“Các cậu mau nhìn! Hồng Xương đang đuổi theo !”

“Là thật nha !”

“Hồng Xương! Cố lên ! Chúng tôi yêu cậu chết mất !”

Ặc ,những lời này thiếu chút nữa làm tôi lão đảo một cái ngã nhào trên đất. Mặt bùm cái đổ lên, bắt quá xét thấy mặt tôi đã hồng thắm từ trước, cho nên cũng nhìn không ra cái gì khác .Tôi vừa chạy ,vừa nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc về phía nơi phát ra thanh âm kỳ lạ kia, cũng không xa lạ . Quả nhiên, ở phía sau tôi, cô nàng nhóm báo chí cầm lấy Microphone giả vừa vặn đang cười thản nhiên vung gậy cổ động .Ồ,cô có biết không, cô thiếu chút nữa hại chết tôi rồi.

“A, Hồng Xương cậu ta vừa rồi giống như bốn mắt chạm nhau với cậu, thâm tình nhìn chăm chăm .”

“A a a a a, không được , cậu trâu già gặm cỏ non ! Cậu dẫn học đệ !”

“Hoa hồng đến chết, thành quỷ cũng phong ngư mà.”

Cái quỷ gì với gì đây ?

Tôi liếc mắt, tuyệt vọng cảm thụ trên tinh thần cùng trên thân thể đồng thời hồng mắt. Chậm rãi chạy tiếp học trưởng lớp mười hai thoát nhìn cách tôi gần như vậy, nhưng cũng vừa xa như vậy không thể chạm. Tôi hiện tại rất may mắn mình không phải dẫn đầu, bởi vì dẫn đầu , luôn có loại cảm giác tùy thời cũng có thể sẽ bị người khác vượt qua . Mà bị vượt qua , sẽ rất khó vượt lên lại.

Khi tôi bước chân nặng trĩu xuất hiện bên cạnh học trưởng lớp mười hai, quả thực làm học trưởng lớp mười hai giật mình. Hắn vốn là cảm chắc hạng nhất rồi, còn nửa vòng cuối, không sao nghĩ đến còn có thể xuất ra kẻ chen ngang? Bước tiến của hắn nhất thời rối loạn, hô hấp cũng trở nên không quy luật . Cho dù hắn có ý gia tốc, mà cơ thể đã muốn vượt khỏi khả năng chịu đựng.Hắn không có cách nào, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn tôi vượt xa hắn.

Nhưng tôi lúc này, tình huống cũng không tốt bao nhiêu. Hết sức miễn cưỡng nện mỗi một bước về phía trước .Từ ngực cảm giác đau đớn khuếch ra toàn thân của tôi, hiện tại cho dù tôi dùng não suy nghĩ một chút vấn đề rất đơn giản, huyết Thái Dương cũng mơ hồ cảm thấy đau đớn. Cho nên may mà tôi không suy nghĩ chuyện gì, chỉ dùng ánh mắt mất đi tiêu cự thẳng tắp nhìn về phía trước.

“Hồng Xương!” Tôi có lẽ đã thay đổi, đúng không? Khi tôi ở đích đến xé rách miếng găm ,nghe từ trên sân bốn phương tám hướng truyền đến tiếng hoan hô , tôi miễn cưỡng giơ tay lên, đối với khán giả nhiệt tình cho một cái động tác V. Sau đó giống như trên TV, liệt sĩ cách mạng đêm trước bình minh đã định ngã xuống.

A này, là ai chụp hình tôi vậy, loang loáng đèn cũng quá chói mắt đi?

Từ nhỏ đến lớn, tôi vẫn là lần đầu tiên tại trước mặt nhiều người như vậy té xỉu. Cái hạng nhất này trong mắt tôi, cũng không có bao nhiêu vinh quang. Nhưng ở trong mắt nhiều người khác, là ý nghĩa phi phàm. Đợi đến khi tôi một lần nữa tỉnh lại, tôi đã bị mang vào phòng y tế trường, trên đỉnh đầu là trần nhà màu trắng bệch cùng mùi nước khử trùng làm cho tôi trong lúc giật mình cho là tôi trở lại lúc Thi Thi nằm viện .

“Tỉnh rồi tỉnh rồi.” Bà cô trong phòng y tế sau khi thấy tôi tỉnh lại, lắc lắc thân hình như rắn nước từng bước từng bước mà đi tới đây, “Không có vấn đề gì quá nghiêm trọng, em chỉ là bị cảm nắng, ra mồ hôi quá nhiều, đại não thiếu dưỡng khí. Cũng khó trách vì em đã gắng gượng kiên trì chạy xong cuộc thi. Bất quá xem bộ dáng em bây giờ, đầu óc còn chưa bị cháy hỏng. Nhưng hai ngày nữa em có thể sẽ sốt. Nhớ uống nhiều nước.” Cô chỉ chỉ túi chườm nước đá trên đầu tôi, “Chờ cái kia tan thì gọi tôi, tôi đổi cái khác lại cho em.”

“Dạ, cảm ơn.” Tôi nằm ngang ở trên giường, cảm giác nhiệt độ lạnh lạnh của túi chườm nước đá trên trán truyền tới từng góc thân thể. Hay rồi, tôi liền chết chạy về nhất, ngay cả cái POSE đẹp trai cũng không có liên hôn mê. Thật sự là quá lãng phí cơ hội. Mà tôi không nghĩ tới chính là, tôi ngất, so với hiệu quả POSE còn tốt hơn vô số lần.

Khi túi chườm nước đá trên đầu tôi mất đi nhiệt độ vốn có, trong phòng y tế một đám học sinh ồn ào tràn vào. Có người tôi biết, cũng có người tôi không nhận ra. Trong đó người không nhận ra chiếm đa số = ! Bọn họ giống như động vật đói bụng mấy ngày chưa ăn, ánh mắt nhìn tôi làm tim tôi ớn lạnh. Nếu không phải bởi vì hành động bất tiện, tôi đã sớm chạy trốn chết.

Chỉ thấy bọn họ đầy nhiệt tình nhào về phía tôi, “Hong Xương, bọn tôi đến thăm cậu đây !”

Thăm thì thăm đi, hưng sư động chúng hao tài tổn của như vậy làm chi ?

Tôi phần nộ mà nghĩ, khoe miệng vừa vẽ ra nụ cười mỉm Mona Lisa, khụ, chiêu này là từ trên người anh Tô Văn học được, “Cảm ơn sự quan tâm của mọi người. Tôi đã không có việc gì.”

“A! Tôi bị điện giật rồi!” Không ít nữ sinh bắt đầu trợn mắt, giống như cá chết vùng vẫy. Khoe miệng tôi không để lại dấu vết vừa kéo, vội vàng nói sang chuyện khác, “Cái kia, trận đấu thể nào?”

“A, cậu đương nhiên là giành giải nhất của hạng mục 10.000m rồi.” Bọn họ líu ríu nói, tôi hồi lâu mới có thể từ đó tìm được tin tức đối với tôi hữu dụng, “Hiện tại đang trao giải. Lớp 10-3 đoạt giải nhất.”

“Cái gì? !” Tôi quá sợ hãi, không thể tin được lỗ tai của mình mà hỏi thăm, “Các cậu xác định? !”

“Đúng vậy. Một điểm cũng không sai.” Bọn họ bày ra một bộ tiếc nuối, “Lớp 10-2, cũng chính là lớp cậu, kém hai điểm là có thể thắng bên lớp đó.”

. Lịch sử quả nhiên bị thay đổi. Tôi vô lực cúi đầu, cảm giác mình giống tên ngốc dưới ánh nắng chói chan làm một việc cực kỳ vĩ đại là chạy 10.000m, quả thực là quá. Ngu ngốc rồi! Kết quả là, tôi cũng không thắng được cái đánh cuộc cùng Hạ Phi, một năm phần kem không thấy bóng dáng. Mà tôi còn vô điều kiện thiếu Hạ Phi một cái yêu cầu. Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy? ! Chẳng lẽ cái thế giới này chính là thế giới bị thấm trong truyền thuyết sao?

Tôi vẻ mặt bi phần lập tức bị những đám người không có việc gì lý giải thành : Hong Xương vì vinh quang lớp học, tỉnh lại chuyện đầu tiên là hỏi thăm ‘kết quả’ lớp của mình. Biết được lớp mình thua xong, lộ ra vẻ mặt xúc động bị thương, một màn này làm mỗi một vị ở đây đều cảm động !

“Bên đó có một người thực lực không lường được. Hạ Phi, cậu biết Hạ Phi không? Một mình hắn đoạt bốn cái hạng nhất.”

“A, trước đây cũng không biết có nhân vật như thế.”

Hay lắm. Cậu! Cậu thật đúng là thâm tàng bất lộ ! Khoe miệng tôi co rút, từ trên giường bệnh bò dậy, xuyên qua tầng tầng bức tường người, thấy được một khuôn mặt quen thuộc. Ủy viên thể dục lớp chúng ta, hắn đang ngốc ngốc cười với tôi. Nghĩ đến ước định trước khi thi đấu của bọn tôi ở sân, tôi vội vàng đối với hắn nói cảm ơn, “Là cậu đem tôi tới đây à? Thật rất cảm ơn.”

Ủy viên thể dục mặt liền biến sắc, có chút xấu hổ gãi gãi đầu, “Thật ra thì không phải tôi, khi đó tôi thật cao hứng, đã quên chuyện mang cậu”

“Hmm? Nha. Vậy là ai mang tôi tới? Tôi ít nhất cũng phải cảm ơn hẳn một chút .”

“Hình như là hội học sinh .”

“Đúng, là Phó hội trưởng hội học sinh !” Một nữ sinh bỗng nhiên chen vào , cô nàng hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt say mê nhìn về trần nhà, “Là học trưởng Tô Văn tự mình đem cậu tới đây.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“A? ! ! ! !” Tôi hoảng sợ kêu to, “Cậu nói đùa phải không? !”

13. Chương 13: Anh. .

“A? ! ! ! !” Tôi hoảng sợ kêu to, “Cậu nói đùa phải không? !”

“Không phải là nói giỡn .Tất cả mọi người tận mắt thấy mà.” Nữ sinh kia có chút bất mãn nhíu nhíu mày, đối với vẻ mặt tôi đây như gặp quỷ từ chối cho ý kiến, “Khi đó Tô Văn học trưởng đang tuần tra quanh sân, cách gần chỗ cậu ngã xuống ,cho nên liền thuận tay đưa cậu đến đây.Anh ấy làm việc gọn gàng, quyết đoán, lúc chúng tôi còn sống sờ tại chỗ, anh ấy đã đặt cậu lên băng ca rồi.”

“Oh.” Tôi thở phào một cái, có chút xin lỗi vì vừa mới kinh ngạc, “Là như vậy à,vậy tôi còn thật phải cảm ơn Tô Văn. học trưởng rồi .”

“Ho ho, tốt nhất thừa dịp này, thắt chặt quan hệ hơn một chút.”

“Này,cậu lại đang nghĩ bậy gì đó, đừng có phối hợp cùng bên kia loạn có được không!”

“Được rồi được rồi! Mấy cô mấy cậu, có lời gì đi ra ngoài nói!” Bà cô phòng y tế cầm trong tay một cái ống tiêm cỡ lớn, rất là hung hãn vỗ cái bàn. Hiển nhiên lời nói của cô rất có lực rung động , phòng y tế lập tức yên lặng như tờ, nên tán đã tán, nên đi đã đi, tôi cũng đặt túi chườm nước đá qua một bên, đi xuống giường bệnh.

Bởi vì trước một tuần xé chiều mỗi ngày đều chạy 10.000m, cho nên tôi cũng không cảm thấy mệt mỏi cho lắm.Lần này ngắt đi cũng chỉ là do khí trời quá nóng .Đúng thôi, bình thường tôi luyện chạy ,đều là mặt trời xuống núi, gió nhẹ từ từ thổi, mà không phải buổi trưa nóng chết người không đèn mạng. Sau này đánh chết tôi, tôi cũng không tham gia hạng mục thể dục nào có tiêu chuẩn đòi hỏi sức mạnh mà không thu được kết quả tốt.

Nhưng đầu vẫn còn hơi choáng, túi chườm nước đá mới từ trên đầu lấy ra, tôi liền cảm thấy toàn thân một trận nóng rang. Tôi bỏ lỡ lễ trao giải , hiện tại trên sân người người bề bộn thu dọn rác rồi trở về phòng ngủ, túi nhựa màu trắng bay đầy trời, tình cảnh hết sức đồ sộ. Tôi mấp máy miệng, lấy tay che cái trán, từng bước từng bước đi về phía lớp của Hạ Phi và Thi Thi.Một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu của tôi: Thi Thi sẽ không lúc anh Tô Văn đem tôi đặt lên băng ca, thì vừa thấy đã yêu anh ta đi?

Vừa nghĩ, cước bộ của tôi lại nhanh không ít, lao đảo chạy đi. Thi Thi à, cậu sẽ không nhanh như vậy liền rơi vào tay giặc đi ?Lúc này mới lớp mười mà thôi.

“Hong ~ Xương ! Cậu không có chuyện gì rồi?” Thanh âm Thi Thi từ đỉnh đầu của tôi truyền đến, trong tay cô xách một bao rác lớn, trên mặt lóe ra hai mắt đỏ ửng, tôi đối với cô gật đầu, sau đó nghe cô có chút suy yếu hô, “Cậu. Mau tới giúp đi !”

“A ! Tới đây , tới đây !” Tôi bước nhanh nhảy lên mấy tầng bậc thang, nhận lấy túi rác trong tay Thi Thi, cẩn thận đánh giá Thi Thi. Cô ấy như này, tựa hồ là chưa có ‘ cảm xúc ’ gì khắc sâu với anh Tô Văn .Có thể lúc ấy quá nhiều người ,tình cảnh quá hỗn loạn, cô nàng cũng không đi chú ý anh Tô Văn . Tôi có chút may mắn thở ra một hơi, quay đầu hỏi cô ấy, “Hạ Phi đâu?”

“Hắn à,mới vừa đến phòng y tế tìm cậu. Có thể vừa lúc cậu đi ra.” Thi Thi mấp máy miệng, mắt cậu thành một cái hình trăng lưỡi liềm, rục rở nở nụ cười, “Chúc mừng cậu, đạt được giải nhất 10.000m của nam !”

“A. Hì hì, đây không phải là bữa ăn sáng sao.” Tôi khoa trương đầm đẩm lồng ngực của mình, bày ra một bộ không ai bì nổi, sau đó vừa ử rử cúi đầu, “Aiii, nỗ lực hồi lâu, lớp tớ cũng không có đoạt được hạng nhất.”

Thi Thi an ủi hai câu sau, bỗng nhiên vẻ mặt cười xấu xa chớp chớp mắt, “Cậu cũng không biết, lúc trước cậu té xỉu, Hạ Phi rất kích động đó. Thiếu chút nữa trực tiếp từ lan can nhảy xuống.”

“Tên này Thật ra thì có đôi lúc rất có tình có nghĩa.” Tôi có chút cảm động phát ra cảm khái. Thi Thi từ trong túi tiền móc ra chiếc khăn tay thêu hoa, đưa tới tay tôi, “Cậu trên đầu vừa ra mồ hôi, mau chùi một chút đi.”

Tay Thi Thi vẫn bảo dưỡng vô cùng tốt, móng tay sơn một lớp bóng, ngón tay cũng thon dài trắng nõn, làm cho người ta không nhìn được nhìn nhiều hơn chút. Cho nên khi cô ấy khoác lên tay của tôi, tôi cảm giác trong lòng mình nơi nào đó bị hung hăng kéo xuống. Nhớ lại trước kia đối với cô ấy yêu say đắm cùng thổ lộ vụng về, mãnh liệt đem tôi cắn nuốt. Còn chờ tôi thương cảm chưa lâu, thanh âm Hạ Phi đem chúng tôi cắt đứt.

“Ồ. Hai người đang làm gì đó? Trao đổi tín vật đính ước hả?” Hạ Phi thanh âm lưu manh vô lại từ xa truyền tới. Lập tức, tôi cùng Thi Thi liền trở lại bãi sân, tập trung vào những người khác nhằm chán quét rác. Bọn họ đang lo không có chuyện làm, hiện tại cũng vui vẻ xem một màn diễn xuất miễn phí ngẫu hứng tại chỗ.

Tôi mặt tối sầm, nghĩ thầm cậu nói giỡn cũng phải có chút tiết chế chứ. Thanh danh của tôi mất hết cũng không sao cả, nhưng Thi Thi? Cô ấy là nữ sinh! Làm sao cậu có thể không cố kỵ cảm thụ người khác như vậy Tôi vừa định quay đầu đối với Thi Thi nói xin lỗi, nhưng ngạc nhiên phát hiện, Thi Thi căn bản là không thèm để ý, thậm chí còn hăng hái ngẩng cao đầu đáp lại, “Rất đáng tiếc, đây là lễ vật đơn phương. Không thể tạo thành điều kiện trao đổi tín vật đính ước.”

Hai người bắt đầu lảm nhảm, tôi cũng mừng rỡ ngồi ở một bên, quan sát bọn họ đấu võ mồm. Đầu của tôi vẫn còn có chút choáng, cũng không biết cảm giác như vậy lúc nào mới có thể biến mất, chỉ mong tôi ngày mai sẽ không như bà cô phòng y tế nói, bắt đầu phát sốt.

“Này, Hạ Phi. Lần này coi như là tớ thua. Nguyên đánh cuộc chịu thua, cậu có điều kiện gì liền nói ra đi!” Tôi trong giây lát nhớ tới đánh cuộc giữa mình và Hạ Phi.

“Tớ còn chưa nghĩ ra. Trước giữ lại.” Hạ Phi rũ mắt, vẽ ra nụ cười làm tôi tâm kinh đảm hàn. “Cơ hội khó có được như vậy, tớ dĩ nhiên phải hết sức lợi dụng mới được.” Hắn dừng một tí có chút không giải thích được ném ra một câu, “Sau này đừng quá miễn cưỡng mình.”

Tôi đột nhiên cảm thấy, có lẽ mời ăn kem cả đời, cũng so với điều kiện hắn tùy tiện nói ra mạnh hơn gấp trăm lần! Hiện tại thật biết vậy chẳng làm. Quả nhiên, lịch sử là không thể tin tưởng, chúng ta phải nhìn về phía trước, tạo ra lịch sử mới.

Học kỳ đầu tiên cứ như vậy vội vã trôi qua, học sinh ở phòng ngủ bọn tôi cũng bắt đầu đóng gói, chuẩn bị về nhà. Tôi nghĩ sẽ cùng anh Tô Văn về nhà, dù sao đường xá xa xôi, có người làm bạn luôn là có còn hơn không chứ sao. Hạ Phi nhà hắn cùng nhà tôi bây giờ là hai hướng, cũng không thể để cho hắn theo tôi cùng về nhà, mặc dù hắn sau khi theo tôi về nhà, tự mình ngồi hơn nửa giờ ở xe ta-xi về nhà chuyện này cũng không quá để ý, nhưng lương tâm tôi áy náy.

Cho nên tôi suy tính hồi lâu, cuối cùng quyết định vẫn là đi tìm anh Tô Văn thử thời vận. Tôi cũng xuyên về hơn nửa năm rồi, nhưng ‘tình cảm’ cùng anh vẫn là không có chút nào tiến triển. (các bạn không nên hiểu sai, tôi đây nói là tình, thân tình!) hơn nữa, lần trước ở đại hội thể dục, anh ta đưa tôi tới phòng y tế, tôi còn chưa cảm ơn anh ấy.

Cho nên khi tiếng chuông cuối cùng của học kỳ một phá vỡ yên tĩnh sân trường, tôi động tác nhanh chóng đứng lên, trước đó đã chuẩn bị xong cặp sách, phóng ra ngoài cửa. Cô giáo dạy Anh văn vẫn còn muốn dặn dò tôi vài câu có liên quan đến chuyện thi đấu diễn thuyết Anh, đem tôi ngăn ở cửa nói đầu đầu một trận, lại bị sở trường tôi từ trước đến giờ ‘ừ à dạ dạ, cô giáo tạm biệt’ lừa bịp cho qua.

Anh Tô Văn ở lớp 11-4, phòng hắn học ở lầu hai, không cùng tầng tôi, đây cũng chính là lý do vì sao cho dù ở trong trường học chúng tôi cũng rất ít chạm mặt. Học sinh lớp 10 không có chuyện gì chạy lên lầu trên

làm gì chứ? Trừ phi WC lầu dưới không đủ dùng.

“Xin hỏi, học trưởng Tô Văn có ở đây không?” Tôi từ cửa lớp 11-4 nhào người vào , nhỏ giọng hỏi nam sinh ngồi bàn gần cửa ra vào đang thu dọn cặp sách.

“A? cậu ta đi họp hội học sinh rồi.Hi, em chính là Hồng Xương ? Người ở đại hội thể dục té xỉu ?”

Tôi đầu đầy hắc tuyến. Kể từ khi tôi xỉu ở đại hội thể dục, tôi liền nhiều hơn một tước hiệu ‘người ở đại hội thể dục té xỉu’. Ôi, thật là mất mặt mà. Tôi miễn cưỡng lộ ra nụ cười,”Ừ. Vậy cảm ơn anh.” Sau đó hoa rơi nước chảy chạy đến phòng họp dành riêng cho hội học sinh .

Thật ra thì ,tôi vẫn đều cảm thấy, hội học sinh là để trang trí, hơn nữa trong trường điểm cao trung này, mức độ hội học sinh có thể làm được cũng chỉ là tổ chức một, hai lần chơi xuân, bàn bạc một chút phương pháp vận hành đại hội thể dục , cấm trại các loại . Nhưng, hào quang hội học sinh chính là rất to, ngay cả đồng phục bọn họ cũng cùng bọn ‘bình dân’ như chúng tôi khác nhau. Bạn đang ?

Bọn họ còn có phòng họp riêng,hội nghị tại trường thì có chỗ ngồi riêng. Cho nên không ít người có thùng đầu cũng muốn tham gia hội học sinh .

Tôi đứng ở ngoài phòng họp hội học sinh , trông mòn con mắt nhìn cái cửa sơn màu hồng. Cũng không biết cuộc họp bọn họ muốn mở bao lâu, quên đi, ngoan ngoãn chờ . Tôi nhàm chán nhìn mình chăm chăm đồng hồ trên cổ tay ,cho dù cách một tầng thủy tinh, cũng có thể nghe rõ ràng tiếng kim đồng hồ tí tách qua lại. A, thừa dịp lúc này có thể gọi điện thoại cho mẹ.Tôi móc ra điện thoại trong túi quần,thuần thục bấm lên dãy số.Không ai bắt máy. Đoán chừng mẹ lúc này còn đang làm việc.

Đã lâu không nghe thanh âm mẹ,lúc trước cũng không có cảm giác gì, hiện tại vừa nghĩ như vậy, lại bắt đầu không thể chờ được.Cũng không biết cái hội nghị này của anh Tô Văn có xong chưa. Lúc tôi lần thứ hai mươi lập đi lập lại lời này, cái cửa màu hồng bỗng nhiên mở ra. Một đoàn học tỷ học trưởng vừa nói vừa cười từ bên trong cửa nối đuôi nhau bước ra.

“Kỳ nghỉ này hội học sinh chúng tôi cùng đi xem phim chiếu bóng thể nào?”

“. Tô Văn, cậu có muốn đi chung hay không?”

“Không được.” Nếu như không đoán sai, thanh âm này là của anh Tô Văn .Chỉ nghe hần nhàn nhạt hồi đáp, “Kỳ nghỉ này tôi có chút bận .”

“A nha, Tô Văn không có rảnh đâu !Hơn nữa khi cậu hẹn hần đi ra ngoài xem phim thì là lúc hần bận rộn nhất.”

“Này, câu đó của cậu là có ý gì!”

14. Chương 14: Ăn Đến Ăn Đi Đâu Hử

Tôi đứng ở một góc hành lang không ai thấy, cố gắng dung nhập vào vách tường, trở thành một bối cảnh hài hòa. Khi các thành viên khác của hội học sinh cũng thưa thớt dần, tôi mới đứng dậy, hàng vạn hàng nghìn lần kêu to một tiếng, “Anh Tô Văn, muốn cùng về nhà không?”

“Tiểu Xương. Làm sao em ở đây?” Anh Tô Văn có chút kinh ngạc nhú mày, sau đó lập tức trấn định lại hồi đáp, “Không được. Anh còn có chút giấy tờ phải xử lý. Em không cần chờ anh.”

“Không có gì, dù sao em cũng chờ đã lâu, cũng không kém bao nhiêu.” Mặt dày cười một tiếng với anh Tô Văn,tôi tỏ vẻ một bộ ‘ anh có biện pháp bắt em đi? Em liền bám theo anh’, tùy chỗ xếp chân ngồi xuống.

“.” Anh Tô Văn góc mặt vừa kéo, mặt nạ ôn nhu rốt cục có vết rách, “Từng gặp qua mặt dày,chưa từng thấy kiểu như em.”

“Ha hã. Đó là vinh hạnh của em.” Tôi ngẩng đầu lên, vạn phần vô tội chớp chớp mắt.

“Vào đây chờ đi. Phỏng chừng nửa giờ là xong.” Anh Tô Văn không nói thêm gì nữa, thuận tay đem cặp sách của tôi xách lên, đi vào phòng họp . Tôi vẫn là lần đầu tiên đi vào bên trong phòng họp của hội học

sinh , ước chế không được tò mò của mình , bắt đầu khắp nơi đánh giá. Anh Tô Văn ra hiệu cho tôi ngồi trên ghế sa lon ,chờ anh đem chút giấy tờ làm cho xong.

Phòng họp lớn như thế ,chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím lộp cộp của anh Tô Văn.Tôi ngáp một cái, cả thân thể ngã vào trong ghế sa lon ,cơ buồn ngủ bắt đầu ập đến.Mở mắt ra lần nữa, anh Tô Văn đã tắt máy vi tính, đang chuẩn bị khóa cửa rồi đi. Tôi vội vàng ngồi dậy, đuổi theo cước bộ của anh, có chút xấu hổ lau miệng, xác định trên khoe miệng không có nước miếng linh tinh gì đó xong, mới quay đầu cười khúc khích nói, “Ghế salon của bọn anh thật đúng là mềm nha, haha, làm em không kịp được liền ngủ mất tiêu.”

“Ồ.”Lại là ngữ điệu không mặn không nhạt .Tôi có chút nhụt chí gãi gãi đầu, “Anh Tô Văn ,cái kia, chuyện đại hội thể dục ,anh đưa em lên phòng y tế. . . . Em vẫn chưa có nói cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí.”

Anh Tô Văn , anh cũng quá tàn khốc đi.Dem lời thoại tiếp theo tôi chuẩn bị nhiều như vậy đánh nát hết ! Vốn đang muốn thừa cơ hội này cùng anh ta trao đổi một phen. . . . Ai ngờ ,qua một học kỳ , anh đối với tôi vẫn là trước sau như một không có hảo cảm.

“Kia. . . . Kỳ nghỉ anh có kế hoạch gì không?”

“Không có.”

Tôi hí hóp mắt,”Vậy thì vừa rồi, anh cự tuyệt lời mời đi xem phim của học tỷ .Chẳng lẽ anh nói dối?”

“Thì sao chứ.”

Được. . . . Được ! Anh điên rồi ! Tôi đối với anh Tô Văn trước mắt coi như là hoàn toàn hết cách, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn về mặt phong khinh vân đạm kia.

“Anh ! Anh có phải còn oán hận em không ?” Tôi túm góc áo anh, có chút không cam lòng nói, “Anh nói đi ,em chỗ nào làm không tốt, em sẽ cố gắng hay đổi .”

“Em không có làm sai cái gì.”Anh Tô Văn mặt không thay đổi nói, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn tôi một cái, “Nhanh về nhà một chút đi. Mẹ em lo lắng .”

“Mẹ đi làm, không vội.” Tôi bất đắc dĩ thở dài, “Chúng ta ở bên ngoài mua chút gì ăn đi. Em lười nấu cơm .”

“Em có thể làm cơm sao?” Anh Tô Văn quay đầu nhìn. Tôi nghe ra châm chọc trong ngữ điệu anh ,trong lòng lại trầm xuống. Cậu nói, cậu đây không phải là xem thường người khác sao? Được rồi, mười lăm tuổi tôi đây quả thật vẫn không biết nấu cơm, nhưng sau khi lên cao trung, tôi liền chuyển ra ở riêng, làm chút thức ăn đơn giản đã trở thành một loại trụ cột kỹ năng sống.Tôi có thể sẽ không biết sao? Bất quá ngay lúc đó tôi, thật đúng là không thể làm cơm. . . . Trừ thức ăn chỉ cần dùng nước nóng chế vào là xong .

“Không tin hả?Không tin em làm cho anh coi !” Tôi thẳng thẳng thân mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh Tô Văn ,cố gắng bảo vệ lòng tự ái của mình.

“Tùy ý.”

Hai chữ này của anh mặc dù có chút đả kích tích cực của tôi , nhưng vẫn làm tôi nhiệt huyết sôi trào một trận. Trước khi về nhà ,tôi tới siêu thị gần đây mua nửa cân trứng gà cùng một chút rau dưa, tính toán về nhà thì thoả tài năng một phen. Thật ra thì, tôi cũng chỉ biết làm hai món ăn một món canh như cơm xào cà chua ,sườn xào chua ngọt cùng canh rong biển,còn lại tôi cũng làm không ra như tài nghệ siêu sao.

Cho nên sau khi về đến nhà, tôi vội vàng đem cặp sách ném đi,mặc lên tạp dề sắc sỡ của mẹ, ở trong phòng bếp xử lý cả buổi,cuối cùng đem món ăn bưng lên bàn. Đã lâu không làm, không quen tay,cho nên trứng có chút khét, canh rong biển có hơi mặn ,sườn xào chua ngọt lại càng chua hơn.Bất quá cũng không ảnh hưởng gì Cũng vẫn có thể ăn với cơm .

Tôi trong lòng thấp thỏm nhìn anh Tô Văn cầm cái muỗng sứ trắng , nhìn anh ưu nhã ăn cơm, sợ anh không nể mặt đem ăn đồ phun ra. Khụ khụ, bất quá lấy giáo dưỡng của anh Tô Văn cao như vậy ,hẳn là sẽ không làm ra loại chuyện đó .Cho nên anh Tô Văn ăn xong một chén cơm, tôi mới dám can đảm mở miệng hỏi thăm, “Như thế nào? Cái mùi vị kia. . . Được không?”

“Xới thêm chén cơm.”

“A! Em, em biết rồi!” Đôi mắt của tôi sáng ngời, sau đó luống cuống tay chân nhận lấy chén cơm của anh Tô Văn, cho anh thêm một chén đầy. Hi hi, anh Tô Văn ngoài miệng không nói, nhưng trên thực tế vẫn là rất hài lòng đi ! Tôi hài lòng mà nghĩ, cảm giác mình rốt cuộc tìm được điểm đột phá giữa tôi và anh Tô Văn. Cùng anh Tô Văn bồi dưỡng quan hệ tốt, tựa hồ cũng không phải là không có khả năng.

Cho nên tôi thừa dịp anh Tô Văn ăn cơm, bắt đầu kể những chuyện lý thú của mình trong trường học, cũng không quản anh có nghe vào hay không, tôi như cũ nói theo ý mình, tiến vào trạng thái vô ngã. Cuối cùng anh Tô Văn trong chuyện này làm một tổng kết: nếu như thi đấu diễn thuyết Anh văn của em cũng là loại trạng thái này, vậy trên căn bản tiến vào top 3 không phải là vấn đề gì.

Cả kỳ nghỉ, tôi đều càng chiến càng bại, càng chiến càng bại nhiều lần. Quan hệ tôi cùng anh Tô Văn cải thiện rất lớn. Ít nhất tôi cho là như thế. Thỉnh thoảng đụng phải đề số học quá khó, cho dù mình suy nghĩ một chút là có thể làm ra, tôi cũng cố ý chạy tới chỗ anh Tô Văn, để cho anh giải.

Anh Tô Văn rất giỏi về bài tập giải thích phức tạp, biến đổi thành một đường đơn giản như chơi. Thanh âm anh giảng bài luôn rất êm tai, giống như không bao giờ dùng hết kiên nhẫn. Người như vậy, cho dù anh ta bình thường đối với bạn hư tình giả ý, động một chút là ‘mỉm cười Mona Lisa’, nhưng bạn có thể chán ghét anh sao? Tôi thì không thể.

Mẹ thấy tôi và anh Tô Văn quan hệ có thay đổi rất lớn, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền cao hứng. Bất quá làm bà cao hứng, đoán chừng chính là thành tích học tập của tôi. Tôi cho bà xem phiếu điểm toàn điểm tốt, cùng bằng khen giải nhất chạy 10.000m, bà đem đó liền làm cho tôi một mâm đồ ăn, thậm chí còn đốc xúc tôi uống bia.

= !=! Thật sự là dạy hư học sinh mà. Bất quá tôi nhìn ra được, mẹ rất vui vẻ. Bà cả đời bận bịu, còn chưa có sống vì mình. Cái gì ăn ngon, mặc tốt cũng lấy tôi làm chủ. Bà đem tất cả tinh thần cũng ký thác trên người của tôi, hi vọng tôi có một ngày hơn người.

Nhưng hơn người sau, có thể thế nào đây? Tôi đối với mình sau này học đại học chuyên ngành gì cũng không để ý, bất quá nếu là ý nguyện của mẹ, tôi đây sẽ cố gắng làm hết sức mình. Thừa dịp hiện tại mình trong học tập có một chút ưu thế những người khác không bằng, liền sức yếu lo trước một bước đi!

“Anh Tô Văn, ngày mai có muốn cùng ra ngoài chơi không?” Cũng không biết hôm nay là lần thứ mấy tôi hỏi những lời này rồi, nhưng câu trả lời của anh Tô Văn trước sau như một chấp nhất, “Không.”

“A nha, suốt ngày buồn bực ở nhà làm gì a! Anh Tô Văn bộ dạng tốt như vậy, làm trạch nam rất đáng tiếc.” Tôi vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu, “Khó trách hiện tại trên đường rộng lớn các phụ nữ đều như lang tựa hổ, thì ra là người đẹp trai đều ở nhà không ra khỏi cửa.”

“Vậy em đi ra ngoài giảm bớt tình trạng hiện giờ đi.” Anh Tô Văn mặt không đổi sắc nói.

“Em? Em nào đủ. Nhiều nhất đủ cho các nàng nhét nhét kê răng, làm món ăn khai vị thôi. Không xuất sắc như anh có thể ăn được!” Tôi ra sức tán dương anh Tô Văn, kiễng chân trong ngóng anh có thể hồi tâm chuyển ý, đáp ứng ngày mai cùng tôi đi ra ngoài.

Đáng tiếc anh Tô Văn cứng mềm không ăn, dứt khoát quay đầu, đi vào gian phòng của mình, tôi còn chưa kịp cùng theo vào, liền đem cửa đóng, cho tôi ăn một cái đóng cửa tiền khách

Quên đi quên đi, không đi thì không đi! Tôi bĩu môi, giống như hồ ly ăn không được nho trăn an tâm linh thụ thương, từ trong túi lấy điện thoại ra, gọi cho Thi Thi, “A lô, Thi Thi sao? Ngày mai chúng ta đi ra ngoài chơi không? Ừm, có tớ, cậu, cùng Hạ Phi.”

“Được.” Thi Thi một tiếng đáp ứng, sau mới hỏi, “Chúng ta đi đâu chơi?”

“Đi trượt băng đi. Trước kia còn chưa cùng các cậu đi qua.”

“Được! Thực ra tớ còn chưa đi thử qua.”

“Có tớ cùng Hạ Phi ở đấy. Cậu sợ cái gì!”

“Hong Xương. Cậu rốt cuộc có chút khí khái của nam tử hán rồi.”

“Ha ha. Kia có muốn lấy thân báo đáp không?”

“Đi chết đi !” Thi Thi cúp điện thoại. Tôi he he cười cười, sau đó gọi cho Hạ Phi. Thanh âm lười nhác rất nhanh liền truyền tới, “A lô Có việc thì nói, không có việc thì cúp. . . .”

“Phi Tử. Cậu sẽ không phải vừa mới rời giường chứ ?”

“A. Là cậu à.” Hạ Phi thanh âm rất cực có chút lực , “Mới một giờ chiều mà thôi, đợi lát nữa tớ lại đi bồi bổ cảm giác.”

“Cậu là heo hả? Như vậy cũng có thể ngủ! À, ngày mai chúng ta đi trượt băng không?”

“Chúng ta? Cậu và tớ?”

“Dĩ nhiên còn có Thi Thi nữa!”

“Stop!”

“Được rồi, đến lúc đó tớ lại gọi cho cậu. Nhớ buổi tối đi ngủ sớm một chút! Thiết là, kỳ nghỉ vừa tới người liền sáng ngày đảo lộn, cũng không biết cậu buổi tối làm cái gì.”

“Buổi tối là. . . .” Hạ Phi thanh âm bỗng nhiên trở nên cực kỳ khàn khàn, làm tim tôi hẫng một nhịp. Câu tiếp theo của anh càng làm cho tôi mặt đỏ tim đập, “Nhớ cậu.”

“A! Đi chết đi!” Tôi tức giận cúp điện thoại.

Trời ạ, câu chót của tôi cùng Thi Thi, lại không hẹn mà nên ! Nói cách khác, tôi ngoài miệng ăn đậu hủ Thi Thi, kết quả lại bị Hạ Phi ăn trở lại! Cảm giác này. thật phức tạp. Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, tôi còn chưa bị thâm suy bại tới trình độ bị nữ sinh chọc ghẹo.

15. Chương 15: Câu Chuyện Trượt Băng

Tên Hạ Phi này, gần đây thật là lạ , thường xuyên nói với tôi một ít lời kỳ quái. Trong trí nhớ, hẳn cũng không phải như vậy . Chẳng lẽ là do tôi lúc ấy một lòng một dạ đều đặt trên người Thi Thi nên không có chú ý tới dị thường của hắn. Không nghĩ tới tôi cũng là tên thấy sắc quên bạn , thật sự là xấu hổ xấu hổ. Nói không chừng tên này kỳ thực có thể đang quen bạn gái đây ! Ngày mai tôi nhất định phải hảo hảo chất vấn hắn, cho dù từ trong miệng hắn hỏi không ra cái gì, cũng phải hòa nhau một trận, đem miếng đậu hủ mà chọc ghẹo !

Sau khi ngồi ở trên ghế sa lon suy tính một lúc, tôi liền bắt đầu bắt tay vào làm vì ngày mai xuất hành mà chuẩn bị. Tôi kỹ thuật trượt băng không tính là cao, bắt quả dạy Thi Thi trượt vẫn là dư sức có thừa. Huống chi Hạ Phi trượt băng vô cùng giỏi nữa ! Chỉ cần chúng tôi hai người liên thủ, không có trở ngại nào không thể vượt qua. Bắt quả chuyện này ngày mai hẳn nghĩ, trước hết tôi phải ôn một lần bản thảo diễn thuyết Anh văn

Tôi hẹn Hạ Phi cùng Thi Thi đến sân trượt băng, vào một khu trung tâm khổng lồ bấy lâu. Bên trong phòng trượt tuyết, phương tiện đầy đủ , tất cả dụng cụ trượt tuyết đều có thể trực tiếp thuê trước bàn. Có không ít tay mới đang vịn lan can dọc theo bên ngoài sân, cẩn thận từng li từng tí chèo chống, sợ không cẩn thận liền ngã xuống. Thi Thi thấy tình cảnh này xong, có phần chùn bước, càng không ngừng hỏi tôi, “Ngã xuống có đau hay không?”

Tôi do dự một chút. Nói đau , đoán chừng cô nàng sẽ phải ậm ỉ nói không muốn trượt. Nói không đau, liền rõ ràng cho thấy đang nói dối. Giống như là học chạy xe đạp, người luôn phải té hai ba cái mới có thể học xong . Cái gì? Bạn nói cậu chưa từng té khi học? = = được rồi, tôi đây cũng chỉ có thể thừa nhận té bảo vận động của mình không đủ phát triển.

Cho nên tôi cân nhắc hồi lâu quan hệ lợi hại sau đó mới cấp ra đáp án này, “Tớ sẽ tận lực không để cho cậu té.”

“Thật?” Thi Thi cười vui vẻ. Tôi đặc biệt thích nhìn cô nàng cười, bởi vì cô lúc cười lên mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, giống các bé đáng yêu trong anime.

“Ôi ôi, tên nào đang nói khoác đấy.” Hạ Phi lúc này liền đứng ra, đem không khí tốt đẹp của tôi cùng Thi Thi trong lúc thật vất vả thành lập đánh võ, “Đến lúc đó không biết làm được hay không à.”

“Hừ hừ!” Tôi khiêu khích hất hất đầu, “Nhớ năm đó, là tớ dạy cho cậu trượt băng đây mà !”

“Đúng. Cậu đi lên trước té một cái, sau đó nói với tớ, xem, khó giữ được cân bằng nhất định sẽ ngã nhào giống cậu.”

“A này !Sao cậu có thể đem chuyện của tớ nhớ được rõ ràng như vậy!” Tôi đỏ mặt trừng mắt liếc hẩn một cái, không có chú ý tới trong giọng điệu của mình có chút làm nũng. Thi Thi một bên cười trộm, tôi thẹn quá hóa giận, “Thi Thi! Chúng ta đi! Cậu cười cái gì, không cho cười !”

Hạ Phi đứng tại chỗ, sau đó lấy lại thần trí lặng yên đuổi theo cước bộ bọn tôi.

Phía trước bàn ghi danh, lấy giày cùng bao cổ tay của mình .Tôi chỉ Thi Thi đem những thứ đồ phức tạp kia mặc lên, sau đó dắt tay cô ấy, từ từ trượt ra sân. Cũng may người tôi cùng Thi Thi đều có mang bao tay, nếu không hai người nắm tay như vậy ,thân mật đứng cạnh. Thấy thế nào cũng giống một đôi tình nhân.Được rồi, hai người mang cái bao tay nắm tay nhau, tựa hồ cũng có chút mập mờ .Nhưng xin tin tưởng tôi, đây hết thấy đều là phù vân thôi!

Thi Thi không có sợ sệt như tôi nghĩ, rất nhanh là có thể tự mình tiếp tục dọc theo lan can màu vàng lấy tốc độ ốc sên đi tới. Tuổi trẻ, học đúng là mau mà.Tôi không khỏi cảm thán một trận, đứng cách Thi Thi không xa không gần .Như vậy nếu vạn nhất cô ấy ngã, tôi cũng có thể kịp thời mà cứu cô ấy.

Hạ Phi này coi như là hoàn toàn không chịu trách nhiệm rồi, hẩn kể từ khi vào cái sân trượt băng này,liền như cá gặp nước ở trên sân trượt vài vòng.Các loại động tác có độ khó cao được hẩn ưu nhã biểu diễn ra, thấy vậy trong lòng tôi ngứa ngáy, hận mình không thể vui vẻ trượt một trận.Không được không được, tôi tại sao có thể không chịu trách nhiệm mà đem một mình Thi Thi ném ở nơi này đây? Tôi vội vàng bỏ đi ý nghĩ này.

Đang lúc tôi nghĩ ngợi,Thi Thi bên kia cũng xuất hiện tình trạng,lúc này ,cô nàng cố gắng buông tay ra khỏi lan can,bằng vào trọng lực nghiêng mình về phía trước đi vòng quanh. Kết quả trượt là trượt, nhưng dừng lại không được. May mà bọn tôi tới sớm, trượt băng trên sân còn chưa tới mấy người ,nếu không cô nàng từ đoạn đường này đi tiếp, đã sớm đánh bay vô số người. Tôi mã lực toàn bộ khai hỏa, rút cục trượt tới,gắt gao kéo lấy áo lông của Thi Thi,cũng lớn tiếng nói với cô ấy,”Còn nhớ tớ dạy cậu thế nào chứ !Hai chân hợp lại, the hình chữ bát () !”

Đáng tiếc Thi Thi lúc này vô cùng thất kinh, đầu còn thời gian để ý những thứ này. Trước kia không phải từng có người, bởi vì quá độ giẫy dụa, cuối cùng chết đuối trong ao mà thân so với ao còn cao hơn sao ?Cho nên tôi mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng đem Thi Thi ngừng lại, thân thể của cô đã mất đi thăng bằng,ngã ra phía sau.Vì thực hiện lời nói khoác lúc trước, tôi chỉ có thể anh dũng hy sinh, biến thành cái đệm thịt người ,lót phía dưới Thi Thi.

Thi Thi đè ở ngang hông tôi kinh hoảng địa hô, “Hong Xương, Hong Xương! Cậu không sao chứ?”

“Không có chuyện gì. Chỉ là thất lưng sắp gãy.”Tôi hữu khí vô lực trả lời cô nàng.

“Thật, thật xin lỗi.”

“Không sao. Nhưng cậu có thể nhanh lên một chút không? Tớ chịu không được.” Lúc trước cũng không biết Thi Thi nặng như vậy nha.

“Tớ, tớ cũng muốn, nhưng tớ dẩy không nổi !”Thi Thi giằng co một trận,bởi vì cô ấy chân mang giày trượt băng,cho nên ở trên băng đứng không vững, đối với tay mới mà nói, một khi té xuống, trừ phi đem giày cởi xuống, hoặc là có người hỗ trợ, nếu không sẽ rất khó ngồi dậy.

Hu hu, thật là trời muốn tôi vong mà !Tôi ở trong lòng lớn tiếng reo hò. Nhưng vào lúc này, sức nặng ngang hông bỗng nhiên giảm bớt. Miễn cưỡng ngừng đầu, chỉ thấy Thi Thi cau chặt chân mày được Hạ Phi kéo lên. Đáng ghét,bộ dạng chặt vật như vậy lại bị hẩn thấy được. Chẳng lẽ cả cái câu chuyện này ,phần diễn của tôi liền không một lần có thể hoàn toàn quán triệt nam tử hán đại đầu hủ sao?(mỗ lãng: nếu như cậu bóp chân cho tôi ,tôi liền suy nghĩ một chút)

“Hai người các cậu thật là khó nhìn.” Hạ Phi không chút khách khí nói, thật là nói dễ hơn làm! Cậu cũng thử một chút tới đây một tay mới trượt băng a! Tôi về mặt không cam lòng trừng mắt nhìn trở về, bất mãn đối với hân hữu môi.

“Hiện tại để tôi dạy cho cô ta. Cậu đợi lát sẽ được thấy hiệu quả tốt.” Hạ Phi sau khi nói xong hân một chút cũng không thương hương tiếc ngọc túm cái mũ áo lông của Thi Thi, “Đi đi đi, nghe kỹ, trọng điểm tôi chỉ nói một lần, ngã xuống coi như cậu đáng đời.”

Thi Thi nước mắt bao quanh khóe mắt vươn tay với tôi, “Đừng mà ! Tôi không muốn hân dạy! Hồng Xương! Hồng Xương ơi. !”

Cái này, để Hạ Phi dạy, thật không vấn đề sao? Khóe miệng tôi co quắp, không đành lòng xem tình huống bi thảm của Thi Thi, không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu đi, vui sướng trượt băng. Thật lâu không tới trượt băng, nó có thể đem lại cảm giác không phải vui bình thường. Quên mình ở trên băng trượt đi, cảm giác lạnh của gió từ lọn tóc nhẹ nhàng mà quét qua. Mặc dù là bên trong phòng trượt băng, nhưng nhiệt độ cũng không cao. Nhiệt độ nếu cao, dưới chân băng dĩ nhiên là tan. Đáng tiếc mặc áo lông xù xù, động tác anh tuấn của tôi cũng chim cánh cụt chạy trốn giống nhau đến buồn cười! Thực tại làm cho tôi thất vọng không dứt.

“Tốt lắm, cậu xuất sư.” Khi tôi đang trượt về phía Hạ Phi cùng Thi Thi, vắn nghe được câu này. Đừng nói, này hiệu suất còn rất cao. Thi Thi có chút u oán nhìn tôi một cái, sau đó chân vừa đạp, mặc dù thân thể có chút không vững, tư thế cũng khó nhìn chút, nhưng vô luận như thế nào, cô ấy rốt cục có thể một mình trượt đi. Cô nàng rất nhanh liền thuần thục, quãng hai người chúng tôi sang bên, tự mình trượt xung quanh.

Tôi có chút nhụt chí cúi đầu, “Aii, xem ra cậu cái gì cũng so với tôi mạnh hơn a. Ngay cả dạy Thi Thi trượt băng cũng dạy nhanh hơn tôi.”

“Cậu vừa bắt đầu liền quá nuông chiều nhỏ đó, không để cho nhỏ đó ngã thì sao có thể học xong?” Hạ Phi dương dương tự đắc nhún vai. Tôi dưới đáy lòng phun : ề này, người ta là một nữ sinh đó, làm sao cậu có thể tâm địa sắt đá như vậy !

“Mang con gái ra ngoài chính là phiền toái.” Hạ Phi bên tay phải tôi lướt đi, tốc độ cùng tôi ngang hàng, cho nên hai người chúng tôi liền vừa nói chuyện phiếm vừa đi tới, không ít người mới ghen tị đi chưa tới hai bước liền bị té.

“Cái gì, cậu hiện tại cũng giả bộ thanh cao. Chờ, sau này lúc cậu đi của gái mang cô nàng đi hẹn, tôi tuyệt đối sẽ đem hết thấy lời cậu nói hôm nay, toàn bộ !”

“Tôi nghĩ cậu đợi không được ngày đó đâu.” Hạ Phi nhìn như cực kỳ nghiêm túc hồi đáp. Tôi bĩu môi, không đem chuyện này để trong lòng. Dù sao cũng là con trai mới lên cao trung, đối với chuyện này cũng không gấp. Bất quá ở cao trung nói chuyện yêu đương, từ loại trình độ nào, chưa tính là yêu sớm, mà là tình yêu tuổi hoàng hôn. A nha, tôi nhưng không nên suy bại tới ngay cả tình yêu tuổi hoàng hôn cũng không có trình độ vượt qua.

Hoạt động trượt băng kết thúc mỹ mãn, Thi Thi đối với lần này cực kỳ hài lòng, càng không ngừng nói lần sau đi ra ngoài chơi phải tới trượt băng. Chúng tôi mỗi người mua một xâu bạch tuột nướng nóng hôi hổi. Thật ra thì bạch tuột nướng tôi không ăn ra mùi vị, duy nhất có mùi vị chính là phía trên bọc tầng tầng tương cùng bột hồ tiêu. Bất quá ba người chúng tôi vẫn ăn rất sáng khoái. Giống như ba người chúng tôi lúc cạnh nhau, không có ngày nào không vui. Ngay cả ánh mặt trời cũng lộ ra vẻ rực rỡ hơn so với bình thường.

Mùa đông mặt trời phần lớn đều thích ngượng ngùng ẩn núp sau đám mây, không chịu thò đầu ra, nhưng hôm nay nó phá lệ chiếu sáng tỷ số cực cao, đem ấm áp chiếu đến xương cốt, đều đều vẩy vào khuôn mặt trẻ tuổi cùng áo lông thật dày của bọn tôi. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tôi cùng Thi Thi đều mặc áo lông màu trắng, chỉ có Hạ Phi là mặc màu đen, đi ở trong đám người giống đặc công FBI, phá lệ bắt mắt. Cũng phá lệ cô đơn. Bóng dáng của hân cùng cả cái thế giới không hợp nhau, nếu như không cùng hân nói chuyện, con người sẽ mất đi tiêu cự nhìn thẳng phía trước. Nếu như bạn chỉ xem tướng mạo hân, rất khó tin tưởng, từ hình dạng hân tuần tú cùng khóe miệng giương lên, sẽ lại nhớ ra rất nhiều câu văn làm bạn phát điên.

“Chúng ta bây giờ có thể ở cạnh nhau, thật tốt.” Trong miệng ngậm trà sữa khoai môn nóng hằm hạp, tôi phát ra một tiếng cảm khái. Hôm nay tôi thật giống như phá lệ văn nghệ. Có lẽ là di chứng cảm nắng về sau đi, được ánh nắng mùa đông chiếu vào.

“Ừ. Ba người chúng tôi, hình như từ nhỏ đến lớn đều ở cạnh nhau.” Thi Thi cũng có cảm mà phát, cô nàng hôm nay xỏ tóc, ở phía trước trán kẹp một cái kẹp tóc hình ngôi sao, thoát nhìn đáng yêu cực kỳ. Nếu như tôi không phải từ năm năm sau xuyên qua. Tôi đây làm sao cũng sẽ không tin tưởng, Thi Thi trước mắt tràn đầy sức sống, cười lên ánh mắt mê thành một cái trăng rằm, sẽ vì anh Tô Văn tự sát.

“Vậy chúng ta hẹn ước, sau này bất kể phát sinh chuyện gì, cũng không tách không rời, cả đời là chị em!” Thi Thi vẻ mặt sục sôi nói ra những lời này. Tôi gãi gãi đầu, rồi rầm hai chữ ‘chị em’ ở trên, “Chờ chút, chị em là không xong, vẫn là anh em lọt tai hơn.”

“Hừ.” Hạ Phi rũ mắt, tầm mắt của hắn cùng tôi trên không trung ngăn ngừi giao tiếp. Tôi đây mới phát hiện, tiểu tử này trong lúc vô tình bắt đầu cao lớn. Mặc dù tôi hiện tại đã cố gắng rèn luyện thân thể, buổi tối còn muốn uống một chai sữa tươi từ trước đến giờ không thích. . . Nhưng Hạ Phi đang lấy kiểu tốc độ áp đảo vượt xa tôi, hiện tại đã cao hơn tôi 3 cm rồi!

Hạ Phi có chút mất tự nhiên dời đi tầm mắt, giống như trẻ con bĩu môi, “Tùy hai đứa ngớ ngẩn các cậu nói thế nào cũng được.”

“Ôi, để ăn mừng tình bạn chúng ta biển cạn đá mòn, kinh thiên động địa, tiền mua trà sữa do Hồng Xương cậu trả ~”

“A, vậy tớ còn muốn một ly nữa.”

“Ê, ề! Tớ không mang theo các cậu để khi dễ tớ nha! Tớ, tớ không mang nhiều tiền ra ngoài mà!”

16. Chương 16: Nấu Trĩ

Tinh bì lực tẩn cộng thêm túi tiền trống trơn sau khi về đến nhà, tôi vốn định không ăn cơm tối, chỉ cần vội vàng rửa mặt một cái liền lên giường ngủ. Nhưng suy nghĩ của tôi hiển nhiên là lầm rồi. Bởi vì là mùa đông, cho nên trời tối vô cùng sớm, ngay cả mẹ từ trước tối giờ chưa hạn định giờ về cho tôi nay cũng giới hạn, nhưng tôi lần này trở về đích thực hơi trễ. Tôi vừa đi vào cửa nhà, đã nhìn thấy anh Tô Văn nghiêng người tựa trên ghế sa lon tại phòng khách, đối với tôi lộ ra vẻ mặt cảnh sát xét xử kẻ trộm.

Giống như có tật giật mình, trước lúc anh Tô Văn mở miệng hỏi, tôi lập tức liền đem hành trình cả một ngày trình báo ra, “. Sau bọn em đến tiệm buffet. Để không thiệt, bọn họ uống trắng xong muốn uống hồng, uống xong hồng lại muốn uống trắng, cuối cùng của tiệm muốn đóng cửa bọn họ mới đi ra ngoài. Cho nên cũng có chút muộn.”

Anh Tô Văn rất có kiên nhẫn nghe tôi nói chuyện tào lao một đường trôi chảy, cuối cùng chọc trúng trọng tâm hỏi ra vấn đề anh muốn biết đáp án, “Tại sao không mở điện thoại?”

“Hà? Em rõ ràng có mở mà.” Nghi ngờ gãi gãi đầu, tôi từ trong túi móc ra điện thoại, phát hiện nó bởi vì đã lâu không sạc pin, dẫn đến chưa già đã yếu. Khụ khụ khụ, tóm lại, nó tự động tắt.

“Thật xin lỗi, là điện thoại hết pin, lần sau em nhất định chú ý, chú ý!” Để cường điệu sự hối lỗi sửa sai của mình, tôi còn cố ý lập lại hai lần từ ‘chú ý’.

“.” Anh Tô Văn miệng vẫn nhếch, nét mặt thanh tú trước đèn huỳnh quang ở đại sảnh lộ ra vẻ đẹp dễ khác thường. Chờ chút, đẹp dễ? Từ này làm sao có thể dùng trên người Đại lão gia Tô Văn? Tôi vội vàng lắc đầu, đem tư tưởng quỷ dị ném qua một bên, như là đang nịnh nọt tiếp cận anh Tô Văn, “Cái kia, anh ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Em làm chút thức ăn nhé? Ừm, anh muốn ăn cái gì? Thật ra thì em chỉ biết làm vài thứ.”

“Cơm chiên cà chua.”

“Ừm, ừm, trong nhà còn trứng gà không?”

“Có, ở trong tủ lạnh.”

Tôi có chút dở khóc dở cười bưng lên cái chảo, ở phía trên đồ một tầng dầu ăn, đêm hôm bắt đầu làm chút thức ăn sở trường ít ỏi. Thật thật kỳ quái, ở kiếp trước, rõ ràng là anh Tô Văn chăm sóc tôi, đốc xức tôi ít kiêng ăn, đủ thứ. Nhưng bây giờ thế nào lại dầu đuôi lợn lợn hoàn toàn đây ?! Tôi trong nháy mắt sinh ra một loại tự giác của bảo mẫu miễn phí Quên đi ! Tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục! Dù sao tôi ngay từ đầu cũng tính đối với anh Tô Văn tốt hơn một chút, không phải sao?

“Biết hôm nay là ngày mấy không?” Lúc tôi đang đem cơm chiên cà chua bưng lên bàn ăn, anh Tô Văn bỗng nhiên mở miệng hỏi tôi một câu. Tôi ngẩn người ,bắt đầu xòe ngón tay đếm,”Hôm nay. Hôm nay là ngày nghỉ thứ mười bảy, nói cách khác, chúng ta còn.”

“Quên đi, nói cho em cũng là đàn gảy tai trâu.” Anh Tô Văn có chút không nhịn được dứt lời của ta. Tôi có chút kinh ngạc nhìn anh một cái, bởi vì tối nay anh Tô Văn, cùng hình tượng bình thường chênh lệch có chút quá lớn rồi ! Từ trước tới nay anh lúc bình thường cũng là kiên nhẫn mười phần chờ đợi đối phương đem lời nói hết mới mở miệng.Nhưng tối nay anh, không thềm bày ra mặt nạ ôn nhu,gọng điệu hùng hổ dọa người.

Anh Tô Văn như vậy làm tôi có cảm giác sợ hãi.Nhưng có lẽ, anh như thế,mới là chân thật nhất .

“A, anh Tô Văn ,có vấn đề gì thì cùng em giao lưu trao đổi ạ, một mình buồn bực ở trong lòng, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.”

“Em đây là đang hoài nghi anh mắc chút bệnh tâm thần phân liệt sao?”

“Không có! Tuyệt đối không có.” Tôi chợt dạ đem ánh mắt chuyển dời đến bên cửa sổ ,”Vậy. Em đi ngủ đây. Anh từ từ ăn .”

“Bình thường không phải quần lấy anh ư, hiện tại ở cùng anh một chút thì không được.”

“Nào có. A nha, em thật không có ý này. Được ! Em đêm nay liền quên mình bồi quân tử! Em bồi tới khi không thể bồi nữa được chứ ?”

“Hư tình giả ý, không cần cũng được.”

“.” Người trước mắt tôi đây thật là anh Tô Văn phong khinh vân đạm, cho dù Thái Sơn ở trước mặt anh ầm ầm sụp đổ trước mắt một chút cũng không chớp đây sao? Người này quả thực so với trẻ con còn không thể nói lý hơn !Nhất định, đây chính là chứng nhân cách phân liệt trong truyền thuyết !Hơn nữa còn là thời kì cuối !

“Vậy anh nói làm sao bây giờ ?” Tôi như sụp đổ gục ở trên sàn nhà, vẻ mặt đáng thương nhìn anh Tô Văn .

“Thôi khỏi. Em trở về ngủ đi.”

Bạn đang ?

“A? khỏi?Anh Tô Văn Thì ra anh cũng có lúc sẽ nói những lời như vậy .”

“Bản thảo diễn thuyết Anh ngữ em chuẩn bị thế nào?”

“Tạm tạm”

“Đọc một lần cho anh nghe.”

Những lời này không giống yêu cầu, càng giống ra lệnh hơn.Tôi cũng không dám trễ nãi, vội vàng lẩm nhẩm.Anh Tô Văn vừa nghe tôi đọc vừa giúp tôi sửa đúng phát âm từ đơn riêng lẻ.Lặp đi lặp lại nhiều lần, cho đến khi tôi một phát âm cũng không còn sai,anh Tô Văn mới hài lòng gật đầu. Nhưng anh không có đáp ứng để cho tôi trở về phòng, cho nên tôi chỉ có thể lúng túng đứng ở tại chỗ, nhìn anh Tô Văn đem một hột cơm cuối cùng ăn xong. Thật giống như năm khớp thời gian,đồng hồ treo tường trong phòng khách vừa lúc chỉ nửa đêm mười hai giờ .Anh Tô Văn đứng dậy, rốt cục hạ lệnh trực khách, “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Tôi phun ! Lúc trước là ai không để tôi đi ? Hiện tại trả đũa, để cho tôi đi ngủ sớm một chút! Aiiz,này thật đúng là. Tôi ủ rũ hướng về phía phòng,bất mãn nói thầm .

17. Chương 17: Lời Đồn Đãi

Kì nghỉ luôn trôi qua rất nhanh.Bọn tôi vừa mới bắt đầu nửa học kỳ lớp mười , còn chưa từ trong trạng thái lười nhác ở kì nghỉ chật đút ,thì từng trảng từng trảng kì thi thử liền đập vào mặt, đánh chúng tôi ứng phó không kịp. Cũng may tôi không phải là cái loại học sinh chờ nước tới chân mới nhảy, nếu không thành tích nhất định sẽ phải giảm xuống trên diện rộng .Gần đây thầy cô giáo sắc mặt cũng phá lệ khủng khiếp, mỗi ngày liền nghiêm mặt, ở trên lớp có một câu trả lời không được, sẽ bị phạt đứng. Khiến tôi cũng không dám ngắt người, nghĩ vớ vẩn .

Cuộc thi diễn thuyết Anh văn cũng như đổ dầu vào lửa theo.Bất quá may mà tôi đã đem bản thảo diễn thuyết thuộc nằm lòng, cũng không cần dùng phần lớn thời gian bận tâm nó. Lúc diễn thuyết, lè lè đọc ra một lần là được,chẳng qua là phải chú ý trên mặt mình phải luôn luôn lộ ra vẻ sồi Không có biện pháp, diễn thuyết của tôi chủ đề là ‘ bảo vệ môi trường chúng ta người người làm nên ’. Cho nên mỗi lần nói đến ‘For we all live in one world and there is to be one world only. Those people who do not respect the environment, is disrespecting themselves and.’ tôi đều phải làm ra một bộ cảm phần, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ trích những tên ném bẫy vô dụng.

Có trời mới biết, thật ra thì ý thức môi trường của tôi cũng không cao.Chỉ có thể bảo đảm hai điểm mình không vứt rác lung tung, không khạc nhổ mà thôi. Tôi làm sao quản được người khác ném rác rồi bảo họ nhặt lên lại được ?Aiiz,nhưng mà nếu tôi không làm chủ đề này, sẽ phải làm cái ‘ tôi yêu tổ quốc tôi ’ mất.Cần nhắc một lúc sau,tôi vẫn quyết định làm cái này.Danh hiệu người yêu nước thật sự là. Có chút quá xuẩn ngốc. Huống chi. Điện thoại cùng MP3 của tôi cũng không phải là sản phẩm trong nước.

Tôi đối với cuộc thi diễn thuyết tiếng anh này hoàn toàn không coi trọng, bởi vì là bị không trâu bắt chó đi cày , cho nên đối với nó tôi thậm chí có chút ít mâu thuẫn trong lòng. Cho nên tôi tại buổi diễn thuyết đọc lè lè bản thảo, ở trong lòng cầu nguyện : nhanh một chút cho tôi đi xuống đi !Nhanh một chút cho tôi đi xuống đi !

Đáng tiếc trời xanh không có nghe được tôi đáng vốc tiều tụy khẩn cầu, sững sốt làm cho tôi bốn bề ngổn ngang trăm mối, tôi đoạt được giải nhất.

Thật ra thì điều này cũng rất không công bằng, tôi dù sao cũng ở đại học chuyên Anh tu hết hai năm,những học sinh cao trung cùng lứa tự nhiên là không đuổi kịp ta.Bất quá tôi ở đại học kia hai năm thật ra cũng rất hồ đồ, suốt ngày chính là ăn ngủ ngủ ăn, cuộc sống một chút mục tiêu cũng không có. Vô ích lãng phí khoảng thời gian hai năm thật tốt. Cho nên tôi nói tiếng Anh,có chút từ phát âm vẫn chưa lưu loát.Mà anh Tô Văn nha, anh ấy mới lớp mười một, tiếng Anh so với tôi hai mươi tuổi còn lợi hại hơn.

Anh ấy từ lâu đã bắt đầu muốn đi nước ngoài mà chuẩn bị sao? Cho nên Anh văn mới tốt như vậy.

Khi tôi nhận lấy tiền thưởng cùng bằng khen cuộc thi diễn thuyết, trong đầu nghĩ là những thứ này không có chút ý nghĩa nào .Tôi quả nhiên là vua phun tào mà,ha ha. Chuyện gì cũng đều thích để buồn bực ở trong lòng, ngoài mặt giả vờ đạo mạo trang nghiêm. Thật ra thì tôi sợ nhất chính là cùng người khác trở mặt,sợ đắc tội người khác, cho nên thường làm ra chuyện mà mình một chút cũng không thích nhưng cố giả bộ ra vẻ thích.

Aiz,đời trước người duy nhất đắc tội chính là anh Tô Văn, kết quả báo ứng đã tới rồi. A,tôi quả nhiên trời sinh ra cũng không phải để làm người xấu.

“Mời trò Hồng Xương nói một chút những gì đã trải qua để đoạt được giải thưởng này.”Tôi ngây ngốc nhìn Microphone trong tay mình ,bị hiệu trưởng đẩy vào hồ lửa. Lúc trước lĩnh thưởng, cũng không có người nói với tôi muốn thảo luận những gì đã trải qua để đoạt được giải thưởng nha !Sao lại để tôi lâm trận phát huy !

Đầu tôi tê dại đi về phía trước hai bước, trong lòng không biết đem hiệu trưởng ở một bên cười đến cảnh xuân rực rỡ cùng khuôn mặt kiêu ngạo của chủ nhiệm lớp Anh văn mắng bao nhiêu lần. Rũ mắt nhìn lại, con mắt dưới chân lầy cỡ hàng ngàn mà tính rất hiếu kỳ đang hướng một mình tôi bắn tới. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, bị trận thế lớn như vậy khiến cho có chút ảm ố, bất quá hiển nhiên miệng của tôi so với đại não còn linh quang hơn, bùm bùm liền dùng tiếng anh nói một trận, trong ánh mắt nghi hoặc cùng khuôn mặt mờ mịt hay là sùng bái của các bạn học ở dưới kết thúc nói: We can be human beings, not human wishing.

Sau đó dưới sự cổ vũ của các thầy cô giáo, mọi người vừa thông suốt nhiệt liệt vỗ tay. Tôi như người mang gánh nặng đi xuống vực, chạy đến nơi không có ai mở ra phần thưởng, phong thư kia thật mỏng, chỉ thấy bên trong đang kẹp một thẻ hội viên công viên trò chơi trị giá hai trăm nguyên . Hừ. Còn tưởng rằng có thể đưa chút gì thực tế hơn cái này. Tôi một năm rồi cũng chưa đi tới công viên trò chơi một lần. Quên đi, ngày nào đó mang theo bọn Hạ Phi cùng đi , có chút ít còn hơn không.

Đối với chuyện tôi đoạt được giải thưởng này, phần lớn mọi người cảm thấy đương nhiên, cũng thật lòng chúc mừng cho tôi . Nhưng là có người vì lần này mà tức giận , nói thí dụ như đại diện lớp tiếng anh của lớp ta. Cô nàng đối với chuyện tôi được thưởng, tựa hồ oán niệm trong lòng.

Vốn cô nàng là tuyển thủ hạt giống, đối với giải nhất cầm chắc trong tay, nếu như không phải tôi tham gia vào, cô nàng nhất định là người đoạt huy chương tiền thưởng của cuộc thi diễn thuyết Anh văn lần này . Tôi cảm giác mình cũng có chút lỗi đối với cô, giống như ăn cướp, đoạt đi giải nhất của cô. Dù sao tôi là xuyên qua nha, giống như gian lận trong game , luôn cùng người chơi bình thường có chút khác nhau. Tôi không cho là mình có quyền lợi dùng cái ‘gian lận’ này đi thay đổi vận mệnh người không liên quan tới mình, bất kể chuyện này là lớn hay nhỏ.

Cho nên tôi hiện tại mỗi lần thấy đại diện tiết Anh văn, đều lộ ra một nụ cười áy náy, ý đồ nhận được sự lượng thứ của cô nàng. Đáng tiếc cô ấy lại coi nụ cười này hiểu lầm thành một loại khiêu khích, ngược lại càng trợn mắt với tôi . Dẫn đến một đoạn thời gian, cô nàng kiểm bài tập tôi đặc biệt chuyên cần! Tôi thật là bị khiến cho khổ không thể tả, nghĩ tới rất nhiều lần đền bù cho cô nàng.

Tỷ như, tôi mời cô nàng đi ra ngoài ăn kem. Gặp phải từ chối. Tôi bất đắc dĩ.

Ví như, xin cô giảng cho ngữ pháp Anh văn . Thì được cô nàng mãnh liệt châm chọc. Tôi trầm mặc.

Lại tại tỷ như, tôi chủ động yêu cầu thay cô trực nhật, thì gặp phải khinh thường cùng vô số tiếng huýt sáo từ các học sinh bốn phía trong lớp. Tôi hắc tuyến.

Ăn vô số cái đing mềm sau, tôi rốt cục buông tha , không thể làm gì khác hơn là cách xa cô nàng ra, sợ không cẩn thận chọc cho cô tức giận. Sau khi tan lớp cũng không dám đợi ở trong lớp nữa, chỉ đành phải chạy đến lớp cách vách đi tìm Hạ Phi cùng Thi Thi kể khổ.

Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, mấy chuyện này bị truyền khắp trường học. Sau đó các lời đồn đãi đủ phiên bản nhằm nhĩ liền lưu truyền ra ngoài. Làm cho đông đảo nam sinh cùng đồng môn tin phục phiên bản này: Hồng Xương trường chúng ta, đúng, chính là người té xỉu trên sân, cậu ta đoạt được giải nhất cuộc thi diễn thuyết xong, liền phát điên theo đuổi đại diện tiết Anh văn lớp cậu ta. Cũng may nhà gái người ta ý chí kiên định, đối với Hồng Xương quán quýt tới chết chẳng thèm ngó tới. Hồng Xương theo đuổi mấy lần xong thất bại liền nản lòng thoái chí, đại trảo tội ác bắt đầu dời mục tiêu về phía trên người Tổng Thi Thi lớp bên cạnh.

Mà phiên bản của đông đảo nữ đồng bào thì càng thái quá hơn: Hồng Xương nhà chúng tôi cũng biết tấn công nhưng bị ngốc , vì để càng thêm sâu sắc hiểu rõ trạng huống lạc hậu của bạn cùng lớp, cũng thích hợp cho bọn họ trợ giúp, hy sinh rất nhiều. Tinh thần của cậu đáng giá mỗi người chúng tôi đang ngồi nơi đây học tập. a, mặc dù tôi hi vọng cậu cũng có thể cho tôi chút trợ giúp. Hồng Xương! Hẹn tôi đi ra ngoài ăn kem đi ! Học tỷ tôi mời khách!

“Chắc, cậu đã nổi tiếng rồi.” Hạ Phi khui ra một lon cola, nín cười.

“Đi chết đi!” Lòng tôi phiền muộn trừng mắt với Hạ Phi, lấy tay chống cằm mắt của mình, “A. Quả thực phiền chết tớ.”

“Thế nào thế nào? Tư vị nổi tiếng không tốt sao?” Thi Thi khó có được cùng Hạ Phi chung một chiến tuyến, nói móc tôi, “Tớ nhớ được cậu lúc nhỏ vẫn ầm ỉ muốn làm minh tinh mà.”

“Thi Thi! Tớ hiện tại không có tâm tình đi đùa !”

“Được rồi được rồi, không nói giỡn nữa. Vậy cậu muốn cho bọn tớ làm gì?” Thi Thi che miệng, cố nén mới không có cười ra tiếng. A, xem ra cô nàng khẳng định không đáng tin cậy. Tôi quay đầu, mang theo ánh mắt kỳ vọng nhìn hướng Hạ Phi. Làm anh em đã nhiều năm như vậy, không có đạo lý hán không biết tôi bây giờ đang nghĩ cái gì.

“Cậu muốn cho bọn tớ giúp cậu bác bỏ tin đồn?” Hạ Phi nói trúng tim đen nói ra điều trong lòng tôi muốn. Tôi kích động đứng lên, “Ừ. Cậu có cái ý kiến gì hay sao?”

“Thật ra thì phương pháp tốt nhất cũng không phải là bác bỏ tin đồn. Phương pháp tốt nhất là tìm ra một tin đồn có lực sát thương hơn, che dấu nó đi.”

“Được, vậy tới chỗ nào tìm được tin đồn có lực sát thương hơn?”

“Nói thí dụ như, ncậu công khai một chút bạn gái của cậu thật ra là một người khác?” Thi Thi bỗng nhiên chen miệng nói, cô nàng sau khi nói xong, có chút mất tự nhiên dùng chân vẽ vòng tròn trên mặt đất, “Chỉ là một đề nghị.”

“Cái đề nghị này cũng không tệ. . . . Nhưng là danh dự của tớ? Còn có hình tượng tớ bằng thanh ngọc khiết đâu?” Tôi khoa trương làm một POSE tự kỷ, làm Thi Thi cùng Hạ Phi nhin không được cười lên. Hạ Phi thở dài, “Còn nói bọn tớ giỡn, tớ thấy người không để ý chuyện này nhất chính là cậu.”

“A, tớ đây cũng là bị dè dặt đã lâu, cần phát tiết phát tiết.” Tôi tiện tay bứt một đóa hoa màu tím, đem nó giầy xéo một phen sau đó ném trở về trên mặt đất. Thi Thi lập tức liếc lên án nói, “Cách làm của cậu một chút cũng không bảo vệ môi trường.”

“Tớ vốn là không. . . .”

“Họ Hồng ! Cậu tới đây cho tôi!”

Tôi cùng Thi Thi ngưng cãi nhau, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn nữ sinh chẳng biết từ lúc nào xuất hiện ở phía sau chúng tôi. Đặc thù của cô nàng : tóc dài, mắt hai mí, váy cao hơn đầu gối mười phân. Giờ phút này đôi mắt cô nàng trừng lớn mà hữu thần đối diện tôi phóng hỏa, thật giống như tôi thiếu nợ cô mấy ngàn mấy vạn đồng. Trong đầu của tôi chỉ hiện lên hai ý nghĩ. Thứ nhất là: mỹ nữ. Thứ hai là: dường như tôi chính là họ Hồng.

Thi Thi khế dựa vào tôi, nói nhỏ với tôi một câu, “Hồng Xương, cậu biết cô ta à?” Nguồn :

18. Chương 18: Khi Dễ

Thi Thi khế dựa vào tôi, nói nhỏ với tôi một câu, “Hồng Xương, cậu biết cô ta à?”

Tôi vẽ mặt mờ mịt lắc đầu. Kiếp trước cộng thêm kiếp này, tôi đối với nữ sinh trước mắt này hoàn toàn không có một tia ấn tượng! A, thật ra thì tôi có từng thấy qua cô nàng, nhưng đây cũng chỉ là gặp thoáng qua ở hành lang, ngay cả ánh mắt cũng không có giao nhau. Tôi hoàn toàn không nhớ rõ mình có đắc tội qua nhân vật số một này. Hạ Phi giống như gà mẹ bảo vệ gà con đem tôi cùng Thi Thi che ở phía sau, giọng điệu quái đản hỏi lại, “Tìm Hồng Xương có chuyện gì?”

“Tên của cậu gọi là Hồng Xương sao? Không phải liền tránh ra cho tôi!” Mỹ nữ mắt to khí thế không chút nào thua Hạ Phi, đôi mắt đẹp của cô trừng, cả khuôn mặt trở nên vạn phần dữ tợn. Tôi cùng Thi Thi cũng không khỏi tự chủ lui hai bước, núp ở phía sau Hạ Phi xem kịch vui.

“Tìm Hồng Xương trước qua cửa tôi đây.” Hạ Phi ngẩng đầu lên, không chút nào nhượng bộ nói. Hấn khế híp mắt, giống như con báo tràn đầy lực uy hiếp. Vẻ mặt kia làm trong lòng tôi không khỏi run lên. Cái này làm tôi nhớ lại lần đầu tiên, nhìn thấy Hạ Phi bộ dạng khí phách đại nam tử hán. Đúng là ! Được hấn bảo vệ như vậy, tôi làm sao lại giống con rùa rút đầu thế, còn muốn anh em giúp mình che chắn. Chẳng lẽ

tôi lại sợ một mỹ nữ tức giận sao?Được rồi. Thật ra thì tôi rất sợ , nhưng núp phía sau Hạ Phi như vậy cũng không phải là cách .

Cho nên tôi vội vàng đứng thẳng sống lưng, muốn tự mình giải quyết chuyện trước mắt. Tuy nhiên nó một phen bị Thi Thi lôi trở lại, cô vẻ mặt lo lắng nhìn tôi,”Cậu đừng đi gây chuyện nữa.Cậu đi chỉ có thể khiến Hạ Phi thêm phiền. Vạn nhất làm không được ,cậu lại bị thành con tin ụ hiếp, vậy làm sao bây giờ?”

“Thi Thi.” Tôi vẻ mặt cảm động vỗ vỗ vai của cô, sau đó sắc mặt trầm xuống, “Ồ trong lòng cậu , tớ liền không đáng tin như vậy à.”Không nói lời gì đứng lên, đẩy Hạ phi đang ngăn đỡ ở trước mắt tôi qua một bên,hướng về phía nữ sinh kia mặt đầy vẻ giận dữ cười cười, “Tôi chính là Hồng Xương. Xin hỏi tìm tôi có chuyện gì không?”

Tục ngữ có câu quyền dầu bắt đả tổng lễ nhân. Tôi vốn tưởng rằng sau khi bày ra một bộ mỉm cười Mona Lisa, nữ sinh mắt to trước mắt sẽ bớt giận, bình tĩnh hòa nhã một chút. Thật không nghĩ đến cô vẻ mặt lộ ra một nghi ngờ sau, liền không nói hai lời vung lên nắm đấm,gầm thét hướng tôi vọt tới, “Tôi tìm được cậu!”

Quân tử động khẩu bất động thủ !Nhưng người trước mắt này hiển nhiên không phải là quân tử.Động tác ra quyền phải gọi là linh hoạt,cay độc. Tôi vốn trong lòng ôm ý nghĩ ‘để cô ta đánh một quyền cho bớt giận’,nhưng là đợi đến quả đấm vung tới cảm của tôi , tôi mới phát hiện, mình hoàn toàn không tránh thoát!

Tôi sống hai mươi tuổi, trừ bỏ bị mẹ cho bạt tai ra, cũng chưa từng bị ai đánh.Hiện tại lại bị nữ sinh không có danh tiếng gì quát một cái tát? !

“Cậu thật quá mức .”

Quả đấm dừng lại ở trước mắt của tôi hai li .Nắm tay rít rít lay động sợi tóc của tôi .Lòng tôi sợ hãi mở ra một con mắt, thấy Hạ Phi đang một tay nắm quả đấm của nữ sinh kia.Thanh âm của hấn trầm thấp đủ đáng sợ, tôi đã thật lâu chưa nghe được thanh âm hấn tức giận như vậy .Lần trước nghe đến ,lúc đó hình như là tôi dấu hấn len lén chạy đi làm, kết quả tiền không có kiếm được bao nhiêu, khi về nhà còn phát sốt ngã bệnh. Hạ Phi giống như núi lửa ngủ say, đã không lên tiếng thì thôi mà đã lên tiếng thì ai nấy đều kinh ngạc.Kinh khủng hơn chính là, hấn sẽ không quản cái loại điều gì như ‘ nam sinh không nên bắt nạt nữ sinh’ nếu để cho hấn tiếp tục nháo,không biết còn có thể xảy ra chuyện gì!

“Đau quá đau ! Cậu buông tay!” Nữ sinh mới vừa rồi còn bốc lửa, nhưng bây giờ giống như con mèo nhỏ, nước mắt lưng tròng đung đưa cổ tay mình.Thật làm cho tôi thấy thương xót,làm người ta không nịn được thương hương tiếc ngọc. Nhưng hiển nhiên Hạ Phi đầu gối này chính là không có bất kỳ giác quan cùng tình thú nào.Hấn giờ phút này đang gắt gao nắm cổ tay nữ sinh kia , sát khí văng khắp nơi.

“Phi Tử, Phi Tử! Đừng kích động, trước buông tay trước buông tay.” Tôi cùng Thi Thi vừa nhìn tình thế không đúng, vội vàng bắt đầu chỉ đạo giáo dục tâm lý, vừa đấm vừa xoa, cuối cùng đem tay Hạ Phi so với kim sắt còn chắc hơn buông ra.Nhưng cảm xúc Hạ Phi vẫn rất không ổn định, nếu không phải tôi lôi hai cái móng vuốt của hấn, đoán chừng hấn sẽ phải ăn miếng trả miếng cho cô bé kia thành hai mắt gấu mèo .

“Sao cậu lại tới trêu chọc Hồng Xương ?Đừng tưởng rằng Hồng Xương dễ ăn hiếp, cậu tùy ý có thể khi dễ cậu ta! Nói cho cậu biết, cậu đắc tội Hồng Xương ,tôi cùng Hạ Phi cũng sẽ không bỏ qua cho cậu!”Thi Thi vẻ mặt tức giận hai tay chống nạnh, bày ra tư thế tiêu chuẩn của người đàn bà chanh chua chửi bóng chửi gió, chống lại nữ sinh mắt to này.Tôi được bọn họ liều mạng để bảo vệ tinh thần của tôi như vậy thấy cảm động,cho nên cũng không có so đo cái câu kia của Thi Thi ‘ đừng tưởng rằng hấn dễ ăn hiếp, là có thể tùy ý khi dễ hấn ’.

“Quên đi quên đi,chúng tôi không thể bình tĩnh ngồi xuống nói một chút sao?” Tôi hảo tâm đề nghị, nhưng bị mọi người xem thường. Cho nên tôi chỉ có thể lui đến trong góc buồn bực vẽ vòng tròn.

“Cậu cùng Hồng Xương rốt cuộc có cái ân oán gì ? Nói mau!” Thi Thi, cậu có phải xem phim kiếm hiệp nhiều quá không, nói chuyện cũng mang theo một cổ sát khí hiệp nữ đặc biệt .Tôi vừa nhúc nhích đầu vỗ trán,vừa muốn trấn an Hạ Phi,”Cô ta có thể chính đang đùa ,cậu đừng quá kích động .”

“Chính là đùa giỡn cũng có phần quá mức rồi.”Hạ Phi lạnh lùng nói, “Tớ cũng chưa từng đánh mặt cậu à,”

“Hey hey, lúc này cũng không phải là lúc tốt để cười lạnh đâu.”

“Không thể tha thứ! Mấy người hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của tôi sao? A a a! Các người đều nghe rõ ràng cho tôi, bà đây tìm đến Hồng Xương nguyên nhân là. . . .” Mỹ nữ mắt to tựa hồ cũng nổi giận, xé cao giọng nói, đem tiếng đàm luận của chúng tôi toàn bộ áp đảo, “Tôi là vì học muội tôi báo thù!”

“Học muội?” Ba người chúng tôi đều là vẻ mặt mờ mịt.

“Đúng. . . . Học muội tôi nói, lớp nàng có một nam sinh gọi Hồng Xương, ý vào mình có chút đẹp, liền cả ngày quấy rầy nó. Nó thật sự không có cách nào mới đến tìm tôi, thỉnh cầu giúp đỡ.” Cô nàng nâng đầu, lộ ra vẻ mặt chán ghét, “Tôi xem cậu một bộ dạng chó hình người, tại sao chỉ vờn vện đi quấy rối học muội của ta?”

“A. . . . Xem đi, phiền toái một tên tiếp một tên tới.” Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, rất thành khẩn nói với cô, “Mời nói cho học muội kia của chị biết. Tôi đối với cô ta, thật không có ý tứ kia! Lúc trước chẳng qua là cô ta hiểu lầm, tôi thật ra. . . . Thật ra thì đã có người trong lòng.”

“Hmm?!” Học tỷ kia cả kinh. Tôi vốn tưởng rằng cô nàng hài lòng câu trả lời này, thật không nghĩ đến đáp lại của cô cũng là, “Tên nhóc cậu lợi hại a, lại muốn bắt cả hai tay!”

“Tôi, tôi ngất! Không phải.” Thật là tú tài ngộ thượng bình, có ý không thể nói rõ. . . . Khóe miệng tôi trêu động, gặp loại người trước mắt này đầu óc được mở mang, xúc động muốn nhìn một chút bên trong có cái gì.

“Được rồi được rồi. Dù sao cậu đối học muội tôi không có ý gì là tốt. Cậu nếu dây dưa nàng nữa. . . . Tôi liền!” Cô giờ giờ quả đấm, không cần nói cũng biết. Tôi cười khổ gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, em không dám đối với học muội chị có ý nghĩ gì không an phận đâu, lại càng không dám có gì ghê gớm đòi ăn thịt thiên nga. Xin đại hiệp sau này hạ thủ lưu tình. . . .”

Nữ sinh kia hừ nhẹ, tựa hồ nói một câu, “Coi như tên nhóc cậu thức thời.” Sau cô nàng trừng mắt Hạ Phi, dậm chân, liền quay đi. Cuối cùng ôn thần kỳ quái cũng rời đi, tôi thở ra một hơi thật sâu, xụi lơ ở trên bãi cỏ.

“Hồng Xương, cậu đối với cái loại nữ nhân không biết tốt xấu này, sao lại khách khí như thế.” Thi Thi chỉ tiếc rên sất không thành thép nhìn chăm chăm tôi.

“Suyt. Lời này của cậu phải đợi cô ta đi xa rồi hãy nói.”

“Cậu chính là bởi vì cái loại tính cách nhẫn nhịn này, mới có thể bị các ả khi dễ!”

“Được rồi được rồi, tớ cũng không sao. Hơn nữa, người ta là nữ sinh.”

“Hừ, nữ sinh.” Đây là Hạ Phi.

“Cho dù tớ bị bắt nạt, hai người đều bảo vệ tớ mà, có cái gì đáng sợ.” Lời này có chút buồn nôn, tôi nói xong sau cũng đánh cái run. Bất quá hai người bọn họ cũng là không có cảm giác gì, một bộ đương nhiên gật đầu, “Đúng vậy. Nếu không có chúng tớ, cậu sớm đã bị khi dễ tới chết.”

“.”

19. Chương 19: Triệu Chứng

Tin đồn tôi theo đuổi đại diện khóa Anh văn rốt cục được áp xuống, cũng không phải bởi vì có cái tin đồn nào chấn động hơn được truyền ra, mà là bởi vì gần tới kì thi giữa kỳ. Tin đồn quả nhiên là lúc người ta nhàm chán tán gẫu mới có thể tạo nên kết quả, hiện tại gần đến kỳ thi, bọn họ cũng sẽ không có dư hơi mà tiếp tục.

Gần đây cuộc sống trôi qua hết sức áp lực, duy nhất đáng giá tôi vui vẻ chính là: trên hành lang thỉnh thoảng gặp anh Tô Văn, anh sẽ không đối với tôi làm như không thấy nữa, mà là sẽ gật đầu với tôi, hoặc là trao đổi ánh mắt. Đây là một loại tiến bộ, tôi tin chắc, cho nên mỗi lần thấy anh, cũng sẽ nặn ra nụ cười rực rỡ nhất của mình.

Nhưng Hạ Phi kia từng nói qua, tôi cười lên bộ dạng đặc biệt ngu ngốc. Cho nên hi vọng ở trong mắt anh Tô Văn, tôi không phải là ngu ngốc như vậy.

Thi giữa kỳ liền cứ như vậy không mặn không nhạt trôi qua, dán danh sách lên bảng, tôi theo thói quen từ hạng cuối cùng tìm kiếm tên mình, cái này mất không ít thời gian. Tôi tìm mười phút đồng hồ mới từ hạng mười tìm được tên của mình. Tôi đối với thứ hạng này rất hài lòng, bởi vì tôi trước khi thi cũng không có quá dụng tâm học tập, chỉ toàn vì chịu trách nhiệm vệ sinh lớp học mà bận tới bận lui.

Không sai, chức vị của tôi chính là uỷ viên quản lý trực nhật vệ sinh. Trên thực tế tất cả đều hoạt động dưới tay tôi. Ngày người nào trực tôi liền có quyền đi quản người đó. Cố sức không lấy lòng, cố hết sức không lấy lòng. Tôi phát hiện tôi sau khi sống lại, cơ hồ mỗi ngày đều làm chuyện cố hết sức không lấy lòng! Loại tính cách này có phải hay không cũng nên thay đổi một chút đây? Tôi buồn buồn nghĩ tới, cầm cây chổi cỡ lớn trong tay, trong phòng học không có một bóng người quét dọn. Hôm nay người trực tạm thời trong nhà có chuyện, về sớm rồi, cho nên uỷ viên tôi đây hoàn toàn xứng đáng động thân, thay thế lãnh trách nhiệm của hắn.

Nhưng, một mình quét dọn phòng học, thật nhàm chán mà. Có lẽ, tôi hẳn nên tìm Hạ Phi. . . . Nhưng hắn hiện tại khẳng định bề bộn nhiều việc, gần đây hẳn tham gia đội bóng rổ của trường, hiện tại đoán chừng đang trên bãi tập luyện ném bóng 3 điểm. Chuyện Hạ Phi tham gia đội bóng rổ trường, có lẽ là tôi kéo hắn vào. Kiếp trước hắn không có tham gia, bởi vì hắn luôn miệng nói mình có cái bệnh khiết phích gì đó.

Nhưng kiếp này, sau khi nhìn tôi tham gia đội bóng rổ, hắn không nói hai lời cũng gia nhập. Tôi kỹ thuật chơi bóng rổ không tính là đặc biệt yếu kém, trừ bỏ điểm mạnh ném 3 điểm ra, các kỹ xảo khác thì vô cùng dã man. Nhưng Hạ Phi bất đồng, hắn chuyển bóng cùng úp rổ đều rất lợi hại, ném bóng cũng không chỗ nào thua kém. Cho nên tôi vào đội bóng rổ sau, cũng vui vẻ ở một bên làm người dự bị, khi nhóm tuyển thủ chính chơi bóng, bản thân chạy đến chỉ luyện ném rổ. Hít thở không khí mới mẻ cũng không tệ, vốn so với vẽ tranh phác họa giở trái cây thoải mái hơn.

Đúng, kiếp trước tôi vì để thêm tiếp cận Thi Thi, dám chọn vào nhóm phác họa mà mình từ trước đến giờ không am hiểu. Cả đời này tôi chịu không được tàn phá kia, rất tự biết chọn nhóm thích hợp cho mình.

“Còn chưa đi?” Cũng không biết là ai hỏi một câu, làm tôi đây đang chìm đắm trong thế giới của mình, cơ hồ theo bản năng hồi đáp, “Đúng vậy, còn chưa quét dọn xong.” Trả lời xong mới cả kinh, cuống quýt ngẩng đầu. Tôi cho là người trước mắt sẽ là Hạ Phi hoặc Thi Thi. Nhưng ngoài dự tính, đứng trước mặt tôi, thật sự là anh Tô Văn.

“Tô Văn. học trưởng?”

“Gọi là anh cũng không sao.”

“A. . . . Anh, tìm em có chuyện gì?”

“Dì Thẩm gọi điện thoại đến. Nói gần đến sinh nhật em.” Anh Tô Văn nói xong cũng tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống, thần thái không có một tia nào không tự nhiên. Trái lại, tôi hoàn toàn không hiểu giữa hai cái ‘sinh nhật sắp tới của tôi’ cùng ‘anh Tô Văn tới tìm tôi’ có được xú xiu liên hệ nào, về mặt mở miệng ‘ừ’ một tiếng.

“Cụ thể còn kém mấy ngày?”

“A, ừm! Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Ngày mười sáu.”

“Vậy là. . . .” Tôi xòe xòe ngón tay, khoa học mặc dù không phải là thế mạnh của tôi, nhưng tính toán đơn giản tôi còn biết nha! Nhưng bị anh Tô Văn vừa hỏi như vậy, đầu óc tôi liền không dùng tốt nổi sao? Tôi nhỏ giọng đếm lấy, “24 trừ đi 16. 16, 17, 18. . . . chín ngày!”

“A.” Anh Tô Văn mắt rũ xuống, tựa hồ tâm tình rất tốt. Sau đó từ trong miệng của anh phun ra một câu, đem lo lắng non nớt của tôi lời ra ngoài, “Em cái bộ dáng này, rất đáng yêu đấy.”

Đáng, đáng yêu? ! ! ! Có làm hay không!

Anh Tô Văn Anh thần trí hoàn toàn thanh tỉnh sao? Em chính là em trai không chung huyết thống với anh đó !Anh lại dùng cái từ đáng yêu này để hình dung em

“Hừ. Heo cũng rất đáng yêu.” Đang lúc tôi suy nghĩ viễn vông , Hạ Phi không biết lúc nào xuất hiện ở trong phòng học. Cũng không biết hẳn đi vào đã bao lâu, nghe lên nội dung chúng tôi nói bao nhiêu.Nhưng cái câu ‘ điểm tình’ kia hẳn nhất định là không có bỏ sót! Tôi cảm thấy thể diện tôi cũng muốn vụt xuống cầu luôn ,mặt bùm cái liền đỏ lên, quơ lấy cái chổi liền hướng hẳn đánh, “Cậu nói người nào là heo?Xem tờ trị cậu thế nào !”

Hạ Phi nhìn tôi khí thế hung mãnh lướt tới, nhưng ngay cả động cũng không có nhúc nhích, ánh mắt gắt gao nhìn qua anh Tô Văn, “Đây không phải là Phó hội trưởng hội học sinh sao? Tìm Hồng Xương nhà chúng tôi có chuyện gì?”

“Này !Sao giọng điệu cậu nói chuyện, giống mẹ tớ thế.” Tôi có chút oán trách nhỏ giọng lầm bầm một tiếng, “Cậu quản nhiều như vậy làm chi,tớ cũng có chuyện riêng.”

“Cậu cùng tớ mặc một cái ống quần lớn lên , còn còn có cái gì riêng tư mà nói !”

“Nè, nhìn tình huống, cho tớ chút mặt mũi có được không!”

Tôi cùng Hạ Phi ở bên kia nói đến nước miếng tung bay ,anh Tô Văn cũng đã đứng lên, treo lên chiêu bài mỉm cười hiệu Mona Lisa ,”Anh chỉ là trước chúc em sinh nhật vui vẻ, sẽ không quấy rầy hai người.”

“A, anh Tô Văn Cảm ơn anh, đã tới vì chuyện này.”

“Có quà sinh nhật gì đặc biệt muốn,có thể nói cho anh biết.”Anh Tô Văn sau khi nói xong rồi rời đi phòng học. Tôi hưng phấn mà quơ cây chổi trong tay, có chút khoe khoang hiềm nghi, “Nhìn thấy không nhìn thấy không, kia là anh tớ , ảnh rất chiều tớ đó.”

“Cậu cũng thật không suy nghĩ tới hiềm khích lúc trước.” Hạ Phi hừ hừ, cũng không biết là do ánh đèn hay sao,sắc mặt của hẳn lộ ra vẻ cực kì khó coi, cùng vẻ mặt tôi dung quang toả sáng trở thành so sánh rất chuẩn.

“Cậu làm sao vậy, người nào vừa chọc giận cậu không vui rồi?” Tôi tò mò đi tới, chọc cánh tay của hẳn, “Chẳng lẽ trong nhóm tuyển thủ chính đội bóng rổ quá mãnh liệt, đem cậu đánh tới hoa rơi nước chảy?”

“Làm sao có thể.” Hạ Phi trợn mắt nhìn tôi một cái, sau đó lộ ra một bộ vẻ mặt nhứt đầu , “Tất cả đều là bởi vì tên ngu ngốc cậu.”

“Tớ làm sao? Đúng rồi, Thi Thi đâu? Làm sao không thấy cô ấy với cậu .”

“Tớ vì cái gì phải quản cô ta ở đâu!” Hạ Phi một bộ lạnh lùng không đếm xỉa đến ,sau đó hẳn sắc mặt trầm xuống, “Cậu sau này ít lui tới với cái anh Tô Văn gì kia đi .Tôi thấy hẳn không đúng lắm.”

“Anh Tô Văn tác phong sinh hoạt rất tốt mà.Làm sao có cái gì không đúng?”

“Không phải nói cái kia. Dù sao tớ là có một loại trực giác.”

“Nam nhân cũng có trực giác a?” Tôi che miệng, cố gắng chịu đựng không cười ra tiếng, “Trực giác đã tính?”

“Dù sao cậu không nên cùng hẳn lui tới nữa.”Hạ Phi tức giận kéo ống tay áo của tôi ,về mặt thành thật nói. Tôi trừng mắt nhìn, nghĩ thâm: đây là không có khả năng, bởi vì anh Tô Văn là người nhà của tôi, cậu bảo tôi làm sao không cùng anh ta lui tới? Ngoài miệng nhưng lại có lệ nói, “Biết rồi biết rồi, nếu là xảy ra chuyện gì, tớ khẳng định trước hết báo cho cậu.”

“Gặp chuyện không may mới cho tớ biết, đã muộn.” Hạ Phi mặc dù đối với câu trả lời của tôi rất là bất mãn, nhưng miễn cưỡng đón nhận. Tôi cùng hẳn hàn huyên một hồi chuyện của đội bóng rổ, cho đến khi tôi đem phòng học quét dọn xong, sau đó cùng nhau kê vai sát cánh trở về phòng ngủ. Lúc đi tới cửa phòng ngủ tôi mới nhớ tới một vấn đề thật nghiêm trọng ,vội vàng hỏi thăm hẳn, “Nè,cậu không phải khiết phích sao?Tớ đây chạm cậu, không sao chứ?”

Hạ Phi bị tôi hỏi cũng là sững sờ, dường như hồi lâu mới nghĩ đến trả lời như thế nào ,chậm rãi nói, “Tôi chỉ không thích người xa lạ đụng chạm. Người quen, thì không sao cả .”

“Như vậy à.” Tôi gãi gãi đầu, có chút nghi ngờ nghĩ tới: đây là triệu chứng khiết phích à? Sao trước đây chưa từng nghe nói qua .

= == =

“Phi Tử à, trong lớp các cậu hôm nay có phát sinh chuyện gì thú vị không? Lớp bọn tớ thật sự là quá nhàm chán, ngay cả mọi người một tiếng nói chung với tôi cũng không có. Tất cả đều tới xin tớ dạy ,Aiz,tớ cũng không phải là gia sư miễn phí”

“A. Lại nói, hôm nay trong lớp tớ, có một nữ sinh thổ lộ với tớ.” Hạ Phi nhẹ nhàng băng quơ nói, quả thực so với ‘ cơm tối hôm nay lại là bánh bao trắng ’ còn muốn bình thường hơn.

Tôi hồi lâu mới hoàn toàn tiêu hóa lời nói của Hạ Phi. Đại não chấp mạch một trận mới giật mình phát ra thanh âm than thở ,”Chết tiệt !Thật hay giả? Làm sao không sớm cùng anh em nói .”

“Chú ý dùng từ.” Hạ Phi cố làm ra vẻ ho nhẹ .Hắn cẩn thận đánh giá vẻ mặt kích động của tôi một chút , sau đó liền quay đầu qua,giống như là có chút thất vọng hừ một tiếng, “Đương nhiên là thật. Cô ta ở trước cửa nhà vệ sinh nam thổ lộ Bị tớ cự tuyệt.”

“Wow, cô nàng này thật là thăng thần.” Tôi ở trong lòng vì cô nàng đáng thương kia làm dấu thánh giá .Thích ai không thích, thích tên Hạ Phi như đầu gỗ này.Ở đâu tỏ tình không tốt, lại chạy trước cửa nhà vệ sinh nam , rất không tư tưởng Bất quá nếu tỏ tình đối tượng là Hạ Phi,thật ra thì ở đâu tỏ tình cũng không khác nhau về chất và lượng .Tôi hắng giọng một cái, tò mò hỏi, “Cô bé kia tớ biết không?”

“Biết. Chính là cái bà bạo lực lần trước có ý đồ đánh cậu một quyền .”

“Wow. Thế giới này thật đúng là nhỏ.” Thân thể của tôi run lên, sau đó khích lệ vỗ vỗ bả vai Hạ Phi,”Anh em, làm rất khá, cậu nếu chấp nhận lời thổ lộ của cô ta Tớ đây sẽ không sống tốt.”

“Cậu cũng cảm thấy như vậy ?”Hạ Phi mắt híp lại, gọi lên nụ cười mưu tính thoáng hiện, “Cậu xem, anh em tớ đây ,cậu có phải hay không cũng nên hỏi báo tôi một chút gì đó?Nếu không liên quá ít công bằng.”

“Ặc Sao bỗng nhiên liên quan tới ích lợi?Chúng ta so với thân anh em còn thân hơn, cũng đừng có so đo những thứ kia đi?” Tôi chợt dạ xoay đầu.Sự thật lần nữa chứng minh, lĩnh vực nói sang chuyện khác của Hạ Phi ,quả nhiên là vượt ra khỏi trình độ chuyên gia .

“Thân anh em lại càng phải tính rõ.” Hạ Phi không nói lời gì , “Tớ yêu cầu không nhiều. Như vậy đi. Sau này tớ không nhận lời quen bạn gái, cậu cũng không được quen.Phải cùng nhau cô độc, thế nào?”

“Cái này, cái này không được” Tôi cố gắng từ chối . Trời mới biết đầu gỗ cậu lúc nào sẽ thông suốt! Tôi mới không muốn mấy chục năm sau, làm một con gà tơ bốn mươi tuổi

“Tớ thật nhìn lầm cậu, thậm chí ngay cả điểm chuyện nhỏ này cũng phải suy nghĩ lâu như vậy!” Hạ Phi làm một bộ vô cùng đau đớn ,tâm tư tôi chưa quyết định ,cuối cùng phải nghiêng về ‘tình hữu nghị’ .

“Được !Một mình liền một mình !Cùng lắm thì ông đây không lập gia đình ,cả đời cùng cậu.”

“Có những lời này là đủ rồi!” Hạ Phi bịt cái miệng khe vung khe hợp lại của ta, giống như thỏa mãn câu lên đôi môi cười cười, “Không cho bội ước à, nếu không tớ khiến cậu. Sống không bằng chết!”

“Oa !Cậu vẻ mặt này cũng quá giống thật đi ?Thật giống như muốn đánh tớ te tua vậy.” Tôi tâm kinh đảm hàn chụp bộ y phục trên người mình, lời thề cả đời cô độc rất nhanh đã bị tôi xem như nói đùa, ném ra sau đầu.

Tôi chưa từng nghĩ tới, lời nói đùa hời hợt lúc ấy, lại bị làm thành một loại hứa hẹn, thật lâu thật lâu sau mới bị một lần nữa moi ra. . .

20. Chương 20: Tới Muộn

“Thi Thi, muốn tớ giúp cậu ôn tập không?”Tôi vuốt vuốt bàn tay đau nhức, ôm một đồng bản tài liệu và bài vở chuẩn bị tốt, ngồi bên người Thi Thi .Bọn tôi bây giờ đang trong thư viện trường, nơi này sáng sủa như bất cứ lúc nào cũng sáng rõ đến lóa mắt.Trong thư viện tràn ngập một mùi vị, mà mùi vị này làm tôi

không khỏi buồn ngủ. Không biết có phải trên người nhân viên quản lý thư viện thoa nước hoa mùi hoa hồng hay không, trộn với mùi mực trong các loại sách ,sinh ra nó.

“Muốn!” Thi Thi đẩy mắt kính trên sống mũi của cô nàng. Cô chỉ lúc đọc sách mới đeo kính, bình thường đều ngại nó cản trở mà tháo nó xuống. Cô bé thích làm đẹp, đây là một loại bản tính không cách nào thay đổi. Bất kể người khác nói như thế nào, bản thân tôi cảm thấy Thi Thi lúc đeo mắt kính rất có phong cách.

“Bài vở tớ cũng viết cho cậu xong rồi.Ừ, cậu một quyển, Hạ Phi một quyển. Của Hạ Phi tớ trực tiếp đưa hẳn là được.”

“Cám ơn cậu nha, Hồng Xương. . . . Luôn giúp đỡ tớ như thế.” Thi Thi tựa hồ là bộc phát cảm xúc, một đôi mắt ngập nước đối với tôi chớp chớp. Cô nàng mặc dù dự định vào đại học nghệ thuật, thành tích yêu cầu không cần như vậy, nhưng dù sao vẫn là phải vượt qua mới được. Kể từ khi cô nàng thi giữa kỳ không có thành tích lý tưởng, tôi liền nhiều hơn một nhiệm vụ hạng đầu, vì cô sắp xếp lại kiến thức trọng điểm trên lớp. Thi Thi thật ra không ngốc, chẳng qua là lúc học thích đầu cơ trục lợi, đều bỏ bớt phần học bằng cách nhớ trên lý luận.

“Oa, cậu lại cùng tớ khách khí à !Hiếm thấy hiếm thấy.”

Tôi cùng Thi Thi ở thư viện lưu lại chừng một giờ, phát hiện thời gian không còn sớm, chuẩn bị mua nước ngọt trở về phòng riêng của mình. Căn tin trường lúc này vắng lạnh đến đáng sợ, hồi lâu cũng không trông thấy một người. Tôi đi mua đồ uống, Thi Thi ở một bên trên ghế chờ tôi, cô nàng tựa hồ có tâm sự gì, nhìn chằm chằm vào mũi chân của mình ngăn người, tôi gọi cô nhiều lần cô mới phản ứng lại. Kỳ quái hơn chính là, cô nàng né tránh ánh mắt của tôi, thật giống như có tật giat mình.

Khi tôi đưa chai Fanta tới tay Thi Thi, rốt cục không nhịn được hỏi một miếng, “Thi Thi, trong nhà cậu có phải xảy ra chuyện gì? Sao tớ cảm giác cậu hôm nay là lạ.”

“Không có chuyện gì. Chính là, cái kia, chủ nhật cậu đi ra ngoài một chút có được hay không? Tớ có việc muốn nói với cậu.”

“Chủ nhật à Chủ nhật là sinh nhật tớ, tớ cùng mọi người trong phòng hẹn nhau ăn mừng. Cậu sẽ không quên chuyện này chứ?”

“A. Đúng rồi ha. Vậy thì chủ nhật tới?”

“Cậu nếu là có việc gấp, hiện tại liền nói cho tớ biết luôn đi !”

“Không có, không có gì! Tớ trở về phòng ngủ !Vây, chủ nhật tuần sau, hai người chúng ta, tại quán hàng rong ngoài trường học gặp mặt.” Sau khi nói xong, Thi Thi liền vội vàng chạy về phía phòng của mình. Lá cây ngô đồng rụng dưới chân của cô nàng phát ra tiếng kêu ‘ lẹt xẹt’.

Tôi có chút khó hiểu gãi gãi đầu, nhỏ này đến tốt cùng là bị gì? Chẳng lẽ đến thời kỳ phản nghịch thuộc về tuổi trẻ của cô nàng, rốt cục việc muộn này đã tới rồi sao?

== ==

Bởi vì ký túc xá trường học bọn tôi toàn bộ bị quản thúc, cho nên chủ nhật tôi cũng chỉ đành phải vượt qua ở trường học. Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng có thể cùng các bạn học trong trường mình loạn thành một ổ trong phòng, cùng nhau ăn mừng sinh nhật của mình, cũng có một phen cảm thụ. Cũng không biết bọn Hạ Phi làm sao giấu được, lại có thể đem bánh sinh nhật lớn như vậy giấu dưới mí mắt tôi cả một tuần lễ, cũng không bị tôi phát hiện. Nhưng vấn đề là, bánh kem này để một tuần lễ, còn có thể ăn sao?

Cho nên khước miệng tôi co quắp nhìn lông xanh trên bánh kem trước mặt, lớn tiếng rống lên, “Mấy người các cậu! Một hai người cả đám chút thưởng thức cũng không có sao? !Bánh kem không để tủ lạnh dĩ nhiên là hư rồi, coi như mùa đông cũng giống nhau!”

“A. Dù sao cậu cũng không thích ăn đồ ngọt. ý nghĩa ý nghĩa là được.” Các bạn học lập tức đem đầu xoay qua một bên, mồ hôi lạnh chảy ròng, “Người đâu! Mau mang nển ra, để cho Hồng Xương trước tiên cầu nguyện !”

Tôi hướng về phía mười sáu cái cây nền nờm nớp lo sợ mà than thở, trên mặt mặc dù giả vờ làm ra một bộ không hài lòng, nhưng thật ra thì trong lòng vẫn bị bọn họ ngốc ngốc hăng hái làm cho cảm động.” Thật mong, vĩnh viễn cũng có thể cùng bọn ngốc này ở chung một chỗ.” Ước xong, tôi đem cây nền toàn bộ thổi tắt, lòng bàn tay lớn nhỏ trong phòng ngủ, vang lên một trận tiếng hoan hô. Lớp học quan hệ cùng tôi có chút thân thiết, còn có trưởng lớp, cũng tới đây tham gia náo nhiệt. Chúng tôi vốn là trong phòng, hai tên luôn yêu cầu cùng tôi giữ vững khoảng cách một thước, hiện tại cũng không để ý vấn đề đó, cầm một lon coca chung quanh nhảy loạn, múa hát bài ca sinh nhật.

Thật tốt. Sinh nhật mười sáu tuổi có nhiều người như vậy cùng tôi trải qua. Sinh nhật hai mươi tuổi, cũng chỉ có mình tôi cô đơn trong phòng trống, yên lặng đếm tiếng kim đồng hồ di chuyển. Vừa nghĩ như vậy, những khuôn mặt trước mắt lần lượt từng cái một trẻ tuổi, hoặc quen thuộc, hoặc xa lạ, đột nhiên trở nên vụn vặt đáng yêu. Tôi cảm giác một cổ chất lỏng ấm áp, không được khống chế từ trên ánh mắt của tôi rơi xuống.

Quá mất mặt, tôi đã lớn người như vậy, lại còn khóc nhè? Tôi vội vàng đem mặt ngược lên trần nhà, mắt dùng sức nhắm, “Cái kia, tôi đi rửa tay, ha ha. Các cậu ăn trước.”

“Ăn cái gì chứ, cậu không phải thật định cho chúng tôi đem bánh kem này tiêu hóa, sau đó tập thể ngộ độc thức ăn chứ?” Tôi thối lui khỏi căn phòng lộn xộn, loạng choạng chạy về phía toa lét. Vì không để cho người đối diện thấy bộ mặt tôi chật vật như nước canh, tôi cũng không dám ngẩng đầu, chỉ đành phải nhìn mình chằm chằm phiến đá dưới chân, sải bước sải bước đi tới. Cho đến khi. đụng vào một bộ ngực cứng rắn.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi.” Tôi vẫn duy trì tư thế cúi đầu, vừa nói xin lỗi, thân thể vừa lui về phía sau. Ai ngờ đến người bị tôi đụng vào nhưng không có ý thả tay, anh dùng tay bắt được cổ áo đồng phục tôi, “Ở trên hành lang chạy, sẽ bị trừ điểm.”

“A. Nhưng, bây giờ là chủ nhật mà.” Tôi nước mắt mông lung ngẩng đầu, xuyên qua mắt kính đọng lại nước mắt mơ hồ, thấy vẻ mặt anh Tô Văn cười như không. A phi, nhân phẩm tôi sao vậy, lại đụng vào anh Tô Văn! Không ngờ lấy bộ dạng chật vật như vậy đụng vào.

“Sao vậy, tại sao khóc thành như vậy.” Anh Tô Văn trái lại săn sóc vụn vặt tháo xuống mắt kính của ta, từ trong túi móc ra một bọc khăn giấy đưa cho tôi. Tôi vội vàng dùng khăn giấy xoa xoa lỗ mũi, sau đó mới bắt đầu lau đi nước mắt của mình. Anh Tô Văn thấy một loạt động tác của tôi sau, có chút buồn cười nhàu mày, “Chỗ này của anh có đầy đủ khăn giấy. Em không cần phải gấp.”

“A. Nha. Cái kia, anh Tô Văn. Thật là tình cờ ha.” Lau dấu vết nước mắt trên mặt xong, tôi nhất thời cảm thấy bầu không khí khó xử. Một đại nam nhân, cảm tính như vậy có chỗ nào dùng được? Lại vì loại chuyện nhỏ nhặt sinh nhật mà chảy nước mắt! Tôi thật sự là thái quá không có tiền đồ! Nhớ năm đó, cho dù Thi Thi cùng tôi chia tay, tôi cũng không có ở tại chỗ khóc lóc à. Mặc dù sau đó tôi suy sụp hơn nửa năm.

“Anh đúng lúc muốn đến tìm em.” Anh Tô Văn nghiêng nghiêng đầu, nhìn về ngoài cửa sổ, “Hôm nay là sinh nhật em. Sinh nhật vui vẻ.”

“A. Thật ra thì nếu anh Tô Văn không muốn, không cần đối với em tốt như vậy. em biết, thật ra thì từ khi mới bắt đầu, chính là bác Tô yêu cầu anh chăm sóc em đi? Anh không muốn, cũng đừng miễn cưỡng mình nữa. Em đây mạnh mẽ, cho dù không có ai chiều cố cũng sống tốt, ha ha.”

Có lẽ là lúc trước uống quá nhiều coca, khiến cho tôi lúc này, trong máu bị tiêm vào quá nhiều đường, hiện tại chạy đến trước mặt anh Tô Văn nói xằng nói bậy. Nói chuyện cũng bừa bãi, quả thực ngu ngốc muốn chết! Hồng Xương, miquả thực hết thuốc chữa! Tại cuộc sống vui vẻ như vậy, cùng anh Tô Văn nhắc tới những thứ chuyện vớ vẩn này. Anh ta. nhất định không vui đi?

Tôi cẩn thận đánh giá vẻ mặt Tô Văn. Đáng tiếc anh Tô Văn trước đến giờ thích giấu diếm tình cảm chân thật của mình, cho người tôi đoán làm sao cũng đoán không ra. Anh lúc tức giận, có thể cười đến vẻ mặt phong kinh vân đạm. Nhưng lúc vui vẻ, ngược lại sẽ giả vờ một bộ bất vi sở động. Hiện tại trên mặt hằn vẻ mặt mờ mịt, lại càng làm người tôi suy nghĩ không ra!

Mờ mịt nhất hẳn là tôi đi, tại sao anh tôi bày ra vẻ mặt như thế?

“Tiểu Xương, em còn nhớ rõ những gì lúc trước anh nói sao?”

“Gi, nói cái gì?” Anh Tô Văn đột nhiên cùng tôi kéo gần khoảng cách, làm tôi có chút khó chịu co lại thân thể.

“Chính là câu cái gì em cũng đều không thể bù đắp lại cho anh.”

“A. Câu kia. Nhớ chứ.” Mặt anh Tô Văn cách tôi thật quá gần rồi, cơ hồ tầm mắt tôi có thể thấy, đều bị khuôn mặt tuần tú của anh ngăn trở. Da tay của anh ta thật là tốt, một cái lỗ chân lông thô to tìm khắp nơi cũng không ra. Ngừng ngừng, bây giờ không phải lúc nghĩ những chuyện đó. Tôi vội vàng lắc đầu, từ trong hàm răng nặn ra một câu, “Cái kia, anh, anh cách em không phải là quá gần rồi chứ. Hai đứa con trai tựa vào nhau, cảm giác rất kỳ quái”

“Anh muốn nói là. Kỳ thực anh thay đổi chủ ý.” Anh Tô Văn lui về phía sau mấy bước, đối với tôi cười cười. Mặt cười này lại làm cho tôi sồn gai ốc, sống lưng phát lạnh, thật giống như bị thợ săn nhìn ngắm con mồi.

“Kia, kia. Anh đây là tính toán muốn em làm gì? Lên, lên núi đao, xuống biển lửa, em”

“Cái này cũng không vội. Ừm, quà sinh nhật của em.” Anh Tô Văn đưa cho tôi một hộp quà lớn cỡ lòng bàn tay. Hộp quà phía trên có nơ bướm màu tím tinh xảo làm cho người tôi hít thở không thông. Lòng tôi bất an đem hộp quà kia nhét vào trong túi quần, dùng bàn tay loạn xạ xoa xoa mặt, đã nghe đến phía sau mình truyền đến tiếng kêu quen thuộc. Hồng Xương! Làm gì đó! Tất cả mọi người chờ cậu đấy!”

“Cái này !” Tôi vội vàng chạy tới. Trong đầu nhưng còn không ngừng mà nghĩ : câu nói sau cùng của anh Tô Văn rốt cuộc là có ý gì? Hẳn thay đổi chủ ý, tính toán để cho tôi bù đắp hẳn? Vậy muốn từ chỗ nào bù đắp chứ? Tại sao tôi lại có loại dự cảm thật không hay đây? Có lẽ chỉ là ảo giác đi.

Tôi lừa mình dối người mà nghĩ, sau đó giờ lên ly coca, tâm tình khẽ kích động, “Cám ơn mọi người tới mừng sinh nhật ~ cho nên cạn ly!”

Ăn xong quà vặt, uống xong đồ uống, phần lớn mọi người rút lui. Phần nhỏ còn ở lại trong phòng, vài kẻ đánh bài, cắn hạt dưa. Tôi tại nguyên chỗ ngắm người kiếm quét dọn rác bên cạnh.

Bạn đang ?

“Sao vậy, nhìn cậu một bộ dạng không yên lòng.” Hạ Phi không biết khi nào thì đến phía sau người tôi, vỗ vỗ bờ vai của tôi. Tôi nhìn hắn, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là lắc đầu, “Không có gì, tớ đúng là đang nghĩ chút chuyện.”

“Cậu đây là đang giả bộ thâm trầm sao?” Hạ Phi hẹp hòi rút cười cười. Lòng tôi phiền nghiến đầu sang chỗ khác, “Không có, tớ thật sự đang suy nghĩ một ít chuyện.”

“A. Lúc nào có chuyện cũng muốn gạt tớ?” Hạ Phi nửa cười nửa giỡn nghiêm túc hỏi, “Không phải là có liên quan tới người anh cậu nữa đường nhận thức kia đi?”

“A? ! Làm sao cậu biết!” Thoáng cái đã bị đoán được trọng điểm, tôi có chút không thể tin mở trừng hai mắt, lăm lăm cảm thán, “Thì ra là trực giác nam nhân thật sự tồn tại.”

“Cậu thật đúng là nghĩ về chuyện anh cậu.” Hạ Phi sắc mặt trầm xuống, híp mắt, “Cậu cùng cái anh Tô Văn gì đó. Đến tột cùng là có chuyện gì?”

“Cái gì xảy ra, chính là vậy chứ sao.” Tôi nhún vai, một tay sờ cằm, “Tôi cuối cùng cảm giác mình cái gì cũng không cải biến được. Coi như là biết tương lai sẽ như thế nào, liều mạng cố gắng. Nhưng hiện hướng vẫn là một mớ hồng bét. A, cứ như tên ngốc.”

“Cậu sẽ không còn đang suy nghĩ chuyện cậu xuyên qua đây chứ?” Hạ Phi có chút trách trách vù vù nói. Tôi trừng mắt liếc hắn một cái, cho hắn cái thể tay ‘nhỏ giọng một chút’. Hạ Phi buồn cười lắc đầu, tôi vốn không trông cậy vào hắn sẽ nói ra cái lời gì an ủi người, thật không nghĩ đến lần này hắn ngoài dự liệu của ta.

“Cho dù biết tương lai thì thế nào? Cậu có thể thay đổi là hiện tại, không phải là tương lai. Tôi không biết, tương lai trong miệng cậu, bọn tớ sẽ biến thành cái dạng gì, nhưng đối với tớ, tớ trọng yếu chính là, đừng ở hiện tại lưu lại một tia tiếc nuối.”

“ Hạ Phi ,cậu thật đúng là có chút giống triết học gia .” Tôi đem những lời này của hắn suy nghĩ lại ,cảm thấy rất hợp lý. Nhất thời dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Hạ Phi.

“Không nên đi theo con đường lịch sử ,cậu chỉ cần đi lên con đường của mình là được.” Hạ Phi nổi bật nét chính tổng kết một câu. Tôi hí hóp mắt, thận trọng gật đầu, “Tổ hiểu. Phi Tử. Cám ơn cậu.”

“Tớ đây sẽ không tặng cậu quà sinh nhật .He he.” Hạ Phi đắc ý dương cằm, một bộ tiểu nhân đắc chí .Trong lòng tôi một mảnh cảm động, biết hắn hành động khác thường như vậy ,hoàn toàn là vì chọc tôi vui vẻ mới làm ra .Thật ra thì ở tuần trước, tôi liền phát hiện hắn giấu hộp quà dưới gối rồi,chẳng qua là làm bộ như không biết thôi.

“Lừa cậu thôi, đồ ngốc !”Hạ Phi từ dưới gối đầu móc ra một hộp quà màu lam nhạt,dương dương đắc ý quơ quơ với tôi.

“Đồ ngốc, tôi đã sớm biết.” Tôi cũng rất cục không nhịn được, cười ra tiếng. Trong phòng mảnh khí thế ngất trời,thanh âm lẹt phẹt lúc bài rơi xuống đất phát ra , bọt khí ở trong ly thủy tinh bể tan tành ,và tiếng cười không chút kiêng kỵ, không pha một tia sầu lo sinh nhật mười sáu tuổi của tôi, cuối cùng hạ màn hoàn mỹ .

21. Chương 21: Tổ Tình

Quà anh Tô Văn tặng tôi, thế nhưng là một đôi bông tai thập tự giá .Món quà này làm cho tôi buồn bực hồi lâu, tôi không xỏ lỗ tai, lấy hiểu biết của anh Tô Văn đối với tôi, không thể nào không biết điểm này đi. Bất quá nếu là anh Tô Văn tặng, vậy tôi cứ cất là được, nói không chừng một ngày nào đó có thể dùng tới.

Hạ Phi tặng tôi một cái đồng hồ đeo tay SWATCH màu đỏ.Cái này ngược lại thực dụng hơn nhiều, mặc dù giá tiền của nó rất làm cho người ta đau lòng. Tôi ngày hôm sau liền đeo đồng hồ lên tay .

Duy nhất làm tôi thất vọng, chính là Thi Thi. Cô nàng năm nay thế nhưng không chuẩn bị quà cho tôi.Được rồi, thật ra thì không chuẩn bị cũng không vấn đề gì, dù sao bạn bè tặng quà cũng bất quá là vì bày tỏ một loại chúc mừng. Tặng hay không cũng không sao cả. Nhưng bình thường cô nàng hàng năm đều sẽ tặng quà cho tôi mà Không lý nào năm nay ngay cả thiệp chúc mừng đều không tặng tôi.

Gần đây chuyện kỳ quái đến liên tiếp,giống như bão tố giữa biển khơi, tôi rất nhanh cũng liền quên mất chuyện này. Sau một tuần sinh nhật tôi, tôi bận tới choáng váng, sau khi tan lớp cũng không có thời gian đi tìm Thi Thi cùng Hạ Phi nói chuyện phiếm. Thật vất vả tới Chủ Nhật, có thể thông thả một hơi. Thi Thi cũng vừa đúng giờ ở nơi này hẹn tôi trước quán hàng rong ngoài trường ‘ đơn độc ’ gặp mặt.

Khi tôi đứng ở quán hàng rong ngoài trường học , miệng ngậm cây ống hút, không có chút nào tự giác hút ,mới đột nhiên cảm thấy rất không được tự nhiên. Đây là lần đầu tiên, không có mang theo Hạ Phi, một mình cùng Thi Thi ra ngoài .Tôi thế nào có loại cảm giác tội ác phản bội Hạ Phi đây?Hắn rõ ràng là không thích Thi Thi , không phải sao? Lại nói,Thi Thi tìm tôi, rốt cuộc có chuyện gì.

Đang lúc tôi khổ não , Thi Thi mặc một thân áo lông màu hồng nhạt cùng váy ca-rô xuất hiện trong tầm mắt tôi.Tôi đối cười cười với cô ấy, sau đó cúi đầu nhìn đồng hồ một chút. Thi Thi đã tới chậm 30 phút, đoán chừng là dùng để ăn mặc đi. Thi Thi cực kỳ thực nữ bước đi, chậm rãi đi tới phía tôi.

Cô đến gần tôi mới nhìn thấy, cô nàng hôm nay trên mặt cư nhiên cũng thoa một tầng mỹ phẩm thật mỏng .Mặc dù chỉ là son môi nhạt màu cùng quẹt một tầng lông mi đen như mực ,nhưng vẫn là cho gương mặt thanh tú của cô nàng thêm không ít sắc thái. Lại nói, Thi Thi vốn là bộ dáng cũng không kém, ăn mặc như vậy ,thì càng hơn người.Chẳng qua là cô nàng ăn mặc cùng trang điểm xinh đẹp như vậy,cùng tôi thân bạn bè nghiêm túc đi ra đường. Cái này có chút kỳ quái.

Tôi đầu cũng không dần, hiểu con gái chắc là sẽ không vô cớ mà đem mình ăn mặc nổi bật.Nhớ lại năm đó tôi cùng Thi Thi chung một chỗ lâu như vậy, cũng chưa thấy cô nàng tỉ mỉ trang điểm như vậy à.Chẳng lẽ cô ấy đối với tôi.

Cái ý nghĩ này lập tức liền bị tôi lật đổ. Làm sao có thể, đùa gì thế ! Ở kiếp trước, tôi theo đuổi Thi Thi hơn ba năm, cô nàng cũng không đối với tôi có cảm giác gì vượt qua bạn bè. Kiếp này, tôi ngay cả một chút ý tứ thích cô ấy cũng không có biểu lộ ra, cô nàng tự nhiên là càng sẽ không nghĩ như thế.

“Đi thôi.” Thi Thi rất tự nhiên nắm lấy tay của ta. Lần này hai tôi ai cũng không có mang bao tay, tôi không tự nhiên, ngay cả đi bộ cũng cà nhắc. Thi Thi phớt cười một tiếng, “Hong Xương, cậu đây là đang làm gì? Đường cũng không đi.”

“Cái đó, tớ không quá quen, nhất định phải nắm tay đi sao?” Tôi nhăn nhó đem mặt xoay qua một bên. Nắm tay con gái, xúc cảm quả nhiên hết sức tốt đẹp. Dẫn tới đầu óc của tôi bắt đầu bãi công, cả đầu chỉ còn lại đồng ngẩn ngơ.

“Tớ con gái đây không để ý, cậu để ý cái gì?” Thi Thi rất là khả ái bĩu môi, hai mắt xinh đẹp quay một vòng, “Hong Xương. cậu chẳng lẽ, thật ngay cả một người con gái cũng chưa gặp gỡ qua?”

Tôi bình thường đều ở cùng với hai người, làm sao có thời giờ đi quen bạn gái?

Trong lòng tôi muốn nói như vậy, nhưng vì bảo vệ lòng tự ái ít đến thương cảm kia, “Có quen qua ! Chỉ có một, rất phức tạp !”

“Oh Cũng đúng, Hong Xương cậu rất được các cô gái hoan nghênh . Tớ nghe bọn họ nói. Cậu mỗi ngày đều nhận được một lá thư tình?”

“Ặc, quả thật. Thế nhưng chút thư tình kia tớ ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn. Lại nói, cậu khi nào lại đối với chuyện tình cảm của tớ quan tâm như vậy?”

“Sao không xem?” Thi Thi trực tiếp bỏ quên vấn đề của ta, cứ thế hỏi.

“He, bởi vì nữ sinh cao trung quá trẻ con. Tớ thì ưa thành thực .” Tôi nửa giỡn nửa nghiêm túc cho qua. Nói thật, tôi không xem những thư tình kia, nguyên nhân lớn nhất thật ra là tôi chẳng muốn đi bóc thư Vừa bắt đầu nhận được còn có chút mới mẻ , nhưng sau lại càng ngày càng chán, cũng không thèm nhìn tới liền đem chúng để qua một bên.

“Vậy cậu thích tớ chứ?” Thi Thi thối cà phê nóng trong tay , con người lượng lượng sương mù có vẻ ướt át. Bọn tôi đang ngồi ở trong quán cà phê GLORIA BEANS, bốn phía khắp nơi đều là cà phê hòa lẫn sữa tươi phát ra mùi thơm tinh khiết .Bối cảnh âm nhạc đang để một bài hát Âu Mỹ , thanh âm nam ca sĩ rất đặc thù, hiện tại đang hát đến phần nhỏ, càng không ngừng tái diễn một lời ca ‘Cry me a river’.

Tôi nghĩ có lẽ vừa rồi, lỡ tai tôi nghe nhầm một câu cực kỳ hoang đường , vì vậy tôi trừng mắt nhìn, mặt mờ mờ nhìn về phía Thi Thi, “Cậu mới vừa nói cái gì?”

“Cậu thích tớ không?”

Được rồi. Đó cũng không phải là nghe nhầm. Tôi kinh ngạc nhìn nhìn Thi Thi ngồi cái bàn đối diện , cô rũ xuống lông mi, giống như cánh bướm, tôi trước mắt kích động biên độ nhỏ. Cô nàng tốt đẹp như vậy , tôi theo đuổi cô suốt ba năm cao trung. Hiện tại cô nàng ngồi đối diện tôi, dùng giọng điệu có chút mong đợi hỏi thăm tôi, “Cậu thích tớ không?”

Nếu như tôi còn không hiểu tình huống trước mắt , vậy tôi thì không phải là nam nhân. Nếu như đối lại mấy năm trước, tôi nhất định sẽ mắt đều không chớp một cái, dứt khoát hồi đáp, “Tớ dĩ nhiên thích cậu.”

Nhưng bây giờ. Tôi lại không làm được. Tôi chỉ có thể ngồi yên tại chỗ, nhìn mặt cô ngẩn người, tỉnh táo phân tích. Nếu như đáp ứng, có lẽ hai người chúng ta, sẽ ở cùng một chỗ. Nhưng ở chung một chỗ thì sao? Thi Thi vẫn là sẽ đối với anh Tô Văn vừa thấy đã yêu, còn sẽ giống như đối với đồ bỏ đi đem tôi vứt bỏ qua một bên. Có lẽ trải qua cố gắng, đoạn lịch sử này cũng sẽ bị tôi thay đổi, nhưng tôi không có dũng khí đi đối mặt kết quả thất bại

Hướng chi, tôi đối với Thi Thi, đã không phải là loại cảm giác đó . Cô nàng lúc này càng giống như đứa em gái cần tôi hết lòng chăm sóc, mà không phải thanh mai trúc mã tôi thầm mến mấy chục năm .

Nếu như tôi nói ‘ không ’, vậy có thể đã thương lòng của cô ấy hay không?

Tôi đau đầu suy nghĩ, trên trán chẳng biết lúc nào, cũng rơi xuống một giọt mồ hôi. Tôi tay run run, bưng lên tách cà phê, nhợt nhạt liếm liếm. Cà phê không có thêm sữa tươi hoặc đường, chỉ còn lại mùi vị đắng chát, giống như màu sắc của nó, đen thuần túy. Tôi thở dài, cuối cùng vẫn ngẩng đầu lên, chống lại vẻ mặt Thi Thi một nửa ngưng ngừng, một nửa mong đợi.

“Thi Thi. Cậu đùa gì thế.” Không thể đáp ứng, cũng không có thể cự tuyệt. Tôi chỉ có thể lựa chọn giống như hèn nhát, trốn tránh.

“Hong Xương. Tớ không phải là đang nói đùa!” Thi Thi có chút tức giận đem tách đập trên bàn, phần nhỏ chất lỏng bắn ra tách cà phê, mặt bàn một mảnh hỗn độn. Tôi cúi thấp đầu, cố gắng bày ra một vẻ mặt vô tội, “Thi Thi à, đừng tìm ‘bạn thân’ cậu giỡn cái chuyện này ha ha. Tớ nhưng trải qua không nỗi dả kích này.” Tôi cố ý nhấn mạnh hai chữ bạn thân, hy vọng có thể để Thi Thi hiểu, thật ra thì tôi đối với cô nàng chỉ có tình bạn mà thôi.

“Cậu.” Thi Thi từ trước tới giờ cũng không ngốc. Cô rất nhanh liền nghe ra ý tứ của ta. Cô rất miễn cưỡng cười cười, “Như vậy à. Cậu cũng nhìn ra tớ đang nói đùa nữa?”

“Thi Thi.” Tôi đứng ngồi không yên gãi đầu, không biết nên nói cái gì mới có thể an ủi cô, “Chúng ta không phải ước hẹn sao, tớ, cậu, Hạ Phi, ba người vĩnh viễn cạnh nhau. Nếu như hai chúng ta quen nhau, vậy Hạ Phi thì sao?”

“Hạ Phi hẳn từ lúc vừa mới bắt đầu liền căn bản không quan tâm tớ. Hẳn chỉ quan tâm một mình cậu!” Thi Thi từ túi xách móc ra một bảng phác họa màu đen A4, trong thanh âm mang theo nụ cười rõ ràng, “Quả sinh nhật của cậu.” Nói xong cô liền phát tay áo rời đi. Tôi vốn là muốn đuổi theo, nhưng ở cửa lại bị phục vụ ngăn lại, yêu cầu tính tiền. Chờ tôi trả xong, Thi Thi đã sớm chạy đi không thấy bóng dáng. Tôi nản lòng thở dài, lại một chuyện bị tôi làm hỏng. Tôi thật sự là quá tệ. Rõ ràng thề nói muốn bảo vệ Thi Thi cùng Hạ Phi, nhưng cuối cùng thế nhưng biến thành xúc phạm tới Thi Thi.

Mở ra bản phác họa trong tay, cơ hồ mỗi một tờ đều có tôi xuất hiện. Có cái họa pháp trừu tượng, có cái đường nét nhợt nhạt, còn lại là một khoản vẽ một cái, cho dù tôi đây cái không hiểu vẽ tranh, cũng có thể nhìn ra hao tổn rất lâu mới có thể vẽ ra một bản phác họa.

Sau đó tờ cuối cùng viết một hàng LOGO thật to: Tặng cho Hồng Xương cực kỳ hoàn mỹ nhất của tớ. Chúc cậu sinh nhật mười sáu tuổi vui vẻ. Hy vọng có thể cùng cậu vượt qua mỗi một cái sinh nhật, nha!

Thi Thi. Lòng của tôi bị hung hăng siết chặt. Cô ấy thích tôi khi nào? Tại sao không sớm một chút, ở kiếp trước tôi thích cô ấy như vậy? Tình cảm nếu như biến mất, cũng sẽ không sống lại. Hiện tại lịch sử bị đảo ngược, Thi Thi thích tôi, tôi cũng không thích cô ấy nữa. Thật là nực cười tới tận cùng. Đây chính là vận mệnh trong miệng mọi người thường nói sao? Luôn lần lượt đánh mất, luôn không chiếm được cái mình muốn.

. Hoặc giả, tôi hiện tại lần nữa thích Thi Thi, cũng còn không coi là trễ. Như vậy, mọi người chúng tôi đều sẽ vui vẻ. có phải không?

22. Chương 22: Nhà Triết Học

Tôi không mục đích đi ở trên đường, siết chặt bản phác họa trước ngực. Nó lạnh như băng bị tôi ôm đi. Mùa hè gần tới, không khí dần ấm lên. Bạn xem, bốn mùa vĩnh viễn sẽ không làm một người dừng lại, bất kể phát sinh chuyện gì cũng đều như nhau.

Từng con phố, khuôn mặt muôn hình muôn vẻ, vội vàng lướt qua cả vai tôi, nghịch hướng mà đi. Cả buổi chiều cứ như vậy trôi qua ở đường phố. Nhưng suy nghĩ hỗn loạn không hòa hoãn, đại não ngược lại càng thêm mờ mịt. Cuối cùng không thể làm gì, tôi chỉ có thể trở về trường học.

Trở về phòng ngủ, tôi đặc biệt chạy tới phòng nữ sinh hỏi thăm một chút, xác định Thi Thi đã đi về, mới yên lòng. Thi Thi từ trước đến nay là một nữ sinh tình cảm rất yếu ớt, rất nhạy cảm, đây cũng chính là lý do tại sao cô cùng anh Tô Văn chia tay xong, sẽ không chút do dự lựa chọn tự sát. Tôi sợ cô sẽ làm tiếp cái loại chuyện điên rồ đó.

Lúc này biết cô đã trở về phòng ngủ , tôi có thể tạm thời xác định tâm tình cô ấy lúc này không có tội tệ như thế.Vậy cũng coi như là trong xui xẻo có may mắn.Tôi thở sâu một hơi, hướng phòng ngủ mình đi tới. Hạ Phi vẫn nằm ở trên giường, giống như từ lúc sáng tôi đi.Hai người khác trong phòng cho hắn một biệt danh,mỹ nam đi ngủ.

Bản thân tôi cũng cảm thấy biệt danh này rất thích hợp.Giống như hắn có thể từ ngủ sáng tinh mơ tới tôi muộn,ăn bữa cơm, lại ngủ từ trễ tới sớm, nhân tài thật sự hiếm thấy. Tôi leo lên giường mình cố gắng đem tiếng ồn bảo trì ở mức thấp nhất, nhưng Hạ Phi vẫn bị tôi đánh thức. Hắn mở mắt ra, có chút mờ mịt cúi đầu, nhìn xuống hỏi tôi,"Cậu về rồi à. A, trời còn tối vậy, chẳng lẽ bây giờ còn chưa sáng?"

"Cậu đã ngủ suốt một ngày một đêm ." Tôi có chút vô lực nói, "Này cậu ở đây không buồn không lo mà ngủ, tôi lúc này đang chịu khổ chịu khó, chịu đủ hành hạ tâm linh."

"Thế nào?" Hạ Phi ngồi dậy, tựa hồ thanh tỉnh một chút.

"Aiii. nói rất dài dòng." Lòng tôi phiền muộn nằm ở trên giường, tự hỏi mình đến tột cùng có nên đem chuyện Thi Thi nói cho Hạ Phi hay không.Lúc nào cũng cảm thấy,bị Thi Thi làm thế này,ba người chúng tôi chỉ thấy tình cảm biến chất. Vốn là một cái đầm nước trong suốt, hiện tại bị đánh vào một tầng xanh biếc quỷ dị , không bao giờ trở lại trong suốt thấy đáy nữa như ban đầu.

"Cậu lại có chuyện gạt tở." Hạ Phi bất mãn nhướn mày, "Khi còn bé cậu có chút chuyện, tở loại nào không rõ ràng ?Nhưng sao kể từ khi lên cao trung thì thường xuyên có chuyện gạt tở? Là không tin được tở sao?"

Mặc dù biết Hạ Phi dùng phép khích tướng, dẫn dụ tôi nói ra chân tướng. Nhưng tôi còn rất ngốc ngay thẳng nói, "Thật ra thì. Chiều này,Thi Thi thổ lộ với tở."

". Oh.Ra là như vậy." Hạ Phi sau khi nghe cứ nhiên không có ra vẻ kinh ngạc bao nhiêu ,chẳng qua là khẩn trương hề hề hỏi tôi, "Vậy cậu trả lời sao?"

"Tở. Xem như từ chối cô ấy ."Quay đầu đi, tôi nhìn vách tường trắng phau ngẩn người, sau mới phát hiện chỗ không đúng, "O,cậucũng không kinh ngạc sao? Thi Thi thổ lộ với tở."

"Kinh ngạc cái gì chứ, toàn thế giới đều biết , cũng chỉ có cậu người trong cuộc không nhìn ra." Hạ Phi miệng vẫn là trước sau như một lạnh lợi, hắn giễu cợt nhếch môi,"Tở vừa bắt đầu còn tưởng rằng,cậu đối với Thi Thi cũng là có chút ý .Hai người quen nhau, cũng vẫn còn trong phạm vi tở tiếp nhận ."

"A. Vậy còn thật là, cô phụ kỳ vọng của cậu." Tôi buồn buồn hồi đáp.

"Không. Tở chỉ không muốn ghét nữ nhân hơn." Hạ Phi nói phân nửa liền ngừng lại, đột nhiên chuyển dời đến trên người của tôi, "Nói chuyện một chút đi, cậu tại sao phải từ chối Tống Thi Thi?"

"Tở đối với cô ấy. Không có cái loại tình cảm đó." Thật ra thì tự tôi cũng rất mâu thuẫn, cự tuyệt Thi Thi cơ hồ là một loại bản năng, tôi không nghĩ ngợi liền tuân thủ.

"A?Bỏ tình cảm không đề cập tới, Tống Thi Thi nhưng hoa hậu lớp tôi đấy, cậu không thấy một cuộc tranh giành người đẹp sao?"

"Đi chết đi !Tở là cái loại người đó à?"Tôi cảm giận trừng mắt nhìn Hạ Phi một cái, nhúc nhích đầu không ngừng vuốt ve huyết Thái Dương của mình,"Tở không muốn tổn thương cô ấy. Thật ra thì làm bạn có cái gì không tốt? Chúng ta ba người một chỗ không phải thật vui sao? Tại sao phải thành người yêu mới được đây?"

"Bởi vì người , từ trước đến nay đều tham lam." Hạ Phi sâu kín nói, "Khi cậu chỉ cho họ bánh bao , họ sẽ thoả mãn với hiện trạng. Nhưng sau khi cậu cho họ bánh ngọt , họ cũng không tình nguyện tiếp tục ăn bánh . Hồng Xương, cậu cho người khác quá nhiều, cho nên bọn họ liền không nhận được yêu cầu nhiều hơn."

"Cậu thật sự là càng ngày càng có phong phạm của nhà triết học ."Tôi tức giận đáp lời nói, "Theo như lời của cậu ,tở đối với Thi Thi tốt, đối với cậu tốt, đối với anh Tô Văn tốt Từ lúc mới bắt đầu, chính là một loại sai lầm sao?"

“Sai không ở cậu, chỉ là những thứ tham lam trên người kia.” Thanh âm Hạ Phi giống như là dây điều vươn dài, trên không trung bắt an đung đưa, hần tựa hồ dùng rất lớn khí lực mới đem lời nói ra, “Cậu chẳng qua là gặp được sai người. Nhưng nếu gặp được. cũng không nguyện buông tay.”

“Được rồi. Vậy tớ bây giờ nên làm gì?” Tôi nghe như rơi vào trong sương mù, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt hỏi. Lịch sử một khi thoát khỏi quỹ đạo, cũng không theo không chế của tôi. Không biết tương lai làm cho tôi sợ hãi, giống như là một hố đen không nắm chắc, bạn không ngừng rơi xuống, không biết lúc nào thì sẽ bị ngã tan xương nát thịt.

“Thuận theo tự nhiên là được rồi. Tổng Thi Thi cũng còn chưa hăm sâu như vậy, rất nhanh sẽ khôi phục.”

“Cậu thật nghĩ như vậy?” Tôi ở đáy lòng cũng chờ đợi, bây giờ nghe Hạ Phi nói, cũng cảm thấy chuyện này không phải là không thể nào, “Chỉ hy vọng như thế. Thật ra thì Thi Thi nên tốt hơn. Cô ấy tìm một người không có tể bào nghệ thuật như tớ, thật sự là lãng phí.”

“Cậu cũng đáng được tốt hơn.” Hạ Phi hiếm khi không có bỏ đá xuống giếng, lại an ủi tôi. Tôi cảm động hít mũi một cái, “Thật ra thì tớ của gái yêu cầu cũng không cao. Chỉ cần so với tớ lớn tuổi hơn một chút là tốt rồi, tốt nhất thành thực chút.”

“Ồ à, cậu thấy mẹ tớ thế nào?”

“Đi chết đi ! Đó là lớn hơn ‘ một chút ’ sao? Không nên lấy thanh xuân người khác nói giỡn a này !”

Ngày hôm sau, tôi thấp thỏm bất an tới thư viện tìm Thi Thi. Tôi vốn tưởng rằng ở cùng cô, sẽ có chút lúng túng, hoặc giả cô cũng bối vì chuyện ngày hôm qua ghi hận tôi. Nhưng tôi hiển nhiên là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Thi Thi ở thư viện chỗ cũ chờ tôi, nụ cười sạch sẽ mà rực rỡ, một chút cũng không nhìn ra bộ dáng tiêu tụy mà những đồng bào thất tình thường thấy. Ngược lại tôi, vành mắt có một vòng tím bầm, cũng may có mắt kính che lại, mới có vẻ bình thường.

Giống như sự kiện tử tình ngày hôm qua hoàn toàn không có phát sinh qua, Thi Thi vẫn bình thường, nên nói giỡn thì nói giỡn, vô tâm vô phế vành mắt cong cong. Thấy cô nàng bộ dáng như vậy tôi cũng yên lòng, ngược lại vì mình tự tìm phiền não cảm thấy buồn cười. Có lẽ Thi Thi vốn là không đem tôi gặng hỏi, ngược lại tôi buồn lo vô cớ quan tâm ở nơi nào.

Nhưng khi giải hoàn tất cả đề số học thì Thi Thi chợt nắm vạt áo ta, nhỏ giọng nói một câu, “Hong Xương. Cảm ơn cậu, vẫn quan tâm như vậy.”

“Kia, nào có!” Tôi hốt hoảng lắc lắc tay. Không biết làm sao nhìn Thi Thi khóe mắt đầy nước mắt.

“Tớ không sao. Thật ra thì tớ trở về suy nghĩ một chút, cảm thấy cậu nói đúng, ba người chúng ta giữ vững hiện trạng là tốt nhất. Còn có, thật ra thì Hạ Phi cũng rất tốt, tớ ngày hôm qua nói có chút quá mức.”

“Không có sao. Tên kia quả thật đối với con gái quá không khách khí, cậu nói không sai.”

“Ừ. Vậy tớ trở về phòng.” Thi Thi lau khô nước mắt trên mặt, lộ ra ánh mắt kiên định. Đúng, kiên định, không có chút nào dao động mê mang. Tôi muốn cô tìm được mục tiêu sau này.

Tôi không có quyền đi ngăn cản cô ấy thích người nào, không có quyền lợi đi thay đổi số mạng chính mình cũng còn không rõ ràng. Tôi duy nhất có thể làm là khi cô ấy cần tôi, đứng ở bên cạnh cô ấy. Đây chính là trách nhiệm của bạn bè.

“Xem vẻ mặt cậu này. Làm xong chưa?”

“Làm xong.” Tôi như trút được gánh nặng thở ra một hơi, trong lòng giống như là vô số lọ đựng tâm tình, chỉ muốn hung hăng phát tiết một phen. Vì vậy không nói lời gì khoát bả vai Hạ Phi, “Đi, đồng chí đội tuyển chính, giúp tớ đánh bóng dự bị đi !”

“Cậu trừ bóng ba điểm ra, còn có cái gì có thể thắng được tớ? Thêm nữa, cậu thắng tớ thì cũng là cậu vận khí đặc biệt tốt mà thôi.”

“Thật sao, chính tuyển xong liền đem tớ đây thường vất vả cần cù đề cao kỹ thuật chơi bóng của cậu đá văng dự bị tớ à? Xem tớ có đập chết cậu không !”

“Này,bên kia !Chúng ta là ở đội bóng rổ, không phải là đội bóng chuyền . . . Mau để bóng trong tay cậu xuống !”

“”

23. Chương 23: Tua Nhanh

Khoảng thời gian cao trung trôi qua rất nhanh. Thường chỉ đang chớp mắt liền qua một năm. Mà bạn cần thận hồi tưởng một năm này bạn đã làm gì thì đại não cũng sẽ hiện ra một mảnh trống rỗng đáng sợ .Bạn còn chưa kịp xem lịch, cũng đã phải xé tờ đó xuống đổi tờ mới.Nhưng bây giờ học sinh cao trung mỗi ngày đều như nước sôi lửa bỏng , hận không thể sớm ngày thoát khỏi bể khổ này, như thế mới phát giác được sống một ngày bằng một năm.

Tiệc liên hoan qua đi, tất cả mọi người nhớ nhà thì tựa như mũi tên đóng gói mà trở về.Phần lớn người còn trầm mê với thành tích thi của mình, có vui vẻ, có khổ sở, nhưng mỗi gương mặt đều mang theo một nỗi nồng đậm.Tôi vẫn như thường lệ ở ngoài cửa hội học sinh chờ anh Tô Văn cùng về nhà. Nằm sấp ngoài cửa sổ hành lang nhìn xuống phía dưới ,mới giặt mình kinh ngạc phát hiện bên ngoài chẳng biết lúc nào lại có tuyết rơi,bởi vì chênh lệch nhiệt độ , kính cửa sổ hành lang khoát lên một tầng sương mù nồng nặc .

Còn nửa năm, anh Tô Văn sẽ phải tốt nghiệp cao trung .Mà thời gian tôi sống lại, cũng đã hơn nửa năm.Cuộc sống hiện tại của tôi rất yên tĩnh, chính xác theo tính toán ban đầu của tôi. Cái chuyện kinh thiên động địa cũng không có làm. Duy nhất cùng kiếp trước bất đồng, trừ bỏ thành tích học tập kiếp trước kém cỏi biến thành mũi nhọn trong lớp , cùng người trong nhà quan hệ chặt chẽ hơn một chút thì thật sự không có khác biệt gì quá lớn .

Cũng không biết là ai cho tôi cơ hội này, để tôi sống lại.Tôi đoán chừng biểu hiện của mình khẳng định làm ‘ nó ’ thất vọng đi, bởi vì cho dù tôi chuyển kiếp , thời gian này cũng vẫn như cũ là bình bình đạm đạm , không có một chút hồi hộp.Bất quá tôi vẫn rất cảm kích ‘ nó ’ cho tôi cơ hội này, để tôi lần nữa lĩnh hội quãng thời gian cao trung tốt đẹp cùng tình bạn ngốc ngốc nhiệt huyết.

“Đi thôi.” Đang lúc tôi ngăn người ,anh Tô Văn đã xong chuyện hội học sinh .Quên nữa, anh Tô Văn đã từ Phó hội trưởng chuyển thành hội trưởng,trên cần bản anh chính là lão đại trong trường chúng tôi .Khụ khụ,người đứng đầu trường còn một người không cần nói cũng biết. Tôi cười cười với anh Tô Văn , như nói nhảm thốt một câu, “Anh, cùng về nhà đi .”

“Ừ.”

Chân đạp trên tuyết phát ra tiếng gì đó rất nhẹ rất nhẹ .Nhìn dấu chân tôi in trên tuyết trắng, làm tôi cảm thấy có chút chói mắt, vì vậy tôi đặc biệt chọn đường khác đi, một hồi sôi nổi , cũng tự giải trí. Vừa mới rồi, anh Tô Văn vẫn nghiêng ánh mắt nhìn tôi , làm tôi có chút nghĩ không ra, quay đầu nhìn anh Tô Văn thì anh lại đem tầm mắt kéo ra. Tôi cùng anh Tô Văn ở phương diện trao đổi ,vẫn tồn tại chương ngại rất lớn .Đi đi, anh Tô Văn chợt ho nhẹ một tiếng. Tôi vội khấn trường nghiêng đầu , “Anh, anh không phải bị cảm chứ?Có phải có chút lạnh? Nếu không.Em đem khăn quàng cổ cho anh ?”

“Không cần. Em mang là được rồi.” Như tôi nghĩ vậy, anh Tô Văn dứt khoát cự tuyệt.

Tôi không cam lòng nhú mày, “Thật không lạnh?”

“Ừm Thật ra thì cũng có chút.” Anh Tô Văn tựa hồ là có chút hao tổn tinh thần gật gật đầu. Tôi thầm nghĩ: rất cuộc có cơ hội cho tôi biểu hiện !Vội vàng nhắc lên khăn quàng cổ của mình,muốn đem nó tháo xuống. Nhưng câu tiếp theo của Anh Tô Văn lại làm tôi ngưng động tác trên tay.

“Tay có chút lạnh.”

“A, tay lạnh à” Lần này tôi thật hết cách.Bởi vì tôi vừa vặn cũng không mang cái bao tay, hiện tại tay cũng y chang như khối băng co rúc trong tay áo. Cũng khó trách anh Tô Văn sẽ nói lạnh. Thời tiết quý quái này, rơi tuyết một cái là có thể làm chết rét một con gấu Bắc Cực.

“Đưa tay em đây.”Anh Tô Văn ngoắc ngoắc tay.Tôi nghe xong ngơ ngác vươn tay. Cũng không biết là thể nào , anh Tô Văn nói cái gì tôi liền làm theo cái nấy.Này đã thành một loại thói quen, đại não tôi chưa tiến

hành bất kỳ suy tính nào liền tìm lòng không dặng làm ra ngoài. Sau tôi mới ý thức Anh Tô Văn là muốn dùng tay của tôi sưởi ấm. Nhưng tay tôi lạnh như thế, làm sao có thể làm ấm cho anh Tô Văn chứ? Nói không chừng so với anh Tô Văn còn lạnh hơn. Lập tức tôi liền muốn thu tay về.

Nhưng trước khi tôi kịp thu tay, anh Tô Văn cũng đã bắt được bàn tay của tôi, áp vào trong tay của mình .

Thật ra thì. . . . tay anh Tô Văn rất ấm áp , tôi có chút mờ mịt nghĩ .Dừng dừng !Tôi đây không phải đang bóc lột nhiệt độ của anh Tô Văn chứ? Rõ ràng là tôi muốn làm anh ấm, thế nào kết quả lại biến thành anh làm ấm cho tôi?

“Tay thế nào lạnh như vậy?”Anh Tô Văn lấy tay bao quanh móng vuốt đang đông cứng của tôi, có chút không vui hỏi.

“Quên mang bao tay” Tôi chợt dạ trả lời. Thật ra thì cái bao tay kia, đã sớm không biết bị tôi nhét vào trong cái góc nào của phòng bị chuột tha đi.Tôi len lén ngẩng đầu lên, nhìn anh Tô Văn buông xuống mi mắt, không chút để ý quay mặt .Người trước mắt này,giống như anh Tô Văn kiếp trước, chiều cổ tôi rất cẩn thận.

Kiếp này, tôi cùng toàn bộ thế giới của anh không có quá nhiều giao tiếp. Có thể là bởi vì tôi đã học được cách tự chăm sóc bản thân đi, vì vậy anh cũng không cần tốn hao tinh lực tới chiều cổ tôi nữa.Chẳng lẽ tôi nhất định phải bị thấm chút, anh Tô Văn mới có thể cùng tôi chủ động thân cận? Tôi buồn cười nghĩ, cảm thụ ấm áp từ lòng bàn tay anh Tô Văn truyền tới .

Sau đó tôi quỷ thần xui khiến hỏi một câu, “Anh Tô Văn , anh đây là đang quan tâm em à?”

Anh Tô Văn chẳng nói đúng sai hồi đáp, “Tay em đông hư.Ai nấu cơm cho anh?”

“A” Anh. vẫn là quan tâm tôi đi? Cho dù phương thức biểu đạt tương đối kín đáo.

Tôi lừa mình dối người an ủi mình. Tự khích lệ bản thân, phương diện tự mình khích lệ , tôi chưa tính là cái chuyên gia, cũng coi như có chút thành tựu.

Cùng anh Tô Văn không nói một lời cả một đường trở về nhà. Cùng anh Tô Văn chung một chỗ thì cho dù không nói hay nói cũng sẽ không cảm thấy không khí lúng túng. Trên người anh luôn có loại khí chất làm cho người ta an tâm .Không biết loại khí chất này có phải là giả tạo bên ngoài hay không .Sau khi về đến nhà, tôi làm một mâm thức ăn đơn giản rau xào và canh bí đao.Nhờ phúc anh Tô Văn , hiện tại trù nghệ của tôi có thể nói là phải thay đổi cách nhìn.Ngay cả mẹ tôi ăn thức ăn tôi làm cũng khen không dứt miệng. Thuận tiện nói luôn, bà lúc còn trẻ là đầu bếp đó.

Cơm nước xong tôi trở về phòng ngủ. Phòng có mở lò sưởi,cho nên dù ngoài cửa sổ gió chặt đứt bao nhiêu nhánh cây, tuyết đọng trên đá xanh dày bao nhiêu tầng, trong phòng cũng ấm áp như mùa xuân .Tôi nằm ở trên giường, ở trong bóng tối nghe MP3, cảm giác cả người nóng rang. Đem chăn bông đá văng ra một bên, từ đầu giường lăn lộn đến cuối giường. Nhưng vẫn là một dạng không thoải mái. Loại cảm giác này tôi chưa từng có qua, ừm,thật ra thì cũng có, nhưng là. lúc nào đây? Tôi lơ mơ suy nghĩ, cảm giác toàn thân đều giống như răng nanh gặm cắn ,ngứa một chút, cũng không đau.

Bạn đang ?

“Tiểu Xương, em chưa ngủ sao?” Đang lúc tôi không ngừng xoắn xuýt, thanh âm anh Tô Văn kèm theo tiếng gõ cửa rất có tần suất, cùng gõ vào màng nhĩ tôi.Tôi trở mình,không thoải mái hừ một tiếng, “Còn ,còn chưa ngủ .Anh Tô Văn có chuyện gì?”

“Sữa tươi em còn chưa uống, cũng chưa đánh răng Em xem em có phải chưa đánh răng hay không?”

“Ngày mai, ngày mai nhất định đánh.”Tôi lười biếng nằm lỳ ở trên giường, ôm giường chết sống không chịu rời trong đầu chợt nghĩ híp mắt.Nóng quá, thật nóng quá. Chẳng lẽ tôi phát sốt?Thế nào nhiệt độ dọa người như vậy.

“Không được. Di mới vừa gọi điện tới bảo, nhất định phải xem em đánh răng mới được.” Nói xong, anh Tô Văn liền đẩy cửa tiến vào. Tôi thống khổ phát ra một trận rên rỉ, nửa nằm úp sấp rời giường.Anh Tô Văn ở trong bóng tối lục lọi hai bước, sau rất nhanh tìm ra đèn đầu giường tôi,”Nhanh đi đánh.”

Lời anh Tô Văn nói đến một nửa liền ngừng lại, tựa hồ là bị đáng về tôi lúc này dọa cho sợ đến không rõ, một chút cũng không nói được.

Tôi hí hóp mắt, vì đạt tới mục đích của mình, khẩu khí làm nũng cũng mang ra, vì tìm kiếm cảm giác an toàn càng thêm vươn tay ôm cái gối hình đậu hủ, “Anh~ngày mai có được hay không. . . . Em hiện tại không muốn đứng lên.”

“Em thế nào áo ngủ mặc lộn xộn thế này?Nút áo đều không cài nút.”Anh Tô Văn tựa hồ có chút thẹn quá thành giận nói, “Em cái bộ dáng này, đơn giản chính là đang. . . .”

“Anh. . . . Em khó chịu.Anh sờ sờ em xem có phải sốt không?” Tôi chủ động nắm tay anh Tô Văn ,thả vào trên trán của mình.Bình thường tôi thần chí thanh tỉnh , nào dám không nhìn anh Tô Văn chỉ trích ?Nhưng là bây giờ tôi, một là thân thể không thoải mái, hai là đại não đang mơ mơ màng màng, trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh ,cho nên mới làm ra một loạt hành động như vậy .

“Còn. . . . tốt, không phải sốt.”Anh Tô Văn nhíu mày một cái, nhìn chăm chăm tôi khuôn mặt thiển hồng mấy giây,sau đó giống như nghĩ tới điều gì, khóe miệng câu ra một mạt nụ cười không cách nào nắm lấy .

“Tiểu Xương. Em không phải là cũng đến cái tuổi đó chứ?”

“Cái tuổi đó?”Tôi nghi ngờ trừng mắt nhìn, sau đó giật mình hiểu ý anh Tô Văn .Anh Tô Văn là đang nói, tôi tới kỳ tư xuân? ! ! Tôi, tôi ngất! Trải qua nhắc nhở của anh Tô Văn, hơn nữa tôi đủ loại ‘ triệu chứng ’, hai cái liên hệ, khụ, thật đúng là rất có thể Tôi thật là mất thể diện chết đi, chuyện như vậy cư nhiên cũng bị anh Tô Văn phát hiện.

Mặt của tôi đã hoàn toàn nghẹn hồng, nói chuyện cũng bắt đầu lắp ba lắp bắp, ở một bên chết vệt mạnh miệng , “Ha ha, làm sao có thể. Anh Tô Văn anh ở đây nói cái gì đó? Em đánh răng, em đây phải đi đánh răng !”

Sau đó tôi ngồi dậy, giống như phía sau mình có mãnh thú đuổi theo ,hướng nhà vệ sinh chạy tới. Dùng nước lạnh tát hai gò má, ý đồ đem khô nóng áp xuống.

Nhưng. Không có tác dụng. Tôi ngoài miệng vừa nói: ‘ không sao không sao, ngủ một giấc là tốt ’ lại lừa gạt không được thân thể của mình.Quên đi Bây giờ không nhận được, mình tự xử là xong,trước đây tôi cũng dựa vào một đôi tay cần cù này thôi.Khụ khụ,tôi vịn nước,chạy về phòng mình.Đầu giường đèn đã bị dập tắt, đoán chừng anh Tô Văn nhìn tôi đi đánh răng sau cũng liền công trình viên mãn mà rút lui. Tôi lảo đảo sờ lên trên giường, thật dài thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị giống như nhân dân lao động học tập thì lại hoảng sợ phát hiện, bên cạnh mình, lại còn nằm một người!

“Anh Tô, Tô Văn ?Anh ở trên giường em làm gì?” Tôi hết hồn hết vía hỏi, có tật giật mình mà đem tay của mình dẩu ra phía sau.

“Tiểu Xương.”Thanh âm anh Tô Văn so với bình thường,càng thêm khàn khàn, giống như rượu hoa quế được nưởng, làm cho người ta nghe xong mơ màng muốn say.

“Ừ. ?” Tôi trong miệng cũng phát ra thanh âm vỡ vụn.

“Anh giúp em cho.”

“Giúp, giúp em cái gì?”

24. Chương 24: Không Cách Nào Nhận Được

Anh Tô Văn không trả lời, gian phòng tối tăm khoanh khắc tĩnh mịch Nhưng một lát sau, anh Tô Văn liền đưa tay về phía quần ngủ của tôi , tôi kinh hô một tiếng, bắt đầu vùng vẫy. Tôi lần đầu tiên phát hiện không cách nào kháng cự thân thể anh.Bình thường ở trường mặc áo sơ mi ,cánh tay nhìn qua cảm giác cực kỳ gầy yếu , so với trong tưởng tượng có khí lực hơn mấy chục lần, giáo hoạt tránh thoát tôi chống cự, cởi ra quần ngủ của tôi .

“Không, không muốn!” Tôi hốt hoảng lắc đầu, toàn thân cũng bắt đầu giãy dụa,”Em tự mình làm, em làm ! Không cần anh. A!” Đó không phải là thanh âm của tôi không phải thanh âm của tôi !Không phải

là nơi đó bị đựng một cái sao. Tôi cần gì phải vậy? Nam tử hán đại trượng phu, Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh, sắc tức thị không không tức thị sắc.

“Em thật sẽ làm?” Anh Tô Văn ở bên tai tôi nhỏ giọng nói, trong ngữ điệu tựa hồ mang theo một chút đắc ý. Anh hô hấp đánh vào bên tai tôi, mà có chết hay không chứ, chỗ tai tôi là nơi nhạy cảm nhất. . . . Bộ vị tôi ở nhiều phương diện bị trêu đùa, rất bị thâm hưng phấn lên.

“A, không, không cần, a” Tôi thật sự là tưởng tượng không ra, hiện tại đang nằm úp sấp nằm ở trên người của tôi, giúp tôi giải quyết lại là cái tên đối với chuyện gì cũng không quá quan tâm để ý, thỉnh thoảng ôn nhu thỉnh thoảng tàn nhẫn – anh Tô Văn. Anh trong lòng tôi rõ ràng Thiên Sứ không thể vậy bản, ngoại trừ Thiên Sứ khuyết thiếu đôi cánh.

Nhưng Thiên Sứ ngày xưa, so với ác ma còn muốn tà ác hơn! Hơn nữa kỹ thuật của anh ta, đáng chết. . . . rất tốt. Rất nhanh tôi liền bị làm cho choáng váng, hoàn toàn bỏ qua chống cự, quá chú tâm đầu nhập khi anh mang đến cực lạc. Cuộc sống là một hồi cường gian không thể phản kháng, học hưởng thụ đi. Những lời này từ trước đến nay là châm ngôn của tôi, điều này cũng giải thích tính tình tôi nhẫn nhục chịu đựng.

“Anh, anh, anh, anh buông tay.” Khi tôi sắp đạt tới đỉnh cao cực lạc thì nơi xuất ra lại bị tàn nhẫn bịt lại. Tôi cúi đầu, không cách nào không chế than nhẹ, thỉnh cầu anh Tô Văn.

“Thoải mái không?”

“Nếu như anh buông tay liền thư thái.” Tôi rất thành thực hồi đáp. Hoàn toàn là phản ứng tự nhiên của thân thể. Đối với vấn đề cùng yêu cầu của anh Tô Văn liền vô điều kiện giải đáp hoặc phục tùng.

“Ha ha. Lúc này em rất thức thời.” Anh Tô Văn hoàn toàn ẩn vào bóng đêm, tôi chỉ có thể loáng thoáng thấy ánh mắt hắc bạch phân minh của anh, so với ban ngày càng thêm sáng ngời. Anh từ từ bên giường rút ra miếng khăn giấy mỏng trong hộp, sau đó nằm ở bên tôi, nhẹ nhàng hừ một câu, giống như mẹ khi tôi còn bé ở bên tai tôi hát ru, ôn nhu đến tận xương, “Tốt lắm.”

Sau đó, sau đó tôi cứ như vậy mất thể diện nộp vũ khí đầu hàng. Thân thể của tôi đơn giản chính là tên phản đồ, hoàn toàn không nghe sự chỉ huy của tôi, dưới câu nói đơn giản như vậy của anh Tô Văn, liền. !

Thân thể của tôi hơi co quắp, ánh mắt ngăn ngừa mất đi tiêu cự, nặng nề hô hấp, giống như là động vật nhỏ sắp chết. Một khắc kia, trong lòng tôi tất cả lòng tin cũng bị đánh nát, hận không thể đem mình chôn đi. Trời ạ, sau này tôi còn thể nào đối mặt anh Tô Văn? Trời ạ trời ạ trời ạ.

“Tốt lắm, ngủ đi.” Anh Tô Văn vuốt vuốt tóc của tôi, tôi phản xạ có điều kiện co rúc thành một đoàn, tránh né tay của anh. Không phải là bởi vì sợ, chẳng qua là cảm thấy rất. Không được tự nhiên. Tại sao anh Tô Văn sau khi làm chuyện như vậy còn có thể tiếp tục mặt không đổi sắc, chuyện trò vui vẻ đây? Tại sao tại sao tại sao.

“Anh. Anh tại sao phải đối với em như vậy?” Tôi mang theo nức nở nói. Sau khi nói xong tự tôi cũng buồn bực. Thế nào cảm giác, tôi đây như là bị cưỡng XXOO sau đó lên án đây? Đường như anh Tô Văn cũng không có đối với tôi thể nào đi. Hơn nữa anh làm chuyện này trước, từng rất dứt khoát nói với tôi, “Anh giúp em.”

Chẳng lẽ anh thật sự ôm chân thành cộng thêm tình cảm chân thành tha thiết. Tôi trợ giúp tôi đây làm gì? Tôi không phải là con nít, anh Tô Văn! Chuyện như vậy không cần người giúp cũng có thể theo bản năng đi?

Tôi trong đầu thoáng qua các loại ý tưởng ngổn ngang, chỉ cảm thấy lại buồn cười lại thật đáng buồn. Anh Tô Văn từ trên giường đứng lên, anh hô hấp cũng có chút nặng nề, trong thanh âm cũng mang theo giọng mũi nặng nề. Tôi thậm chí có chút hoài nghi anh Tô Văn có phải là bị cảm hay không, có chút lo lắng cần cần đôi môi. Đang lúc này, chỉ nghe anh Tô Văn hồi đáp, “Em là em trai anh, anh có trách nhiệm phải giúp em.”

Anh cho ra đáp án cùng suy nghĩ tôi như nhau, nhưng nghe lời của anh xong, trong lòng tôi chợt trầm xuống. Anh Tô Văn đối với tôi làm hết thấy, cũng là vì trách nhiệm mới làm ra. Trước đây vì tôi, chăm sóc cuộc

sống tôi hàng ngày, đến bây giờ. Thậm chí làm ra loại chuyện đổ mắt tim đập này. Chẳng lẽ anh cũng sẽ không mất tự nhiên sao? Coi như anh không cảm thấy mất tự nhiên, tôi cũng sẽ cảm thấy không đúng ! Anh Tô Văn luôn tự cho là đúng mà đem trách nhiệm của anh, áp đặt ở trên người của tôi , hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của tôi

“Em ghét chuyện như vậy. Sau này không cần như vậy.” Tôi hít mũi một cái, cảm giác mình ứa khuất sắp khóc lên. Có thể là bởi vì mới vừa rồi đã làm loại chuyện đó, tôi cả đại não cũng chóng mặt, ý tưởng cũng thay đổi phá lệ cực đoan .Nếu như anh Tô Văn không rời đi, tôi sợ mình sẽ không nhịn được, nói ra lời càng thêm lời khó nghe .

“Em làm sao có thể ghét chuyện như vậy ?”Đứng ở cửa phòng anh Tô Văn hí hóp mắt,bởi vì đèn phòng khách chiếu xuống,cho nên tôi mơ hồ có thể thấy mặt anh Tô Văn.Tôi nghĩ tôi vĩnh viễn cũng không quên được nụ cười anh khi đó .Vô cùng tà ác, vô cùng mê hoặc,giống như Thiên Sứ sa đọa,không hề có một tia khí tức nhân gian .Tôi ngậy ngốc nhìn nụ cười anh Tô Văn tà tuấn tới cực điểm ,trong giây lát cảm thấy sống lưng lạnh cả người, cả người giống như là bị làm pháp chú không thể động đậy.Câu tiếp theo của anh Tô Văn , càng làm cho tôi ngốc lảng ở trên giường, sau một lúc lâu chưa hồi thần, “Chẳng lẽ Tiểu Xương em. . . bị lãnh đạm?”

Thứ nam nhân không cách nào nhịn được nhất , chính là những lời này! Coi như tôi thật tính lãnh đạm, cũng không thể như không có việc gì đồng ý,huống chi tôi là thiếu niên cả người khỏe mạnh 28 năm hoa tiền đồ vô lượng nhiệt huyết đây?Vì vậy tôi phục hồi tinh thần lại sau, căng thẳng liên phần bác, “Ai nói ! Em mới không phải. lãnh đạm! Anh ,anh cũng không nên xem thường em !”

“Nha. Vậy anh an tâm.” Anh Tô Văn giả bộ một bộ thoải mái, nhưng khóe miệng lại treo nụ cười hẹp hòi.Anh rõ ràng là biết! Biết tôi không phải mẹ nó cái gì lãnh đạm! Lại cố ý chọc giận tôi . Đây không phải tác phong anh Tô Văn? Đây rõ ràng là mách khóe của tên Hạ Phi kia thường đùa bỡn tôi ! Hơn nữa thật bất hạnh , phép khích tướng dùng ở trên người của tôi , bách phát bách trúng.

“Vậy sau này có cần, nói cho anh là được rồi.”Anh Tô Văn nói xong, liền đóng cửa.

“.” Tôi buồn bực bĩ môi, thanh âm cấm ở trong cổ họng, cuối cùng cũng không nói gì .Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Mặc dù tôi biết anh Tô Văn dường như là có bệnh tâm thần phân liệt, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua anh điên cuồng như vậy à !Cái gì gọi là ‘ có cần, nói cho anh biết là được rồi ‘?Loại chuyện như vậy cũng có thể nội bộ giải quyết sao?

?

Chẳng lẽ là tôi quá lạc hậu. Bây giờ nam sinh thật ra thì đều thích để cho bạn cùng lứa tuổi giúp làm. ? Được rồi, tôi thừa nhận, anh Tô Văn anh mới vừa. Quả thật so với tôi giải quyết một mình thoải mái hơn,thế nhưng cũng không đại biểu, sau này tôi cứ bị kích thích sẽ phải đi tìm anh tôi giải quyết đi?

Chuyện này bình thường sao? Chuyện này thật bình thường sao? Tôi thế nào cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng biểu hiện anh Tô Văn bình thản như vậy ,làm tôi cũng bắt đầu nghi ngờ, mình không phải là quá mức kinh ngạc đi.Tôi, tôi cũng không phải lãnh đạm, cái bộ vị đó bị vuốt ve. Tự nhiên là có cảm giác , mà anh tôi vì không để cho tôi từ thời kỳ trưởng thành đối với chuyện như vậy lưu lại ám ảnh, mới bảo giúp tôi giải quyết .

Nghĩ như vậy, tựa hồ cũng rất có Logic . Nhưng anh Tô Văn à phạm vi anh quản được cũng quá rộng rồi đi?Anh thuần khiết , vô tư , hoàn toàn không quan tâm mà vì em làm gì đó Nhưng em sẽ cảm thấy mặt đỏ tim đập, thậm chí ngay cả đứng khí nhìn mắt anh cũng không có!

Aiii.Đều là lỗi của tôi .Lúc nào tư xuân không chịu,lại chọn vào hôm nay.

Tôi đem đầu nóng hổi chôn ở gối đầu cùng cái mền , hận không thể làm ngạt thở mà chết. Như vậy sáng sớm ngày mai,cũng không cần đối mặt anh Tô Văn. Đáng tiếc trước trạng thái tôi có thể làm mình ngạt thở Tôi cũng rất mất thể diện , ngủ thiếp đi.

25. Chương 25: Em Nói. . . .

Sáng hôm sau.Mẹ và Tô thúc thúc còn chưa đi làm.Học trò bọn tôi mặc dù nghỉ, nhưng công việc của bọn họ trước sau như một phải tiếp tục tiến hành,chỉ có gần mùa xuân thì mới có thể nghỉ mấy ngày.Cả nhà,chỉ còn lại tôi cùng anh Tô Văn.Bình thường bản thân tôi cảm thấy không có gì, nhưng trải qua sự kiện tối qua xong. Tôi có chút không dám cùng anh Tô Văn một mình ở chung .

Ngày thường tôi mặt dày mày dạn quấy rầy anh Tô Văn, hiện tại tôi tránh anh như trốn mãnh thú.Cả buổi sáng,tôi đều núp ở trong phòng của mình làm bài tập, sau đó lại đói bụng đến không chịu nổi, mới điểm mũi chân đi ra khỏi gian phòng, như bay xông về phòng bếp. Qua loa từ tủ lạnh lấy ra sủi cảo đông lạnh, vào lò vi sóng vài phút cho bằng tan,đang đợi bằng tan,tôi ở trước ngực không ngừng vẽ hình thánh giá: anh Tô Văn ngàn vạn lần đừng ra ngoài, ngàn vạn lần đừng tới phòng bếp!

Khi lò vi sóng làm tan bằng xong,phát ra hai tiếng ‘ tích tích ‘,cửa phòng anh Tô Văn cũng ứng tiếng mà mở. Thời gian bấm đốt ngón tay cũng quá đúng đi !Tôi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, lần nữa mở ra thì trên mặt đã chất đầy nụ cười không tự nhiên, “Tô, anh Tô Văn, chào buổi sáng.”

“Không còn sớm. Cũng mười hai giờ rồi.”Anh Tô Văn trên người còn mặc áo ngủ màu lam nhạt ,trên cổ áo không có thắt hai cái nút ,lộ ra chút da trước ngực .Tóc của anh có chút loạn, có thể là bởi vì mới vừa rời giường ,mà có vẻ phá lệ rối bù , phần mái bất quy tắc đem con mắt trái của anh che kín.

Bình thường anh Tô Văn nào có ‘không đúng mực’ như vậy ?Tôi cơ hồ đều không nhớ anh mặc quần áo nào ngoài đồng phục.Hơn nữa đồng phục học sinh đều bị anh ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ , cả vạt chưa từng lệch qua Nhưng anh Tô Văn trước mắt ,so với bình thường càng có lực chấn động hơn.Tim tôi, không khỏi nảy lên một cái.Không đúng không đúng, cái lực chấn động gì chứ,anh Tô Văn coi như đáng dấp khá hơn nữa thì cũng cùng tôi không liên quan ,tôi cũng không phải nữ sinh mê trai,sẽ vì tên đẹp trai ven đường có một động tác lơ đãng mà mặt đỏ tim đập.

Nhưng mà anh Tô Văn, anh dù chỉ đứng ở nơi đó, cái gì cũng không làm, liền đủ hoàn mỹ, làm tôi thật sự không bỏ được ánh mắt từ trên người của anh dời đi.

“A, a, đã, đã trễ thế này.” Tôi cúi đầu nói lắp ba lắp bắp,cuối cùng đem tầm mắt trên người anh Tô Văn thu lại.

“Ngủ như thế nào?” Anh Tô Văn giọng điệu cùng bình thường có chút khác biệt. Anh tổ chức tâm lý tốt đẹp làm tôi bội phục tới cực điểm. Nhìn coi, trải qua sự kiện tối hôm qua ,tôi bên này xoắn xuýt cả một ngày. Nhưng anh Tô Văn lại một dạng như không có chuyện gì .Có lẽ tôi thật quá làm lớn chuyện.Bình tĩnh, tôi phải học được bình tĩnh!

Tôi hít một hơi thật sâu, nói chuyện rất cuộc cũng khôi phục bình thường, “Tốt vô cùng.”

“Ồ. . . .”Anh Tô Văn ý vị thâm trường kéo dài chữ ‘Ồ’ này, mắt phượng một bên nhìn có vẻ phá lệ dài hẹp hơi nheo lại, cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

Anh đang nghĩ gì tôi không rõ lắm, tôi không khỏi tự chủ lại tối hôm qua. Sau đó mặt liền xoát một cái đỏ lên, trong đầu càng thêm vang lên báo động cấp một ,các loại giác quan bị tôi phong tỏa lại một lần nữa cuốn tới. Không được, không thể nhớ lại nữa!

Tôi dùng sức lắc đầu một cái, một mặt suy yếu đem sủi cảo đông lạnh từ trong lò vi sóng bưng ra ngoài, trong lúc tay run run,cái bọc sủi cảo trong chén sứ nguy hiểm đựng đưa. Thật sự là thật mất thể diện! Tôi vội vàng dùng hai cái tay ổn định chén sứ,ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm dè dặt mình,không dám nâng lên mắt cùng anh Tô Văn nhìn thẳng .

“Chúng ta ăn cái này?” Anh Tô Văn tựa hồ không có phát hiện được tôi không bình thường. Coi như anh phát hiện. Anh cũng là đang giả bộ làm như không thấy. Tôi hít sâu,nhẹ nhàng gạt đầu một cái, “Trước ăn đi.Buổi tối mới làm cơm.”

“À.Tiểu Xương,em thế nào vẫn cúi đầu?”

“Em. Chảy máu mũi! Đang chảy máu mũi!” Tùy tiện đưa một lý do ra .

“Như vậy à.” Anh Tô Văn trong ngữ điệu mơ hồ cất giấu ý cười, “VẬY anh bưng vào phòng ăn.”

“Cầm! Cứ cầm!” Tôi như trút được gánh nặng đem sủi cỏ đông lạnh đẩy về phía anh Tô Văn, nghĩ thầm mình rốt cục có thể thoát vị thần xúi quẩy này. Haiz, mặc dù tôi không ngừng nói với mình: Đừng làm quá lên, chuyện tối ngày hôm qua chẳng qua là một hiểu lầm. Chẳng qua là con đường tình cảm anh em thành lập hơi bị bóp méo. Nhưng tôi lại không làm được chuyện hờ hững tiếp nhận sự thật này.

Có lẽ tôi cần nhiều thời gian hơn, để tiêu hóa chuyện này đi.

“Tiểu Xương, em vẫn để ý chuyện ngày hôm qua sao?” Đang lúc tôi buông lỏng cảnh giác, chuẩn bị trở về phòng tiếp tục học. . . . Anh Tô Văn trong tay bưng sủi cỏ đông lạnh, đang đi tới gian phòng của mình, chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, cùng tôi nhìn một cái. Cặp mắt anh lóe lên, giống như động sát tất cả tư tưởng tôi. Một khắc kia tôi đột nhiên cảnh giác, mình ở trong mắt anh Tô Văn, rất có thể là trong suốt, hoàn toàn không có bất kỳ nguy trang che chở. Coi như là nguy trang, cũng bị tàn nhẫn lột xuống, hoàn toàn tránh không khỏi Hỏa Nhãn Kim Tinh của anh Tô Văn.

“Em. . . . Dạ” lần nữa bị thăm bị thân thể phản bội. Thật ra thì tôi càng muốn làm bộ như không có việc gì trả lời: nào có. Nhưng há mồm. đại não tôi không suy nghĩ trước liền thay tôi trả lời.

“Tiểu Xương mới chút kích thích vậy không chịu nổi sao? Thật là so với trong tưởng tượng anh còn ngây thơ hơn.” Anh Tô Văn nghiêng người dựa bên cửa phòng, cả người khí chất mới vừa ôn nhu bỗng nhiên biến chuyển thành tà ác. Không, không phải tà ác, càng giống như là một loại hấp dẫn.

A a a, xuất hiện rồi! Nhân cách thứ hai của anh Tô Văn! Bây giờ ban ngày ban mặt, anh liền chạy ra khỏi chiếm lĩnh thân thể anh Tô Văn? Không thể tha thứ không thể tha thứ! Nhưng tôi trừu nhìn chăm chăm, còn lại cái gì cũng không làm được.

Đây cũng không phải là Quỷ Hồn Phụ Thể, tôi kêu mấy tiếng: ‘ thái thái Lão Quân cấp cấp như luật lệnh! ’ là có thể giải quyết. Kia, vậy tôi bây giờ nên làm gì? Tôi đầu đầy mồ hôi suy nghĩ, vì tìm kiếm cảm giác an toàn, thậm chí nhặt lên cái nĩa sắt trên bàn ăn che ở trước ngực, “Mi, mi không nên nói bậy. Trả anh Tô Văn ôn nhu đáng yêu so với Thiên Sứ còn hoàn mỹ hơn cho ta!”

“Ha ha ha ha!” Anh Tô Văn lần đầu tiên cười không chút kiêng kỵ như vậy. Bình thường thấy được nhiều nhất, chính là chiêu bài của anh ‘ Nụ cười Mona Lisa ’, tiêu chuẩn cười không lộ răng. Nhưng lần này, anh cứ nhiên cười đến vui vẻ như vậy, thậm chí ngay cả thân thể cũng đứng không vững, mềm nhũn dựa vào khung cửa.

Tôi trợn mắt há mồm, nhìn anh Tô Văn trước mắt. Do dự một hồi, nĩa sắt nắm chặt trong tay, liền bị tôi thả lại trên bàn ăn. Tôi không thể thật sự dùng nĩa sắt đâm anh Tô Văn, hiện tại cầm ở trong tay hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Ôn nhu đáng yêu, anh Tô Văn so với Thiên Sứ còn hoàn mỹ hơn?” Anh Tô Văn một bên cười, một bên tái diễn lời tôi vừa nói. Tôi mới vừa lúc nói còn không có cảm thấy như thế nào, hiện tại được anh Tô Văn lặp lại một lần sau, tôi mới hậu tri hậu giác phát giác được, tôi mới vừa rồi buồn nôn đến cỡ nào. Chắc chắn, cánh tay nổi da gà.

“Cái đó. . . . Dùng từ sai chút đỉnh.” Tôi có chút tức giận gãi gãi đầu, không phải là câu anh Tô Văn, mà là câu bản thân. Thế nào trước mặt anh Tô Văn, tôi cuối cùng luôn sẽ phạm một chút sai lầm cấp thấp đây? Tần số cao, trên căn bản đạt tới trình độ nói một câu đập một mình.

“Hình tượng của anh ở trong mắt Tiểu Xương ra là như vậy.” Anh Tô Văn từng bước từng bước đi về phía tôi. Sủi cỏ đông lạnh bị anh tùy ý bỏ qua một bên, tôi đột nhiên cảm giác được một loại áp bách chưa bao giờ có cuốn tới! Vì vậy lập tức tôi lại nhặt lên cái nĩa sắt, nơm nớp lo sợ lui hai bước, “Anh đừng tới đây, có lời gì nói là được. Tục ngữ có câu, c ự ly sản sinh mỹ. Anh Tô Văn, em sai rồi! Anh không thích sủi cỏ đông lạnh vậy em hiện tại liền làm cho anh ớt xanh khoai tây mà ăn!”

“Ha ha.” Anh Tô Văn giống như là nhìn món đồ chơi quét mắt tới nĩa sắt trong tay tôi, cước bộ không dừng lại chút nào, trực tiếp đến trước người tôi. Anh không nhìn tôi kháng cự, vừa đến gần vừa từ từ nói, “Anh vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, Tiểu Xương, kể từ khi em bỏ nhà ra đi, em liền thay đổi rất nhiều. Tính cách em không có đổi bao nhiêu, nhưng thái độ đối với anh, đối với cái nhà này, cũng thay đổi rất nhiều.”

Trong lòng tôi cả kinh, cũng quên mất giây giụa , cố gắng bày ra nụ cười mờ mờ, “Cái đó, em không phải đã nói rồi sao, phát sốt liền mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ? Cái lời nói dối này quá kém, kinh nghiệm một chút, phải nói cái gì càng có thể tin để gạt anh.” Anh Tô Văn một tay nắm lên cổ tay của tôi, ngữ điệu mang theo bất mãn, “Cũng lúc này, còn muốn gạt anh à? Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Tôi không biết anh muốn làm cái gì. Nhưng cái loại cảm giác nguy cơ làm tôi rợn cả tóc gáy nhưng không cách nào bị sao lãng. Vì vậy tôi vội vàng lắc đầu một cái, “Em nói, em nói!”

Anh Tô Văn hài lòng gật đầu một cái, “Nói đi.” Nhìn dáng vẻ của anh, tựa hồ là không có ý định buông tay tôi ra. Thiệt là, tôi lại không thể chạy án, nơi này chính là nhà của tôi a. Từ từ, tôi lúc nào thì thành tội nhân? Coi như tôi đã từng lừa gạt anh Tô Văn, cũng không cần hưng sư động chúng như vậy đi? Mỗi người đều có lý lịch cùng bí mật mình mà.

Nghĩ như vậy, tôi chưa quyết định lập trường lần nữa dao động. Len lén liếc anh Tô Văn, bị mắt anh càng dựa vào càng gần , cùng khoe miệng hơi hướng bên phải nhợt nhạt hù dọa.

Anh Tô Văn ,em nói, em nói còn không được sao. Có thể xin anh nương tay cho. Đừng cười với em như vậy nữa? Bạn đang

26. Chương 26: Biến Thái

Trời sinh tôi tài tất hữu dụng, theo tính cách tôi như thế, nếu là đổi đến thời kỳ chiến loạn ,sẽ là nhân tài Hán gian ! Tôi thở sâu một hơi, đem chuyện mình chuyển kiếp, từ đầu tới đuôi nói cho anh Tô Văn. Chờ tôi kể xong , sủi cảo cũng lạnh, nĩa sắt bị tôi nung tới nóng hổi .

Giao phó xong hết thảy , tôi có loại cảm giác tháo xuống trách nhiệm nặng nề, xụi lơ ở trên sàn nhà. Anh Tô Văn sắc mặt bất định, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì cái gì, sau một lúc lâu mới đỡ tôi đứng lên. Tôi có chút không được tự nhiên từ dưới đất bò dậy, sờ sờ cái bụng đang rên rỉ , đang muốn cầm nĩa đâm vào sủi cảo , lại bị anh Tô Văn cường chế nâng cầm lên, chống lại ánh mắt anh Tô Văn .

Tôi kinh ngạc trừng mắt nhìn, trong lòng thiên hồi bách chuyển, nghĩ: anh Tô Văn sẽ không coi tôi là quỷ hồn muốn đem tôi tại chỗ giải quyết đi. Vì vậy vội vàng lấy lòng bày ra nụ cười, “Anh Bất kể như thế nào, em đều là Tiểu Xương không thể giả được.”

Nhưng anh Tô Văn không có đáp lời, anh chẳng qua là hờ hững nhìn chăm chăm đôi mắt của tôi, giống như có thể từ nơi đó thấy linh hồn của tôi .Tôi nghĩ anh Tô Văn nhất định sẽ thôi miên tôi, hai mắt của anh giống như nước xoáy, đem lý trí của tôi cướp đi.

“Tiểu Xương. Em đối với anh quan tâm, đều là cam tâm tình nguyện , có đúng không?” Anh Tô Văn từng chữ từng câu hỏi, anh nói rất chậm, giống như sợ nói nhanh tôi sẽ nghe không hiểu .Tôi mím môi, có chút kỳ quái anh Tô Văn tại sao phải hỏi ra vấn đề như vậy, “Đương nhiên .Thật ra thì, em cũng chưa làm gì, khụ, chẳng hạn như nấu cơm ,đều là chuyện em nên làm.”

“Anh cho là, em vẫn còn diễn đây.” Anh Tô Văn hí mắt. Tôi chợt cảm thấy anh trước mắt ,càng giống như là một con hồ yêu biến thành người ,”Đột nhiên giả bộ hiểu chuyện đối tốt với anh, thái độ càng biến chuyển thêm 180 độ .Em muốn cho anh lệ thuộc vào em, sau đó sẽ hung hăng bỏ anh phải không?”

“Sao, làm sao có thể? !” Tôi giống như bị kinh sợ ,thân thể chợt run lên, có chút tổn thương nhìn anh Tô Văn ,”Em là loại người như vậy sao? Thì ra ở trong mắt anh, coi em là loại người như vậy”

“Anh chỉ là không xác định.” Anh Tô Văn rũ mắt ,”Anh không muốn lại bị lừa gạt.”

“Anh? Anh từng bị lừa? Ai lớn gan như vậy? ! Để em dạy dỗ cô ta !” Tôi hô hoán một trận, sau đó lại héo rũ xuống, “Bất quá đánh con gái quả thật có chút không ổn.”

“Cũng đã là chuyện quá khứ mười mấy năm trước. Cũng không cần em báo thù cho anh.”

“A? Nha.” Tôi ngẩn người, quan sát sắc mặt anh Tô Văn. Anh hiển nhiên không phải là rất nguyên ý đem đề tài này tiếp tục, vì vậy tôi ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Thật ra thì. Tiểu Xương em cũng đủ ngu ngốc. Cũng bởi vì ‘ tương lai ’ anh đối tốt với em, nên hiện giờ phải đối với anh?Nói không chừng cái tương lai em nói,chẳng qua là phát sốt, mà xuất hiện ảo tưởng.”Anh Tô Văn híp mắt,tâm tình của anh tựa hồ không tẻ, đối với tôi không trả lời cái vấn đề này cũng không sao cả.Nhưng tôi vẫn vẽ rắn thêm chân phần bác,”Đó là không thể nào. Hơn nữa. Trước kia vẫn là tư tưởng của em quá mức cực đoan , chúng ta rõ ràng là người một nhà, tại sao phải đối địch .”

“Vậy em sẽ vẫn tiếp tục như vậy ?”

“. Vẫn tiếp tục cái gì?” Tôi u mê gãi gãi đầu, mặt không hiểu nhìn về phía anh Tô Văn.

“Chính là. Em sẽ vẫn đối tốt với anh, nấu cơm cho anh, không lừa anh nữa luôn ở cùng một chỗ với anh?”

Ồ, lời này thế nào cứ như dùng lời thoái trước giáo đường nghiêm trang ,hai người đứng trước cha xứ thành kính nói ‘ tôi nguyện ý ’ vậy ?!

“Em, cái này. nghiêm túc như vậy làm gì ?”Tôi có chút không được tự nhiên quay mặt, rũ xuống nhìn về phía sàn nhà.

“Chẳng qua là xác nhận vật sở hữu mà thôi.”Anh Tô Văn nhún vai một cái, phong khinh vân đạm nói.

“Vật sở hữu?!”Tôi hoài nghi lỗ tôi mình lần nữa nghe nhầm,vì vậy vội vàng bắn phá khắp phía,tìm kiếm ‘vật sở hữu’ trong miệng anh Tô Văn .Đang nhìn hơn nửa ngày cũng không thấy cái gì kỳ lạ ,tôi rút cuộc hiểu rõ ,vật sở hữu trong miệng anh Tô Văn , chính là tôi.”Đùa gì thế, em cũng không phải là đồ vật !”

“Ừ. Em thật sự không phải là đồ vật.”Anh Tô Văn hiện tại lại còn có lòng cùng tôi chơi chữ.Tôi chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh hỗn loạn, không biết mục đích anh Tô Văn đến tột cùng là cái gì, chỉ có thể vạn phần cảnh giác trốn to đôi mắt, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của anh Tô Văn.

“Đừng dùng vẻ mặt tiểu bạch thỏ này nhìn anh.”Anh Tô Văn bỗng khoác tay lên vai tôi, giầy kế tiếp lại xuất hiện ở hàm dưới của tôi, cảm bị nâng lên, từng chút một đến gần anh Tô Văn , “Nếu không anh sẽ không nhận được. khi dễ em.”

Này, đây là hát bài gì đấy?! Bởi vì kích thích vượt quá trong phạm vi tiếp nhận của đại não,thần kinh của tôi bắt đầu hỗn loạn lên, trong loại thời điểm mấu chốt này, trong đầu không phải là liều chết giãy giụa, mà là. môi của anh Tô Văn thật gợi cảm.

Má ơi, là oan hồn thiếu nữ ngu ngốc nào ám trên người tôi? Tôi làm sao có thể có ý nghĩ như vậy? Nhất là vào thời điểm này. nụ hôn đầu của tôi đây một đời tồn trữ mười mấy năm sẽ phải khó giữ được !

Nghiêm khắc mà nói, đây không phải là nụ hôn đầu của tôi, thật ra thì tôi có hôn qua nữ sinh . Về nụ hôn đầu, tôi thật ra đã quên mất tiêu, khi đó tôi còn ngây thơ.Thật, so bây giờ còn ngây thơ hơn.Hôn đều là chuồn chuồn lướt nước,đôi môi hai người trên không trung đụng một cái mà thôi. Dù sao,hôn môi cảm giác vẫn rất tuyệt ,với điều kiện đối tượng của người không được ăn hành trước khi hôn.Tôi vẫn cho là, môi nữ sinh mềm hơn so với nam sinh rất nhiều, nhưng sự thật chứng minh. môi của anh Tô Văn so nữ sinh còn muốn mềm hơn !

A, người hỏi tôi tại sao có thời gian nghĩ mấy chuyện này?Không phải là đã sớm nói,thần kinh nào tôi đã sớm rồi mù sao.

“Ưm” Thanh âm không hài hòa từ trong miệng tôi tràn ra. Anh Tô Văn thừa dịp mà vào, đầu lưỡi anh một mực mô tả đường nét răng môi tôi, hiện tại lại ngày càng táo tợn duỗi vào. Cộng thêm trí nhớ kiếp trước,tôi rõ ràng so với anh lớn hơn bốn tuổi, nhưng vì cái gì kỹ thuật của anh lại tốt như vậy?Tôi bị đặt trên tường, hai đầu gối hơi cong , giống như cá mất nước một dạng khẩn cấp thở hổn hển,tay anh Tô Văn chống đỡ thân thể tôi.

Nếu như anh thả tay xuống ,không nghi ngờ chút nào, tôi một giây kế tiếp sẽ thoát lực té xuống đất. Đầu óc giống như hồ dán, khuấy thế nào cũng không ra,g giống như là tôi nắm tay áo anh Tô Văn .Tôi biết chuyện hai người chúng tôi hiện tại làm ,nhất định là sai lầm, nhưng lại không có khí lực đẩy anh Tô Văn ra.Cuối cùng anh Tô Văn cắn cắn môi tôi, kết thúc nụ hôn này. Bản thân tôi ở trên sàn nhà miệng to hút không khí. Cả phòng bếp cũng chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề cùng tiếng đồng hồ treo tường không lúc nào ngừng.

Tôi ngơ ngác sờ lên môi của mình, có chút sưng, ngứa một chút, nơi anh Tô Văn hôn qua giống như là đóng dấu khắc vào phía trên. Tôi ngơ ngác ngồi ở tại chỗ, trong lòng nghĩ :thì ra là cùng nam sinh hôn ,là tư vị này Khó trách trên thế giới này có nhiều đồng tính luyến ái như vậy .Khoái cảm từ cái hôn này ,so với tôi từ bất kỳ từ trên người nữ sinh có được, nhiều hơn gấp mấy lần.

“Tiểu Xương,sau này em là của anh.Nhớ điểm này. Nếu như em lại đi trêu chọc những người khác. Đừng trách anh không có nhắc nhở em.”Cho dù trải qua vận động mất khí với thời gian lâu như vậy ,anh Tô Văn lúc nói chuyện đều không dừng lại, còn bình thản trước sau như một .Đúng là !Đúng là !Đây là cái gì đây ! Anh Tô Văn hôn tôi = tôi biến thành người của anh = sau này tự do ngôn luận cộng thêm tự do nói yêu đương toàn bộ bị tước đoạt.

“Anh !Anh điên rồi!” Tôi tức giận từ trên sàn nhà bò dậy ,trong mắt bắt đầu đầy máu, “Em là Hồng Xương! Là em trai anh !Cho dù không phải là hôn thì dầu gì em cũng là em trai anh có được hay không!”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Anh biết.” Anh Tô Văn mặt không thay đổi gạt đầu một cái, “Điểm này không cần em nhắc nhở anh.”

Anh Tô Văn trước mắt lãnh tĩnh như vậy ,còn là người mới vừa rồi động tình mà đề tôi ở trên tường mà hôn lười à?Trong này nhất định là lầm chỗ nào !Có phải tôi thật bắt đầu rối loạn thần kinh cộng thêm già nua si ngốc hay không ? Nếu không làm sao có thể? Anh Tô Văn làm sao có thể.

“Là em trai cũng thế.Em nếu trêu chọc tới anh, cũng đừng nghĩ chạy trốn.” Anh Tô Văn hí mắt, anh mắt nhìn tôi giống như là đang nhìn con mồi đã sa lưới ,”Nếu như em ban đầu không đối tốt với anh, có lẽ anh sẽ không lưu luyến phần tình cảm này.Nguồn gốc cũng do em,dĩ nhiên phải do em kết thúc.”

Tình cảm tôi là tự làm tự chịu, gieo gió gặt bão sao? Tôi đột nhiên nhớ tới Hạ Phi từng nói với tôi ,‘ khi cậu chỉ cho họ bánh bao , họ sẽ thỏa mãn với hiện trạng. Nhưng khi cậu cho họ bánh ngọt, họ cũng không tình nguyện tiếp tục ăn bánh . Hồng Xương, cậu cho người khác quá nhiều, cho nên bọn họ liền không nhận được yêu cầu nhiều hơn.

Chẳng lẽ anh Tô Văn biến thành như vậy, cũng là sai lầm của tôi ?Quả thực, theo quá khứ,anh Tô Văn chưa từng ra vẻ, đối với tôi có bất kỳ tình cảm vượt qua trách nhiệm , nhưng bây giờ.

Có phải tôi hại anh Tô Văn hay không? Anh rõ ràng là không thích nam sinh , chẳng lẽ cũng là bởi vì tôi làm cho anh mấy lần cơm, cùng anh nói chuyện phiếm, anh liền thích tôi? Sao, làm sao có thể? !

“Anh Tô Văn ,anh nhất định là tối hôm qua ngủ không ngon, bây giờ còn mơ mơ màng màng.”Tôi xấu hổ cười, cố gắng vì anh Tô Văn tìm bậc thang xuống,”Em là nam sinh, anh cũng là nam sinh. Sau này đều phải thành gia lập nghiệp lấy vợ sinh con.Em làm sao có thể là vật sở hữu của anh? Anh nói vậy nếu để cho bác Tô cùng mẹ em nghe, kia thế nào cũng hù chết bọn họ .”

Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể mang bác Tô cùng mẹ tôi ra,ý đồ dùng danh hiệu bọn họ tới trấn áp anh Tô Văn. Nhưng anh Tô Văn chẳng qua là hơi nhũn mỳ, hết sức theo chủ nghĩa đại nam tử nói một câu, “Chuyện này anh sẽ xử lý.”

Xử lý? ! Anh thật đúng là tính cùng mẹ em nói?! Anh Tô Văn ,anh điên rồi sao ! Điên rồi cũng đừng lôi em nhảy lầu chung chứ.Tôi cả kinh dùng sức lắc đầu, “Anh xử lý như thế nào ?Chẳng lẽ thật sự muốn nói cùng bọn họ?”

“Bọn họ có thể tiếp nhận mới tốt.Không tiếp nhận. Chúng ta liền ra ngoài ở.”Anh Tô Văn hơi hợt nói, câu kể của anh làm tôi cả mặt cũng lên, “Anh nuôi em .”

Anh. Nuôi. Em ? !

“Em không cần người khác nuôi!” Tôi gian nan từ hàm răng thốt ra những lời này, “Rất cảm ơn anh Tô Văn giúp đỡ.Nhưng em không cần!”

“Ha hả. Em giận vẻ mặt cũng thật đáng yêu .”Hình tượng anh Tô Văn trong lòng tôi, sau một giây đó, hoàn toàn hủy diệt! Khẩu khí của anh đơn giản so với đại thúc quái dị còn làm cho người ta giận sôi hơn ! Một đại nam nhân, bị thường xuyên nói là đáng yêu, bạn kêu tôi làm sao chịu nổi? !

“ Em không phải là đồng tính luyến ái.” Cuối cùng hết chiêu, tôi mới nói ra miệng. Trước không nói là sợ thương tổn lòng tự ái anh Tô Văn. Tôi mặc dù không bài xích đồng tính luyến ái, nhưng luôn cảm thấy một quần thể người, rất bệnh hoạn. Vừa nghĩ tới đồng tính luyến ái liền liên tưởng đến kẻ cơ bắp ăn mặc phải trang điểm lộng lẫy. Đứng hỏi tôi tại sao, thế nhưng kẻ cơ bắp chính là tác phẩm tiêu biểu trong cảm nhận về đồng tính luyến ái của tôi. Khi đó, gọi đồng tính luyến ái, cơ hồ có chút ý nhục mạ .

Vì vậy tôi có chút thấp thỏm bất an dịch dịch thân thể, nhìn về phía anh Tô Văn, một lần lập lại ,”Em không phải là đồng tính luyến ái. Cho nên không cùng anh chung một chỗ. Sau này cũng xin anh Tô Văn đừng làm ra loại chuyệnbiến thái đó.”Nói xong lời này, tôi cả khuôn mặt cũng đỏ lên.

“Đồng tính luyến ái Anh sẽ cố gắng để cho em đổi cái nhìn .” Anh Tô Văn trả lời, làm tôi mở rộng tầm mắt. Cái này, câu trả lời của anh hoàn toàn cùng lời tôi rêu ông nọ cảm cảm bà kia sao! Anh Tô Văn ôm chầm bả vai của tôi, cũng không trông tôi về mặt lúc này là cỡ nào kinh ngạc,”Tốt lắm, hôm nay chúng tôi đã nói lâu rồi. Nên làm cơm tối .”

“Muộn, cơm tối?” Lúc này ai còn nhớ tới cơm tối này! Anh Tô Văn anh còn là người địa cầu sao? Tôi kinh ngạc há miệng, cuối cùng vẫn là cúi đầu, dời bước đi về phía phòng bếp. . .

27. Chương 27: Sắp Đặt

Vì vậy tôi không giải thích được, cùng anh Tô Văn ‘quan hệ’ cộng thêm ‘ ở chung ’ . Thật ra thì chúng tôi những năm gần đây luôn luôn ở chung, chỉ bất quá bảy giờ ‘chính thức ’ lui tới . Gì, bạn hỏi cảm nhận của tôi?Được rồi. Tôi mỗi ngày đều không ngại phiền toái, thái độ cực kỳ thành khẩn đối với anh Tô Văn nói, “Hai chúng ta thật không được.”

Nhưng mỗi lần ,anh Tô Văn đều sẽ dùng môi chặn miệng tôi lại, hôn tôi tới nỗi không có chút lực phản kháng nào, cực khổ ném xuống một câu, “Quá ồn.”

A này !Đây cũng quá ác đi! Là tên khốn kiếp nào đặt ra ? (mỗi lần qua một bên vẽ vòng tròn:ừ? Người tôi là có thể nghĩ tới đây,người liền ráng chịu chút đi. Mỗi tiểu bạch thỏ: Hồn dẫn!)

Cùng anh Tô Văn quan hệ, hình như cũng không kinh khủng như tôi nghĩ. Phương thức bọn tôi chung sống cùng trước kia không có gì khác nhau,trừ bỏ thỉnh thoảng anh Tô Văn dùng miệng chặn tôi(có một từ gọi là hôn môi- -!), thỉnh thoảng sẽ ôn nhu quá mức, thỉnh thoảng lại bá đạo làm cho người ta phát điên ,thú thật, không có gì nữa.

Có thể là tất cả mọi chuyện đều bị tôi phức tạp hóa. Nhìn anh Tô Văn như vậy, nói không chừng ngày nào đó anh liền thông suốt,hoàn toàn tỉnh ngộ phát hiện trò đồng tính luyến ái cũng cũng không vui giống như trong tưởng tượng , ngược lại đối với bé gái cùng lứa hứng thú hơn.

Đúng thôi, nam sinh ôm cọc gỗ cứng ngắc, một chút co dãn cũng không có. Kia sao so được với nữ sinh.Được rồi, tôi thừa nhận. Nam sinh hôn tư vị không chê được chỗ nào.Nhưng chẳng qua là khá tốt mà thôi! (mỗi lần: kỳ thực, thừa nhận đi,người đã dao động.)

“Anh Tô Văn ,cơm tối anh muốn ăn cái gì?” Trong tay tôi nắm trứng gà, đứng ở trước bếp, xoay người hỏi thăm anh Tô Văn ở trên ghế sa lon .Trong tay anh cầm một quyển tiểu thuyết nguyên bản Anh, cũng không ngẩng đầu lên hồi đáp, “Làm mì đi.”

“Ừ.” Tôi gạt đầu một cái, chợt có chút hắc tuyến phát giác. Tôi cùng anh Tô Văn phương thức chung sống ,thật rất giống cảm giác vợ chồng già .Cuộc sống như thế cũng không tệ. Ít nhất tôi biết anh Tô Văn mỗi ngày đều rất vui vẻ , cũng sẽ không ở trước mặt tôi cố ý giả vờ làm một người anh trai ôn nhu nhà bên .Đây là bản tính anh.Thật ra thì gần đây tôi mới biết, anh Tô Văn anh căn bản không có nhân cách thứ hai, bình thường ngoan ngoãn tất cả đều là giả vờ qua mặt người khác !Tính cách chân thật ẩn núp của anh thật ra là phức tạp! Phức tạp cộng thêm bá đạo. Gạt người ngay cả mắt đều không nháy một cái.

Bạn nói xem tôi nhiều năm như vậy, sao không nhìn ra bản chất của anh ta ?Nói không chừng tôi biết, cũng sẽ không tới trêu chọc tôn đại thần này. Bất quá. Coi như tôi đã sớm biết tính tình thật của anh Tô Văn rất ác liệt, có thật nhiều khuyết điểm người khác không biết trong lòng tôi, anh Tô Văn

vẫn là như trước kia, không người nào không thích anh, chiều cố anh. Có lẽ chỉ có thiếu sót mới có thể khiến cho một người hoàn mỹ đi. Nếu như anh đối với tôi có ham muốn chiếm hữu, có thể ít chút Vậy tôi sẽ càng thêm cảm kích! Vì vậy cả nghỉ đông cũng bị buồn bực ở nhà, không được phê chuẩn cùng Hạ Phi và Thi Thi đi ra ngoài chơi, chỉ có thể cả ngày nằm ở trên ghế sa lon nhàm chán đối kênh tivi, làm cơm sáng chiều tối cho anh Tô Văn.

Tôi từ chối bọn Hạ Phi lần thứ 10 sau, bọn họ rất cuộc cảm thấy có cái gì đó không đúng, bắt đầu hỏi tôi trong nhà đã xảy ra chuyện gì. Tôi cũng không biết chuyện này phải nói từ đâu, cho nên mỗi lần bọn họ hỏi thì tôi cũng chỉ có thể úp mở, ấp úng ứng phó. Ai ngờ đến. Bọn họ cuối cùng vẫn không yên lòng, quyết định tới nhà của tôi dò hỏi một phen. Tôi đem chuyện này báo lên cho anh Tô Văn, có chút thấp thỏm chờ anh Tô Văn trả lời.

Thật ra thì tôi hiện tại đầu óc cũng rối loạn. Thi Thi sẽ không giống quá khứ, đối với anh Tô Văn vừa thấy đã yêu. Bởi vì hiện tại cô đã quen bạn trai. Mà người cùng cô lui tới, tuyệt đối làm tôi ngã rớt kiếng! Lại có thể là thằng hư hỏng cùng lớp, Tề Tử Hi. Hai người bọn họ đang trong giai đoạn tuần trăng mật, cho nên lúc này để Thi Thi tới nhà chúng tôi, thuận tiện đem cô giới thiệu cho anh Tô Văn. Hẳn là sẽ không sinh ra phản ứng hóa học không cần thiết.

“Cho nên. Bọn họ có thể tới sao?” Tôi lấy lòng đem cháo củ sen trong tay đưa cho anh Tô Văn, cũng nặn ra một nụ cười sáng lạn.

“Bạn em. Có phải là người hay quần lầy em.” Anh Tô Văn suy tính sau một lúc lâu, hỏi tôi một vấn đề như thế.

Tôi có chút không vui nhịu mày, “Cái gì gọi là quần lầy em. Bọn em từ nhỏ cùng lớn lên, ai quần ai cũng chưa biết à. Anh nói Hạ Phi như vậy là sao.”

“Biết, OK, em để cho bọn họ tới. Anh vừa vặn giải quyết tên côn trùng cứ thềm thường em suốt.”

“Anh Tô Văn! Anh đây là thái độ gì! Bọn họ là bạn tốt nhất của em mà!” Tôi lần này là thật có chút tức giận, thái độ cứng rắn hiếm thấy đoạt lấy cái muỗng trong tay anh Tô Văn, “Anh nếu là đối với bọn họ không khách khí, chính là đối với em không khách khí! Anh nếu khi dễ bọn họ, chính là đang khi dễ em!”

“Anh bộ ít khi dễ em hả?” Anh Tô Văn không chút để ý hỏi đáp. Bất quá anh phương diện dụ dỗ người hiền nhiên là có thiên phú, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, lúc nào thì dừng chỗ cực hạn người có thể chịu được, anh rất nhanh liền thì ngược lại trấn an tôi, “Biết, Tiểu Xương. Cho anh chút trà sữa.”

“. A.” Bạn Xương nào đó cuống cuồng nhận lệnh.

Không biết anh Tô Văn đến tột cùng có tính toán gì, trong lòng tôi thấp thỏm không dứt. Nhưng Thi Thi cùng Hạ Phi thỉnh thoảng lại gọi điện thoại tới, làm cho tôi cũng có chút thần kinh suy nhược, cuối cùng vẫn đáp ứng để cho bọn họ tới. Vì vậy hẹn một ngày, Hạ Phi và Thi Thi xách theo bọc lớn, bình bình lon lon tìm tới cửa, nhìn thấy giống như là muốn đánh nhau lâu dài. Tôi ngăn ở cửa, bộ mặt hắc tuyến nhìn hai người này, “Hạ Phi cậu muốn tới qua đêm còn chưa tính. Tại sao Thi Thi cũng quậy theo? Cậu là nữ sinh nha! Di chẳng lẽ cũng không lo lắng sao?”

“Không lo lắng.” Thi Thi tự nhiên mà đem tôi từ cửa đẩy ra, đổi lại dép, “Mẹ tớ vừa nghe là tới nhà cậu qua đêm, ngay cả nghỉ cũng không liền đáp ứng.”

“. Di thật đúng là tin tưởng tớ à.” Đầu tôi đau lấy tay che mắt, đem bọn Hạ Phi dẫn vào trong nhà. Cơ hồ có một tháng không thấy bọn Hạ Phi, mặc dù trên mặt tôi giả bộ không hài lòng, nhưng trên thực tế, tôi rất vui vẻ. Trước kia quá lâu không thấy bọn họ sẽ cả người không thoải mái, hiện tại tình huống này ngược lại. Có thể là bởi vì có anh Tô Văn ở bên cạnh tôi, cũng không có thời gian nghĩ tới bọn họ, cả ngày vội vàng vì anh Tô Văn nấu cơm, mài rách miệng lưỡi ý đồ đem anh Tô Văn trên con đường đồng tính luyện ái rồi xa cộng thêm vấn đề bảo vệ trinh tiết của mình.

“Hai người ngày nghỉ thế nào?” Tôi cho bọn họ mỗi người một tách trà sữa, ánh mắt mắt tự nhiên nhìn về phía gian phòng anh Tô Văn. Chỉ mong anh Tô Văn có lòng từ bi ngoan ngoãn đợi ở trong phòng của mình. Dù đi ra cùng bọn Thi Thi gặp mặt, cũng ngàn vạn lần đừng lộ ra bản tính nha nha nha! Nhất là đừng ăn mặc quần áo xốc xếch, thần chí không rõ nhào ra chào hỏi.

“Hoàn hảo. Chúng tớ muốn hẹn cậu ra ngoài chơi, nhưng luôn bị cậu từ chối .Cuối cùng nơi nào cũng không đi được.”Thì Thi rất thẳng tính tố cáo tôi.Hạ Phi quét một vòng phòng khách, “Không tệ lắm, cái phòng này so với lúc trước rộng rãi không ít. Khó trách cậu thích ở nhà ngây ngốc làm trạch nam .”

“Aiii Một lời khó nói hết a.” Tôi nhấp một miếng trà sữa ấm áp, đi bộ tới ban công, làm ra một vẻ mặt buồn bã .Phối hợp bông tuyết lá tả ngoài cửa sổ cùng tôi áo sơ mi đơn bạc bằng phẳng ,thật đúng là có chút giống cảnh anh hùng mặt lộ.

“Thế nào?” Hạ Phi và Thì Thi cũng rất quan tâm hỏi. Tôi cảm khái đủ rồi, vội vàng lắc đầu một cái, “Không có gì, thật ra thì gần đây có chút lười, trước còn bị cảm. Không muốn ra cửa.”

“Như vậy à.”Hai người bọn họ tựa hồ còn thật hài lòng tôi trả lời. Hạ Phi giả vờ gõ tách trà, ánh mắt híp một cái, có chút xấu xa nói, “Bản thân tôi là cảm thấy, hình như mấy ngày không thấy, cậu liền thay đổi .Bắt đầu theo con đường vợ hiền .” Bạn đang ?

“Cái gì chứ.” Trong lòng tôi cả kinh, nghĩ thầm Hạ Phi này trực giác thật đúng là nhạy bén,cư nhiên liếc thấy nội tình tôi bị áp bách thành nữ đầu bếp.Vì vậy tôi cuống quýt giải thích, “Tớ là đại nam nhân, làm sao có thể theo con đường vợ hiền !”

“He he, thật ra thì tớ cũng có loại cảm giác này .” Thì Thi ở một bên nói giúp vào, ánh mắt cong cong híp lại.Tôi vốn là còn lo lắng cô tỏ tình với tôi bị tôi cự tuyệt sau, sẽ cùng tôi sinh ra khoảng cách, nhưng hiển nhiên là tôi quá lo lắng. Hiện tại Thì Thi như cá gặp nước, không gì kiêng kỵ cùng tôi đùa giỡn.Hiện tại cô chậm rãi nói,”Thật ra thì tớ luôn cảm thấy Hồng Xương cậu rất có bộ dáng của thụ.”

“Cậu . . .cậu hủ rồi sao !” Tôi trợn mắt há mồm nhìn Thì Thi, thân thể lui về phía sau mấy bước, giống như là sợ bị lây ôn dịch , tay run run chỉ chỉ hướng cô, “Làm sao như thế?Thế nào mới mấy ngày nghỉ không thấy cậu lại bị độc sâu như vậy?”

“Là chị họ tớ, chị ấy cùng tớ trao đổi kinh nghiệm, sau đó tớ cảm thấy con đường BL này mới là vương đạo a! Cái gì BG, GL, GB cũng đánh không lại nó!” Thì Thi một tay nắm quyền, một bộ vạn phần cảm phần , như sắp vị quốc vong thân .Tôi tuyệt vọng lắc đầu một cái, trong lòng nói : lại một cô gái thể kỷ mới đã bị hủy ! Thật sự là đáng thương, làm lòng người đau không dứt mà!

Bởi vì liên quan tới anh Tô Văn, tôi đây cái nghĩ hèn liền cùng đồng tính luyện ái, BL này,làm không ít nghiên cứu. Cho nên cũng liền biết thì ra cõi đời này vẫn tồn tại một loại sinh vật được đặt tên là ‘ hủ nữ ’.Đối với bạn thế nào cũng không nghĩ đến,‘ hủ nữ ’ trong truyền thuyết cư nhiên đang ở bên cạnh tôi! Tôi cầu cứu đưa mắt đưa về phía Hạ Phi.Hắn ngược lại rất bình tĩnh tiếp tục uống trà sữa, hoàn toàn không để ý chuyện Thì Thi biến chuyển .A, đây thật đúng là việc không liên quan đến mình thì bỏ mặc.

Đáng tiếc Hạ Phi cao hứng quá sớm. Hắn lập tức cũng bị Thì Thi dụ dỗ, chỉ nghe Thì Thi không coi ai ra gì nói, “Thật ra thì ,tớ hiện tại mới phát hiện. Thì ra Hạ Phi có tiềm chất của biệt nữ công !Cậu cùng Hồng Xương là thoát tuyến thụ chung một chỗ, thật sự là tuyệt phối!”

*Biệt nữ công: là loại nghĩ 1 đằng nói 1 nẻo, thích tỏ ra mạnh mẽ hoặc kiêu ngạo để che giấu suy nghĩ, cảm xúc thật sự trong nội tâm.

Thoát tuyến thụ: là chỉ loại có đầu óc hơi quái quái, khác người, có những lời nói và hành động có phần kỳ quặc, khác với lẽ thường.

28. Chương 28: Bịa Đặt

“Phốc!” Hạ Phi một bên ho khò khè, trực tiếp đem trà sữa trong miệng phun ra ngoài. Tôi đem mặt xoay qua một bên, che miệng nhỏ giọng cười. Vốn tưởng rằng Hạ Phi sẽ lửa giận ba trượng phản bác Thì Thi một trận, cũng không nghĩ đến hắn sẽ phun trà sữa xong,liền giả bộ như không có chuyện gì xảy ra , khoe miệng thậm chí còn treo một mặt nụ cười miễn cưỡng coi như là ngượng ngùng .

Đây là thế nào? Đầu óc rút gân sao? ! Tôi ở trong lòng nói thầm , rút ra khăn giấy trên bàn ăn ,vì Hạ Phi chùi chùi.Hạ Phi ngoan ngoãn để cho tôi lau, mà Thì Thi trong mắt đang tản phát ra ánh sáng khủng bố

“A. Tiểu Xương, bạn em tới sao cũng không nói cho anh biết một tiếng.” Thanh âm này là . . . Anh Tô Văn !

Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, khoe miệng hơi co quắp. Anh Tô Văn nửa hí ánh mắt, đối với bọn tôi rất là ‘thân mật’ cười cười, “Tiểu Xương em cũng thiệt là, không gọi anh một tiếng. Tiếp đãi không chu đáo,thật sự có lỗi.”

Anh Tô Văn mặc trên người không phải là áo ngủ, mà là áo sơ mi cùng kiểu dáng trên người tôi ,chẳng qua bên ngoài áo sơ mi hần còn có một cái áo len màu trắng, thoát nhìn rất. Mặt người dạ thú!

Bất quá chỉ cần hần không ăn mặc quá lộ liễu,tôi liền cảm ơn trời đất.

Tôi vội vàng cúi đầu, chủ động nhận sai , “Thật xin lỗi, anh Tô Văn,em cho là anh còn đang ngủ.”

Anh Tô Văn không nói gì, chính là như ám hiệu mắt liếc đồng hồ treo trong phòng khách ,cây kim giờ đang chỉ số 1.Anh cho tôi một nụ cười ‘ rục rờ ’ ‘ Tiểu Xương, em lại nói dối ’, sau đó liền sải bước về phía bọn Hạ Phi, “Tôi thường nghe Tiểu Xương nhắc tới mấy em.Mấy em vất vả rồi, phải chăm sóc Tiểu Xương.”

“Không khổ cực không khổ cực!” Thi Thi nháy cặp mắt lượm lượm, giống như là phát hiện tân đại lục nhìn chăm chăm anh Tô Văn.Trong lòng tôi trầm xuống, nghĩ thầm hổng rồi,Thi Thi sẽ không giống quá khứ ,đối với anh Tô Văn vừa thấy đã yêu chứ.

“Thi Thi! Cậu ,cậu có bạn trai rồi đó !”Tôi do dự nói, chỉ sợ Thi Thi thật dẫm lên vết xe đổ.Thi Thi mặt không giải thích thu hồi tầm mắt, “Đúng vậy. Tổ có bạn trai, thế nào?”

“Không có. Không có gì! Tổ chính là sợ cậu quên.” Tôi lúng túng gãi gãi đầu. Tách trà sữa thật ra thì sớm bị uống sạch, cậu vẫn tiếp tục duy trì tư thế uống sữa .Mất thể diện chết! Tôi đây phản đối , hình như Thi Thi đã bắt đầu nghiệp lớn bắt cá hai tay .Thi Thi tựa hồ cũng nhận ra được tôi có cái gì không đúng,ánh mắt nhìn chăm chú anh Tô Văn cũng không nóng bỏng như mới vừa rồi,ngược lại mặt lo lắng ngồi vào bên cạnh tôi, “Tiểu Xương,có phải hay không thân thể còn không thoải mái? Mặt thế nào lập tức liền trắng vậy.”

“Tổ không sao.” Suy yếu gật gật đầu, tôi thấp thỏm bất an đem vật cầm trong tay thả lại trên bàn ăn, “Anh Tô Văn Em một mình chiêu đãi họ là được.Anh trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Hôm nay khí trời rất tốt .”Anh Tô Văn râu ông nọ cắm cằm bà kia đáp lại tôi.Hần đứng lên, ưu nhã bước đến cửa sổ, vuốt ve bồn hoa ven cửa sổ ,sờ lên cây xương rồng , “Anh muốn tưới nước cho Tiểu Hồng.Các em cứ tự nhiên. Ha ha.”

“= =! Chớ để ý, anh Tô Văn thật ra thì rất dễ thân .” Tôi khoe miệng co quắp, trong miệng lại nói lời ngay cả tôi cũng không tin ,”Chúng mình mới vừa nói tới đâu rồi à,hai người nghỉ hè có làm gì không?”

Ba người vốn là không khí còn hòa hợp, nhưng bây giờ anh Tô Văn vừa xuất hiện. Không khí cũng trở nên quỷ dị. Tôi tốc thủ vô sách mím môi, Hạ Phi sắc mặt khó coi rũ mắt, Thi Thi không yên lòng dùng remote đổi kênh, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn bóng lưng anh Tô Văn.

Thừa dịp anh Tô Văn ra phía sau viện tưới cây thì ba người chúng tôi liền như sét đứng lên. Thi Thi đứng mũi chịu sào, vẻ mặt cũng là kích động nhất , “Hồng Xương, không nghĩ tới anh cậu thật sự chính là Phó hội trưởng hội học sinh trường ta !Lúc trước Hạ Phi nói với tổ, tổ cũng không tin, lần này cuối cùng cũng tận mắt chứng kiến !”

“À.” Tôi gật đầu có lệ,đối với Hạ Phi quảng ánh mắt,muốn giúp tôi thoát khỏi đề tài lúng túng này.Nhưng mà, bình thường cùng tôi ăn ý rất cao,nhưng là hôm nay cũng không biết làm sao, bỗng dưng đề cập tới, “Cậu và anh Tô Văn của cậu, quan hệ thật không tệ .Hoàn toàn không nhìn ra cậu, cùng hần giữ một khoảng cách .”

“Anh ấy là anh tổ ,giữ khoảng cách căn bản là không được.”

“Giữ một khoảng cách, Tiểu Xương tại sao muốn cùng anh giữ khoảng cách ?”Anh Tô Văn ? ! Anh không phải ở vườn sau sao?Tại sao trở về nhanh như vậy? ! Chiều thức hồi mã thương của anh Tô Văn đánh thật đẹp !Đánh cho ba người chúng tôi ứng phó không kịp luôn.

“Tiểu Xương Tôi đây.” Anh Tô Văn đối với tôi vẫy vẫy tay, cười cười ôn hòa. Tôi trong đầu lần nữa vang lên báo động cấp một .Nguy hiểm, cái nụ cười này, cái độ cung này ! Nhưng chân của tôi vẫn không tự chủ được di chuyển về phía trước ,giống như không thể chờ đợi trở về tổ quốc bước về phía anh Tô Văn.

“Anh vừa mới nhớ tới, tối hôm qua quên hôn ngủ ngon cho em. Hiện tại bù lại.”

“Cái gì? Bù cái gì, a ,ừm!”

Anh Tô Văn anh điên rồi! Cư nhiên ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người, ngay trước mắt hai thanh mai trúc mã, không chút kiêng kỵ gặm cắn môi tôi như vậy .A. Tên điên này. Buổi tối hôn là đủ rồi, hiện tại ảnh hưởng nhiều không tốt. Không, buổi tối cũng không nên hôn! Không không không, vấn đề trọng yếu nhất là, hiện tại tôi nên làm cái gì bây giờ! OMG, tôi sống lâu như vậy, vẫn lần đầu tiên cảm giác không đất dung thân như vậy !

Anh Tô Văn buông tay nắm cầm tôi,hướng về phía Hạ Phi khẽ mỉm cười, “Tiểu Xương nó chính là khẩu thị tâm phi, không chút ngoan được thì không được .Giống như những người khác cứ lê thê, chẳng qua vô ích lãng phí thời gian mà thôi.”

Hạ Phi tức giận đứng lên, tách trà sữa nhanh như chớp lặn xuống trên sàn nhà, nhưng người đang ngồi, không có một chút thừa lực bận tâm điều đó.Hắn hướng phía trước nhảy hai bước, nhanh chóng giống như động tác trên sân bóng rổ luyện tập hơn trăm lần , hồ một cái chớp mắt liền đứng ở trước mặt anh Tô Văn.Tôi bị thân thủ hắn dọa sợ hết hồn, trợn to hai mắt ngây ngốc nhìn hắn, “Hạ, Hạ Phi ?”

“Người tên khốn kiếp này!” Hạ Phi vung tay, khuôn mặt tuần tú này lại tràn ngập kinh ngạc cùng tức giận, dữ tợn làm tôi phát run. Hạ Phi hần điên rồi. Tôi không cách nào không không chế mà nghĩ.Người trước mắt trong mắt hiện đầy tia máu, một chút của bộ dáng ngày thường lưỡi nhác tìm không thấy.

“Bình tĩnh chút, Hạ Phi.” Tôi lớn tiếng khuyên, nhưng quả đấm của Hạ Phi vẫn không có chút nào dừng lại về phía anh Tô Văn.Anh Tô Văn cười lạnh ,hơi quay đầu đi. Không biết là tôi ảo giác hay gì,tôi cuối cùng vẫn cảm thấy anh Tô Văn là cố ý không có né tránh quả đấm của Hạ Phi.

Vì vậy quả đấm thật rơi vào bụng anh Tô Văn, anh Tô Văn lui về sau hai bước, thân thể giống như là chiếc lá cuối cùng chập chờn, hơn nửa gương mặt cũng chôn xuống.Tôi tức giận đứng lên, đem Hạ Phi đẩy ra,lấy tay giữ lấy bả vai anh Tô Văn,vội vàng hỏi, “Anh Tô Văn !Anh không sao chứ ?”

Anh Tô Văn rất là miễn cưỡng cười cười, hắn không có nhìn tôi, mà là ngẩng đầu lên nhìn về phía Hạ Phi ,”Cảm ơn cậu nhiều năm ‘ chiếu cố ’ Tiểu Xương nhà chúng tôi như vậy .Cậu đánh tôi một quyền này, coi như trả sạch nợ Tiểu Xương thiếu cậu đi “

“Người nói gì ?”Hạ Phi đánh ra một quyền kia sau,lui về sau mấy bước, dùng một bộ không thể tin nhìn tôi. Mà tôi cảnh giác giang hai tay,hộ ở trước người anh Tô Văn,chỉ sợ Hạ Phi tâm tình mất thăng bằng lại cho anh Tô Văn thêm một cú.

“Tiểu Xương, là tớ không đúng,thật ra thì tớ cũng không biết tại sao tớ lại hành động như vậy,vừa rồi đại não cũng trống không. Tô Văn học trưởng, thật sự xin lỗi!” Hạ Phi tựa hồ là khôi phục bình thường, thần sắc hần phức tạp nhìn nhìn tôi, cùng với anh Tô Văn ở trên sàn nhà .

“Đừng giả ngu.Còn có, Tiểu Xương chỉ một mình tôi được gọi.”Anh Tô Văn hí hóp mắt,từ từ dựa vào tường bò dậy, “Tiểu Xương ,bạn em đi anh không tiễn.Còn có, buổi tối anh muốn ăn lẩu.” Nguồn :

“. Anh Tô Văn,anh thật không sao?”

“Không sao. So với cái này, em vẫn là nên quan tâm cái tên bên cạnh một chút đi.” Anh Tô Văn rất rộng lượng khoát tay .Tôi không khỏi ở trong lòng thở dài nói: bị người khác đánh còn có thể giữ vững phong độ như vậy .Thật không hổ là anh Tô Văn.Lại nói, nếu quan hệ anh Tô Văn và Hạ Phi bế tắc,vậy tôi sẽ rất khổ não . Bên kia cũng không bỏ được, bên này cũng không dám đắc tội.

“Hạ Phi,cậu mới vừa rồi làm tớ giật cả mình. Cũng may học trưởng không cùng cậu so đo, nếu không đã có thể phiền toái.”Anh Tô Văn sau khi trở lại phòng của mình, Thi Thi hướng về phía Hạ Phi le lưỡi một cái, có chút sợ nói. Tôi trầm mặt, tựa đầu xoay qua một bên.

“Oa. Thì ra quan hệ hai người thật sự là cái loại đó .” Trong đại sảnh ngồi ba người, cũng chỉ có Thi Thi đang nói, “Tớ mới vừa đã cảm thấy, thái độ học trường Tô Văn đối với Hồng Xương , tựa hồ rất không thích hợp.”

Ra cảm tình cô nàng mới vừa rồi mặt trần đầy lực quang cũng không phải là bởi vì cô đối với anh Tô Văn vừa thấy đã yêu ! Thì ra là vì phát hiện JQ mới mà kích động như vậy.

Tôi vô lực lấy tay che cái trán, cơn tức do bị cô nàng nói nhảm mà trần áp xuống, có chút dập đầu nói lấp giải thích, “Tớ cùng anh Tô Văn Không phải như hai người nghĩ .”

“Không phải loại quan hệ đó, vậy cậu sẽ để cho hấn tùy tiện hôn cậu?” Hạ Phi gắt gao nhìn chằm chằm môi tôi. Tôi bị hấn ánh mắt hấn hù dọa, vội vàng hướng sau rút thân thể một cái , “Cái đó, là anh Tô Văn thích đùa. Còn có, hôn ngủ ngon bên nước ngoài không phải là bình thường sao.”

“Nhưng bây giờ chúng ta ở trong nước !”

“Kia. Anh Tô Văn nói là vì hội nhập quốc tế”

“Đây là cái lý do vớ vẩn gì? ! Lừa gạt con nít hả !”

29. Chương 29: Vận Xấu

Tôi và Hạ Phi bắt đầu lớn tiếng rùm beng. Tôi rất ít khi kích động như thế , bình thường cũng sẽ không tùy tiện lớn tiếng thét người khác, giống như bây giờ cùng Hạ Phi cãi vã. Kiếp trước thêm kiếp này, đây là lần đầu gặp phải. Nhưng bây giờ tôi cũng đang nổi nóng.

Dù sao tôi cũng tận mắt thấy Hạ Phi ra quyền đánh anh Tô Văn. Tôi cố gắng , bảo vệ anh Tô Văn, lại do người anh em tốt nhất của tôi đánh. Điều này thật sự là châm chọc. Mặc dù Hạ Phi đánh anh Tô Văn, rất có thể là hiểu lầm, cho là anh Tô Văn đang khi dễ tôi. Cũng đúng. Hai đứa con trai hôn, ở trong mắt người khác là rất quái dị đi, nhất là người thẳng thắn như Hạ Phi .

Nghĩ như vậy, cơn tức tôi cũng chậm lại. Bây giờ tôi cùng Hạ Phi tâm tình còn quá kích động, không thích hợp tiếp tục đề tài này nữa, còn không bằng đợi tất cả mọi người tỉnh táo lại, tỉ mỉ ngồi xuống nói chuyện với nhau một phen. Vì vậy tôi khoát tay áo , có chút suy sụp ngồi trở lại ghế sa lon, “Tớ hôm nay mệt . Không muốn cùng các cậu nói gì. Hôm nào bàn lại đi. Không tiễn.”

“Hồng Xương! Cậu không thể cứ như vậy mặc cho anh cậu. Cũng đừng bởi vì anh Tô Văn của cậu từng đối với cậu tốt .” Hạ Phi không thuận theo không buông tha nói. Đầu tôi đau che lỗ tai, dùng sức lắc đầu, “Tớ không muốn nghe, thật. Để tớ yên tĩnh một chút, sau hấn nói chuyện này, có được hay không?”

“Đúng vậy đúng vậy. Hạ Phi , Hồng Xương bệnh nặng mới khỏi, cần nghỉ ngơi. Chúng ta cũng không nên quấy rầy . Hẹn gặp hôm khai giảng.” Thi Thi nửa đẩy nửa lôi Hạ Phi ra cửa. Cô biết tôi nhiều năm, rất rõ tính cách của tôi, biết ranh giới cuối cùng của tôi ở nơi nào.

Thấy bọn họ đi, tôi như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trong nháy mắt, phòng khách tràn đầy cười vui , liền bị hư không thay thế. Luôn cảm thấy, lần này, quan hệ ba người chúng tôi , hoàn toàn biến chất. Luôn cảm thấy, lần này, chúng tôi vĩnh viễn cũng sẽ không giống như trước nữa, vô tâm vô phách chung một chỗ vui vẻ . Có lẽ là tôi lại bắt đầu buồn lo vô cớ, nhưng dự cảm mãnh liệt không rõ này, lại đem lòng của tôi tóm thật chặt , khiến cho tôi khổ sở hít thở không thông.

= = +

“Anh Tô Văn Chúng ta nói chuyện một chút đi.” Nồi lẩu bốc lên hơi nước, mùi cay phiêu tán khắp phòng bếp, rốt cuộc có dừng khí mở miệng.

“Nói chuyện gì?” Anh Tô Văn cơ hồ cũng phát hiện tôi lần này nghiêm túc, không có giống trước kia dùng. Mỹ nam kế tới chặn lại miệng tôi.

“Chính là, quan hệ hiện giờ, của hai chúng ta.” Thật vất vả có cơ hội có thể cùng anh Tô Văn nói thì tôi lại bắt đầu nói lấp . Như vậy không thể được! Tôi cần rằng, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh .

“Có vấn đề gì không?” Anh Tô Văn nhìn như vô ý dùng chiếc đĩa đựng chén sứ, đầu hơi nghiêng. Dáng vẻ thật là. mê người không nên lời. Dừng! Chẳng lẽ tư tưởng của tôi cũng hủ theo?Cư nhiên sẽ có ý tưởng quỷ dị như vậy !

“Anh,anh cũng thấy đấy. Hôm nay anh trước mặt bạn em. . . . Làm loại chuyện đó sau, tâm tình bọn họ rất kích động!”

“Ha ha. Vậy thì như thế nào?”

“Cái gì gọi là vậy thì như thế nào. . . . a,dù sao cũng là có vấn đề !” Tôi nghèo từ ngữ giải thích. Nhưng anh Tô Văn chẳng qua là nhột nhạt cười cười, “Được rồi được rồi, Tiểu Xương tương đối xấu hổ, không thích anh ngay trước mặt người khác hôn em?Anh biết, sau này chú ý.”

“Vấn, vấn đề không phải là cái này!” Tôi phát điên đem đĩa ném tới trên bàn ăn, dùng sức nhu loạn tóc của mình, “Dù sao, có cái gì đó không thích hợp !Bất kể ở trước mặt người hay không cũng không nên hôn em !”

“Cái gì ,đây chính là độc quyền của anh.Không hôn chẳng phải là lãng phí.”Anh Tô Văn hiện tại giống như là con nít, giao hoạt trường mắt nhìn. Hoàn toàn không thấy vẻ mặt tôi sắp hồng mắt .

“Đều do anh !Anh có biết hay không, bởi vì anh làm như vậy, em cùng bạn em cũng xa lánh?Bọn họ khẳng định cho em là biến thái, sau này cùng em giữ một khoảng cách.” Tôi cắn răng, nghĩ đến ánh mắt Hạ Phi nhìn tôi trước khi rời đi.Thất vọng như vậy, bị thương như vậy Thật giống như tôi tự tay dùng dao găm đâm vào ngực của hắn .Nếu như không phải anh Tô Văn ‘tâm huyết dâng trào’ hôn tôi một cái,Hạ Phi sẽ không kích động như vậy”Ban đầu rõ ràng nói hay lắm, em dẫn bạn đến,anh sẽ không làm gì họ.Anh nuốt lời!”

“Anh xác thực không có làm gì họ.Anh chỉ đối với em như vậy .”Anh Tô Văn thoải mái mà đem lời tố cáo của tôi bác bỏ. Tôi không thể làm gì trường mắt nhìn anh Tô Văn một cái, tuyệt vọng đâm vào sàn nhà, “Gạt người. . . . Anh Tô Văn thế nào tính tình ác liệt như vậy! Tại sao bị anh ăn gấu gao? Rõ ràng em cộng thêm trí nhớ của kiếp trước so với anh còn lớn hơn”

“Bởi vì em không buông anh ra.”Anh Tô Văn đem tôi từ trên đất ôm lấy. Đúng, anh chính là ôm,cũng không biết là tôi quá nhẹ hay là anh thật ra thì ở trong bóng tối rèn luyện cơ bắp,cư nhiên cứ như vậy thoải mái mà đem tôi từ trên đất kéo lên. Tôi nằm ở trong ngực của anh, cánh mũi tràn đầy mùi thơm trà sữa làm người tôi quen thuộc .Anh Tô Văn có mùi giống như trà sữa. Mùi này làm cho không người nào thanh tỉnh lại. Vì vậy tôi quấy người một cái, liền té nhào vào ống quần anh Tô Văn.

“Tựa như anh không buông em ra.Bắt được,cũng không muốn buông ra.”Anh Tô Văn lấy tay vuốt vuốt tóc tôi, tôi nửa hí mắt, dần dần nghĩ : tối nay cứ như vậy ngủ ở trên sàn nhà cũng không phải chủ ý tồi,dù sao có cái lò sưởi anh Tô Văn đây.Sau thời gian dài trầm mặc ,anh Tô Văn chợt nói một câu, “Tóc mái nên cắt một chút.”

“Ừm Nghe anh vậy, ngày mai cắt.”Tôi ngáp một cái, mắt nhắm ngủ mông lung gạt đầu.

“Em nếu lúc nào cũng nghe lời như vậy thì tốt rồi.” Trong lúc mơ hồ, anh Tô Văn hình như đối với tôi nói một câu như vậy.Tôi ngay cả ánh mắt cũng không mở ra được, duy nhất có thể cảm giác được , chính là trong ngực anh Tô Văn truyền tới ấm áp cùng nhàn nhạt hương trà sữa

Có lẽ. Cứ thế này qua cả đời cũng không tồi.Cái thế giới này, sạch sẽ , giống như nhiệt độ anh Tô Văn . Không cần quan tâm trời sắp xuống Bởi vì luôn có anh chống trời.

Anh, em nguyện ý, vẫn đối tốt với một mình anh Ai bảo anh. Chỉ nguyện ý ở trước mặt em tháo xuống mặt nạ ôn nhu kia?

Cả buổi tối, tôi mất phải đều không ngừng giật giật,làm tôi không cách nào ức chế tâm hoảng lên. Mắt trái nháy tãi, mắt phải nháy tai, cả buổi tối mất phải đều nháy Thật là phiền xui.Mặc dù tôi theo thuyết vô thần .Nhưng kể từ khi không giải thích được trở lại quá khứ ,tôi đối với những thứ này, bắt đầu ôm lấy thái độ thờ tin còn hơn không tin.

Buổi tối ăn món mình thích nhất ,tôi vẫn không khỏi tự chủ dần ra, trong miệng ngậm một đôi dưa ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm trần nhà, giống như linh hồn xuất ra. Anh Tô Văn nhìn ra tình trạng tôi rõ ràng không có ở đây ,bình thường hẳn có thể sẽ dùng bất mãn ‘trừng phạt nhỏ’ tôi một cái, nhưng lần này anh Tô Văn cũng không nói gì thêm nữa, chẳng qua là ý vị thâm trường đối với tôi cười cười, “Đi ngủ sớm một chút. Chớ suy nghĩ quá nhiều . Kia không thích hợp với em.”

Anh Tô Văn anh đây là ý gì? Em không thích hợp suy tư sao. Thật sự là quá đả kích người.

Tôi không yên lòng suy nghĩ, một tay che mắt phải mình,ở trong phòng bếp tràn đầy không mục đích bước đi.Chẳng lẽ Hạ Phi và Thi Thi xảy ra vấn đề gì? Nhất là Hạ Phi Hẳn thấy ‘việc làm vĩ đại’ của tôi cùng anh Tô Văn hôm nay ở trong đại sảnh sau,tâm tình kích động giống như là một người khác.Vạn nhất tên này đầu óc không thông, làm ra cái gì việc ngốc.

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, tôi đưa tay hướng túi áo mình,lấy ra điện thoại ,còn chưa kịp mở ra điện thoại ,điện thoại liền bắt đầu kịch liệt rung lên.Dọa tôi thiếu chút nữa tay run lên, đem điện thoại mới mua quăng xuống mặt đất. Kèm theo tiếng chuông, mắt phải tôi chợt ngừng giật.

Màn hình báo tới: Thi Thi

“A lô? Thi Thi? Trễ như thế.” Tôi còn chưa kịp nói xong, Thi Thi bên kia vội vàng gào thét ,liền đem thanh âm của tôi nuốt hết.

“Tiểu Xương! Cậu mau tới quán bar XX!Hạ Phi hẳn uống say,uống say sau cùng người khác đánh nhau!” Thi Thi vội nói,g giống như muốn khóc .

Trong lòng tôi hoảng hốt, huyết Thái Dương thành thịnh nhúc nhích, “Hạ Phi hẳn thế nào? Tại sao phải tới quầy bar?”

“Đừng hỏi! Cậu mau lại đây đi. Chỉ có cậu đến hẳn mới có thể bình thường chút. Ô ô.” Tín hiệu không rõ ,chỉ có thể mơ hồ nghe tiếng Thi Thi khóc lóc kể lể . Sau đó ‘ba’ một tiếng, tất cả thanh âm cũng yên lặng. Bên tai tôi chỉ còn lại tiếng kêu nước sôi bén nhọn từ phòng bếp phát ra .

“Anh ! Em đi ra ngoài một chút!” Vội vã từ cạnh cửa túm qua áo khoác lông, mang giày CONVERSE ,trong tay nắm chặt điện thoại , phát điên chạy về phía cửa.

“Trễ như thế, nhất định phải đi ra ngoài sao?” Tốc độ anh Tô Văn làm tôi chặc lưỡi. Anh không biết từ khi nào ra ngoài gian phòng của mình ,đưa tay khoắc lên trước cửa, chặn lại tôi .

“Đúng vậy! Rất khẩn cấp .” Tôi hốt hoảng nói, vô ý thức đẩy anh Tô Văn ngăn ở trước mắt mình ,”Là Phi Tử. hẳn và Thi Thi đã xảy ra chuyện.”

“Vậy em thay quần rồi đi.”Anh Tô Văn híп mắt, không thuận theo ngăn ở trước mắt tôi.

Cái gì Lúc này, làm sao có thời giờ cho tôi đi đổi quần ? Anh Tô Văn anh hoàn toàn cũng không hiểu sự tình có bao nhiêu nghiêm túc!

Tôi băng vào thân hình so với anh Tô Văn có vẻ hơi ‘nhỏ xinh’,dùng một động tác trong bóng rổ,nhanh chóng vòng qua anh Tô Văn ,hoang mang rối loạn hướng ra phía ngoài chạy đi.

“Tiểu Xương.” Phía sau là giọng anh Tô Văn so với bình thường thấp xuống gấp mấy lần. Cái loại giọng điệu đó,không giống như là bởi vì tức giận, cảnh cáo ,ngược lại càng giống như bị thương. Cảm giác thật giống như tôi lúc này không quay đầu lại, sẽ bỏ qua cái gì. Nhưng không được . Nếu như tôi quay đầu lại, có lẽ quyết tâm bước đi sẽ không còn. Hạ Phi và Thi Thi,vẫn chờ tôi đi cứu đây. Đây là một loại cảm giác không thể giải thích được,thật giống như tôi làm bất kỳ động tác liền biết trước tương lai .

Cho nên. Tôi không thể quay đầu lại.

30. Chương 30: Quyết Liệt

Tôi cắn răng, đem thanh âm của anh Tô Văn chặn ra ngoài tai, rất quyết tâm hướng ngoài cửa phóng ra.Từ trong miệng thở ra một hơi, biến thành một đoàn sương trắng,bốc lên cao, cuối cùng cùng hòa làm một thể

cùng màn đêm đen nhánh .Mới ra còn chưa cảm thấy lạnh,cho là bên ngoài cũng giống như trong phòng ,vĩnh viễn duy trì khí ấm mùa xuân .Trên thực tế, đêm mới vừa có tuyết rơi, lạnh đến nỗi không hợp tình hợp lý.Dưới chân tuyết đọng hoàn toàn không có khuynh hướng hòa tơn .Nói cách khác, nhiệt độ bên ngoài lúc này dưới 0 độ.

Chân thật lạnh quá Chỉ mặc một cái quần jean liền chạy ra,quả nhiên là tôi quá đánh giá cao mình sao?

“Bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này. . . .” Tôi nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, hai tay đông cứng không ngừng xoa xoa, sưởi ấm nhau. Bọn Hạ Phi ở quầy rượu cách tôi còn một khoảng, đi bộ tới hiển nhiên là ý tưởng rất không thực tế .May mắn bất kể khi nào, chúng tôi cũng có thể ở đại lộ thấy bọn tài xế taxi chẳng phân biệt ngày đêm chiến đấu .Bởi vì là buổi tối, chịu chờ tôi vượt đèn đỏ, coi xe taxi như phi cơ ,phong cảnh ngoài cửa xe nhanh chóng bay ngược về phía sau .Mặc dù tốc độ xe đã nhanh đến cực hạn, lại hận không thể mau hơn một chút.

“Đã đến. Mười sáu đồng tám. Muốn hóa đơn không?”

“Không cần .”Tôi ném ra hai mươi nguyên tiền mặt duy nhất, động tác nhanh chóng từ sườn xe bước xuống.Hai mươi nguyên này là Hạ Phi cho tôi Trước quên trả hân.Không nghĩ tới lúc nguy cấp này dùng đến.

Chưa từng đi bar qua,có chút co quắp đứng ở trước quán bar XX.Ánh đèn neon màu tím nhạt trong bóng đêm sáng lên, giống như hút hồn ma quỷ ,không nhìn được hấp dẫn bản lĩnh mọi người ,dẫn dụ bọn họ sa đoạ.

Cửa quán bar có hai người mặc tây phục canh giữ,như trong phim xã hội đen Hồng Kông ,buông xuống suy nghĩ, cho dù mặc Tây phục cơ bắp của bọn họ vẫn rõ ràng hiển hiện ra. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ nghĩ thanh âm lo lắng của Thi Thi ở trong điện thoại , sau đó không xác định về phía trước cất bước. Tôi còn vị thành niên. Nhưng nơi quán bar hay internet, cũng sẽ không đối với số tuổi quần chế nghiêm.

Thi Thi cùng Hạ Phi cũng trà trộn vào, không có đạo lý tôi không vào được. Sửa sang lại áo lông mình một chút , rũ tóc mái xuống, ngăn trở hai mắt của mình. Ánh mắt này, dễ dàng lộ tuổi tôi nhất. Hai tên canh cửa liền đem ánh mắt dời đến nơi khác. Phù, xem ra quán bar này rất dễ.Tôi đi nhanh, lẩn vào bên trong quán.

Quán bar này hiệu quả cách âm cũng không tệ lắm. Mới vừa rồi đứng ở cửa, thanh âm gì cũng không nghe được, nhưng là vừa bước vào cửa kiếng hoa lệ kia,tiếng trống kịch liệt cùng âm nhạc TECHNO ,cộng thêm tiếng gào của DJ , liền bắt đầu chấn màng nhĩ của tôi.Giống như sàn nhà dưới chân cũng nhảy theo, đi không cẩn thận sẽ té xuống đất.Các cô gái ăn mặc hở hang ,nam nhân ăn mặc không ra người.Nơi này không có hạn chế số tuổi ,bọn họ sẽ chỉ ở trong sàn nhảy điên cuồng vũ động thân thể của mình. Tôi giờ phút này chóng mặt ,trong đầu nhất thời xuất hiện bốn chữ to màu vàng kim :quần ma loạn vũ.

Mặc dù không thể gọi là biển người, nhưng trong quán bar nhỏ như vậy ,lại giống hộp cá mòi, chứa nhiều người như vậy. Bây muốn tôi thế nào tìm ra Thi Thi cùng Hạ Phi?Âm nhạc điếc tai nhức óc làm tôi lúc này phá lệ phiền lòng ,hận không thể đem điện thoại trong tay xuống đất. Đáng giận Không ai nghe điện thoại. Chẳng lẽ bọn Thi Thi thật sự xảy ra chuyện gì?Bị người xấu bắt cóc? Bị cướp. . . . ?

Đang lúc tôi buồn lo vô cơ ,sau lưng chợt bị vỗ một cái. Tôi bị cưỡng bách cắt đứt suy nghĩ , tâm tình cũng tồi tệ theo.Nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ thấy một nữ sinh ăn mặc đẹp để đối diện tôi ném ra một đôi mắt quyến rũ cực kỳ mập mờ, “Một mình sao?Bối em đi.”

“Không được. Tôi đang tìm người.” Tôi cố đè xuống chán ghét cùng sốt ruột trên mặt , không dấu vết vung ra tay khoắc lên vai tôi.

“Ha, đến quầy rượu tìm người sao? Kia thật vừa vặn, em là người được tìm” Hiển nhiên cô hiểu lầm ý của tôi, cứ nhiên ngày càng táo tợn quần lên. Móng tay dài màu đỏ thắm vẽ loạn không nói lời gì khoắc lên trên cổ tôi,cô cả người giống xương sụn ngã trên người của tôi.

Này, coi như nơi này là bar, nhưng là đầu gì cũng là một nơi công cộng đi? Mặc dù bây giờ không phải là ban ngày ban mặt giữa đường giữa sá. . . . Nhưng bà cũng đừng quá mức như vậy đi? Nhất là, bà mang

giày cao gót , so với tôi còn cao hơn một cái đầu, bà té ở trên người của tôi, người ngoài nhìn vào ,cực kì buồn cười.

Tôi cũng lười cùng cô ta dây dưa, thật nhanh lách người, bước nhanh vào sàn nhảy .Vốn tưởng rằng nữ sinh kia sẽ buông tha, không nghĩ tới cô cứ nhiên đạp giày cao gót bước đi như bay theo sát ,”Này anh chờ một chút! Em không có ý gì khác, anh đừng hiểu lầm! Em cùng bạn đánh cuộc , anh chỉ cần cùng em nhảy một bản là tốt rồi.”

Đôi môi màu mật ong mở ra khép lại, ánh đèn dính vào ra sắc thái bất đồng .Cô không phải là đang nói chuyện, mà là đang gào thét.Bởi vì trong quán bar,nhạc nền ùng ùng ,thanh âm bình thường sẽ bị hoàn toàn át đi.Coi như cô gọi lớn tiếng như vậy nhưng tôi vẫn còn không có nghe hết,chẳng qua là mơ hồ nghe được mẩu chốt .

“Xin lỗi, tôi không có thời gian như vậy.” Tôi cũng không quan tâm cô có nghe thấy hay không, liền chạy vào trong sàn nhảy. Cô ta không thuận theo theo sát tới đây, bám dính theo kiểu ‘càng bị áp chế lại càng hăng’.Trời ạ. Tôi thật không có thời gian lãng phí ở nơi này. Thế nào mới có thể hoàn toàn bỏ lại cô ta đây?A, tôi biết.

= =++

Toilet nam.

Hiệu quả cách âm của Toilet quả nhiên rất tuyệt. Âm nhạc điếc tai nhức óc rất cực tạm thời nghỉ, tôi đứng ở bồn rửa tay , hướng về phía kính sáng ngời hít một hơi.Nơi này mặc dù khắp nơi bị phun nước hoa mùi chanh, nhưng ở trong không khí , luôn có hỗn hợp cổ mùi rượu cùng mùi nôn mửa .Quên đi, so với WC bên ngoài ,chút mùi này tôi còn có thể chịu được.Ở đây, cô tôi cuối cùng không vào được .Tôi thoải mái thở phào nhẹ nhõm, sau đó có chút bi ai nghĩ đến: tôi đường đường một đại nam nhân, lại vì tránh né con gái đến gần trốn vào toilet nam. Thế giới này thật sự là. quá bi thảm .

Việc cấp bách giờ là,liên lạc với Thi Thi !Tôi lần nữa mở ra điện thoại .A, có MISS CALL, là số anh Tô Văn.Anh Tô Văn Là lo lắng tôi đi. Cũng gần mười hai giờ, hẳn còn chưa ngủ. Phải ở nhà chờ tôi .Nghĩ như vậy, một cổ xấu hổ không khỏi từ trong lòng tôi bay ra.bấm số Thi Thi,trong lòng vì bọn họ an toàn mà cầu nguyện.

Nghe điện thoại đi, tại sao. Còn chưa nghe điện thoại? Tại lòng tôi phức tạp, lo lắng vò đầu thì giống như là trời cao nghe được tôi khẩn cầu, điện thoại rất cực có người bắt.

“A lô?Thi Thi?” Thanh âm của tôi bởi vì kích động mà hơi run rẩy, “Tớ tới rồi,cậu nói quán bar. Các cậu hiện tại ở đâu? Hai người có khỏe không?”

“A,Hồng Xương, thật ra thì.” Thi Thi ấp a ấp úng ,tựa hồ có cái gì khó nói .Lòng của tôi căng thẳng, nghĩ thầm bọn họ sẽ không thật bị bắt cóc chứ?

“Đừng nói gì khác ,nói cho tớ biết cậu ở đâu.” Lòng tôi hoảng đem lời của Thi Thi cắt đứt.

“A. Chúng tớ đang ở lầu hai phòng 9 .Cái đó, thật ra thì chúng tớ thật.”

“Tớ lập tức đi tới.” Tắt máy,tôi từ mục tiêu chạy thẳng tới lầu hai phòng 9 .Vì đạt tới hiệu quả chấn động bất ngờ , tôi đầu óc nóng lên,dem quan niệm lễ phép cùng đạo đức bình thường ném ra,một cước đá văng cửa ra,khí thể hết to, “Các người có chuyện liên hướng về phía tôi !Thả bọn Thi Thi ra!”

“Ừ? Đây không phải là Hồng Xương sao. Aha ,cậu thật đúng là tới a.”

Cảnh sắc đập vào mắt làm tôi một trận choáng váng đầu .Mẹ nó,đùa gì thế. Tôi vốn tưởng rằng trong phòng không khí sẽ giương cung bạt kiếm,coi như không có súng AK47 để ngay huyết Thái Dương, cũng có ít nhất mấy con dao lờ lờ sáng.Nhưng là trước mắt, hoàn toàn không phải tình hình đó.Trừ chai rượu cùng thức ăn vặt bày đầy trên mặt bàn ,những thứ hung khí tôi một chút cũng không thấy. Thi Thi trợn mắt há hốc mồm đứng ở giữa gian phòng ,trong tay của cô cầm cái Micro phổ biến ,màn ảnh lớn đang phát MV ‘ đạo hương ’ của Chu Kiệt Luân .Mặc dù trong phòng ánh đèn ảm đạm, nhưng trên mặt Thi Thi ,trừ một tầng phấn bên ngoài, một chút ‘ tôi đang bị người uy hiếp ’ cũng không có.

Thật ra,là một mảnh hài hòa

Tôi toàn thân cứng ngắc thu hồi đùi phải giơ cao, cắn chặt khoe miệng ,”Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra! Tổng Thi Thi!”

Cả buổi tối lo lắng ,thậm chí ngay cả làm anh Tô Văn lo lắng, cư nhiên bất quá là một hồi đùa giỡn.Chuyện này làm tôi trong nháy mắt như núi lửa bộc phát ,hung hăng đập bàn.Bình thường Thi Thi thích đùa bốn tôi, tôi cũng cảm thấy không có gì lớn .Bàn bè, chính là để chọc nhau.Nhưng này lần cô ấy cũng quá quá mức đi!

Thi Thi có chút lúng túng nghiêng đầu, Microphone trong tay rơi xuống đất, “Hong Xương. Thật xin lỗi. Thật ra thì tớ muốn giải thích với cậu.”

31. Chương 31: Bày Bố

“Vậy tớ gọi điện thoại cho cậu, sao cậu không nhận ? Cậu có biết tớ lo lắng bao nhiêu không?” Tôi lần này coi như là hoàn toàn bị Thi Thi chọc điên, nói chuyện cũng phá lệ dữ tợn.Tên bám theo ngồi ở bên cạnh Thi Thi, Tề Tử Hi bất mãn đứng lên, đem Thi Thi hộ sau lưng, “Này, cậu nói chuyện với con gái gì kì vậy.”

“Tôi.” Giọng điệu trì hoãn, liếc xéo Thi Thi còn đang núp sau lưng Tề Tử Hi .Cô đang cẩn thận nhìn tôi, cứ như tôi là mãnh thú ăn thịt người không chớp mắt .Được rồi. Có lẽ thái độ tôi hơi ác liệt .Phải ! Nhấn ! Nhấn !

“Được rồi. Vậy hai người ai nói cho tôi biết. Tốt cùng là xảy ra chuyện gì ?” Tôi ngồi lên ghế sa lon, cố gắng đè ép cơn tức bốc cao .Thi Thi mặt lầy lòng đưa lên một ly coca ướp lạnh, sau đó đẩy Tề Tử Hi ,chớp chớp mắt nhờ giúp đỡ .Tề Tử Hi rất là bất đắc dĩ lắc đầu một cái, bình thường ánh mắt chỉ dùng trừng người, giờ phút này lại ôn nhu như nước, thấy thế tôi da gà bụp cái đầy người, cuối cùng một chút cơn tức cũng bị hai người bọn họ làm nguội đi.

Hai người này, thật là mới không nhìn chút, liền bắt đầu liếc mắt đưa tình.

“Thật ra thì. Thi Thi cũng là ý tốt.”Tề Tử Hi vừa nói, vừa cho Thi Thi ánh mắt ‘ anh hiểu em, thân ái ’ .. Tôi phiền não gãi gãi đầu, nhiệt độ trong quán bar nóng,tôi mới vừa rồi nóng máu, không còn kịp chờ thang máy , trực tiếp bò trên thang lầu hai, hiện tại đã là đầu đầy mồ hôi .Đem áo lông vứt qua một bên trên ghế sa lon, tôi bất đắc dĩ thở dài, “Hai vị, xin trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã. Sau đó mấy người ân ái ái tiếp có được không.”

Sau khi nói xong, tôi lại không nhận được ỏi thêm một câu,”Hai người đã cũng như nước sơn tựa như keo,làm gì còn tìm tớ đảm đương chức vụ bóng đèn?Chẳng lẽ hai người nhất định phải vui vẻ trên sự đau khổ của người khác hả?”

“Không phải vậy. Hong Xương.Tớ không có ý đó.” Thi Thi hé miệng, có chút chột dạ phản bác, “Thật ra thì chuyện là, là vậy.Cậu cũng biết đó, chuyện sáng nay Chính là cậu cùng anh cậu Chuyện đó, kích thích tới Hạ Phi.”

“Cái này. cái này tớ biết. Nhưng chuyện này cùng chuyện cậu kêu tớ tới có quan hệ gì sao?” Tôi dừng một chút, hết sức không hiểu hỏi.

“Có quan hệ chứ.”Thi Thi bĩu môi, chỉ vào trong một gian phòng, “Khụ khụ,phòng nơi này thật đúng là khá tốt, còn làm một gian phòng ngủ nhỏ.Khụ. Ý tớ là, Hạ Phi đang ngủ bên trong .”

Thi Thi nói lung tung, tôi phải nửa ngày mới có thể miễn cưỡng hiểu ra,”Hạ Phi ngủ ở chỗ này ? Tại sao?”

“Hắn á, tâm tình không tốt . Tớ kéo hắn rời nhà cậu xong, liền cùng hắn cùng tới quán bar,gọi mấy ly nước trái cây. . . . Nhưng quán bar này, ngay cả trong nước trái cây đều có thêm rượu.Khụ, Hạ Phi tên này uống mấy ly,cuối cùng say ngã.”

“Đùa gì thế.” Tôi bỗng nhiên dừng lại. Không sai, theo kinh nghiệm kiếp trước của tôi .Hạ Phi tửu lượng quả thật rất kém .Dính vào một chút rượu còn là có thể say, ngay cả Thi Thi con gái không thể nào đựng rượu cũng không sánh bằng. Cho nên hắn rất ít đụng vào rượu, ngay cả chút bia cũng không dám đụng một cái. Uống rượu cốc tai. Hắn quả thật sẽ say.

“Cho nên, cậu liền gọi tớ tới?”Tôi đại khái hiểu rõ tình huống cụ thể. Thật sự có vài chi tiết chưa ráp lại xong,”Chờ xíu, tớ nhớ là, cậu ban đầu gọi điện cho tớ, bảo Hạ Phi cùng người khác cãi vã. Còn dùng giọng nức nở nói với tớ !”

“Cái này ,thật ra thì tớ muốn cho cậu nhanh tới một chút. Cậu thấy đó,cả nghỉ đông cậu đều không ra cửa. Tớ không nói khoa trương một chút, cậu khẳng định cũng sẽ không được anh cậu cho đi. Cho nên không thể làm gì khác hơn là ra chủ ý này.” Thi Thi giả hoạt chớp chớp mắt,”Cậu xem,tớ cũng biết,lời này vừa ra, cậu lập tức sẽ chạy tới.”

“Chết, chết tiệt !Vậy tớ lúc trước gọi điện thoại cậu tại sao không bắt máy ? !”

“Cái đó. Người ta mới vừa hát ,thanh âm để rất lớn Điện thoại để chế độ rung.Vừa vặn hát xong một bài mới nhận được điện thoại.”

“A.” Tôi toàn thân vô lực dựa vào trên sofa, bất đắc dĩ đến mức tận cùng nói, “Cậu quả thực là hại người .Tớ thiếu chút nữa bởi vì chuyện này bị cậu lấn qua lấn lại.”

“Thi Thi cũng là có ý tốt thôi.”Tề Tử Hi đưa ra chiêu bài ‘khéo hiểu lòng người’,đem tôi cả đêm lo lắng bị dọa sợ xem như không có.

“Lần sau không được viện lý do này nữa.Sau này có chuyện như vậy, cậu nói thẳng với tớ,đừng đùa cái trò quỷ này nữa.” Tôi bất đắc dĩ lắc đầu một cái, từ ghế sofa lon đứng lên, “Hạ Phi hần còn ngất ?”

“Ừ. Cậu mau đi xem một chút đi.” Thi Thi trong mắt chợt thoáng qua một đạo ánh sáng cực kỳ sắc bén , “Hong Xương. Thật ra thì cậu cũng nên tìm thời gian, nói chuyện cùng Hạ Phi một chút. Hần kể từ lúc thấy chuyện đó, tâm tình cũng rất không ổn định. Tớ lo”

“Biết.” Tôi cực kỳ gật đầu tán thành, sau đó tâm tình lại thấp xuống, “Nói sao với hần đây, thật ra thì tự tớ cũng không biết tớ cùng anh ta đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.”

“Chắc chắn. Không hổ là gốc manh .” Thi Thi chớp chớp mắt,nói mấy từ ngữ tôi hoàn toàn không hiểu , thậm chí bắt đầu lâm vào thế giới chính cô. Tôi khéo miệng rút lại chuyển qua trên người Tề Tử Hi ,”. Thi Thi cậu ấy,gần đây vẫn luôn như vậy phải không? Cậu ấy rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng cậu không cảm thấy lúc nàng lằm bằm lằm lằm rất khả ái sao?” Lại là một tấm gương điển hình cho tình nhân trong mắt hoá Tây Thi .Tôi khéo miệng rút rút ,rất miễn cưỡng gật gật đầu. Cái gì chứ. Năm đó Thi Thi làm tôi đắm chìm, là thanh thuần khả ái, làm việc lành lợi,rất có cá tính .Mặc dù hiện tại cũng rất có cá tính, nhưng cá tính ra mặt đi? Thôi, cô ấy hạnh phúc là tốt rồi. Kiếp này, cô ấy so với trong trí nhớ có sức sống hơn nhiều. Đây tạm thời coi như là một chuyện tốt đi.

“Tốt lắm, tiếp theo bài gì đây?”

“Hai chúng ta cùng song ca đi, Hôm nay em sẽ gả cho anh “

“A. Anh anh này.”

Trong không gian tình lữ đó anh anh em em,tôi bây giờ không cam lòng hy sinh bản thân làm bóng đèn chiếu sáng khắp nơi, vội vàng chui vào phòng ngủ nhỏ .Vẫn như cũ là cách âm hiệu quả,âm nhạc phía ngoài KTV hóa thành nhỏ xíu không đau không nhức .Thỉnh thoảng trong không khí bụi bặm sẽ tùy theo bay lên, hạ xuống.

Hạ Phi nằm nghiêng ở đó đối với hần mà nói giường có chút nhỏ .Tôi tâm tình phức tạp đi về phía trước mấy bước.Nếu là hiện tại hần tỉnh, tôi còn thật không biết làm như thế nào đối mặt hần. Thật ra thì Thi Thi nói rất đúng. Nếu như không phải do sự tình khoa trương một chút. Tôi tám chín phần mười chắc là sẽ không hơn nữa đêm từ trong nhà đi ra ngoài.

Thật ra thì coi như đối mặt Thi Thi, tôi cũng cảm thấy rất không tự nhiên.Dù sao cô ấy nhìn thấy,tôi bị người khác hôn, còn là cưỡng hôn .Hơn nữa mình còn xấu hổ bởi vì bị hôn quen cho nên quên mất giây giụa.

A a a. Đơn giản là hồngбет hết rồi !Càng nghĩ thì càng nhức đầu. Nhất là, anh Tô Văn bên kia, tôi luôn miệng muốn đem tính hướng anh Tô Văn bẻ thẳng,nhưng đến bây giờ cũng không nghĩ ra cái biện pháp gì

hữu hiệu .Tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng cả tôi đều phải.

Cái ý nghĩ này trong nháy mắt gõ chuông báo động trong tôi.Làm sao vậy, tôi tại sao có thể ý chí không kiên định như vậy ,bị anh Tô Văn hôn là thành đồng tính luyến ái? Không thể nào không thể nào. Phải là không thể nào đi?

Xoắn xuýt đến cuối cùng, ngay cả tôi cũng không xác định .

Tôi cúi đầu, nhìn Hạ Phi nằm ở trên giường, lúc này đang đưa lưng về phía tôi ,trong lòng dần dần mềm đi. Cái tên này bình thường luôn là bày ra một bộ khốc khốc , việc không liên quan đến mình , nhìn đến tôi bị ‘ khi dễ ’ sau, phản ứng thể nhưng kịch liệt như vậy!

“Nè, Phi tử, cậu sẽ không còn ngắt đi?” Tôi tự nhủ ,vươn tay chọc, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc trên trán Hạ Phi, “Cậu luôn nói tôi không dùng được, hừ. Thật ra thì chính cậu cũng vậy Vừa đụng rượu còn là vậy.”

Tôi buồn cười lắc đầu một cái, trong giây lát nhớ tới trong nhà mình còn có một anh Tô Văn ‘gào khóc đòi ăn’.Nguy rồi, lúc trước anh Tô Văn điện thoại tôi cũng không bắt.Nếu cho là tôi xảy ra chuyện gì, nói không chừng sẽ trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát. Không không không, anh Tô Văn cũng không phải là người xúc động.Nhiều nhất chỉ biết. Cả đêm không ngủ chờ tôi trở về thôi.

Cho nên, gọi điện thoại báo bình an xong, tôi liền sớm về nhà đi.

Tôi đang muốn rút ngón tay trên trán Hạ Phi về thì lại bị tên rõ ràng đang say ngủ níu cổ tay. Hết hồn, cái tên này vừa rồi đang yên tĩnh,hết lần này tới lần khác đột nhiên cử động. Quả thực giống như xác chết vùng dậy !Trái tim của tôi một trận thành thạch nhũ loạn, nửa giờ sau mới hồi thần.

“Này,tỉnh cũng đừng giả bộ ngủ chứ. Cái trò bịp bợm của con nít, cậu cho rằng có thể hù dọa tớ sao?” Tôi giấu đầu lòi đuôi tố cáo nói. Trên thực tế, tôi thật sự bị giật mình.

“. Hồng Xương?” Hạ Phi không xác định hỏi. Hắn miễn cưỡng mở ra một con mắt, đang nhìn đến tôi sau, thở nhẹ một tiếng, “Đây không phải là đang nằm mơ chứ.”

“Cậu thật đúng là ngủ mê, ngay cả thực tế và mơ cũng phân không rõ.” Tôi vô lực lắc đầu một cái, “Không thể giả được, tớ là Hồng Xương. Còn nữa, cậu không phải là đang nằm mơ. Hiện tại đã hai giờ sáng , chúng ta đang trong quán bar.”

“A, là Tổng Thi Thi gọi cậu tới ?” Không hổ là Hạ Phi.Không cần tôi giải thích đầu đề ‘tôi tại sao lại xuất hiện ở quán bar’,liền đoán ra một cách đại khái. Tôi rất là tán thưởng gật gật đầu, “Ừ, cậu say, cho nên Thi Thi gọi tớ ra. Thấy các cậu không sao tôi an tâm, tớ đang định về nhà đây.”

“Trễ như thế một mình cậu về nhà?” Hạ Phi lập tức tiến vào tình trạng báo động cao,”Gặp phải người xấu thì làm sao ?”

“Ha hả, gặp phải người xấu, hẳn là cướp tiền hay là cướp sắc đây? Tiền,tớ một phen không có. Sắc,trừ phi tớ gặp chính là nữ lưu manh, còn không tớ an toàn .”Tôi cười hì hì nói. Thật tốt. Tựa hồ Hạ Phi cảm xúc đã hoàn toàn ổn định lại , chúng tôi vẫn như phương thức bình thường cay độc nhau.

“Cậu thật là.” Hạ Phi hiếm thấy không thêm vào một câu ‘ nữ lưu manh cũng sẽ không coi trọng cậu ’ .Hắn dị thường trầm mặc nửa tựa vào tủ đầu giường , nhìn chằm chằm vách tường đối diện ngẩn người.

Loại không khí đè nén này làm tôi cảm thấy hít thở không thông. Khi tôi ở cùng Hạ Phi,chưa từng xuất hiện qua thời điểm nhạt nhẽo thế này.Tôi bất an chớp chớp mắt,bước về phía giường , “Hạ Phi,buổi sáng gây gổ với cậu . Tớ thái độ có chút không quá tốt.Cậu bỏ qua cho.”

“Nào có. Là tớ đánh anh Tô Văn của cậu trước.”Tôi không cách nào từ trong thanh âm thật thấp của Hạ Phi nghe ra bất kỳ ý châm chọc nào.Vì vậy tôi an tâm ,tiếp tục nói, “Thật ra thì , cậu đánh anh Tô Văn mặc dù có chút quá khích, nhưng tớ ở trên tinh thần ủng hộ cậu. Nhưng chúng ta đang sống ở một thời đại hòa bình, không thể động một chút là lấy bạo chế bạo. Huống chi anh Tô Văn cũng không dùng bạo lực với cậu.Lần sau chú ý một chút là được rồi.”

“Vậy hần đối với cậu.” Hạ Phi muốn nói lại thôi. Biết hần muốn biểu đạt việc gì, lập tức nhớ tới cái hôn ngũ ngon đã lâu của anh Tô Văn, trên mặt nhất thời đỏ lên, “Cái đó, là cách anh ấy biểu đạt tình anh em. Quá tiến bộ có phải hay không, ha ha, tớ cũng cảm thấy như vậy, cho nên đang suy nghĩ biện pháp bắt anh ta cho bỏ đi. Ha ha ha.” Tôi một trận lúng túng cười khan, chế lời nói dối kém chất lượng.

“Gạt người.” Hạ Phi vô cùng không nể mặt chỉ ra. Trên mặt tôi không còn ánh sáng, chỉ có thể tiếp tục cười khan, ý đồ che tai mắt người.

“Hừ, không phải là đồng tính luyến ái sao. Cậu phải dùng tới hần che chở sao? Loại chuyện đó, tớ. Đã sớm biết.”

“A? !” Tôi có chút kinh sợ lui về sau hai bước. Phải nói Thi Thi tư tưởng mở, thích đem hai người đàn ông cùng đi YY, tôi đây còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận. Bởi vì cô nàng là nữ sinh, cho nên không hiểu hai người nam ở cùng nhau vừa kéo vừa ôm, ở trong mắt nam sinh chúng tôi, là cỡ nào ghê tởm. (giống như là chúng hủ nữ sẽ tiếp nhận BL nhưng không chấp nhận GL) nhưng Hạ Phi cư nhiên cũng thản nhiên đem bốn chữ ‘ đồng tính luyến ái ‘ nói ra khỏi miệng. Điều này thật sự cho tôi đả kích không nhỏ .

“Cái đó. Không nhìn ra, thì ra tư tưởng cậu đi trước như vậy .” Tôi nhăn nhó nửa ngày, cuối cùng từ kẽ răng nặn ra những lời này. Là tôi quá lạc hậu sao? Chẳng lẽ đồng tính luyến ái lúc tôi không chú ý , đã lan tràn đến trình độ toàn dân vận động sao?

“Anh ta có với cậu, có. cảm giác?”

“Ồ, coi như là có đi.” Tôi hàm hồ trả lời .Thật ra thì tôi cũng không biết anh Tô Văn đang suy nghĩ gì. Chẳng lẽ cũng bởi vì đời này thái độ của tôi với anh ấy tốt ,liền quyết định thích tôi? Không, anh Tô Văn chưa bao giờ nói với tôi là anh ấy thích tôi. Anh chỉ nói với tôi: “Tựa như anh không buông em. Bắt được, cũng không muốn buông ra.”

Anh Tô Văn đối với tôi, chẳng qua là một loại chiếm hữu. Là một loại rất bá đạo, ý đồ quấy phá tước đoạt chiếm hữu hết thảy của tôi. Đó không phải là thích. . . .

32. Chương 32: Quán Bar

Thân thể tôi khẽ run. Không nói ra là do thoải mái hay là mất mát. Gần đây hết thảy phát sinh giống như là một trò cười khôi hài, mà tôi lại bị thăm trở thành nhân vật chính trong trò đùa đó. Hạ Phi nhìn chăm chăm tôi, đem thật nhỏ biến hóa trên mặt tôi ghi chép, thậm chí ngay cả câu trả lời của tôi cũng trở nên không trọng yếu.

“À, Hồng Xương. Anh cậu như vậy, tôi cũng không ngạc nhiên gì. Tôi chỉ là muốn biết. Cậu đối với anh ta là cảm giác gì.”

“Tôi đối với anh Tô Văn, chính là tình anh em A.” Tôi dứt quãng nói. Tại sao. Rõ ràng một câu đầy đủ lại bị tôi nói thành không xác định như vậy ,giống như có tật giật mình .Tôi hần giọng, giống như là nói với Hạ Phi, cũng giống như xác nhận với bản thân, “Ừ, không sai, chính là tình anh em.”

Hạ Phi khước miệng gọi lên một nụ cười rất đẹp .Hạ Phi rất ít lộ ra nụ cười như thế, phần lớn thời điểm, khước miệng của hần đều nhường lên châm chọc .Lúc này hần giống như đứa trẻ, luôn có thể như có như không khơi dậy tiếng lòng xúc động của người khác .Thường thường hần lộ ra nụ cười như thế thì liền đại biểu, ‘ mưa hôm khác, đây đang vui vẻ, người rồi chớ quấy rầy ’.

Hạ Phi nếu hay cười cười thì tốt rồi. Tôi có chút cảm khái suy nghĩ.

“A. Vậy tớ an tâm.”

“Ha ha, Phi Tử, cậu thật cho tớ là đồng tính luyến ái sao !” Tôi cũng cười khúc khích theo, dùng giọng điệu đùa giỡn đăm đăm Hạ Phi, “Tớ là nam nhân thuần khiết trăm phần trăm .”

“.” Hạ Phi hé miệng, mặt lại xụ xuống , “Cái gì .Lại trở về nguyên điểm .”

“Cái gì nguyên điểm?” Tôi không hiểu hỏi. Điện thoại đúng lúc vang lên, là tiếng chuông đặc biệt tôi cài cho anh Tô Văn. Tôi vội vàng ra dấu với Hạ Phi dừng lại ,nghe điện thoại .

“A lô, anh Tô Văn.”Tôi thấp thỏm bắt an nghe điện thoại.

“ Còn biết gọi anh à.”Bên kia thanh âm lãnh đạm cơ hồ muốn đem tôi đông cứng.

“Đừng nói như vậy mà,anh Tô Văn.” Xong rồi, anh Tô Văn nhất định là tức giận. Tôi ở trong lòng vì mình thương tiếc khi về nhà sắp gặp phải trừng phạt, cũng tích cực vì mình giải vây.

“Còn sống không, mấy đứa bạn em.”Nghe giọng điệu anh Tô Văn,tựa hồ hận không thể cho bọn Hạ Phi xảy ra chuyện.

“Cũng còn sống .”Tôi đầu đầy hắc tuyến trả lời.

“Vậy thì nhanh một chút về nhà. Bên ngoài lạnh .”

“Ừm.”Anh Tô Văn quả nhiên, đang lo lắng tôi . Mặc dù khẩu khí lãnh đạm như vậy, nhưng câu cuối cùng ,vẫn lộ ra quan tâm anh đối với tôi .Chỉ cần không cẩn thận cũng sẽ bị người coi thường .Đây chính là hình thức chung sống của anh Tô Văn và tôi.Mặc dù vừa bắt đầu sẽ không chịu nổi, nhưng cùng anh Tô Văn như vậy đã lâu, có thể hiểu anh và tâm anh không như nhau, cũng bị cảm động thật sâu .

Cúp điện thoại , tôi mất liếc nhìn Hạ Phi nửa ngồi trên giường,”À,anh tớ gọi bảo tớ về nhà. Còn cậu? Còn tính ở chỗ này một lát sao? Đã trễ thế này, cậu lại uống say, một mình trở về thật không an toàn.”

“Để cho cậu về nhà nhất định so với ở quán bar còn nguy hiểm hơn.” Hạ Phi lại nói một câu làm tôi không rõ .Tôi nhún vai một cái, người thua không thua trận! Coi như không hiểu cũng giả vờ đáng vẻ gì cũng biết,”Vậy tớ về nhà tiếp tục nguy hiểm, cậu ở nơi này ngoan ngoãn cho tớ .À, nhớ gọi điện thoại cho dì, nếu không dì sẽ lo lắng.”

“Biết.” Hạ Phi trong miệng mơ hồ không rõ đáp ứng, tay lại chặt chẽ lôi vạt áo tôi. Tôi nghi ngờ nhú mào, theo dõi ngón tay hắn cùng tôi dây dưa không rõ ,có chút buồn cười nói, “Tớ nói nè, tớ phải đi về. Cậu nhanh buông tay.Thật là uống say, y chang con nít.”

“Ừ,tớ say.” Hạ Phi lập tức đáp ứng, nhưng anh lúc này trên mặt gian trá không dứt, giống như đang tính toán ai đó,đầu còn cảm thấy như người say rượu ?Hắn ngửa mặt lên, cùng đứng ở mép giường nhìn thẳng tôi,”Hong Xương, vậy cậu nói cho tớ biết, là anh cậu quan trọng hay là tớ quan trọng hơn?”

Ánh mắt của hắn sáng muốn dọa người, ở dưới ánh đèn không tính là rất sáng, khiến cho nhiệt độ ấm áp bên trong phòng lẫn nửa tăng .Mà lúc này tôi đứng góc độ, hoàn toàn không thể tránh ánh mắt của hắn. Cái này làm tôi bỗng nhiên luống cuống tay chân,ngay tiếp theo suy nghĩ cũng bị Hạ Phi chế trụ, hoàn toàn không có chú ý tới, chẳng biết lúc nào, tay Hạ Phi đã từ vạt áo chuyển cổ tay tôi.

“Cái này, cậu cùng anh Tô Văn không thể so sánh. Tớ là nói. Các cậu một là bạn bè , một là người thân ,dĩ nhiên là không thể so .”

“Tớ mặc kệ. Dù sao hôm nay tớ muốn cậu nói rõ. Rốt cuộc ai đối với cậu quan trọng hơn!” Hạ Phi chợt kéo một cái tay của tôi, tôi không có chuẩn bị tâm lý, bị động tác đột ngột của hắn dọa sợ,thân thể cũng bị túm đến trên giường. Hạ Phi động tác gọn gàng, hai ba cái liền đem tôi chế trụ, từ trong miệng hắn phát ra thanh âm giống như là đang dụ dỗ như là đang thử dãi, “Hong Xương, cậu nói đi.”

“Hạ Phi !Cậu, cậu làm gì đó!” Tôi ra sức vùng vẫy,nhưng phát hiện Hạ Phi không có động tác gì tiếp theo,cũng liền chẳng muốn giãy dụa vô ích.Dù sao người kia so với tôi cao hơn nửa cái đầu, bình thường vận động cũng so với tôi nhiều hơn,tôi coi như đời này uống nhiều sữa tươi hơn cũng đâu không lại hắn. Hạ Phi quả nhiên là uống say, mặc dù lúc này hắn thoát nhìn rất thanh tỉnh.Nếu trạng thái bình thường ,chắc là sẽ không cố tình gây sự như vậy, hắn rất biết chừng mực.

“Được rồi, được rồi, cậu quan trọng hơn,có được hay không?” Tôi lấy ra thanh âm ru con dụ dỗ quỷ say Hạ Phi, “Ngoan ngoan buông tay cho tớ. . . . Nếu không tớ sau này cũng không để ý cậu.”

“Nhớ lời cậu hôm nay nói. Không được quên.” Hạ Phi được câu trả lời của tôi sau, nhàn nhạt cười một cái, trong đôi mắt, tràn đầy màu sắc hạnh phúc.Hắn buông lỏng tay của tôi, nói với tôi ngủ ngon, sau đó liền nằm lỳ ở trên giường tiếp tục ngủ .Tôi khép lại cửa phòng, đột nhiên cảm giác được có chút tâm thần bất an. Cho dù mình mới vừa nói là ‘ lời nói dối thiện ý ’, có thể ngăn ngừa khiến người vui vẻ. Nhưng sau này?Là lời nói dối, một ngày nào đó sẽ bị phơi bày . Chờ đã !Tôi không có nói dối,tôi chỉ là.

Anh Tô Văn và Hạ Phi, đều là người quan trọng của tôi. Giống như mẹ và Thi Thi. Không. Nếu miễn cưỡng, trong lòng tôi mẹ so với Thi Thi còn quan trọng hơn. Tại sao lần này tôi ngay cả do dự cũng không có, có thể phân biệt ra được? Có lẽ mẹ ở trong lòng tôi, thì không cách nào thay thế đi. Nhưng Thi Thi cũng không cách nào thay thế

Cũng bởi vì quỷ say Hạ Phi vô tâm hỏi một câu, làm hại tôi trên đường về nhà như đi vào cõi thần tiên mấy lần, thậm chí bị ven đường vấp đá trật chân té. Cuối cùng đến cửa nhà đã bốn giờ sáng. Tôi không dám gõ cửa, đứng ở cửa tìm cái chìa khóa. Cửa thang lầu đèn cảm ứng vụt sáng chột tắt, cả tòa nhà đều an tĩnh dọa người. Thời gian này, tất cả mọi người đều trong mộng đẹp.

Nếu như không phải là bởi vì tôi, anh Tô Văn cũng ngủ sớm. Sẽ không phải Trễ như thế vẫn chờ tôi đi? Cửa rốt cục bị tôi đẩy ra, tôi cố gắng đem thanh âm ép xuống tới nhỏ nhất. Đèn phòng khách đều tắt, nhưng khe cửa phòng anh Tô Văn lộ ra chút ánh đèn. Tôi thở nhẹ một hơi, mũi chân hướng gian phòng mình. Không sai, tôi chính là muốn làm đà điệu trong truyền thuyết, đem đầu mình vùi xuống cát, làm bộ không thấy nguy hiểm trước mặt. Khụ, không biết từ lúc nào, anh Tô Văn đã trở thành người phát ngôn nguy hiểm nhất trong lòng tôi.

Nhưng nếu như tôi không lên tiếng chào hỏi anh Tô Văn, anh nói không chừng còn có thể vẫn chờ đợi.

Đang lúc tôi rối rắm, cửa phòng anh Tô Văn tự động mở ra. Anh Tô Văn mặc áo ngủ, dưới chân mang dép cùng kiểu dáng với tôi, sắc mặt hơi tái nhợt dựa ở trước cửa, cười cười với tôi.

Đúng vậy, anh cười với tôi rất ‘Mona Lisa’. Rạng sáng bốn giờ rưỡi gần năm giờ, trời còn tối thui, cả thành phố cũng bị yên tĩnh bao phủ Tôi cho là anh sẽ mắng tôi một bữa (dĩ nhiên, này có phong cách anh Tô Văn) hoặc không phải là phương pháp quân tử trừng phạt tôi một cái (quân tử động khẩu bất động thủ), anh cư nhiên chỉ mỉm cười hờ hững với tôi, “Về rồi. Không có bị đông lạnh tới hỏng đi.”

“Không có.” Tôi có chút kinh ngạc hồi đáp, hai tay không được tự nhiên giấu ở sau thắt lưng, giống như là con nít làm sai chuyện, nghe gia trưởng hỏi huấn. Bình thường chỉ cần tôi vừa tung ra thái độ đoán chính nhận sai lầm thì phần lớn người sẽ tượng trưng nói mấy câu khách sáo, sau đó vung tay, bỏ qua cho tôi. Không trông cậy vào chiêu này có thể ứng dụng đến trên người anh Tô Văn, nhưng ít ra sẽ có chút hiệu quả. đi?

“Ừm. Kia đi ngủ sớm một chút.” Anh Tô Văn nhẹ ho khan, nụ cười giống như mặt nạ đẹp đẽ, vừa ôn nhả lại mạnh mẽ, giống như là bị dán lên một tầng lá mỏng chạm không tới. Cái nụ cười này đối với tôi mà nói, cũng không xa lạ. Đây là lúc tôi chuyển kiếp thường thấy. Anh Tô Văn đã lâu không có đối với tôi cười giả dối như vậy. So với rừng mình không rõ đầu óc như vậy, bản thân tôi thà bị anh Tô Văn đem tôi mắng to một trận.

Cái gì cũng tốt, nhưng đừng dùng cái loại ánh mắt coi thường nhìn tôi. Chẳng lẽ tôi đây một đời vì cải thiện quan hệ giữa tôi cùng anh Tô Văn, cũng uống phí sao? Tôi cắn răng, cảm giác vô lực tới cực điểm. Một hai lần như vậy, không giải thích được liền giận tôi, càng không ngừng hỏi tôi vấn đề không giải thích được, hoặc là làm chuyện không giải thích được. Mà tôi bị kẹp ở giữa chuyện không giải thích được như vậy, chỉ có thể cúi đầu, bày ra một bộ tươi cười lấy lòng chịu đựng.

Tôi thế nào phải sống uất ức như vậy. Chẳng lẽ thế kỷ hai mươi mốt, tình hình hơi hiền hoà chút mọi người liền giống như tôi bất đắc dĩ sao?

“Được. Em đi ngủ! Anh Tô Văn cũng vậy!” Nghĩ như vậy sau, tôi sống lưng trong nháy mắt, hát ca khúc được yêu thích bước nhanh tới gian phòng mình. Nếu anh Tô Văn muốn làm ra một bộ ‘tôi và cậu không quen, cậu làm gì tôi đều không xía vào’, vậy tôi cũng vui vẻ làm theo kịch bản.

“A. Một đêm không thấy em liền học được tương kế tựu kế nha.” Một chân tôi vừa bước vào gian phòng của mình, anh Tô Văn chột kéo lại tay của tôi. Tôi đưa lưng về phía anh Tô Văn, khước miêng vui sướng nhếch lên. Ha ha, lần này đầu miêng, coi như tôi thắng, phá vỡ kỷ lục 0 thắng 26 thua.

“Nào có nào có.” Tôi xoay người, đắc ý nheo mắt lại, “Đây làm phiền anh Tô Văn thường ngày chỉ điểm thôi.”

Anh Tô Văn nắm tay của tôi, anh rất ít vận động, mùa đông lúc tùy thân đều mang theo cái bao tay, một

đôi tay bảo dưỡng so với con gái còn trắng mịn hơn. Tay anh Tô Văn lớn một chút so với tôi, vừa đủ có thể đem tay của tôi bọc lại.

“Còn nói không lạnh. Bên ngoài tuyết rơi sao.”

“Không có, rất sớm liền ngừng.” Tôi trừng mắt nhìn, hết sức che dấu đỏ ửng trên mặt mình. Mặc dù cùng anh Tô Văn hôn cũng hôn qua, thậm chí ngay cả loại chuyện đó anh Tô Văn cũng thay tôi làm Nhưng tôi vẫn chưa thể thích ứng. Những động tác này giống như là một tơ hồng nhỏ bé yếu ớt, từng vòng từng vòng, đem mâu thuẫn trong lòng tôi còn dư lại không nhiều lắm quần quanh, cuối cùng hoàn toàn tan rã lý trí của tôi. Tiếp tục như vậy không được. Tôi biết rõ không được, nhưng vẫn quyến luyến phần ôn nhu này. Biết rõ không được, nhưng dời mắt không được. Biết rõ không được vẫn cự tuyệt không được.

Trời ạ. Như vậy, tôi thật sự là quá kém. Ban đầu rõ ràng là lập hùng tâm tráng chí, muốn đem anh Tô Văn bẻ thẳng, nào ngờ cuối cùng tôi lại bị. lại bị. Chẳng lẽ tôi mới là trá hình yêu khác phái, bị anh Tô Văn tùy tiện kích phát một cái, liền cầm giữ lập trường không được ? OH, NO. Vậy không phải càng hỏng bét sao?

Anh Tô Văn nhìn tôi từ khuôn mặt tươi cười dương dương đắc ý, sau đến vạn lời oanh đình rồi hóa đá cứng ngắc, có chút nghi ngờ hỏi: “Em sao vậy?”

“Không có, không có gì.” Tôi vội vàng lui về phía sau hai bước, “Mọi người đều nói cự ly sản sinh mỹ, anh Tô Văn, chúng ta vẫn là cách xa chút đi. Khụ, giữ một khoảng cách, em và anh cách ra chút.”

“Quả nhiên bạn em nói bậy gì đó với em rồi.” Anh Tô Văn rũ mắt, “Em nói một chút xem, chúng ta tại sao phải giữ một khoảng cách. Nếu là lý do đúng, vậy anh nghe theo em.”

“Bởi vì, chúng ta gần em sẽ, sẽ rất. bối rối !” Tôi ấp úng nói, cân nhắc chút tình hình sau, mới thốt ra cái từ ‘ bối rối ’ này. Ít nhiều tôi đây nhiều năm coi phim, dùng lời nữ sinh thường nói với nam sinh không dùng quấy rầy cô, tôi nhắm mắt lại cũng có thể nghĩ ra được một đồng lớn. Bất quá dùng trên người anh Tô Văn thật là có điểm. Không được tự nhiên. Nhất là tôi, là thuộc về lời thoại của con gái.

“Tại sao có thể bối rối. Có bối rối, thì càng phải cùng anh nói chuyện một chút.” Anh Tô Văn thấy chiêu sát chiêu, lập tức bày ra một bộ quan tâm. Tôi á khẩu không trả lời được nhìn anh Tô Văn, thầm nghĩ lúc này anh lại cùng tôi chơi tiết mục anh em mến thương, vậy kẻ bình thường động một chút là thét tôi làm này làm kia là ai? !

“Anh với em khác nhau ! Em cần bạn cùng lứa tiến hành trao đổi nhiều hơn” Tôi thầm chỉ anh Tô Văn anh cả nghĩ đồng đều không phê chuẩn tôi ra cửa cùng bọn Hạ Phi chơi.

“Ừ, Hồng Xương em có nhiều bạn như vậy. Anh cũng chỉ có mình em. Thì ra anh quá mức quan tâm làm em ‘ bối rối ’ như vậy. Anh hiểu. Sau này.”

“Anh anh đừng hiểu lầm. Em mới vừa nói giỡn ! Em trai bởi anh mình là không thể chối từ, đạo lý hiển nhiên !”

Anh Tô Văn híp mắt, ngáp một cái, “Nếu Tiểu Xương em nói như vậy. Đi thôi, bởi anh ngủ đi.”

Vì vậy, bạn Hồng Xương lại bị xách đi. Khụ, để tôi sửa kỷ lục, tối nay đấu trí so đũa khí người chiến thắng cuối cùng, hoàn toàn không có gì bất ngờ, là nam chủ vạn năng phúc hắc của chúng ta: Anh Tô Văn !

33. Chương 33: Xuất Ngoại

Tôi vốn tưởng rằng, triệu chứng đồng tính luyến ái thành linh đột phát của anh Tô Văn sẽ trong kỳ nghỉ bị tôi hoàn toàn chữa khỏi. Nhưng hiển nhiên tôi đã đánh giá cao năng lực của mình, không chỉ không chữa khỏi cho anh Tô Văn, mà cả mình cũng bị lây bệnh. Khụ khụ. Vẫn không thể xác định mình bị lây bệnh bao nhiêu, nhưng đối với lực miễn dịch của bệnh đồng tính luyến ái đang cực độ giảm xuống.

Trước ngày tựu trường, mẹ và bác Tô hiếm khi không có đi làm, ở nhà làm cho chúng tôi một bàn thức ăn. Tôi ăn thức ăn mẹ làm không khỏi than thở, "Vẫn là mẹ làm ăn ngon. Ngay cả cải trắng cũng có thể xào ra hương vị. Con đây gà mờ, quả nhiên kém."

Mẹ cười không khép miệng gật đầu, "Con thì miệng ngọt. Chớ nói càn, ăn nhanh lên, thức ăn lạnh ăn không ngon."

Bác Tô vui đầu ăn cơm, ông không nói nhiều, thuộc hình tượng nam nhân tâm không bằng hành động. Tôi cũng không nhớ ông từng lời ngon tiếng ngọt với mẹ, nhưng ông cho tới bây giờ chưa từng để mẹ chịu khổ.

Anh Tô Văn chột chột một miếng vào, "Tiểu Xương làm cũng không tồi."

"A? Ồ. Nào có nào có." Tôi cảm giác thần kinh mình giống như là bị lên dây, anh Tô Văn mỗi lần mở miệng nói chuyện, cái dây này liền bị kéo chặt ra. Thật sợ anh Tô Văn thuận miệng, nói ra cái gì 'con nuôi Tiểu Xương'. Dù là mẹ tôi thể trạng khỏe mạnh, tám chín phần mười, cũng gánh không nổi đả kích như vậy. Lại nói, khi có mẹ và bác Tô, anh Tô Văn cũng thu liễm một chút, cũng sẽ không động tay động chân với tôi. Khụ khụ, từ động tay động chân dùng cũng không quá thích hợp, nhưng cơ bản chính là ý đó.

Tôi và anh Tô Văn một loạt hành động anh em thân mật, khiêm tốn nhường nhịn lẫn nhau, mẹ tôi thấy thế tâm hoa nộ phóng. Bà vẫn lo lắng tôi sẽ khi dễ anh Tô Văn, hoặc là bị anh Tô Văn khi dễ. Mặc dù trong mắt bà, khả năng trước tính lớn hơn một chút. Anh Tô Văn, thật sự là quá mặt người dạ thú, thuộc về cái loại đem người bán còn có làm người bị bán vui vẻ đếm tiền cho anh. Ở trong mắt người khác, anh Tô Văn chính là người nhã nhặn, hiểu chuyện, hiểu thuận là người phát ngôn tốt nhất. Mà tôi, mặc dù cũng không tệ, nhưng so với anh Tô Văn, luôn thiếu một bậc.

Thật ra thì tôi cũng ghét bị so sánh với anh Tô Văn, bởi vì anh Tô Văn ưu tú, mọi người đều biết. Từ nhỏ mang danh thần đồng, đến cao trung càng được ca tụng là thiên tài, bằng khen cúp vàng có thể bày đầy một tủ. Mà tôi đây, trừ hồi còn ở nhà trẻ thì chạy cự li dài được bằng khen ra—nếu như không phải là may mắn mang theo kiến thức sống lại, đoán chừng cố gắng thế nào, cũng chỉ có thể ở lớp bơi bơi.

Khụ, lạc đề. Tôi muốn biểu đạt suy nghĩ. Trong cái nhà này, anh Tô Văn là lớn, tôi là nhỏ. Đây đã thành loại lệ thường dùng hiện tượng tự nhiên giải thích. À, điểm ngoại lệ duy nhất chính là, tôi làm được cơm ngon hơn anh Tô Văn. Nhưng ngoại lệ duy nhất này, cũng bị anh Tô Văn lợi dụng đầy đủ.

"Xem hai đứa con hòa hợp vậy, mẹ cũng không còn gì lo lắng." Mẹ gấp bánh bột lọc thả vào trong chén tôi, "Năm đó mẹ và bác Tô con vì hai đứa tổn không ít tâm."

. Đúng rồi. Hiện tại con và anh Tô Văn hòa hợp. Nhưng hướng phát triển không quá đúng.

Tôi cười khổ một cái, nhìn mẹ khuôn mặt tươi cười thoải mái, không muốn đánh vỡ mơ ước 'gia đình hoàn mỹ' của bà, không thể làm gì khác hơn là đem khổ sở nuốt về trong bụng, quay đầu hung hăng trừng mắt anh Tô Văn.

Anh Tô Văn ở dưới đáy bàn nhẹ nhàng đạp tôi một cước, trên mặt lại làm như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi khước miệng co rút, đem chén cơm để qua một bên, nhỏ giọng nói lầm bầm, "Ăn no ăn no. Ăn nữa là tức chết. Chén để ở trên bàn, tối con rửa." Nói xong tôi liền từ trên ghế đứng lên, bước nhanh vào phòng.

"Con cũng ăn xong." Anh Tô Văn đứng dậy theo, cũng không trông tôi có nguyện ý hay không, theo đuôi tôi vào phòng. Tôi trừng mắt liếc anh một cái, ý là: tôi có mời anh sao? Ai ngờ anh lại làm ra một bộ bình tĩnh đại ngộ, tiện tay khóa cửa lại.

Nè. Anh hiểu lầm hiểu lầm! Anh muốn khóa cửa cũng không sao, nhưng mời anh ngoan ngoan đứng ở bên ngoài đi! Tôi bất mãn nhíu mày một cái, đang muốn mở miệng mời anh Tô Văn đi ra ngoài thì lại bị lời anh hấp dẫn.

"Hồng Xương, tạm thời anh sẽ không nói chuyện hai chúng ta cho dì với ba."

"Chẳng lẽ anh tính nói thật?!" Tôi toàn thân vô lực ngã xuống sô pha, lấy tay nâng cằm của mình, rất là thoải mái nói, "Em thấy, chuyện như vậy vĩnh viễn không đề cập tới mới là thượng sách."

“A.” Anh Tô Văn nhẹ cúi thấp đầu, phần tóc mái chỉnh tề che đi hơn phân nửa mặt anh Tô Văn, “Trốn tránh là không có ích lợi gì. Tiểu Xương, đừng ngây thơ như vậy. Chẳng lẽ chỉ là bởi vì gần đây anh không đối với em khách khí, là em bác bỏ sao?”

“Vừa qua. này còn nói khách khí?” Tôi bày ra một bộ khổ qua, không cách nào không chế phun ra một câu, “Vậy anh Tô Văn không khách khí, còn có thể ngăn cản.”

“Muốn thử một chút không?” Anh Tô Văn rất thờ ơ nhún vai một cái, đi về phía tôi hai bước. Tôi trong đầu thoáng chốc vang lên báo động cấp một, thân thể càng thêm làm ra cử động lý trí nhất, liều mạng ngẩng đầu lên, “Không, không. Em mới vừa là nói giỡn mà thôi.”

“Hong Xương, học xong lớp mười hai, anh dự định ra nước ngoài du học.” Anh Tô Văn thu hồi bước chân, anh đưa lưng về phía tôi, đứng ở trước tủ sách cao cỡ nửa người trong phòng. Trên giá sách đã rơi một tầng bụi. Tôi có rất ít thời gian xem sách, ngược lại dùng nhiều thời gian hơn cô gắng làm bài tập. Anh Tô Văn khớp xương ngón tay đang nắm chắc một quyển ‘ngạo mạn và thành kiến’, bìa sách bởi vì thời gian lâu dài mà phai màu. Trong không khí bay lên một tầng bụi mỏng, tim của tôi cũng lơ lửng theo, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống.

“ Ừ.” Tôi trả lời nhỏ rí, đôi môi hơi run rẩy, nhưng cuối cùng cổ họng chỉ phát ra âm tiết khô khan. Những lời này mang cho tôi cảm giác, giống như là từ thang máy trên tầng cao, sau cùng trực tiếp mất trọng lực rơi xuống tầng một, khiến người ta đầu óc choáng váng.

Sao. muốn đi sớm như vậy? Mặc dù đã sớm dự đoán, anh Tô Văn sớm muộn cũng sẽ lựa chọn ra nước ngoài du học. Tôi cho là tôi vì thế đã chuẩn bị tâm tư đầy đủ. Không nghĩ tới. Hết thấy vẫn công cốc. Kết quả như dĩ vãng, trước mặt anh Tô Văn, tôi biết trước để chuẩn bị tất cả mà vẫn một kích không chịu được.

“Chỉ ‘ừ’ thôi sao?” Anh Tô Văn một tay vuốt ve bìa sách, mắt phượng từ mặt bên nhìn qua có vẻ cực kỳ dài mảnh khẽ híp lại, khóe miệng so với vừa rồi giả dối hơn nhiều. Tôi khẽ thở dài, một hồi lên tinh thần. Anh Tô Văn ra nước ngoài du học, đó là chuyện tốt. Tương lai coi như là trụ cột quốc gia, là tấm lưng dân tộc. Đúng đúng đúng, đây rõ ràng là chuyện tốt, trong lòng tôi không thoải mái cái gì? Chẳng lẽ tôi ghen tỵ với anh Tô Văn?

Vì vậy tôi nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, “A, ra nước ngoài du học. Anh Tô Văn. Thật chúc mừng anh. Vậy, anh phải tới trường đại học nào? Ha ha, đến lúc đó anh Tô Văn chưa được gái nước ngoài, phải mang quà về đó.”

“Điển hình của tâm khẩu bất nhất.” Anh Tô Văn kéo kéo khóe môi, từ trước tủ sách xoay người. Anh thấy nụ cười tôi so với khóc còn khó coi hơn, lại còn cười vui vẻ, “Tiểu Xương. Em thật là, làm anh không biết sao cho tốt.”

“Cái gì gọi là làm thế nào.” Tôi tức giận đem mặt xoay qua một bên, “Sau này ra nước ngoài, đừng quên gọi điện thoại về! Chớ giống như trước.” Tôi dùng một chút, sửa sang lại trí nhớ rối loạn, “Chuyện này anh nói với họ chưa? Đừng nói anh tính toán lén lút lút đi.”

“Anh trước có ám hiệu bọn họ rất nhiều lần. Mặc dù không chính thức nói, nhưng anh nghĩ bọn họ cũng sẽ đáp ứng.”

“Đúng rồi đúng rồi, ra nước ngoài là chuyện nghiêm túc.” Tôi bĩu môi, cố gắng áp chế thanh âm của mình, không để cho nó nghe như nghĩ một đằng nói một nẻo, “Là học bổng sao?”

“Ừ.”

“Vậy chúc mừng anh.” Tôi nghe mình máy móc nịnh nọt, lần đầu phát giác thanh âm của mình nhảm chán như vậy.

“Tiểu Xương, em đành lòng để anh đi sao?” Anh Tô Văn cười như không nói, thân thể từng chút một áp sát tôi. Tôi đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, trong đầu hồ hê loạn một đoàn, cũng không còn nghe rõ anh Tô Văn rốt cuộc nói chút gì, chẳng qua là mặt ngây ngốc phụ họa, “A. Ừ. Sẽ không.”

“Như vậy à. Câu trả lời thật đúng là làm người ta thất vọng.”

“Ừ? Anh thất vọng cái gì . . . Anh chờ giờ khắc này đã lâu rồi đi. Ra nước ngoài du học, cách mọi người rất xa.Ha ha. Em đang nói gì nhỉ. Thật là, em thật sự là đang vì anh vui mừng đó.”Tôi nói đùa, mãnh liệt mất trọng lượng cùng kèm theo một loại khổ sở hình dung không ra.Đại não mờ mịt cuối cùng chỉ còn lại một nhóm chữ to: anh Tô Văn muốn rời đi. có lẽ sẽ không trở về nữa.

“Tiểu Xương, chuyện ra nước ngoài, anh từ sơ trung đã bắt đầu lên kế hoạch.”Anh Tô Văn ngồi lên ghế xoay trước bàn học, hai tay anh nhẹ nhàng, rất có tần số gõ lên mặt bàn. Xuyên qua khe cửa, còn có thể ngẫm trộm nghe thấy tiếng mẹ và bác Tô nhỏ giọng nói chuyện .Tôi lựa chọn trầm mặc, an tĩnh nghe anh Tô Văn kể ra quyết định của mình.

Trừ việc đó ra, tôi có thể làm gì ?Chẳng lẽ muốn tôi quỳ xuống ,năn nỉ anh tô Văn đừng đi du học? Đùa gì thế. Chuyện như vậy,tôi làm sao làm được .Huống chi, coi như tôi quỳ xuống đi cầu anh Tô Văn , anh cũng không nhất định sẽ đáp ứng. Đối với anh Tô Văn tính tình tỉnh táo cùng làm theo ý mình, tôi đủ hiểu rõ.Mọi việc anh quyết định, cũng sẽ không thay đổi . Kiếp trước là như vậy, đời này. cũng như thế.

Coi như tôi mở miệng giữ lại. Anh Tô Văn cũng sẽ theo kế hoạch của mình tiến hành. Nếu đã biết kết quả, vậy tôi còn đi giữ lại làm cái gì? Còn không bằng thống thống khoái khoái chúc phúc anh Tô Văn , mở rộng suy nghĩ,ừ. Đúng, chính là loại tâm thái này. Tôi gãi gãi đầu, bày ra một nụ cười rực rỡ vô tâm vô phế, đem bắp thịt cứng ngắc trên mặt mình kéo đứng lên, “Không hổ là anh, lý tưởng hồi sơ trung lớn như vậy .Em hồi sơ trung còn cả ngày mộng biến thân làm siêu nhân cứu toàn bộ thế giới .”

“Kia, đoán chừng,anh ít nhất phải dùng ba năm mới học xong tất cả các môn.” Anh Tô Văn khê thờ dài, “Bất quá nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta chỉ cần tách ra một năm là có thể chung một chỗ.”

“Hả?” Tôi u mê trừng mắt nhìn, đoán không ra ý đồ xác thực trong lời anh Tô Văn.Mới vừa rồi rõ ràng nói là ba năm, sao bỗng nhiên rút ngắn hai năm đây? Chẳng lẽ là tôi nghe nhầm ?

“Ừ. Sang năm, em cũng thi học bổng, cùng anh thi một trường là được rồi.”

“Em?. . . . Anh, anh đây là nói giỡn phải không?” Tôi đôi môi khê run, không cách nào tin đầu một cái, “Coi như thành tích em bây giờ ở lớp miễn cưỡng top 5,nhưng du học là quá miễn cưỡng. Nhất là trường học anh Tô Văn dự thi , điểm tuyển nhất định cao dọa người.”

“Không. Anh đặc biệt chọn trường cao học.”Anh Tô Văn dừng một chút.

Tôi thở nhẹ một tiếng, “Tại sao? Anh,anh không phải là vì em đi?”nói sau cùng cứ như vậy đại đại liệt liệt bị tôi nói ra miệng. Sau khi nói xong tôi mới phát giác được không được tự nhiên. Trong phòng vốn là không khí bình thường nhiên bởi vì tôi mà trở nên kỳ quái .A. Tôi thật là ngu ngốc. Tại sao không lịch sự nói ra lời như vậy. Thật sự là quá. tự mình đa tình.

“Ha ha. Không chỉ là vì cái đó. Anh đây còn nguyên nhân khác , mục tiêu anh là toàn bộ học bổng. Điểm tuyển thấp còn có lợi cho anh đạt thành cái mục đích này.”

“Như vậy à.A ha,em mới vừa rồi cũng là giỡn thôi.”Tôi cười xấu hổ ,trong lòng một góc nhưng không cách nào khắc chế mất mát.

“Cho nên, Tiểu Xương cũng phải nỗ lực. Anh còn có ước chừng nửa năm ,có thể giúp em học bù.Sau này toàn dựa vào chính em.Hiểu chưa?”

“A?” Từ từ?Thế nào đề tài nhảy nhanh như vậy? Rõ ràng mới vừa rồi anh Tô Văn vẫn còn cùng tôi nói hần phải ra nước ngoài du học ,thế nào lập tức liên nhảy tới trên người của tôi? Mặc dù đại não chưa hoạt động kịp,nhưng miệng tôi lại tự động đáp, “Hiểu.”

“Ừ.” Anh Tô Văn thấy tôi đây nhanh chóng trả lời, tựa hồ rất là hài lòng gật đầu một cái. Anh từ trên ghế đứng lên, tựa hồ do dự một chút, mới chậm rãi nói ra khỏi miệng, “Anh biết hiện tại nói chuyện này còn có chút quá sớm, nhưng anh hi vọng Tiểu Xương có thể sớm một chút kết thúc chuyện trong nước .”

“Kết Kết thúc?” Lòng tôi cả kinh, trong đầu hiện ra một bộ hình ảnh mình cắt cổ tay .Anh Tô Văn anh đến tốt cùng là có ý gì, tại sao muốn em kết thúc mọi chuyện ở đây?Chẳng lẽ sau này anh muốn.”Anh Tô Văn ,tương lai chẳng lẽ anh không có ý định trở về nước sống sao?”

Anh Tô Văn cười cười, anh mặc dù không nói gì, nhưng tôi đã từ trong nụ cười đó lấy được đáp án.

“Như vậy à.” Tôi buồn buồn gật đầu một cái, ngã ngời trở về trên giường. Anh Tô Văn chẳng biết lúc nào đi vòng qua sau lưng tôi, mang theo hương bột giặt quần áo cùng ánh mặt trời ấm áp quen thuộc ôm thật chặt tôi vào ngực. Tôi không biết anh tại sao phải đột nhiên ôm chặt tôi như vậy, trong lòng chuông báo động nhất thời gõ vang, hoảng loạn nghiêng đầu sang chỗ khác, “Anh Tô, Tô Văn Ba anh và mẹ em đều ở đây! Chúng ta không thể như vậy.”

“Tiểu Xương tư tưởng của em thật là không thuần khiết. Anh chỉ là muốn ôm em một cái mà thôi.” Cổ tay anh Tô Văn dè ở bên ngang hông tôi, cảm nhận xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp áo, đặt ở bả vai tôi. Cái tư thế này. thật là. thật là không có cảm giác an toàn! Tôi vì che giấu hai gò má biết lúc nào hiện lên đỏ ửng, chỉ đành phải đem mặt của mình xoay đến nơi anh Tô Văn không thấy được. Nhưng ngay tại lại một mặt đỏ ửng, làm thế nào cũng che không được.

Ngay từ đầu anh dắt tôi vào con đường tư tưởng không thuần khiết này, cư nhiên trả đũa! Thẹn quá thành giận trợn mắt, “Được !Anh ôm cũng ôm rồi !Nhanh lên trở về phòng anh đi !”

“Tiểu Xương, em thật ra thì đang trách anh, có đúng hay không.” Tôi nghe như thế sau, thân thể cứng đờ. Giấy kẻ tiếp thất lưng lại bị anh Tô Văn hung hăng ôm lấy, hơi thở anh Tô Văn giống như hơi sương, tràn vào thế giới của tôi.

“Trách anh cái gì? Em làm sao dám trách anh.” Tôi có chút tự giễu nói, bởi vì thất lưng bị siết chặt, cho nên nói ra cũng đứt quãng. Anh Tô Văn căn bản là đánh người một cái tát, sau cho thêm cái mứt táo tới trán anh. Tiên trăm hậu tấu nói muốn ra nước ngoài du học, sau lại dùng giọng nói ôn nhu tới hỏi thăm tôi ‘ tức giận hay không ’? Thật coi tôi như tên ngốc sao? Thật cho là tôi sẽ thích mềm không thích cứng sao?

Được rồi. Tôi còn thật đối với thế công ôn nhu không còn cách chống. Khẽ thở dài một hơi, tôi nhận mệnh cúi đầu, “Em không có giận anh Tô Văn, chỉ là quá đột ngột, không biết làm như thế nào. biểu đạt cảm giác của mình.”

“Tiểu Xương. Ra nước ngoài sau, cũng chỉ có hai chúng ta. Thật tốt.” Anh Tô Văn thanh âm vẫn giống như kiếp trước, lời cuốn từ từ, mang theo một mặt sắc thái mộng ảo. Thanh âm của anh ở trong đầu tôi vẽ ra kế hoạch tương lai. Trong tay tôi cầm cái chảo, ở trong phòng bếp chiên trứng. Anh Tô Văn lười biếng ngồi ở trên sofa, đọc báo tiếng anh, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên hướng về phía tôi mỉm cười.

A! Tôi ở vọng tưởng cái gì thế. Loại phương thức chung sống này rõ ràng là thời kỳ vợ chồng son tình cảm vững vàng. Trời ạ, sắp diễn mất rồi. Trong đầu của tôi thế nào ngổn ngang ảo tưởng như vậy, chỉ bị anh Tô Văn nói một câu, liền dốc toàn bộ lực lượng, ùn ùn kéo đến đem tôi chôn vùi.

“Tiểu Xương, lúc này em cũng muốn ngăn người sao?” Anh Tô Văn trong giọng điệu cơ hồ có chút bắt đắc dĩ, nhưng tôi cũng không dám nghiêng đầu sang chỗ khác, lần nữa đối mặt anh Tô Văn vẫn sợ hãi tình tiết như nhân vật chính đang cùng Quỷ Hồn thi chạy, chỉ cần vừa quay đầu lại sẽ bị rắc rắc rơi. Không thể quay đầu lại không thể quay đầu lại, bây giờ anh Tô Văn so với Quỷ Hồn còn nguy hiểm hơn.

Tôi hắng giọng, rất là chột dạ mở miệng nói, “Em không có ngăn người. Em đang suy nghĩ chuyện rất quan trọng.”

“Ha ha.” Tiếng cười của anh Tô Văn ở trên da tôi rung động, có một giây tôi thậm chí hoài nghi, nó có phải cùng tần số tim đập của tôi dung hợp hay không. Sau đó tôi nghe được thanh âm rất nhỏ của anh Tô Văn, cắn lỗ tai tôi. Tư thế kia làm tôi nhớ tới mình hồi tiểu học cùng mấy đứa bạn chơi trong công viên nhàm chán, tôi cắn lỗ tai của bọn họ như vậy rồi mặt thành kính nói ra.

Anh Tô Văn nói, “Thật muốn sớm dẫn em rời đi nơi này.”

Tôi. Đã không biết rõ cảm giác mình đối với anh Tô Văn đến tột cùng có phải là đồng tính luyến ái trong truyền thuyết hay không. Duy nhất có thể xác định chính là, tình cảm tôi đối với anh Tô Văn đã vượt qua tình anh em thuần túy. Hơn nữa loại cảm giác này đang từng chút khuếch tán, vô luận tôi cố gắng bao nhiêu ngăn lại nó. Nó như không có thuốc chữa, một khi bị lây bệnh, cho đến khi mình hoàn toàn hít thở không thông, nó cũng sẽ không biến mất. Tôi từng khủng hoảng qua, phủ nhận qua, phỉ nhổ qua. Nhưng cuối cùng vẫn bị cái bệnh yêu bá đạo này chinh phục.

Đêm nghỉ cuối cùng, anh Tô Văn vì tôi lập ra kế hoạch học tập ,cũng kín đáo đưa cho tôi bài tập cao cỡ nửa người , ở giữa còn kẹp bài ghi chép hẩn ghi lại vài điều quan trọng.Tôi mặc dù đối với chuyện ra nước ngoài du học còn ôm thái độ mâu thuẫn, nhưng lại không dám cô phụ ý tốt của anh Tô Văn, mỗi ngày tăng giờ làm bài thi. Tôi không muốn ra nước ngoài nguyên nhân thật ra thì chỉ có một. Tôi không bỏ được mọi người bên đây.Bất kể là mẹ, bác Tô hay Hạ Phi,Thì Thi ,tôi một người cũng không bỏ được.

Nếu như tôi là động vật ,vậy tôi nhất định là con dê yêu thích ở chung .Phần lớn không có bước đi, không có người chặn liên mất đi phương hướng. Rất lười biếng, thích để người khác viết kịch bản cho mình,thể nhin là nhin,bây giờ nhin không được mới bộc phát ,dùng sừng trên đầu húc người ngăn cản mình trên con đường phía trước.

Tôi không thể hiểu anh Tô Văn,tại sao anh có thể không có chút nào lưu luyến lựa chọn đi nước ngoài.Anh ở đây được hoan nghênh , trong trường con gái theo đuổi cũng có thể chở 1 xe, nhiều loại thư tình cũng có thể triển lãm ‘đủ loại phong thư’.Nhiều người sùng kính ái mộ anh như vậy, anh lại đối với những người này chẳng thèm ngó tới, cố ý muốn. mang theo tôi rời đi.

Hì hì.Nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác được có chút thoải mái. Tôi vuốt vuốt cổ tay ê ẩm , hướng về phía khe nứt phòng ngủ khắc khắc cười một trận. Sau cảm thấy hơn nửa đêm mình mở đèn cười như điên, thật sự là vô cùng thần kinh.

Ừ, bài thi không sai biệt lắm làm xong, còn dư lại, ngày mai tự học làm tiếp đi. Tôi đưa tay tắt đèn, rón rén đi về phía giường ngủ. Mũi chân mới vừa đụng chạm đến đệm, trên đầu liền vang lên một trận thanh âm huyền ảo .Hạ Phi mang theo nồng nặc giọng mũi từ đỉnh đầu của tôi truyền đến, “Cậu sao giờ mới ngủ? Mới vừa tự trường bài tập có nhiều như vậy sao.”

“Hết hồn. . . . Hạ Phi? Mỹ nam đi ngủ nên ngoan ngoãn ngủ, cậu sao còn tỉnh?”

“Còn không phải là cậu. . . . Mở đèn tôi không ngủ được.”

“Chớ gạt người , cậu ở bên ngoài sấm sét cũng ngủ được.Tia chớp cùng đèn tôi so, vẫn là tia chớp sáng hơn.”

“Hừ.”

“Đi ngủ sớm một chút.” Tôi ngáp một cái, lật người, rất nhanh liền lọt vào mộng đẹp .Trong lúc mơ hồ tựa hồ nghe Hạ Phi nhỏ giọng lầm bầm . Bạn đang ?

Hẩn nói, “Ngu ngốc!”

Hừ. Vĩnh viễn cũng không biết khích lệ người ta,vĩnh viễn miệng chó trong ới không ra ngà voi! Cũng sẽ không nói ‘ học tập khổ cực ,chú ý thân thể ’ .Hừ, tôi nguyên rửa cậu ba mươi tuổi đều độc thân, không không không, ba mươi tuổi quá nhân từ, ít nhất phải bốn mươi tuổi!

34. Chương 34: Tín Nhiệm

Quay về trường học bọn tôi mất một đoạn thời gian thích ứng cho kịp tiết tấu lớp mười một .Đủ thứ môn thi, trên căn bản có thể dùng ‘nạn này chưa yên ,nạn khác đã đến’ để hình dung. Trừ ứng phó những kì kiểm tra ra,tôi còn phải rút ra thời gian làm bài thi của anh Tô Văn cho tôi. Mặc dù bận rộn muốn bể đầu sứt trán, nhưng không phải là không có hồi báo.

Thành tích của tôi lần nữa nhảy vọt.Sau khi nhập học lần đầu tiên lọt vào top 3 toàn trường .Phải biết,học sinh càng thành tích tốt , càng khó đột phá thành tích mình vốn có .Tôi trước luôn luôn bơi bơi trong top 5,chân chính có thể xếp vào top 3 số lần rất ít . Như vậy Tôi vẫn là rất có tiềm lực phát triển đi.

Sau khi bảng điểm thi thử phát ra, về mặt của mọi người có thể chia làm 3 loại,chủ đạo là suy sụp phái, dương dương tự đắc phái, và phần nhỏ ‘ mặc người chém giết ’ phái. Thì Thi là thuộc về phái sau. Điều kiện nhà cô không tệ, cho dù cô không thi lên đại học, cũng không cần buồn phiền cuộc sống sau này. Hướng chỉ cô theo nghệ thuật, lấy thành tích học tập Thì Thi bây giờ , coi như không cần học trực tiếp đi thi, cũng có thể trúng tuyển trường nghệ thuật.

Cô đối với cuộc thi đã hoàn toàn miễn dịch, cả ngày vui hì hì theo sát bạn trai của mình , bình thường thời gian tiếp xúc với chúng tôi rất ngắn, coi như nhìn thấy cô thì cũng luôn thấy cô rúc vào trong ngực Tề Tử Hi. Cái loại cảnh tượng đó thật sự là chim nhỏ nép vào người, Kim Đồng Ngọc Nữ. Khiến cho tôi ở trên hành lang xa xa thấy bọn họ cũng bắt đầu đi đường vòng. Đùa sao. . . . Tôi mới không muốn làm bóng đèn đâu.

Nhưng hôm nay hiếm thấy, Thi Thi sau khi tan học chạy đến sân bóng rổ tìm tôi cùng Hạ Phi. Đội bóng rổ trường tôi trên căn bản chỉ là vì mặt ngoài mới tồn tại. Trừ một hai học đệ cấp thấp, nhìn qua cực kỳ nhiệt huyết có thể bảo trì đặc huấn vừa đi làm ở ngoài, cấp cao chúng tôi đều là mười lần đặc huấn chỉ chuyên cần hai ba lần như vậy. Tâm tình tốt, hoặc là có thời gian lại đi. Tâm tình không tốt liền núp mình trong phòng ngủ xem tiểu thuyết.

Cao trung Minh Vũ dù sao cũng là trường điểm, không thích hợp cho học sinh nghệ thuật cùng thể dục tồn tại. Thi Thi năm đó có thể vào, vẫn là làm phiền ba cô chỗ nào cũng nhúng tay, mới khiến cho hiệu trưởng miễn cưỡng phê chuẩn cô nhập học.

“A, nha nha, tớ không phải là hoa mắt đi. Thi Thi hôm nay lại có thời gian đến xem chúng tớ chơi bóng rổ! Chắc chắn, thật là thụ sủng nhược kinh.” Tôi nửa cười nửa thật nói, “Tổng Thi Thi tiểu thư, cậu là điển hình của trọng sắc khinh bạn nha, hôm nay thế nào lương tâm phát hiện, chạy tới xem chúng tớ chơi bóng rổ?” Thi Thi chợt dạ cười cười với tôi, đang muốn mở miệng thì ánh mắt lại bị Hạ Phi đứng ở sau lưng tôi biểu diễn bóng rổ ngoài trời hấp dẫn. Tôi nhún vai một cái, theo tầm mắt của cô nghiêng đầu sang chỗ khác.

‘Lộp bộp’ thanh âm bóng rổ vào khung rổ, Hạ Phi bàn tay còn dừng lại ở trên khung rổ. Lấy thân hình Hạ Phi bây giờ, hẳn đã có thể úp rổ, cái động tác này chọc các cô gái thét chói tai, động tác làm so với trên tivi còn tốt hơn. Tôi hâm mộ trừng mắt nhìn, một loại ý nghĩ không chịu thua bỗng nhiên sinh ra. Mang theo bóng trong tay, vòng qua Thi Thi, tùy ý hướng về phía ba điểm. Vận khí không tệ, bóng ở trên khung xoay tròn mấy vòng sau rốt cục chui vào, từ trong khung rổ rớt xuống. Người thua không thua người, mặc dù ném ba điểm này cùng Hạ Phi so ra còn kém điểm kích thích thị giác, nhưng tôi còn là thần tượng nam chính học giả trong phim, hắt đầu bày cái POSE.

“Oa Hai người thật đúng là khá tốt.” Thi Thi cười vỗ tay nói. Tôi cười hắc hắc một chút, giương mắt nhìn về phía Hạ Phi. Hẳn giống như là không nghe thấy Thi Thi tán dương, mặt không thay đổi nhặt lên bóng, mày móc tiếp tục luyện tập.

“Cậu tìm đến bọn tớ, sẽ không chỉ vì nhìn chơi bóng thôi đi.” Tôi xoa xoa mồ hôi trán, trời đang về chiều, bóng bị kéo rất dài. Trước đây không lâu kéo xuống một trận mưa, trong không khí còn mang theo mùi bùn đất đặc biệt của mưa. Bởi vì mới vừa vận động qua, tôi cho dù trên người chỉ mặc một cái T-shirt cũng không có cảm giác lạnh.

Thi Thi làm ra một bộ ủy khuất, nhếch lên miệng, “Thật sao, tớ hiếm khi tới coi cậu chơi bóng, Hồng Xương cậu cư nhiên liền hoài nghi tớ mang theo mục đích tới. Không phải là bởi vì trước kia tớ lạnh nhạt mấy cậu đi.”

“Tớ chỉ đùa một chút mà thôi.” Tôi đối với chuyện tiếp xúc với mấy đứa con gái nhúc nhủ đầu tới cực điểm. Các cô nàng tùy tiện người nào cũng không dễ đối phó, không cẩn thận, nói sai một câu là có thể chạm mìn. A, khi bên cạnh con gái cũng không phải là quá bạo lực chính là quá cởi mở. Không, tôi không thể chỉ do có người đã từng tiếp xúc ý đồ kết thân tôi (nữ nhân diêm dúa ở quán bar + bạo lực), mà phủ nhận cả quần thể con gái.

Nhưng Tôi thích phái nữ thành thực, em rốt cuộc ở nơi nào! Nếu như em không xuất hiện nữa, có lẽ tôi cũng chỉ có thể cùng em nói vĩnh biệt, bởi vì mình bây giờ. Rất nhanh sẽ bị hoàn toàn lây bệnh ‘đồng tính luyện ái’. Cho dù thấy em gái đáng yêu cũng sẽ không tìm đập rộn lên. Cho dù bị nữ sinh ở hành lang tỏ tình thì cũng sẽ không do dự từ chối. Khụ khụ, dĩ nhiên tôi sẽ cố gắng mà đem lời từ chối nói yển chuyển một chút.

“Thật lâu không cùng hai người tán gẫu ~ hô, giống như kể từ khi tớ cùng Tề Tử Hi quen nhau cũng chưa có qua đây.” Thi Thi trừng mắt nhìn, mặt hoài niệm. Tôi thấy cô như vậy, cũng nghiêm chỉnh không nói cô ‘trọng sắc khinh bạn’, không thể làm gì khác hơn là cười yếu ớt nói, “Được rồi. Cậu cũng có bạn

traí ,không cùng hai tên độc thân bọn tớ chen chúc cũng là một chuyện rất bình thường. Hạ Phi !Ngừng chơi,ngủ ngơi đi.Chúng ta đi qua bên kia tán gẫu .”

Hạ Phi mặt phấn nộ gơ chân lên bước, đi về phía ghế dài bên sân. Ba người chúng tôi ,sóng vai ngồi ở trên ghế dài, tôi ở chính giữa, Thi Thi và Hạ Phi ở hai bên người tôi.Cảnh tượng quen thuộc như vậy làm tôi nhớ tới rất nhiều năm trước, bắt đầu từ sơ trung, ba người chúng tôi cố định chỗ ngồi. Bên tay trái là Hạ Phi,bên tay phải là Thi Thi, tôi vĩnh viễn bị vây vào giữa. Đáng tiếc đoạn thời gian đó vĩnh viễn cũng không trở lại. Thi Thi đã bắt đầu ăn cây táo, rào cây sung,tay quả ra ngoài, bên tay phải của tôi ở phần lớn thời điểm đều trống không. Nhưng Đây cũng không có biện pháp . Chúng tôi trưởng thành, sẽ phải học được chia ly.Quay đầu lại, người làm bạn bên chúng tôi , chỉ còn lại kỷ niệm người từng xuất hiện qua cuộc đời .

Bất quá .. Tôi ít nhất. còn có Hạ Phi. Hẳn cho dù ngồi trên chuyến xe trưởng thành , đối với người khác phải không có chút dấu hiệu nảy sinh nào .Chẳng lẽ đây chính là chậm phát dục trong truyền thuyết ? Ở trong đầu cho ra cái kết luận này sau, tôi vạn phần kinh ngạc quay đầu , mắt liếc Hạ Phi giờ phút này đang nhẹ thở gấp .Chắc do ánh mắt tôi vô cùng rõ ràng, Hạ Phi có chút không được tự nhiên gãi gãi đầu, thậm chí đưa tay thuận thuận tóc mái trên trán, nhỏ giọng dò hỏi, “Thế nào? Nhìn tôi làm gì.”

“Không có gì.” Hảo ý bên ngoài. Hạ Phi tựa hồ đối với tầm mắt tôi rất không có sức chống cự. Nếu như tôi không nhìn lầm. Hạ Phi rõ ràng là đỏ mặt.Oa, lần đầu tiên phát hiện Hạ Phi ngượng ngùng, bị người nhìn mấy lần liền đỏ mặt. Chẳng lẽ bình thường giả bộ khốc khốc chẳng qua là dùng để che ngượng ngùng của hắn?Tôi ở trong lòng cười thầm hai tiếng, vì không gia tăng ‘ áp lực ’ cho Hạ Phi, vội vàng đem tầm mắt chuyển dời đến Thi Thi ,”Thi Thi. Lần này điểm thi thử cậu cảm thấy như thế nào?”

“SO SO đi.” Thi Thi không chút để ý, cô hiển nhiên đối với đề tài cuộc thi không có gì hứng thú, đề tài rất nhanh liền nhảy tới BIG BANG mới ra ,sau đó nói nói, không giải thích được, đề tài liền bị cô kéo đến chuyện ở quán bar ngày đó.

“Aha ,đêm hôm đó ở quầy rượu, Hồng Xương cậu đá văng cửa xông đến trong phòng.Ha ha, động tác kia quá buồn cười,giống như là đánh bom liều chết !” Thi Thi dứt quãng nói, ngăn ngụt một câu ,lại bị chính tiếng cười cô cắt đứt vô số lần.

Tôi đầu đầy hắc tuyến nhìn chằm chằm mũi giày mình,nghe cô nói hành động vĩ đại của tôi hôm đó, thuật lại sống động một lần cho Hạ Phi bên cạnh.Hạ Phi vừa bắt đầu còn có thể giả bộ không để tâm, nhưng càng về sau cư nhiên cười chung với Thi Thi.Tôi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bầu trời dần dần mờ tối, rất là bất đắc dĩ thở dài, “Nếu như Thi Thi cậu viết văn cũng có thể viết như tài ăn nói,vậy thì quá tốt.”

“Hồng Xương. Cậu không nghĩ tới, vạn nhất tớ thật đã xảy ra chuyện ,bọn tớ sẽ đem các cậu nhập bọn sao?” Thi Thi cười hì hì nói . Lời đùa giỡn ,lại làm cho người suy nghĩ sâu xa. Đúng vậy. Chúng tôi , cho dù tự mình gây phiền toái, cũng sẽ không đem bạn bè kéo xuống nước theo.Miệng hô to khẩu hiệu : có phúc cùng hưởng .Nhưng lại chưa bao giờ chịu đem phiền não của mình cùng mấy đứa bạn gánh chung.Bất quá ,có phải là hay không biến thành một loại giấu giếm?

Vừa thi xong một học kỳ , thật sự là không thích hợp tới đàm luận loại đề tài nặng nề này.Thi Thi tựa hồ cũng phát hiện, cô chợt đưa tay vào túi, từ bên trong móc ra hai lon Fanta, “Tén ten~ tớ mua nước cho mấy cậu.Uống chung đi!”

“A, quý hẹp hòi, chúng ta có ba người,cậu lại chỉ mua hai lon Fanta!”

“Cửa hàng chỉ còn lại hai bình Hì hì, tớ là con gái,cho nên tớ uống một bình. Hồng Xương cậu và Hạ Phi uống một bình đi .”Thi Thi nói xong, liền mở nắp bình,nhấp một miếng. Hứng thú ác quỷ của cô tôi đã thấy nhưng không thể trách, rất là thờ ơ gật gật đầu, “Ừm. Phi Tử không ngại đi?”

“. Không ngại.”

Lại nói, thật đúng là có chút khát đây. Mới vừa rồi chơi bóng mất nước,vừa lúc có thể trở lại. Tôi ngẩng đầu lên, ừng ực uống. Fanta này nồng không giống Sprite ,cũng khó trách Thi Thi thích uống. Uống trong bình ước chừng một phần ba ,tôi liếm liếm đôi môi, đem bình đưa cho Hạ Phi,”Ừ.Người lượng vạn động tương đối lớn. Nhanh uống đi, hiếm khi Thi Thi tiểu thư mời khách.”

“ Ừm.”Không biết có phải ảo giác hay không .Hạ Phi tay nhận lấy Fanta , tựa hồ có chút run rẩy. Ngón tay của hắn lướt quanh bình, mặt đại ra, lẳng lẳng nhìn bình.

“A, ha ha.”Thi Thi chột nhỏ giọng cười,nói một câu , “Hạ Phi.Không nghĩ tới, cậu đối với Hồng Xương thật đúng là”

Hạ Phi nghe xong thân thể lập tức cứng ngắc , hắn thẹn quá thành giận phản bác, “Tổng Thi Thi !Cậu ở đây nói nhăng gì đó! Câm miệng cho tôi!”

“Yên tâm yên tâm. Tổ sẽ không phá hư hai người nữa, cậu cần có thể tìm tổ giúp một tay .”Thi Thi đưa ra hai ngón tay cái, khiến cho nó không trung đụng chạm. Nụ cười cô lúc này giống như là con chồn nhìn gà đầy gian trá. Hạ Phi kích động đứng lên, thái độ không tốt nói, “Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.”

Tôi không giải thích được hai người này, “Các cậu đang nói cái gì? Tổ thế nào cái gì cũng nghe không hiểu.”

“Aha . Không có gì cả ~”

“Không có gì!”

Thi Thi cùng Hạ Phi cơ hồ là trăm miệng một lời .Mặc dù biết hai người này nhất định là giấu diếm tôi cái gì, nhưng nhìn bọn họ khó được chung một chiến tuyến ,tôi cũng liền lười truy cứu tiếp . Nhún vai một cái, gió đêm mơn trớn làn da ngoài ống tay áo ,lúc này trời đã hoàn toàn tối , thỉnh thoảng một hai con chim xẹt qua, phát ra tiếng kêu kéo dài. Đèn đường trường học liên tiếp sáng lên.

“Được rồi. Đã trễ. Tôi còn phải trở về làm bài tập đây.” Tôi rút cổ một cái, nhìn đèn đường cam màu đỏ , Thi Thi cười tính toán, làm tôi đột nhiên sợ run cả người.

35. Chương 35: Quyết Định

“Hồng Xương, gần đây cậu thật là chăm chỉ học tập nha.”Tắt đèn xong, lão đại trong phòng ngủ ngáp một cái, khi hắn trên giường nhỏ trần trọc một hồi, câu được câu không cùng tôi tán gẫu .Tôi ngượng ngùng cười cười, trong tay bút máy hơi dừng lại, “Thật xin lỗi .Trễ như thế còn phải mở đèn.”

“Ha ha, tôi thì không sao cả.”Lão Đại lăm bằm nói. Hắn tựa đầu chôn trong chăn, nửa chừng không có tiếp lời, chưa tới một hồi, chỉ nghe được một trận ngáy đinh tai nhức óc.Mặc áo ngủ bông, Hạ Phi trong tay cầm bàn chải đánh răng đứng ở sau lưng tôi, hơi nhứ mảy một cái, “Hừ. Hắn dĩ nhiên là không sao .Trong tạp âm nào cũng có thể ngủ.”

“Ha ha.” Tôi làm động tác duỗi thân, trở tay như bả vai mỗi nhừ.Ánh mắt chưa xót , làn da gần mắt bị tôi nhu hồng.Tôi khẽ thở dài một tiếng, cầm thuốc nhỏ mắt ‘lấp lánh’ bên cạnh tủ,nhỏ một giọt vào mắt. Mấy tuần trước vừa mới mua thuốc nhỏ mắt ,hiện tại đã sắp thấy đấy, không chỉ như thế, ngay cả thị lực tôi cũng bắt đầu xuất hiện chiều hướng kém đi.Có lúc tôi cũng không thể hiểu, mình làm sao chống đỡ , có thể liều mạng học như vậy.

“Ha, cậu thế nào còn chưa ngủ?” Tôi hí mắt nhìn đồng hồ SWATCH trên cổ tay ,là quà Hạ Phi tặng hôm sinh nhật, cơ hồ ngày thứ hai khi hắn tặng tôi,trừ ngủ cùng tắm ra,cũng chưa từng bị tôi lấy xuống. Tiền nào của nấy,tôi không phải không thừa nhận, đồng hồ đeo tay khoảng giá cả không rẻ này quả thật so hàng hạ giá ven đường tốt hơn gấp mười lần,xem, tôi dùng lâu như vậy, cũng không hỏng hay sai giờ.Hiện tại kim đồng hồ đang chỉ 11 giờ ,bình thường lúc này, Hạ Phi tuyệt đối sẽ bình yên ngủ. Nhưng gần đây không biết là trong đầu hỏng chỗ nào, cư nhiên cũng thay đổi thành một con cú,phụng bồi tôi cùng thức khuya đọc sách.

“Hô, cậu cũng biết tầm quan trọng việc học ?Tiểu hỏa miêu cũng bốc cháy tinh thần học tập hen.”Hạ Phi mắt liếc âm thầm ngồi ở bên cạnh tôi, cầm trong tay sách vật lý .Tôi nhớ, môn uy hiếp Hạ Phi là môn Lý, hắn môn văn nước chảy mây trôi. Trừ lần đó ra, Hạ Phi thỉnh thoảng còn có thể phổ chút bài hát đơn giản ,cũng viết lời ca làm người tôi kinh ngạc.Thanh âm của hắn thấp,rất thích hợp hát R&B, đáng tiếc cổ họng tốt như vậy cũng rất ít được chủ nhân của hắn dùng đến.

Tôi nhẹ nhấp miếng nước sôi, cùng Hạ Phi hàn huyên một hồi. Thời gian dài không gián đoạn học tập ngược lại sẽ rất hiệu suất , thỉnh thoảng nghỉ ngơi là cần thiết.

“Hừ. Hồng Xương, cậu liệu mạng học tập như vậy Chẳng lẽ, cậu quyết định dự thi đại học Thanh Hoa?” Hạ Phi nhíu lại mày, cầm sách vật lý trong tay. Hẳn trước kia nói với tôi, mỗi lần hần xem sách lý liền nhưê đầu, đây cơ hồ thành một loại phản xạ có điều kiện của thân thể hần. Cho nên điểm lý của hần mỗi lần đều là hiếm hiếm sát vạch điểm chuẩn. May mắn môn văn của hần thành tích rất ưu tú, có thể kéo điểm hần. Chủ nhiệm số học và văn của bọn tôi đối với hần, một thì mắt lạnh nhìn hần, một lại tán thưởng có thêm với hần. Thiên khoa sinh (một cuộc thi để chuẩn bị trước khi thi tốt nghiệp) nghiêm trọng, thích cực đoan, điều này cũng phù hợp tính tình ‘không đi đường tầm thường’.

“Đại học Thanh Hoa? A. Thành thị nhỏ chúng ta tất cả học sinh cao trung cộng lại, có thể thi được hai ba người cũng không tồi rồi.” Tôi mặt chán nản lắc đầu một cái, hồi tưởng lại ‘ đề nghị ‘ của anh Tô Văn . Hần đề nghị tôi dự thi đại học California, về phần có thể thi đậu học bổng hay không còn đợi bàn. Nhưng ra nước ngoài du học, nếu như không có học bổng, sẽ phải có gia đình kinh tế hùng hậu mà hậu thuẫn. Giống chúng tôi, không giàu nữa nghèo, cha mẹ cả ngày bôn ba vội vàng còn đi vay, trông mong trở thành gia đình bậc trung, dĩ nhiên là trả không nổi phí dụng đắt giá ra nước ngoài du học. Vé máy bay cũng còn miễn cưỡng có thể. Huống chi anh Tô Văn mỗi tuần đều rút ra thời gian tới thư viện tìm đề cho tôi. Tôi nghĩ phải cố gắng một chút, không uống phí anh khổ tâm.

Mặc dù tôi đối với chuyện ra nước ngoài, vẫn chưa có quyết định. Hơn nữa vẫn nửa bị anh Tô Văn cưỡng ép nửa bị dụ dỗ trên con đường ra nước ngoài du học.” Mục tiêu của tớ vốn cũng không cao, a, thật là nhưê đầu.” Tôi lăm bầm lâu bầu, không nhin được vẩy bút máy không ra mực trong tay.

“Nè. Trước nói hay lắm, muốn học cùng một trường đại học.” Hạ Phi như vô tâm mở miệng, ánh mắt lại chặt chẽ nhìn chăm chăm tôi.

Tôi kinh ngạc từ tầng tầng lớp lớp cuốn sách ngẩng đầu lên, “Ồ, Phi Tử, cậu còn nhớ rõ.” Tôi đối với ước định nói ra khỏi miệng, đã quên mất mơ mơ hồ hồ, chẳng qua loáng thoáng nhớ ngày đó tôi cùng Hạ Phi lật bài, nói cho hần biết tôi là ‘ chuyển kiếp ’ tới, vốn là cho là Phi Tử chắc không tin tưởng, nhưng không nghĩ tới hần đối với tôi tín nhiệm cao như vậy. Sau kích động miệng nói một lèo Cụ thể nhớ không rõ lắm, nhưng lúc ấy thật nói một câu như vậy.

Có thể cùng bọn Hạ Phi chung một trường đại học, không phải là mục tiêu sau khi chuyển kiếp của tôi sao? Cả đời đều không tách ra, không xa cách, vĩnh viễn chung một chỗ. Một lời tình người trong mộng, chẳng biết lúc nào, ước nguyện ban đầu của tôi bị thất lạc sau khi sống lại, nếu như không phải Hạ Phi nhắc tới. Có lẽ sẽ bị quên lãng như vậy.

Nhưng tôi vốn là lập trường kiên định, lúc này lại do dự. Nếu như tôi muốn ra nước ngoài du học. Hạ Phi nhất định là sẽ không theo. Trước không nói thành tích cùng điều kiện kinh tế gia đình, thái độ Hạ Phi ngày thường một phen cực độ yêu nước chống nhập khẩu anh văn. Nếu hần có thể đồng ý du học, vậy tận thể cuối cùng cũng không xa.

Nhưng tôi đã cùng anh Tô Văn hẹn. Không, nếu như nói thứ tự đến trước và sau, vậy tôi ngay từ lúc lớp mười đã liền cùng Phi Tử quyết định muốn cùng nhau học cùng trường đại học.

A, khi hai người quan trọng của bạn, đối với cậu nói hai yêu cầu ngược lại bạn chọn thế nào?

Bị những vấn đề không tìm được giải đáp làm cho nhưê đầu. Tôi nhàn nhạt thở dài, lại một lần lựa chọn trốn tránh, “Tớ mệt, hôm nay liền làm đến này đi, sáng sớm ngày mai tự học tiếp.”

Tôi nghĩ nét mặt tôi bây giờ nhất định rất mệt mỏi, hai con mắt cũng sưng vù, đôi mắt đen hé ra hợp lại. Tôi khê rừ xuống đầu, dưới đèn làn da nhất thời trở nên tái nhợt, giống như dinh dưỡng không đầy đủ như dân Châu Phi chạy nạn. Hạ Phi thấy đáng về tôi đây cũng không nói thêm cái gì, đôi môi nhạt màu khê nhếch mở một chút sau không giữ quy tắc nhắm lại, sau một lúc lâu mới nghe hần nghĩ một đặng nói một nẻo nói, “Ừ. Đừng suy nghĩ. Đi ngủ sớm một chút.”

Hần quan tâm làm trong lòng của tôi gieo mầm móng áy náy, trĩu nặng. Tôi nằm ngang trên giường có chút thô sấp, trong đầu phiên giang đảo hải, cả đêm đều bị loại cảm giác áy náy hành hạ, cuối cùng thật vất vả mới cách mấy giờ trời gần sáng ngủ. Trước khi ngủ, tôi luôn luôn tự hỏi mình đến tột cùng nên làm cái gì bây giờ. Suy nghĩ các loại phương pháp có thể tránh cùng bọn Hạ Phi bất hòa.

Nhưng chuyện ra nước ngoài du học đơn giản giống như ra chiến trường , không phải là cậu chết chính là tôi sống, chỉ có hai lựa chọn cực đoan .Lưu lại, cùng Hạ Phi và Thi Thi chung một chỗ, cuộc sống quen thuộc, kỳ nghỉ còn có thể hưởng thụ thức ăn cùng bầu thiên hạ độc nhất vô nhị của mẹ. Hoặc là, cùng anh Tô Văn ra ngoại quốc, hoàn toàn hoàn cảnh xa lạ,đường phố xa lạ , ngôn ngữ xa lạ,trong nước thành tích tốt,dư luận tốt cái gì đều không có nữa,hết thầy bắt đầu lại từ đầu. Có lẽ sẽ vượt trội, có lẽ sẽ vô dụng,đợi đến khi trở về nước bạn bè của mình mất đi liên lạc.

Đây là cỡ nào tàn khốc. Tôi có thể nghĩ đến , anh Tô Văn nhất định có thể nghĩ đến. Cũng chỉ có anh có cái khí khái có thể vứt bỏ tất cả ở đây,chạy đến nước ngoài . Mà tôi, người bình thường như vậy ,có người nhớ thương, có bạn của mình, thích vui ở trong ổ chó của mình, đối với chuyện ra nước ngoài ngay cả muốn cũng không từng muốn qua.

Tôi bắt đầu hối hận ban đầu mình mạo hiểm như vậy đáp ứng anh Tô Văn quyết định ra nước ngoài .Tôi nghĩ tôi cần cùng anh Tô Văn nói chuyện. Nghĩ như vậy, tôi rốt cục rơi vào giấc ngủ.

Buổi tối làm bài tập anh Tô Văn cho tôi .Chiều thứ bảy ở thư viện vì Thi Thi cùng Hạ Phi học bù.Chủ nhật còn lại là anh Tô Văn dạy thêm cho tôi.Năm ngày một tuần,mỗi ngày đều bài tập tràn đầy, mỗi ngày trong não không biết bao nhiêu chữ hợp tấu,cho tới đầu óc của tôi sử dụng nghiêm trọng vượt ra khỏi 100%, nuôi thành ‘ kỹ năng ’mọi việc nhất tâm nhị dụng .

Cả tuần lễ tôi đều chần chừ, không biết thế nào cùng anh Tô Văn mở miệng. Cũng không thể đi lên liền đối với anh Tô Văn nói: em thay đổi chủ ý, đánh chết em cũng không ra khỏi nước, em đây ở Trung Quốc làm tay anh chị, đến nước ngoài ngay cả con kiến cũng bóp không chết, cho nên anh Tô Văn một mình anh ra nước ngoài đi, em sẽ ở đây hảo hảo chúc phúc anh.

Tôi nghĩ nói như vậy,anh Tô Văn sẽ rất tức giận đi? Bất quá nơi này là trường học, anh cũng không dám làm cái gì. quá giới hạn.Cũng, cũng sẽ không đi.

“Hong Xương, cậu gần đây thường ngẩn người .Có phải học hồng đầu rồi không?”Tên ngồi cùng bàn gai mắt hỏi.Trong lớp là dựa theo thành tích chọn chỗ ngồi . Bởi vì được thầy giáo thiên vị, cộng thêm được nữ sinh coi trọng,tôi hoàn toàn xứng đáng trở thành nam sinh bị phần lớn người ghét nhất.Giống như tên ngồi cùng bàn ,bình thường nói chuyện với tôi thì luôn là trúng gà chọi xương.Hắn chủ động cùng tôi ngồi cùng bàn, nguyên nhân dường như là bởi vì hắn muốn điều tra ‘ chân diện mục ’của tôi, nói thí dụ như có cái gì không muốn người biết, hoặc là chuyện thừa dịp mọi người không chú ý móc lỗ mũi, đủ để hủy diệt hình tượng ‘ ra vẻ đạo mạo ’ của tôi .

A.Tôi cả ngày cùng hắn ngồi chung một chỗ, cũng thật cực khổ . Vốn là tôi còn có thể đối với hắn cười một tiếng ,sau lại không chịu nổi, tìm thầy nói chuyện một cái, kính xin ông thầy giúp tôi thay chỗ ngồi. Tên ngồi cùng bàn là cái loại người chấp nhất không đạt tới mục đích không bỏ qua .Hắn ngồi cùng tôi sau ba tuần lễ còn chưa có tháo xuống canh cánh trong lòng việc tôi có ‘sắc mặt đáng khinh’ ,nói gì cũng không chịu đổi .Thầy giáo cũng có chút làm khó, dù sao đối chỗ ngồi không có nguyên nhân đặc biệt gì liền đổi lấy đổi đi , ‘ ảnh hưởng ’ không tốt lắm. Coi thành tích tên ngồi cùng bàn tôi gần đây đột nhiên tăng tiến,thầy giáo hí hửng,nói với tôi , “Hong Xương à,trò phải kéo bạn học tụt lại phía sau của lớp chúng ta, trợ giúp lẫn nhau .”

Tôi khóe mắt rút rút. Nghĩ thầm mình nếu là cự tuyệt đoán chừng sẽ bị ‘ quỷ hẹp hòi ’ ngồi cùng bàn chụp mũ,vì vậy liền vội vàng gật đầu nói: dạ dạ.

Vì vậy tôi đối với tên mặt dày ngồi cùng bàn trên căn bản có thể coi thường liền coi thường, bây giờ coi thường không được liền trừng hắn một cái. Lớp mười một lại còn có thời gian chơi loại trò chơi nhảm chán, thật không biết nên nói hắn cái gì.Bất quá tư tưởng nam sinh tuổi này còn rất ngây thơ, năm đó tôi vì Thi Thi mất ăn mất ngủ , ngay cả tối trước ngày thi tốt nghiệp trung học vẫn còn thời gian rỗi rảnh tra tự điển viết thư tình. Cũng may Hạ Phi cùng anh Tô Văn không như vậy. Nếu không tôi còn thật không biết làm như thế nào cùng bọn họ chung sống.

A. Nghĩ như vậy, tôi năm đó thật đúng là oan ức cho Hạ Phi.Như vậy chịu đựng tôi, cũng không biết hắn là thế nào nhịn nổi .

Tên ngồi cùng bàn lắm nhảm ,oán trách tôi ‘ không hiểu tình thú ’ là hủ nút ,cả ngày đều không nói một câu.

Tôi hít sâu một hơi, không thể nhịn được nữa phả hắt một quân, “Có cái thời gian rồi rảnh nói chuyện, cậu thả mau viết bài tập Anh văn xong đi. Tuần sau cô kiểm đó.” Bạn đang ?

“F*ck. Cậu thể nào không nói sớm!” Tên cùng bàn rớt cục ngừng tập âm từ buổi sáng bắt đầu liền quanh quẩn ở tai tôi ,bắt đầu định hạ tâm lai làm bài tập.

Tôi thoải mái giống như thở dài, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Kính chắn gió tựa hồ thật lâu cũng chưa chùi qua,bởi vì phía ngoài không khí quá lạnh, cho nên cửa sổ bị khóa quá chặt chẽ , trong cả phòng học gió thổi không lọt, khí ẩm oi bức sưởi chúng tôi còn dư lại không nhiều lắm . Thanh âm đầu bút rơi vào giấy , mùi mực nước, giống như sóng biển mãnh liệt mà đến , ép người không ngóc đầu lên được. Giống như nghỉ ngơi một chút cũng sẽ bị rơi xuống, cũng sẽ bị người đập bả vai vượt qua.

Ganh đua trong nước thật sự là quá kịch liệt. Từ tiểu học lên sơ trung, cao trung. Cao trung rồi đến đại học.Nhưng vào đại học bạn mới phát hiện, thì ra ganh đua vẫn chưa kết thúc. Ngược lại , tranh đua bắt quá mới vừa bắt đầu. Trước đủ loại trình độ học vấn cho là kiêu ngạo lấy được trên xã hội, cũng chỉ như mảnh giấy. Xã hội bây giờ cần nhất , là người có kinh nghiệm .Sinh viên đại học nhiều đến tràn lan, khoa chính quy tốt nghiệp đã không phải là cái gì đáng giá kiêu ngạo, ngược lại thành mức độ cơ bản nhất .Đại học trong nước, muốn tìm một công việc, không có bất kỳ quan hệ với người nào chỉ dựa vào lực mình, rất khó khăn .

Có lẽ anh Tô Văn suy tính qua những thứ này, mới quyết định muốn đi nước ngoài. Vì tốt cho tương lai.

Tôi tinh thần hoảng hốt cất bước, đi về phía thư viện. Làm như thế nào mở miệng, làm như thế nào mở miệng. Biết rõ anh Tô Văn quyết định ra nước ngoài là đúng, nhưng mình lại co đầu rụt cổ, không muốn rời đi.

36. Chương 36: Đơn Giản

Thư viện trường chúng tôi cũng coi như kích thước không nhỏ , xem như vì hấp dẫn học sinh mới mà kiến trúc hướng về tư bản.Sách không tới hơn vạn cũng có hơn ngàn , tủ sách đều có mười mấy hàng.Hơn nữa trường học còn lập một nhóm đọc sách, bọn họ sẽ lấy phương thức bỏ phiếu quyết định sách mới cố định mỗi tháng trong thư viện . Bởi vì là học sinh làm chủ ,những sách này hơn phân nửa mua vào sau liền cung không đủ cầu. Dù các thể loại, từ xuyên việt cho tới võ hiệp, ngay cả manga dài kỳ Shounen Jump bản gốc cũng từng xuất hiện qua ở trong thư viện trường chúng tôi.

Buổi sáng ở thư viện người không nhiều lắm, tôi bước chậm tới giữa giá sách ,thấy tên sách thú vị rút ra lật mấy tờ, không hợp tâm ý trả về.Anh Tô Văn cho tôi đề số học trong có một bài tôi thể nào cũng không làm ra được,tôi vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu cũng giải không ra ,vì vậy quyết định cho mình thả lỏng.Vốn nên tới sân sau trường ngâm cỏ đuôi chó nằm ở trên sân cỏ, nhưng cuối cùng tôi lại quỷ thần xui khiến chạy tới thư viện .

“Tiểu Xương. Tối sớm như vậy?” Ở một hàng sách che cạnh, nửa mặt anh Tô Văn xuất hiện ở đối diện tôi, thanh âm của anh miễn cưỡng , âm cuối kéo rất dài. Tôi kinh ngạc trừng mắt nhìn, từ trong suy nghĩ hỗn loạn chạy ra ngoài. Giữa tôi cùng anh Tô Văn cách một giá sách,khi tôi cầm sách ra thả lại giá sách thì lại vừa lúc cùng anh Tô Văn đứng ở đối diện giáp mặt. Loại xuất hiện đột nhiên này làm tôi tay chân luống cuống, đối thoại lúc trước suy nghĩ hơn nửa tuần lễ về chuyện du học cũng quên hết bảy tám phần.

“Anh?A,thật là đúng dịp . Em sáng tới muốn mượn quyển sách .” Tôi kinh ngạc nói. Trên thực tế, tôi cũng không hiểu tại sao lúc này tôi sẽ xuất hiện ở nơi này. Tôi cùng anh Tô Văn đều là ba giờ chiều ở thư viện gặp mặt , hiện tại mới 10 giờ.Thể nào cũng không nghĩ đến bây giờ sẽ gặp anh Tô Văn .Quên đi cái lương không bằng bạo lực, trời muốn tôi vong !Đây chính là vận mệnh an bài!

Tôi trong đầu vang lên một trận âm nhạc sục sôi, thúc giục thần kinh miệng tôi ,dõng dạc nói, “Anh Tô Văn ,chúng tôi nói chuyện một chút.”

“Tiểu Xương, em có biết hay không, mỗi lần em nói muốn cùng anh nói chuyện một chút thì vẻ mặt đều rất nghiêm túc .”Anh Tô Văn nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ nghĩ đến cái chuyện gì buồn cười , khoe miệng hơi

nhếch lên.

Trước thật vất vả mới lên không khí ‘ nghiêm túc ’, bị hoàn toàn đánh sập. Tôi bộ mặt hắc tuyến nhìn anh Tô Văn , “Không, anh thật, chúng ts tìm một chỗ nói chuyện một chút đi. Em rất nghiêm túc.”

“Ừ. Tới hội học sinh đi.”Anh Tô Văn từ sau giá sách vòng tới, rất tự nhiên kéo qua tay của tôi.

“Hội học sinh? Em là muốn tìm một chỗ yên tĩnh.”

“Không sao. Hội học sinh không có họp, bình thường cũng không có người.”

“Ừm.”Bạn Xương nào đó bị lôi đi.

Từ thư viện đi ra, mũi chân đạp ở hành lang dài , giày cùng sàn nhà ma sát, phát ra tạp âm ken két ken két.Trên đường đi tới hội học sinh , một học muội trên đường.Cô đầu tiên là mặt say mê nhìn anh Tô Văn ,sau đó trên mặt biến đổi, thay một bộ ‘ gặp quỷ ’ nhìn chăm chăm nơi hai tay , tôi. và anh tô Văn giao nhau một chỗ , mắt mở sấp lòi ra.

Theo ánh mắt nóng bỏng của cô, tôi đây mới phát hiện tay của mình còn bị anh Tô Văn cầm trongtay.Nhất thời mặt đỏ lên, vội vàng rút tay về, lui vào trong túi quần .Làm xong tác sau tôi mới bị ai phát hiện, tôi lần này hành động hoàn mỹ quán triệt phương châm ‘ giấu đầu lòi đuôi ’ .Xong rồi. Nói không chừng ngày mai học muội kia sẽ cầm cái loa đem chuyện này truyền đi người người biết rõ. Đem hình tượng ‘chối lợi’ của tôi lần nữa sáng lạn hơn.

Vốn là trong lớp có nam sinh cười nhạo tôi da quá trắng, đáng đáp như con gái.Nhưng bởi vì tôi lúc này rất nổi tiếng trong giới con gái,bọn họ cũng chưa từng coi tôi đồng tính luyến ái .Cái thanh này nếu truyền đi chuyện tôi cùng anh Tô Văn nắm tay. Trời ạ. Tôi đã có thể tưởng tượng ra nụ cười toại nguyện của tên ngồi cùng bàn khi biết được tin tức .

Đang lúc tôi rối rắm sắp điên mất ,anh Tô Văn lại phong khinh vân đàm đối với học muội cười một tiếng, giống như chuyện hai đại nam nhân nắm tay giống như chuyện món chính của người Trung Quốc là cơm trắng .Học muội kia lúc này bị nụ cười anh Tô Văn giật điện,hai mắt toát ra hình trái tim hồng hồng,trong miệng lẩm bầm nói, “Tô văn học trưởng Em là người ái mộ anh đó.”

“À,thật sao. Vậy chuyện hôm nay em thấy được nhất định phải giữ bí mật nha. Coi như là bí mật của hai chúng ta.”Anh Tô Văn mặt không đỏ tim không đập đối với học muội nói. Lừa gạt học muội đáng thương ngu ngốc Anh Tô Văn anh cũng thật làm được! Bất quá phương pháp kia tựa hồ cũng có hiệu quả .Học muội kia hưng phấn đã mất đi phương hướng ,đầu gật gật giống như đập tiêu, “Yên tâm yên tâm! Đánh chết em cũng không nói!”

Tôi cùng anh Tô Văn thừa dịp học muội đắm chìm ở trong thế giới của mình thoát đi đến cửa thang lầu.

Tôi từng bước đạp thang lầu, liềm mạng chạy lên lầu hai. Vạn phần cảnh giác quan sát bốn phía, xác định hành lang không có một bóng người sau, mới thở phào nhẹ nhõm.Anh Tô Văn cười yếu ớt , hiển nhiên là không có để ý chuyện xen vào mới vừa rồi ,sai rồi,trên thực tế anh Tô Văn còn có chút thích thú , anh nhìn tôi hốt hoảng, giống như là giải trí ,khẽ cười nói, “Ha ha. Không nghĩ tới Tiểu Xương hôm nay chủ động như vậy .”

“A?” Tôi thở hổn hển ,đại não phụ tải quá nhiều, không cách nào hiểu suy nghĩ anh Tô Văn toát ra .

“Muốn cùng anh một chỗ nói thẳng .Đừng che che giấu giấu .”

“Không! Không phải vậy. Hãy nghe em nói, anh thật hiểu lầm.” Tôi vô lực biện bạch .

Phòng họp hội học sinh.

Anh Tô Văn móc ra một chuỗi chìa khóa mở ra cánh cửa,ở trong mắt vô số người cánh cửa hội học sinh vô cùng thần bí .Thật đúng là, phòng họp lớn như thế, một người cũng không có. Gian phòng lò sưởi chưa mở, so hành lang còn lạnh hơn.Anh Tô Văn đem quyển sách thả vào trên khay trà, lười biếng tựa vào ghế sa lon ,hai nút áo trên sơ mi biết lúc nào buông ra, khí chất ôn nhã bắt đầu biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên cảm giác cùng anh Tô Văn trước mắt , đúng là một loại khiêu chiến vô cùng khó khăn.

“Muốn nói gì?”

“Chính là có liên quan chuyện du học kia.” Tôi ho nhẹ , cư nhiên cổ họng suýt sặc.Vì thắng lợi lâu dài, tôi liếm liếm đôi môi, “Bắt quá trước đó, có thể cho em ly nước không?”

“Ừm.”Anh Tô Văn đứng dậy, cầm cái ly duy nhất vì tôi rót cho nửa ly nước suối.Tay anh cầm cái ly dừng lại ở giữa không trung, tôi đưa tay đi lấy, vừa định muốn nói ‘ cảm ơn ’, lại kỳ quái phát hiện anh Tô Văn không có ý muốn buông tay.

Không chỉ có như thế, anh cư nhiên uống trước một hớp!

“Đó không phải là cho em sao. . . .” Tôi khước miệng co rút, rất là im lặng đứng lên, tính toán tự lực cánh sinh,tự mình động thủ rót ly nước.Người còn chưa đi ra mấy bước, liền bị anh Tô Văn kéo tới .Đôi môi khô khốc, đụng chạm đến môi mỏng ướt át của anh Tô Văn ,còn mang theo giọt nước .

“Ừm !” Chỉ kịp phát ra một âm, đôi môi liền bị anh Tô Văn hoàn toàn phong tỏa, chiếm cứ. Nước suối dị thường ngọt bị rưới vào cổ họng tôi, nếu như tôi không cẩn thận từng miếng từng miếng nuốt vào cũng sẽ bị sặc nước .Kể từ khi sau tựu trường cũng chưa có cùng anh Tô Văn hôn.Cái ‘hôn’ không có chút nào báo trước cướp đi tất cả ý chí của tôi.Mùi hương quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, lông mi thật dài của anh Tô Văn sát qua gò má của tôi . Loại thời điểm xấu hổ này tôi từ trước đến nay đều là nhắm hai mắt . Lần này cũng không biết cái gì ,cư nhiên mở to cặp mắt nhìn khuôn mặt anh Tô Văn gần trong gang tấc .

Anh Tô văn chân mày nhẹ vắn, mắt chôn ở dưới lông mi hình quạt .Về mặt anh lúc này làm tôi không khỏi nhớ tới hai chữ: thành kính. Đúng,giống như là giáo đồ thành kính , hôn nhẹ đầu ngón tay thần mình cả đời tín ngưỡng .

. Tôi nghĩ tôi đột nhiên hiểu. Tại sao hôn môi này chưa bao giờ cần người khác đi dạy. Đó là một loại biểu đạt bản năng. ?

Khụ khụ,đại não thiếu dưỡng khí,ngghiêm trọng cần lấy hơi. Tôi giãy giụa đẩy ra anh Tô Văn ,bộ mặt đỏ bừng. Cùng nguyên nhân dĩ vãng bởi vì xấu hổ cùng vận động vô cùng kịch liệt mà trở nên đỏ mặt .Lần này tôi rõ ràng nghe được tiếng tim đập mình dồn dập .Giống như là mưa dầm , nếu như anh Tô Văn là hạt mưa, ôn nhu tưới lên mặt đất khô héo Như vậy những hạt mưa này cuối cùng tụ thành một dòng suối nhỏ,hết chảy chảy vào dòng nước ngầm. Mà tôi chính là dòng nước ngầm kia.

A phi. Đây là cái so sánh gì ! Tôi lắc đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn anh Tô Văn ,thanh âm nhỏ đến cơ hồ không nghe được, “Anh”

“Còn khát không?” Anh Tô Văn dù bận vẫn ung dung hỏi.

“Hết khát rồi hết khát rồi!” Lần này tôi trả lời ngược lại dứt khoát gọn gàng.

“Kia tiếp tục chuyện trước .Có liên quan du học, em có vấn đề gì?”

Anh Tô Văn nếu là không đề cập tới , tôi còn thật liền đem ước nguyện ban đầu mình tìm đến anh Tô Văn quên đi.Tôi sợ sệt chà xát tay, ánh mắt chết cứng ở trên sàn nhà, “Em nghĩ. Chuyện ra nước ngoài, không tốt lắm.”

“Cụ thể thế nào không tốt.”Anh Tô Văn giải quyết việc chung hỏi.

Tại sao anh hôn người tôi xong, còn có thể lãnh tĩnh như vậy ?Tại sao tôi mỗi lần bị hôn sau lại phải chật vật như vậy? Chẳng lẽ hôn môi mầu chốt là người nào chủ động sao? Không đúng nha, năm đó tôi chủ động nữ sinh , họ bị hôn sau cũng chỉ là nhẹ thở hắt hên một hồi, rất nhanh như người không có chuyện gì .Nhớ đại học có một bạn gái ở quán bar cùng tôi chia tay lý do chính là: kỹ năng hôn của anh quá tệ.

Hôn không phải là miệng đối miệng, thỉnh thoảng còn phải quần quần đầu lưỡi sao? Tôi cùng nữ sinh hôn môi cảm giác bình thần như uống nước Được rồi, tôi thừa nhận, thật ra thì tôi hôn qua nữ sinh cũng không coi là nhiều. Cao trung kỷ lục là con số không,đại học thì sa đọa một trận, bạn gái quen một đồng, nhưng nữ sinh đại học so với cao trung thể lực nhiều. Nhìn tôi một không có tiền hai không có thế, trừ bên ngoài hơi hợt không tệ không ưu điểm gì. Nhiều lắm là cho tôi nắm tay, an ủi tịch tịch một chút tâm linh trống không .Đợi đến gặp nam nhân thích hợp hơn cũng không chút nào do dự đem tôi đá rơi. Ha ha, như vậy xem ra, thật đúng là cuộc sống bi thảm .

Bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ ngổn ngang này. Tôi vội vàng đem suy nghĩ tự trở lại trong chuyện ‘ra nước ngoài du học’, “Thật ra thì du học tốt vô cùng. Nhưng em không thích hợp.”

“Ừm.”

Cùng người thông minh nói chuyện chính là đỡ lo. Lúc tôi đang chẳng biết nói gì, anh Tô Văn lại đã sớm phỏng đoán ra hết thấy chuyện tôi muốn biểu đạt.

“Không bỏ được người ở đây?”

“Dạ.”

“Coi như không ra nước ngoài, mấy đứa sớm muộn đều phải tách ra.”

“Em biết. Nhưng mới sau cao trung liền tách ra, cũng quá sớm đi.”

“Vậy em chịu cùng anh tách ra?”

“.”

Lời tỏ tình trắng trợn như vậy tại sao anh Tô Văn có thể mặt không đổi sắc nói ra?!Coi như tôi thật không bỏ được, cũng không thể nói ra khỏi miệng đi?

“Tiểu Xương. Xuất ngoại. Chúng ta mới có thể ở chung một chỗ.”

“Hả?”

“Trong nước cách nhìn đối với đồng tính luyến, rất kỳ thị. Anh không muốn em sống trong loại ánh mắt này. Ở nước ngoài lại bất đồng. Đồng tính hôn nhân cũng là hợp pháp.”

Tôi trợn mắt há mồm nghe, trong lòng nghĩ chính là: anh Tô Văn, chẳng lẽ nguyên nhân anh thúc giục ra khỏi nước lại là cái này? Em trước còn tưởng rằng anh cậu là đang lo lắng ở Trung Quốc kiếm việc rất khó, cương vị cạnh tranh công việc quá lớn. Không nghĩ tới là em đánh giá cao anh.

“Anh Tô Văn, anh đối với chuyện chúng ta, thật đúng là. nghiêm túc.” Tôi chần chờ nói, bây giờ không nghĩ ra mình nên dùng cái từ ngữ gì để hình dung tâm tình rối rắm giờ phút này của mình.

“Không chăm chú, từ vừa mới bắt đầu cũng chỉ có một Tiểu Xương em mà thôi.” Anh Tô Văn ý vị thâm trường nói, anh dừng một chút, vươn tay nhu lần tóc rối loạn của tôi, giống như là tự nhủ nói, “Quên đi. Em chỉ cần giữ vững như vậy là tốt. Mặc dù loại người như em tính tình trì độn. . . . làm anh nhức đầu.”

“Ừ?” Trên mặt tôi đồ ỉn lại sâu hơn một tầng. Anh Tô Văn đụng chạm làm cho tôi cả thân thể cũng cứng ngắc, lời của anh nói tôi đã không rảnh đi bận tâm.

“Tiểu Xương. Ra nước ngoài, cùng anh chung một chỗ. Em sẽ không hối hận.” Anh Tô Văn đơn giản nói, anh nâng cằm tôi đang chôn sâu ở trước ngực lên, cường bách tôi nhìn thẳng anh.

37. Chương 37: Niềm Vui Thú

Loại lời thoại tương tự thú tội này hoàn toàn đảo loạn tâm tôi. Tôi cắn cắn môi, quỷ thần xui khiến hỏi ra khỏi miệng, “Anh Tô Văn, anh thích em sao? Anh muốn em ra nước ngoài với anh, là bởi vì thích? Hay là chỉ vì anh cần một người nấu cơm cho anh.”

Cái vấn đề này không chỉ một lần xuất hiện ở trong đầu óc của tôi, hôm nay rốt cục có dũng khí hỏi miệng. Vừa mới bắt đầu cùng anh Tô Văn ở chung thì tôi vẫn luôn có loại cảm giác, mình đối với anh Tô Văn là một người có cũng như không. Anh đem tình cảm gì đó chôn quá sâu, cho dù tôi cách anh gần như vậy, cũng không tìm được bất cứ dấu vết gì. Anh Tô Văn đối với tôi có lẽ từ lúc vừa bắt đầu, chính là một loại lệ thuộc vào, bởi vì cho tới bây giờ đều là người khác kính ngưỡng anh, coi anh là thiên tài, như hiển nhiên xem anh là hạng nhất, như hiển nhiên tiếp nhận anh chiếu cố. Giống như tôi kiếp trước, anh Tô Văn vì tôi dạy học cho ngay cả câu cảm ơn cũng không nói qua, thậm chí cho là anh thiếu tôi.

Mà kiếp này tôi còn là chỉ duy nhất chiếu cố anh, cũng đối xử anh như ‘Tô Văn’. Nhưng ai biết, trải qua mới mẻ, anh Tô Văn có thể hay không trong giây lát phát hiện, này căn bản không phải là cái tình cảm gì được đặt tên là ‘thích’ hoặc là ‘yêu’. Chẳng qua là đầu óc nóng lên, từ xúc động kết xuất nghiệt duyên.

“Thích? thứ thích này quá không ổn định.” Anh Tô Văn trả lời làm tâm tôi nhất thời lạnh một nửa. Trong lòng bàn tay một tầng mồ hôi lạnh. Trong cổ họng khó chịu, không khí ẩm áp trong phòng họp từ từ biến đổi.

“Không. Anh đối với em không phải là thích. Đã vượt qua thích.”

Tôi cảm giác tâm lạnh một nửa lại phần phật phần phật tăng nhiệt độ lên.

“Action speaks louder than words. Anh cho là Tiểu Xương em đã sớm biết, bắt quá em nếu như muốn nghe anh nói. . . .” Anh Tô Văn dừng một chút, mới vừa làm khẩu hình ‘anh’ liền bị tôi đưa tay cắt đứt.

“Em đã rõ, rõ rồi!” Bộ mặt đỏ bừng nói. Kích thích hôm nay tôi nhận được đủ tôi tiêu hóa cả một tuần lễ. Xuất hiện kích thích gì nữa, tim tôi đập không tính là cường hãn, đoán chừng trực tiếp sẽ báo hồng.

“Em đã nói như vậy. Vậy cũng tốt. Về chuyện ra nước ngoài còn có vấn đề sao?”

“Tạm thời, không có, không có.” Tôi chặt vật cúi thấp đầu, từng bước một dịch ra cửa, “Kia buổi chiều gặp ở thư viện.”

“Ừ.” Anh Tô Văn dựa ở trên ghế sa lon, trên mặt mang một bộ ‘tùy thời hoan nghênh em đại giá quang lâm’. A, đây là cái vẻ mặt gì. Quả thật quá quá mức.

Thật đáng sợ, quá đáng sợ. Sau này không bao giờ chủ động tìm anh Tô Văn ‘nói một chút’ nữa. Chiết liễu phu nhân hữu thương bình, chỗ tốt gì cũng không chiếm được, ngược lại mình mất thể diện hoàn toàn. Bất quá một hồi nhớ lại câu kia của anh Tô Văn chưa nói ra ‘anh – –’, tim vừa mới bình tĩnh lại bắt đầu nháo lên.

Không thể nghĩ nữa không thể nghĩ nữa!

Tôi mở ra cuốn tập số học, miễn cưỡng đem lực chú ý đều thả vào dưới ngòi bút. Cuộc sống trường học lắm tai nạn trong chưa xốt lại mang theo chút ngọt. Vết mực nhỏ xuống ở trên tập, chiếu rọi khuôn mặt mệt mỏi của tôi, cùng khoe miệng hơi giờ lên, không dễ dàng phát giác.

“Ừm, Thi Thi, Hạ Phi. Tổ có chuyện muốn nói cho hai người.” Tôi rất khó được buổi tối không tới lớp tự học, đặc biệt đến lớp Thi Thi và Hạ Phi, gọi họ ra khỏi lớp. Hai người bọn họ mặc dù bị tôi dây đột nhiên gọi không giải thích được, nhưng cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn theo tôi đi ra khỏi phòng học. Tôi đặc biệt tìm nơi yên tĩnh, không nhanh không chậm đem chuyện mình tương lai đi du học nói cho bọn họ biết, “Là vậy, tốt nghiệp trung học sau, tổ tính toán ra học đại học nước ngoài.”

“A? Như vậy à.” Thi Thi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền bộ mặt tiếc nuối thở dài, “Cậu đến nước ngoài, chúng tớ cũng không dễ dàng liên lạc.” Bất quá cô rất nhanh liền lộ ra nụ cười vô tâm vô phế, “Ha ha, đến lúc đó tớ ra nước ngoài du lịch, tuyệt đối sẽ tìm đến nhà cậu ngủ trọ đó. Hừ hừ, đến lúc đó cậu cần phải làm thức ăn ngon hầu hạ ~”

“Ha ha. Cái này không thành vấn đề.” Nhìn cô dễ dàng liền đón nhận sự thật sau, một tảng đá trong lòng tôi cũng coi là buông xuống. Thi Thi cũng thờ ơ như vậy, Hạ Phi tự nhiên cũng.

Ừ? Hạ Phi anh, tự hồ bị đá kích rất lớn. Hắn cúi thấp đầu, sợi tóc trên trán rơi xuống, ngẫu nhiên che ánh mắt của hắn. Mặc dù không thấy được vẻ mặt hắn lúc này, nhưng ngu ngốc cũng có thể nhìn ra trạng thái Hạ Phi không tốt.

. Là bởi vì lời của tôi nói sao?

“Hạ Phi. Cậu không sao chứ?” Tôi còn chưa kịp hỏi ra những lời này thì Thi Thi đã hỏi trước một bước, cô giống như là gà mẹ che chở gà con, toàn thân tản ra ánh sáng chói lọi của bản năng người mẹ. Cô vỗ vỗ bả vai Hạ Phi, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng hỏi thăm. Thanh âm của cô ép tới rất thấp, cho dù tôi cách rất gần cũng không nghe được cái gì. Tôi chỉ có thể suy đoán cô đang an ủi Hạ Phi. Con gái an ủi chuyện như vậy,

cũng là sở trường đi. Tôi đây suy nghĩ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là yên lặng không nói đứng ở một bên.

Thật ra thì, tôi cũng không bỏ được các cậu. Nhưng là vì anh Tô Văn, vì tương lai bọn tôi Tình yêu dù sao cũng là ích kỷ, ngay cả khi biết lời này của mình có thể sẽ đem đến đả kích không nhỏ cho Hạ Phi. Nhưng tôi vẫn nói ra. Đau dài không bằng đau ngắn, chuyện như vậy lờ là gạt càng lâu thì càng khó mở miệng.

Thi Thi an ủi tựa hồ có hiệu quả, Hạ Phi anh rút cục ngẩng đầu lên, đối với tôi miễn cưỡng cười cười, “Tớ không sao, buổi trưa ăn hư bụng, đang đau dạ dày.”

“Thật?” Tôi rất là hoài nghi hỏi ngược lại. Hắn nhìn qua chỗ nào là dạ dày đau, sắc mặt khó coi như vậy. Nếu là đau thật, cũng là đau lòng đi. Cảm giác tội ác nặng trĩu lần nữa nổi lên trong lòng, tôi há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng thở dài. Không khí trở nên rất đè nén, may mắn Thi Thi ở giữa điều chỉnh cho chúng tôi, dùng giọng cô lấp đầy chỗ trống thuộc về tôi cùng Hạ Phi.

“Ra đó cũng không phải là không thể gặp mặt! Hồng Xương học đại học xong nhất định sẽ trở lại công tác, đúng không?”

Thật ra thì, tôi xem ý anh Tô Văn, chúng tôi rất có thể sẽ ở bên kia định cư. Nhưng ở loại thời điểm nhạy cảm này, tôi cũng không thể nói ra, không thể làm gì khác hơn là gạt đầu, nói dối có thiện ý, “Ừ. Sẽ trở lại.”

“Hạ Phi. Cậu ngược lại phải cố gắng!” Thi Thi chợt lời nói xoay chuyển, lối suy nghĩ của cô làm tôi nửa ngày cũng chuyển loạn, đối với lời cô càng thêm không hiểu ra sao. Cố gắng. Cố gắng cái gì? À tôi hiểu, ý Thi Thi là để cho Hạ Phi cố gắng cùng tôi thi vào đại học nước ngoài.

“Tớ trở về phòng ngủ.” Hạ Phi mặt không thay đổi hồi đáp, bờ môi của hắn mím chặt, đôi mắt giống như là ngọc lưu ly không chút ánh sáng. Ở trong trí nhớ của tôi, hắn có rất ít thời điểm thất thần như vậy.

Người luôn cần lớn lên. một chút lý biệt cần thiết cùng thương cảm là thuốc thúc giục trưởng thành. Tôi ngăn cản Thi Thi theo đuổi cước bộ Hạ Phi, “Đừng đi, để cho hắn yên tĩnh một mình. Hạ Phi rất lý trí, không bao lâu nữa là có thể tiếp nhận.”

“Hắn chính là quá lý trí. hai người các cậu ngu ngốc. Hừ.” Thi Thi dậm chân, trợn mắt nhìn tôi một cái sau, dùng khẩu khí cực kỳ u oán khí nói, “Mặc dù tớ mấy năm trước cùng Hạ Phi quan hệ ác liệt, tớ thậm chí có điểm ghét hắn. Nhưng tớ hiện tại thay đổi chủ ý, hắn. Nhiều năm như vậy cũng thật là không dễ dàng. Hồng Xương cậu thật là bạc tình. Nói đi là đi.”

Lời cô bừa bãi, mỗi một câu nhìn như không có gì liên hệ, nhưng hỗn hợp lại tựa hồ có chút ý. Nhưng khi đó tôi đầu óc rất hỗn loạn, cũng không còn thời gian đi nghĩ, “Bất kể nói thế nào, nếu như Hạ Phi mấy ngày nữa còn không thông, vậy cậu giúp tớ đi khai thông cho hắn. Dù sao hai người cùng một lớp, ban ngày cũng có thể nhìn thấy. Đợi đến buổi tối tớ sẽ cùng hắn nói chuyện một chút.”

“Ừ. Hồng Xương, cậu thật không thay đổi chủ ý?” Thi Thi muốn nói lại thôi nhìn tôi. Tôi nhấp hé miệng, từ hàm răng miễn cưỡng nặn ra một chữ, “Ừ.”

Thi Thi có chút thất vọng cúi thấp đầu xuống, “Ừm, tớ biết rồi. Cậu yên tâm. Hạ Phi liền giao cho tớ khuyên bảo.”

“Kia nhờ cậu.” Hai người chúng tôi cũng không có tâm tình gì tiếp tục nói chuyện phiếm, qua loa đôi câu sau liền trở về lớp mình. Tôi nằm ở trên bàn, huyết Thái Dương giống như là bị người dùng chùy đập, một một trống đầu, này có thể là bởi vì gần đây áp lực tinh thần quá lớn. Trong đầu nhiều lần lóe lên khuôn mặt Hạ Phi thất thần. Ánh mắt của hắn giống như là du khách gian nan đi lại trong sa mạc, trong nháy mắt mất đi hi vọng giúp đỡ, cam tâm tình nguyện trở thành chiến lợi phẩm dưới cát đá nóng hầm hập, ẩm đậm không ánh sáng.

Tôi biết mình đối với Hạ Phi rất quan trọng, nhưng đến tột cùng có bao nhiêu quan trọng tôi cũng không nghiên cứu. Chúng tôi là biết nhau lần đầu là, khi đó hắn bị thấy giáo phân đến bên cạnh tôi ngồi một năm. Hắn từ sơ trung cũng không nói nhiều, đối với bạn học chung quanh cũng lạnh lùng. Nhưng không biết tại

sao, hẳn đối với người khác hờ hững, đối với tôi lại thật nhiệt tình . Kể từ khi tôi mượn hẳn cây bút, hẳn sáng khoái đưa cho tôi sau, chúng tôi liền chính thức ‘bắt chuyện’. Thường xuyên qua lại, chúng tôi liền quen thuộc.

Sau đó lại mới phát hiện Hạ Phi không hướng nội như bề ngoài, miệng chế giễu người khác rất sắc bén. Hẳn là cái loại người không che đậy , người bình thường căn bản chống đỡ không được ‘thằng tánh’ của hắn. Vì vậy cả thời sơ trung , hẳn trừ tôi và Thi Thi ra, cùng mấy tên trong lớp đều nghiêm mặt. Tôi đã từng không ngại phiền toái giáo huấn hắn : phải làm tốt quan hệ bạn học trong lớp ,sau này làm lớp trưởng còn có phiếu bầu v...v...Nhưng hẳn đối với hảo ý tôi một chữ không lọt. Hẳn tựa hồ quyết định chủ ý, cả đời chỉ có một người bạn tôi đây ,những người khác, kia cũng cùng hắn không quan hệ. Tôi trước kia thường thường bất đắc dĩ nghĩ đến :Hạ Phi tên này sau khi rời khỏi tôi và Thi Thi, nói không chừng sẽ thành thế ngoại cao nhân .

Tôi kiếp trước vẫn nghĩ mình quan trọng, vô cùng tự cho là đúng, cho đến khi Hạ Phi âm thầm lựa chọn tới Thượng Hải học đại học ,Thi Thi và tôi chia tay tôi mới có chút tỉnh ngộ. Hạ Phi sau khi đến Thượng Hải, thỉnh thoảng sẽ viết thư cho tôi, hồi hợt đề cập tới hắn ở trong đại học quen bạn mới. Mỗi khi tôi thấy được những thư kia thì luôn là bị hai loại cảm giác vui mừng cùng thất vọng giáp công . Như sự thật chứng minh , Hạ Phi cho dù không có tôi cũng có thể sống rất tốt. Địa Cầu mất một mình tôi cũng sẽ quay, huống chi tôi không phải rời Địa Cầu, chẳng qua là rời Trung Quốc .

Tự mình an ủi vừa thông suốt sau, cảm giác tội ác rốt cục giảm bớt một chút. Giờ tự học gần hết.Tôi vượt vượt huyết Thái Dương, lung tung dọn dẹp sách của mình ,hướng phòng ngủ đi tới. Hạ Phi còn chưa trở về phòng ngủ, vì vậy tôi thấp thỏm bất an đeo tai nghe , bên luyện thỉnh lực bên lo lắng chờ đợi.

Ước chừng 30 phút sau, Hạ Phi trên vai đắp một cái khăn lông, đầu đầy mồ hôi chậm rãi đi tới, đẩy ra cửa phòng ngủ khép hờ . Hẳn tựa hồ mới vừa tắm xong, trên mặt mang theo nhuận hồng khỏe mạnh ,trên làn da lúa mạch có chút bọt nước, tóc cũng hơi ướt. Nếu như phải dùng mấy thành ngữ để hình dung anh lúc này,vậy cũng chỉ có: bông bọt hướng phía trước, tinh thần gấp trăm lần .

Được rồi. Thì ra cậu mới vừa rồi thật sự là đau dạ dày ! Làm hại tôi khiển trách bản thân lâu như vậy, ai ngờ đến cậu nhanh như vậy liền ‘khôi phục nguyên khí’ . Không chỉ có sắc mặt rất tốt, trong miệng hẳn thậm chí còn hát thầm.Bài hát đó giai điệu rất quen tai. Tôi lấy xuống tai nghe, lắng nghe sau mới chợt nhớ tới, kia là bài trở lại quá khứ của Chu Kiệt Luân .Bình thường Hạ Phi trong lòng rất tốt mới ngâm nga,ngủ giấc cũng có thể đoán ra được, hẳn giờ phút này tâm tình như thế nào.

Thấy Hạ Phi như vậy ,tôi đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau liền bắt đầu buồn bực. Trước nghĩ lời kịch cùng lời xin lỗi chân thành đều hóa thành hư không, cuối cùng tôi hỏi ra cũng là một câu nói nhảm, “Cậu dạ dày tốt rồi, không đau?”

“Ừ.” Ánh mắt ướt át hơi tối sầm lại, nhưng rất nhanh liền sáng lên .Hắn khó hiểu cười cười với tôi, dùng khẩu khí đùa giỡn nói,“Nói cũng lạ, cậu không ở đây,dạ dày tớ liền hết đau. Ha ha, nó giống như cho tới bây giờ chưa tồn tại qua.”

“Này !Cậu là quanh co lòng vòng nói,bộ tớ làm cậu ngán hả?”Ánh mắt tôi nhú lại, cố gắng nặn ra một vẻ mặt tức giận .

“Lời này nhưng là cậu nói, tớ cái ý gì khác cũng không có.”

Tôi cùng Hạ Phi vừa nói vừa nói liền đánh , tôi tóm đầu hắn hắn cù xương sườn của tôi ,trong phòng ngủ đều quanh quẩn thanh âm chúng tôi, tiếng cười nửa cao .Tôi vẫn cười khúc khích, cuối cùng mệt mỏi cười cũng cười không ra, ngã ở đệm giường mình thở hổn hển, không khí tẻ nhạt lúc trước bởi vì chuyện du học sinh ra bị hoàn toàn phai nhạt.

Cậu xem, ngay cả anh em tốt nhất của tôi cũng không cảm thấy tôi học có vấn đề gì, cũng không còn xúc động phần nộ lên tiếng ngăn cản tôi. Vậy tôi còn phiền não gì đây?Tô thúc thúc cùng mẹ để anh Tô Văn giải quyết. Hiện tại tôi chỉ phải cố gắng học tập, cố gắng thi đậu toàn bộ học bổng là tốt rồi. Thật ra thì ngày ra đó còn xa đây, có ít nhất hơn một năm, sớm lo lắng ,từ trước đến nay không phải là tác phong của tôi.

Tôi thật sâu thẳm dài, đối với mình đệm giường trên đỉnh đầu mất thăng bằng nói, “Hạ Phi. Có người anh em như cậu thật tốt.”

“Có anh em không giữ lời như cậu.Tớ. vừa bắt đầu thì không nên tin tưởng bất kỳ một câu nói nào của cậu .”

“Nè !Cậu đây là ý gì?”

“Hong Xương là một tên lường gạt. Từ đầu đến đuôi là tên lường gạt. Sau này đánh chết tôi cũng không tin tưởng cậu.” Hạ Phi dùng giọng điệu cực kỳ trẻ con nói, giống như là đứa nhỏ bởi vì chưa ăn kẹo mà khóc thút thít ,âm cuối có chút nghẹn ngào, run lên một cái, giống như thật sự tới cực điểm. Tôi buồn cười gạt gạt khước miệng, nghĩ thầm Hạ Phi thường ngày là rắn độc chuyển thành phần tử cật lão hồ ,rất tự nhiên đem lời hằn nói trở thành cười giỡn, lúc này hạ thấp giọng, “Phi Tử ngoan, đừng khóc , thúc thúc mua kẹo cho cậu ăn ~”

Vốn là cho trận nháo này còn có thể tiếp tục , cũng không nghĩ đến Hạ Phi qua loa đem nó thu về.

“A” Tôi nghe được từ trên đầu mình một tiếng than nhẹ. Sau đó là thanh âm Hạ Phi cực kỳ mệt mỏi ,”Hong Xương, tớ rất mệt , ngủ trước.”

Sau hôm đó, chuyện ra nước ngoài ít khi được chúng tôi nhắc tới.Chúng tôi đàm luận nhiều hơn là bí quyết học tập ,phương pháp giải đề cùng đủ thứ trong trường.Tôi rất cực cùng tên ngồi cùng bàn đạt thành nhận thức ‘ nước giếng không phạm nước sông ’ .Thời gian thật nhanh trôi qua, lịch ngày còn chưa kịp xé ,cũng đã qua một tháng. Sau khi tan lớp hành lang trong trường có thể nhìn thấy khuôn mặt u sầu của học sinh lớp mười hai , thường lâu không có ra ngoài trời mặt trắng bệch giống như Vampire.Bọn học sinh 11 chúng tôi mỗi ngày bị truyền thụ của lớp 12 dọa sợ.Cao trung chính là như vậy, trừ làm bài đi học cùng đủ chuyện ra,ít có cái gì có thể vĩnh tồn ở trong trí nhớ . Cho nên, tôi thậm chí ngay cả ngày hôm qua buổi trưa ăn cái gì đều không nhớ.

Anh Tô Văn như nguyện thi đấu toàn bộ học bổng, tin tức này cũng không làm người ta ngoài ý muốn. Nếu anh không thi đấu tôi mới khiếp sợ đây. Nhưng cho dù như vậy, chúng tôi vẫn tụ họp cùng nhau, ăn mừng cho anh một phen. Mẹ đối với chuyện anh Tô Văn ra nước ngoài hỗ trợ muôn phần, anh Tô Văn nói với bà chuyện du học này sau, bà không chút do dự lấy ra tiền tiết kiệm phía sau học tử,đem mặt mã nói cho anh Tô Văn . Anh Tô Văn uyển chuyển cự tuyệt, nói chính anh bao năm qua đi làm, tiền dạy kèm đủ mua vé máy bay. Mà chờ đến bên kia sau, mỗi tuần cũng sẽ có học bổng, cho nên không cần mẹ đưa tiền.

Nhưng mẹ tôi kiên trì mà đem sổ tiết kiệm nhét vào trong tay anh Tô Văn . “Nhận lấy đi, vạn nhất xảy ra chuyện gì cần tiền làm sao bây giờ? Đây chính là nước ngoài, cuộc sống không quen”

Bác Tô đối với chuyện anh Tô Văn ra nước ngoài không có phát biểu ý kiến, chỉ là thần sắc bình tĩnh gạt gặt đầu.Cha con bọn họ phương thức chung sống rất kỳ diệu, hai người bình thường không nói chuyện,vừa mở miệng thì liền khách khí dọa người, một chút cảm giác thân thuộc thỏa đáng cũng không có.

Đại học anh Tô Văn bên kia tháng bảy,từ trường, mà lúc này, thi tốt nghiệp trung học trong nước như dầu sôi lửa bỏng. Học sinh lớp 12 phát điên gian nan tập trung thi tốt nghiệp trung học thì anh Tô Văn dù bận vẫn ung dung chuẩn bị hành lý ra nước ngoài.Thật ra thì anh hoàn toàn có thể không cần tới trường học , nhưng anh vẫn quyết định muốn lưu lại đến lễ tốt nghiệp.Theo như anh nói, đợi ở nhà cũng không còn chuyện gì, còn không bằng ở thư viện trường cho hết thời gian. Mà lễ tốt nghiệp , anh có thể đi không đi , nhưng làm hội trưởng hội học sinh , anh có nghĩa vụ đi. Hơn nữa, ở trường học còn có thể thấy tôi.

Anh nói lời như thế thì ngoài miệng treo nụ cười .Giống như đem bộ mặt tôi đồ bưng thành chuyện anh hiện nay có hứng thú nhất .Bị anh huấn luyện, tôi da mặt ở trong thời gian ngắn dày hơn rất nhiều, số lần đỏ mặt cũng chợt giảm bớt. Cũng không biết đây là hiện tượng tốt hay là cái gì. Anh Tô Văn tựa hồ có chút bất mãn, nhỏ giọng lầm bầm một câu, nói tôi tước đoạt niềm vui thú của anh.

= =! Cho nên nói, vui vẻ quả nhiên là thành lập trên sự thống khổ của người khác sao?

38. Chương 38: Mùi Thơm

Trừ anh Tô Văn nhàn rãi ra, cơ hồ tất cả mọi người trong trường học đều bận rộn. Kỳ thi cuối lớp 11 gần tới, tôi cũng không có thời gian dư thừa chạy đến thư viện cùng anh Tô Văn nói chuyện phiếm. Người tìm tôi hỏi bài, mượn tập vở so với paparazzi còn muốn kinh nghiệm hơn, toàn bộ hai mươi bốn giờ tiến hành theo dõi điều tra.

“Bài này làm sao vậy, Hồng Xương.”

“Hồng Xương Hồng Xương!”

Mấy người hỏi còn chưa tính, nhưng cũng không thể dừng tứ chi tiếp xúc nha! Có câu cự ly sản sinh mỹ, nhưng nữ lớp tôi bất đồng lộ tuyến, mỗi một người đều dán chặt tôi, trong một vòng bên ngoài một vòng, gió thổi không lọt. Trong phòng học vốn không có cài đặt máy điều hòa, toàn dựa vào quạt gió trên đỉnh đầu. Tôi nói xong một bài mớ hôi đầm đìa, khổ không thể tả. Đây quả thực so với chạy 10.000m còn muốn hành hạ người hơn. Huống chi mùa hè, nữ sinh y phục mặc lại ít.

Nếu như không phải bởi vì anh Tô Văn, bây giờ tôi, ít nhất cũng có thể quen người bạn gái đi. Trước đã nói qua, tôi thích loại nữ sinh thành thực quan tâm, nữ sinh tới hỏi bài tôi, thật đúng là có một hai người thuộc sở thích tôi. Nhưng tôi trừu tượng đáng tiếc ra, cũng không có ‘ý tưởng không an phận nào’.

Tôi ghét nhất người bắt cá hai tay, cho dù tinh thần đã lệch cũng không có thể tiếp nhận. Tình yêu nhất định phải thành lập trên cơ sở công bình. Nếu như tôi không làm được điểm này, cũng chưa có tư cách yêu cầu anh Tô Văn cũng làm như vậy. Vốn là, anh Tô Văn gì cũng so với tôi ưu tú hơn, nhưng cũng ‘thủ thân như ngọc’, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua xì căng đan anh và nữ sinh. So lại, ngược lại tôi xì căng đan không ít.

Anh Tô Văn biết ung dung thản nhiên đi cự tuyệt người khác. Tôi lại không được. Thấy từng khuôn mặt khấn cấp, tìm kiếm trợ giúp thì vốn định muốn cự tuyệt luôn là bị cứng rắn nuốt trở lại trong bụng. Được rồi. Tôi đây tính tình, trên căn bản có thể được định nghĩa là sinh vật sắp bị tuyệt chủng thế kỷ hai mươi mốt: người quá tốt.

Choáng váng đầu trở lại phòng ngủ, Hạ Phi mới mua CD đang chiếu vũ khúc tiết tấu cực nhanh, nhạc Anh RAP bùng bùng như mưa, theo nhịp trống chấn động. Tôi ngáp, có chút buồn cười nhìn Hạ Phi. Phi Tử nhìn môn Lý liên nhúc nhúc đầu, rốt cuộc tìm được cách không váng đầu khi học Lý. Vừa nghe nhạc vừa học, Aiz, đây thật đúng là cánh rừng to, loài chim nào cũng có. Cách học cổ quái vậy đoán chừng cũng chỉ có thể áp dụng trên người Hạ Phi.

“Học như thế nào?” Vì nhạc quá lớn, tôi nâng lên thanh âm, lớn tiếng hỏi.

“Hoàn hảo. Học hai ngày nữa còn kém không nhiều lắm.” Hạ Phi nhẹ nhúnh mày một cái, nghiêng đầu nhìn tôi một cái. Tôi đối với anh cười cười, dùng giọng khích lệ nói, “Cách mạng chưa thành công, đồng chí còn cần cố gắng.”

“Ừ. Hồng Xương. Đừng quá miễn cưỡng.”

“Tôi biết.”

Lời quan tâm kia giống như là một cỗ dòng nước ấm, rót vào bắp vai đau xót của tôi, cùng đại não sắp trưởng lên nổ tung. Tôi thở nhẹ một hơi, cảm giác đầu óc so với mới vừa rồi tỉnh gấp mấy lần. Tôi nghiêng đầu, lặng lẽ ở trong lòng niệm một câu: Phi Tử, cảm ơn cậu.

Cuối kỳ thi qua đi cả trường học bọn tôi đều chề chén say sưa một trận. Học sinh lớp 12 đem sách, bút cái gì cũng từ lầu cao nhất ném xuống, hướng về phía học sinh cùng thầy cô ở dưới lầu tiến hành công kích. Đây là cách làm tương đối cực đoan, nhiều học sinh lớp 12 vội vàng trao đổi bút ký, vội vàng ở các góc trường chụp ảnh chung. Nơi đây đã từng làm bọn họ cảm thấy buồn tẻ, hận không thể hủy đi xây lại trường học, giờ phút này lại trở nên đáng yêu vô cùng. Người luôn vào thời điểm mất đi mới sẽ quý trọng. Tôi dựa vào thang lầu ba, ánh nắng mùa hè toát ra, kéo dài một đường hành lang.

“Tiểu Xương. Cùng về nhà.” Thanh âm anh Tô Văn liên tục, đang tạm dừng bỗng nhiên nhảy ra. Năm trước, người nói lời này là tôi. Năm trước, tôi cùng anh Tô Văn vẫn chỉ là đơn thuần là quan hệ anh

em.Mà bây giờ anh, rất nhanh sẽ phải rời đi, ngồi phi cơ hướng tới đất nước xa lạ. Đây cũng là lần cuối cùng, anh và tôi cùng về nhà.

“Anh, máy bay anh ngày mấy đi?”

“Ngày 26.”

“Chỉ có một tuần lễ a. Vậy chúng ta thừa dịp này đi ra ngoài chơi một chút?”

“Chơi cái gì?”

“A, xem phim, đi dạo gì đó.”Tôi loay hoay nửa ngày, cuối cùng mới từ trong kẽ răng nặn ra một câu, “Chính là chuyện tình nhân thường làm. đi tới nơi hẹn hò bình thường”

Không nói, cũng sẽ không có cơ hội. Ra nước ngoài sau, anh Tô Văn sẽ bận rộn hơn. Không thể nào rút ra thời gian cùng tôi làm loại chuyện trong mắt anh hoàn toàn là lãng phí thời gian .

Được rồi. Mỗi người theo đuổi lãng mạn đều không đồng dạng .nghĩ lãng mạn trong đầu anh Tô Văn chính là: trong nhà có người nấu cơm cho anh.

Aiz.Mặc dù tôi hết sức không muốn nói nhưng yêu cầu này cũng có chút quá thấp !

“Được.”Anh Tô Văn ngược lại ngoài dự liệu đáp ứng tôi, “Muốn đi đâu?”

“Ách, anh Tô Văn anh thế nhưng đáp ứng, thật là. Khụ khụ,cái đó, em còn chưa nghĩ ra đây.” Tôi ngượng ngùng gãi gãi đầu, cười khan với anh Tô Văn.

“Muốn đi sở thú không?” Anh Tô Văn đề nghị làm tôi có chút xấu hổ. Loại nơi sở thú này,hình như là kể từ khi tốt nghiệp tiểu học sẽ không đi qua ? Tiềm thức tôi luôn cảm thấy sở thú là nơi làm người ta không thoải mái .Bất đồng chủng loại động vật bị giam ở trong lồng, nhìn loài người đối với chúng chỉ chỗ chõ. Lồng giam nhỏ hẹp, nhốt tất cả tự do của chúng.

“Không. vẫn là đừng đi vườn thú .”

“Vậy Aquarium?”

Aquarium? Cái này hình như có thể mạnh một chút, nhưng trên căn bản không có gì khác nhau đi? Chẳng qua là bốn cái chân trên đất chạy biến thành cái đuôi trong nước bơi mà thôi. Bất quá quên đi, tôi tạm thời cũng nghĩ không ra cái gì tốt hơn ,không thể làm gì khác hơn là gặt đầu tán thành.

Buổi chiều mặt trời chói chan bao phủ mặt đất, đem bóng tôi dưới chân kéo đến ba thước ,tôi nghiêng đầu, trong lúc giật mình phát hiện mình chẳng biết lúc nào đã cao lên,vốn là anh Tô Văn so với tôi cao hơn nửa cái đầu, xa xa vừa nhìn là có thể biết ai cao ai thấp. Nhưng bây giờ cũng không rõ ràng như vậy. Ném đi vấn đề gót giày cao thấp,tôi cùng anh Tô Văn chênh lệch có thể chỉ còn lại ba, bốn cm mà thôi.

Xem ra trong hai năm qua sữa tươi không phải là uống chùa , tôi có chút vui vẻ nghĩ đến, khoe miệng bắt giác nhếch lên.

“Đang suy nghĩ gì đấy? Cười như hồ ly.”

“He he. Đang nghĩ qua mấy năm em có thể cao hơn anh Tô Văn .”

Anh Tô Văn ánh mắt híp lại, cẩn thận quan sát tôi. Tôi có chút không được tự nhiên thừa nhận ánh mắt rửa tội của anh Tô Văn, thiếu chút nữa không đi thuận, “Em nói như vậy, thật đúng là làm anh có chút cảm giác nguy cơ.”

“Cảm giác nguy cơ?” Tôi không khỏi hồi ngược lại. Thân cao cùng cảm giác nguy cơ có quan hệ gì?

“Tiểu Xương ở nước ngoài sẽ rất được ưa thích đi.Như vậy xem ra vẫn là ở đây an toàn hơn.”Anh Tô Văn nói một chuỗi dài làm tôi như rơi vào trong sương mù . Sau đó anh lời nói xoay chuyển,giống như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, “A. Đứa bạn gọi Hạ Phi của em , hiện tại thế nào?”

“Hắn rất tốt . À, hắn và Thi Thi không hổ là bạn tốt của em Tư tưởng cũng tương đối lạc quan.Đối với đồng tính luyến ái cũng không cái gì mâu thuẫn ,sau đó đối với em cũng không có kỳ thị. Hai người bọn họ cuộc sống tác phong cũng không có vấn đề gì, học tập rất cố gắng, tính tình cũng tốt càng thêm không

phản đối.” Tôi chầm chước dùng từ, dùng sức đem bọn Hạ Phi điểm tô cho đẹp. Anh Tô Văn nói không chừng còn ghi hận năm đó Hạ Phi đánh anh một quyền kia đây. Tôi vì Hạ Phi nói một chút lời hay, nói không chừng còn có thể gia tăng một cái ấn tượng về Hạ Phi trong lòng anh Tô Văn.

“Không có gì cảm xúc sao. Thật đúng là chôn sâu. Ha ha.” Anh Tô Văn mặc dù trên mặt mang nụ cười, nhưng một loại khí chất tương tự sát khí làm mất đi mỉm cười tràn đầy. Tôi đánh cái run, tay chân luống cuống nói, “Cái đó, anh, anh đừng nói càn, Hạ Phi cho tới bây giờ chưa gạt em.”

“Quên đi, anh tin em, Tiểu Xương.”

“Ừ?”

“Loại chuyện như di tình biệt luyện ,em không làm đi ?”

A. Thật là lối suy nghĩ vượt bậc. Tôi chậm chạp nửa giây sau mới gật đầu đáp ứng, “Ừ. Tự nhiên sẽ không.”

“Anh thích nhất em điểm này.” Anh Tô Văn mỉm cười trên mặt sâu hơn ,thân thể hơi hướng tới tôi. Nếu như không phải là bởi vì giờ phút này chúng tôi đứng ở đường cái , tôi trăm phần trăm khẳng định anh Tô Văn sẽ hôn lên môi tôi.

May mắn chúng tôi ở trên đường cái. May mắn anh Tô Văn lý trí vẫn còn .Anh chẳng qua là đưa tay gạt tóc mái tôi ra, ngón tay của anh nhẹ nhàng xẹt qua gò má tôi. Động tác đơn giản này bị anh Tô Văn làm, lại có vẻ ôn nhu cực hạn, giống như là ma pháp , khiến người hít thở không thông. Tôi nghĩ mặt tôi rất mất thể diện lại đỏ. Đèn đường đối diện sáng lên, anh Tô Văn cùng tôi không gián đoạn dòng người, sóng vai xuyên qua con đường.

Nếu như thời gian có thể dừng lại .Như vậy hãy để cho nó dừng lại ngay lúc này.

Còn thừa lại một tuần, tôi hận không thể đem một ngày chia làm hai ngày .Ngắn ngủn một tuần, tôi cùng anh Tô Văn đem cả thành phố vòng quanh một lần. Trước kia chưa từng ăn chơi , trải qua trống rỗng, cũng bị lấp đầy. Như vậy, cho dù Tô Văn rời đi một năm kia ,tôi cũng sẽ có cơ hội lơ đãng nhớ về anh. Có lẽ là khi đi ngang qua nơi chúng tôi từng cùng nhau nắm tay, có lẽ là ở vòng quay cao chọc trời cách mặt đất xa xôi nhất

Ký ức có liên quan anh Tô Văn , từng điểm một, cho dù là thật nhỏ, chi tiết râu ria , tôi đều không quên.

Đối với tình cảm anh Tô Văn, theo mùa hè tiến tới gần mà tăng nhiệt độ. Tôi không nỡ để anh Tô Văn rời đi, một chút đã cảm thấy khổ sở. Suốt một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày, muốn tôi không có lúc nào nhớ người này. Nếu như chúng tôi có thể cứ như vậy an an phận phận ở đây tốt, không hy vọng xa vời anh mỗi ngày có thể rút ra thời gian phụng bồi tôi đi dạo phố ,chỉ cần có thể thường gặp mặt liền đủ.

Bất quá. không cách nào chối bỏ anh, cái quyết định ra nước ngoài này trình độ nào đó ,là cần thiết. Dù sao giấy không gói được lửa, sớm muộn mẹ cùng bác Tô cũng sẽ biết quan hệ tôi cùng anh Tô Văn .Nhưng tôi cùng anh Tô Văn cho dù ngày đó ra sao. Tôi đơn thuần hy vọng có thể lừa một ngày hay một ngày. Anh Tô Văn so với tôi hơn nhiều, anh từng giải thích cho tôi :thứ nhất, chúng tôi bây giờ số tuổi còn chưa đủ lớn, người lớn có thể sẽ không nói chuyện với chúng ta, chỉ biết trách cứ mình không có hảo hảo giáo dục con của mình, để cho họ sai lầm lạc lối, đi lên con đường đồng tính luyện ái đáng xấu hổ .. Nếu như chúng ta vẫn ở đây, cùng cha mẹ ở cùng, sẽ làm cho bọn họ sinh ra một loại cảm giác chúng ta vĩnh viễn chưa trưởng thành .Ra nước ngoài, cùng bọn họ xa cách, loại cảm giác này sẽ nhạt dần. Thứ hai, sau này cùng bọn họ ngã bài, nếu như nói thắng, ít nhất sẽ không bị đuổi ra khỏi cửa, không nhà để về .Ừ, ra khỏi nước có thể so với bỏ trốn gì đó hay hơn. Thứ ba, tạm thời còn chưa nghĩ đến, sau này bổ sung.

Tôi rất hâm mộ anh Tô Văn mọi việc đều để ý tới, bất kể gặp phải cái gì, cũng có thể đầu óc bình thản ung dung giải quyết .Trong trí nhớ của tôi, anh đã làm chuyện gì, chưa từng có gì làm người tôi thất vọng qua. Nếu không vừa mới bắt đầu liền không làm, nếu không liền làm rất hoàn mỹ, giống như là lãnh đạo trời sanh .Ở bên cạnh anh Tô Văn chưa bao giờ dùng quan tâm, chỉ cần theo kế hoạch của anh từng bước từng bước tiêu sái, đã cảm thấy sẽ không có lỗi sai. Nói thế nào đây. anh Tô Văn trên người có chứa một loại cảm giác an toàn, như áo sơ mi trắng của anh tản mát ra mùi xà bông thơm say lòng người. Ừ. Thành thực có thể tin, TYPE tôi thích nhất .

Lại nói tiếp, tiêu chuẩn nữ sinh tôi thích ,chẳng phải là dựa theo khuôn mẫu anh Tô Văn in ra ? Tôi hiện tại cũng không chính xác mình đến tột cùng là trước thích nữ sinh thành thực ,hay là bởi vì anh Tô Văn mà yêu ai yêu cả đường đi thích loại hình nữ sinh này.

Tình yêu sẽ làm hạ thấp chỉ số thông minh một người .Lời này một chút cũng không giả. Tôi chỉ có thể cầu nguyện trí thông minh của mình sau khi anh Tô Văn rời đi khỏi phục lại bình thường.

Có lẽ là tôi và anh Tô Văn ánh mắt nhìn đối phương vô cùng ôn nhu, cũng có lẽ là một chút động tác nhỏ vô cùng thân mật .Một tuần cuối cùng này,mẹ luôn là dùng ánh mắt phức tạp, bất động thanh sắc quan sát tôi và anh Tô Văn .Trước kia bà đối với hai người chúng tôi ‘ thân cận ’ cũng cầm thái độ ủng hộ ,nhưng bây giờ bà nhìn thấy tôi cùng anh Tô Văn vai sánh vai ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi thì cư nhiên sẽ tìm các loại lý do cố ý kỳ quái tách tôi ra.Tỷ như cái gì, “Tiểu Xương, giúp mẹ xuống lầu dưới lấy chai Sinh Trừu Vương.”

. Trời mới biết nhà chúng tôi mua về sau ngay cả mở cũng không có mở bình xi dầu, nó đã sớm cỏ dại lan tràn .

Nếu như chỉ là một lần, hai lần tôi còn có thể lừa mình dối người xem kia là ngẫu nhiên. Nhưng khi mẹ phản phản phục phục, không ngại phiền toái ‘ ám hiệu ’ sau, tôi rốt cục cảnh giác .

Sau đó,mỗi lần mẹ hay bác Tô ở nhà thì tôi cũng tận lực tránh cùng anh Tô Văn tiếp xúc,thậm chí cũng không dám nhìn anh Tô Văn . Cùng anh Tô Văn ra cửa vô trang đầy đủ, lại mang kính râm và nón, không giống như hẹn hò,càng giống như là diễn tập phần tử khủng bố thi hành nhiệm vụ chính thức . Đi ở trên đường cái làm ra một bộ như không có chuyện gì xảy ra nắm tay anh Tô Văn , ôm, hôn cái gì, cho tôi mượn can đảm tôi cũng không dám làm. Có tật giat mình cảm giác ước chừng chính là như thế, giống như sau lưng vẫn có một ánh mắt đang ngó chừng mình, vô luận tôi đi tới nơi nào.

39. Chương 39: Đọc Diễn Văn

Loại ngày thăm trộm không bao lâu, một tuần rất nhanh liền trôi qua.Đêm trước khi anh Tô Văn rời đi , tôi nằm ở trên giường, nghe kim giây từng phút trôi qua. Trong đầu đều tràn đầy khuôn mặt anh Tô Văn ,ngay cả mộng đều cunstrong một nội dung. Vô tri vô giác, đồng hồ báo thức cartoon đầu giường phá vỡ sự yên lặng rạng sáng .Anh Tô Văn sáng sớm sáu giờ bay, ít nhất phải tới trước nửa giờ đến phi trường nhập cảnh, làm thủ tục bay.

Rạng sáng bốn giờ, ngoài cửa sổ còn một mảnh tối mịt, mắt tôi mặc dù xót, lại một chút buồn ngủ cũng không có. Tôi từ trong tủ lung tung tìm áo khoác phủ thêm, sau lại nghĩ đến mình hôm nay phải tiễn anh Tô Văn tới phi trường , ăn mặc quá tùy tiện thì quá mất thể diện trước mặt người nước ngoài,vì vậy vội vàng mở đèn, từ trong tủ quần áo tìm đồ đẹp nhất, ăn mặc thỏa đáng sau mới từ trong phòng bước ra đi về phía phòng khách.

Mẹ và Tô thúc thúc đã sớm tỉnh, trong phòng khách ba bóng đèn toàn bộ đều mở,cả phòng khách sáng ngời. Mẹ đang liều mạng nhồi kem đánh răng vào thùng đồ.

Anh Tô Văn dù bận vẫn ung dung đứng ở một bên, nhìn hồ chiếu màu đỏ sậm trong tay.Anh thấy tôi trong phòng ra ngoài , khóe miệng giương lên, làm một khẩu hình ‘Morning’ .

. Anh Tô Văn y như thường, từ vẻ mặt của anh , hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ tâm tình suy sụp vì ly biệt mà sinh ra .Giống như từ đầu tới đuôi chỉ có tôi lo sốt sắng.

Tôi khó chịu đem tầm mắt từ trên người anh Tô Văn rút ra, có chút khàn khàn hỏi, “Mẹ, mọi người làm cái gì vậy ?”

“Mẹ nghe người ta nói, nước ngoài kem đánh răng đắt.”

“Vậy cũng không cần nhồi nhiều như vậy đi. Mười năm cũng không xài hết.”

“Dùng không xong để lại cho con mấy đứa dùng.”Mẹ giống như vô tâm nói tiếp.

“” Những lời này đem tôi chặn lại , tôi có chút không được tự nhiên dời bước ra phía ngoài .Sợ rằng Phải cho làm mẹ thất vọng.

“Tốt lắm, đều chuẩn bị xong.” Bác Tô hít một hơi thuốc. Ông chỉ có lúc sâu muộn lúc mới có thể hút thuốc. Bình thường ông sẽ không ở trong phòng hút thuốc , vì để tránh cho tôi ngửi vào.

“Tiểu Xương, con mau đi xem một chút, dưới lầu có xe ô tô màu vàng nào không.”

Tôi chạy đến cửa sổ hí mắt nhìn nhìn, ở dưới đèn đường cách đó không xa thật đúng là có xe ô tô màu vàng ,”Dạ có.”

“Đó là xe đồng nghiệp bác.Khóa cửa, chúng ta lên đường.” Bác Tô đưa tay dụi tàn thuốc , ném vào trong cái gạt tàn thuốc, im lìm không lên tiếng một mình xách thùng đựng hàng hơn hai mươi kí lô .

“Dừng dừng dừng !Anh không sợ đau lưng à !” Mẹ tôi hốt hoảng đỡ một góc thùng đựng hàng giúp bác Tô. Tôi cũng chạy lên giúp một tay. Cuối cùng vẫn là anh Tô Văn tháo xuống gánh nặng trên vai bác Tô, một lời tỉnh người trong mộng, “Dưới thùng đựng hàng có bánh xe.”

Ba người chúng tôi bừng tỉnh đại ngộ , ‘ à ‘ một tiếng, đồng thời có chút lúng túng gãi gãi đầu.

Thùng đựng hàng được chuyển lên xe , điều khiển xe là bác Thạch Kỳ đồng nghiệp cùng một ngành với bác Tô,người rất nhiệt tình , lớn tuổi như vậy tới đón đưa cả nhà chúng tôi ,trên mặt không có chút nào bức bối, lái xe, vừa cùng mẹ tôi tán gẫu . Bác Tô lặng lẽ ngồi ở vị trí tay lái phụ,đem danh ngôn im lặng là vàng thi hành tới cùng.Tôi đem cửa sổ xe quay xuống, gió đem mát mẻ theo cửa sổ bay vào, thổi lên xe, xua tan mất mát trong lòng tôi.

“Được nha ông Tô, con trai nhà các người thật tiền đồ! Tiểu tử nhà tôi thì, chắc chắn, đừng nói học bổng ra nước ngoài, ngay cả thi kiểm tra cũng không xong.” Xe ô tô lao thẳng về phía trước,trên đường lớn rộng rãi chạy nhanh.Phía con đường tới sân bay lướt qua vô số đèn đường,phía sau một trận bang bang loạn hưởng, xe ô tô trên dưới lắc lư. Đêm khuya radio càng không ngừng lặp lại âm nhạc,các loại tạp âm hòa lẫn bên tai diên cuồng đánh nhịp trống.

“Nào có nào có.”Mẹ tôi cười đến mặt rực rỡ, nhưng sau đó bà giống như là nghĩ tới điều gì đại sự vạn phần khẩn cấp, mặt chợt đen xuống, “Tô Văn à,con đi bên kia cũng phải cẩn thận một chút. Mấy ngày trước báo chí đăng, có một học sinh Châu Á bị người nước ngoài vây đánh,bị đưa vào bệnh viện vá mười bảy mũi !Con xem xem, đứa nhỏ này, còn sống thể nào a.”

“Di yên tâm. Con sẽ chăm sóc bản thân tốt.”Anh Tô Văn không mặn không nhạt nói. Những lời này nghe rất rõ ràng cho thấy có lệ, nhưng từ trong miệng anh Tô Văn nói ra, cũng cũng không giống vậy. Mẹ tôi lẩm nhẩm giống như đặt thành sứ mạng khép lại, bà hài lòng cười cười. Đề tài lập tức liền chuyển dời đến kinh tế đình trệ trong nước, sa thải nhân viên quá nhiều .

Tôi có chút thất vọng nhìn anh Tô Văn .Vốn là tôi là muốn ngồi bên cạnh anh Tô Văn .Mà mẹ lên xe sau, cứ đi tới bên cạnh tôi ngồi xuống. Tôi cũng không đưa ra ý kiến, sợ lần nữa làm bà hoài nghi.

“Đến rồi đến rồi, sân bay Chu Thủy Tử .A ,xem ,bên kia có một máy bay mới vừa cất cánh.” Bác Thạch Tề giống như đứa nhỏ,một tay nắm tay lái, một cái tay khác chỉ lên trời,hết sức phấn khởi nói. Tôi khoé mắt co quắp, nghĩ thầm: đây cũng không phải là cười xe đạp, coi như bác chạy cũng không ai khen bác khóc.

Bác Thạch Tề lái đến bãi đỗ xe ở sân bay, giúp chúng tôi đem hành lý từ sau buồng xe mang ra ngoài. Mẹ cùng bác Tô trên mặt cũng mang theo một tia không đành lòng, từ bãi đậu xe đến sân bay một trăm thước không tới , mẹ càng không ngừng dặn dò anh Tô Văn , đồng dạng một câu nói ít nhất ba lượt.Anh Tô Văn ngược lại không phát cáu,vẫn mỉm cười gật đầu đáp ứng. Tro thuốc lá trong tay bác Tô dài ít nhất ba cm ,ông lại chưa phát hiện,chẳng qua là mặt phức tạp nhìn anh Tô Văn .Tôi khẽ thở dài một hơi, ở cửa kiếng xoay tròn thì vô ý thức ngược mắt. Chà chà ảnh ngược trên thủy tinh không còn một mảnh, tôi khuôn mặt tái nhợt, mắt thâm quầng,đôi môi khô nứt bặm lại, giống như tùy thời đều có thể khóc lên .Chắc , về mặt này, đơn giản so quý còn khó nhìn hơn. Tôi vội vàng lắc đầu một cái, điều chỉnh về mặt một chút .

. Mặc dù rất lâu trước kia đã được báo màn ly biệt này, nhưng khi nó chân chính phủ xuống thì tôi vẫn không cách nào treo lên nụ cười chân thành ,tiễn biệt anh Tô Văn.

“Thật xin lỗi, trong sân bay cấm hút thuốc.”Chúng tôi vừa mới vào sân bay , liền bị một nhân viên to lớn mặc đồng phục xanh cùng máy truyền tin ngăn trở . Bác Tô vội vàng đem thuốc hút cũng không kịp hút ném tới thùng rác ,sau đó thần sắc lúng túng xin lỗi.

Mẹ và bác Tô đời này chưa đi máy bay qua, nhiều lắm là ngồi xe lửa .Bọn họ đối với danh từ ra nước ngoài này cũng không nhạy cảm, chỉ biết là anh Tô Văn muốn đi tới quốc gia rất xa, trên đường phải vượt qua biển lớn, mà biển này rộng đến nam bán cầu. Mẹ tôi lúc ấy còn khờ dại hướng anh Tô Văn đề nghị: “Ngồi máy bay rất nguy hiểm ,con xem trên TV với báo cả ngày viết, máy bay rơi !Dì thấy ngồi thuyền an toàn hơn.”

. Ngồi thuyền ,nhưng là phải ba tuần lễ mới có thể đến. Huống chi, xem xong Titanic ,tôi cũng không cho là xác suất thuyền đụng vào đá ngầm so với máy bay thấp hơn bao nhiêu.

Mẹ tôi và bác Tô mặc dù không hiểu rõ lắm chuyện ra nước ngoài du học ,cũng không trở ngại giờ cao hai tay ủng hộ anh Tô Văn đi.Trước không nói hệ thống giáo dục Trung Quốc cùng nước ngoài có bao nhiêu chênh lệch, nhưng đều có người mỗi ngày đều hướng về phía bên tai mình nói thầm: đứa XX xuất ngoại, thật tiền đồ !Tôi có tiền cũng tuyệt đối đem con đưa ra nước .Những lời này nghe đã lâu, coi như cậu vừa bắt đầu đối với chuyện ra nước ngoài không dậy nổi hăng hái, cũng phải thay đổi tâm ngứa ngáy. Lúc này kinh tế Trung Quốc còn chưa phát triển, trong nước tập tục coi trọng bên ngoài còn rất nặng, không ít các phụ huynh đều đưa con của mình xuất ngoại du học trở thành mục tiêu. Bọn họ cho là con mình chỉ cần có thể ra nước ngoài,liền đại biểu có tiền đồ có tương lai, mình coi như khổ cũng có thể mỉm cười nơi chín suối.Vì vậy đập nổi bán sắt cũng phải đem con của mình đưa ra nước ngoài.Mẹ và bác Tô ở điểm này cũng rất mù quáng, mặc dù không yên lòng để anh Tô Văn ngay cả sinh nhật mười tám tuổi còn chưa qua một mình ra khỏi nước, nhưng vì tương lai sau này của anh Tô Văn, bọn họ cũng chỉ đem lo lắng này nuốt về trong bụng.

Tôi đối với mặt xuất ngoại hiểu hơn một chút. Dù sao tôi ở đại học là chuyên tu ngoại ngữ , người bên cạnh tư tưởng cũng tương đối mở .Một bạn cùng phòng cùng tôi ngủ chung ,bởi vì học tập xuất sắc,được phái đến đại học nước ngoài làm một sinh viên trao đổi. Từ trong miệng hắn , tôi được không ít tư liệu.Đùa,nước ngoài mới không phải như mọi người tưởng tượng ,cái gì mà đường lớn hoàng kim phủ kín, tùy tiện đào đào là có thể kiếm mấy chục vạn, cái gì mà chim sẻ bay lên đầu cành, cùng vua kim cương tóc vàng mắt xanh vừa thấy đã yêu.

Thật ra thì nước ngoài chính là kỹ thuật so với trong nước phát triển hơn, không khí tốt hơn,mức sống đầu người cũng cao chút Tư tưởng thoáng, cũng không có gì khác.

Khi tôi đang suy nghĩ miên man, anh Tô Văn đã đem túi hành lý gửi đi,anh chỉ mang theo một ba lô màu xanh, là tuần trước cùng tôi đi dạo phố mua.Chuyến bay của anh Tô Văn tựa hồ là chuyến đầu của sáng nay, mẹ tôi bởi vì sợ lắm mà tới trước nửa giờ,cả sân bay đều vắng tanh.Thủ tục làm bảo hiểm chỉ mở một cái, nhân viên tiếp tân khuôn mặt mỗi một cách một cái cửa sổ thủy tinh trong suốt ngập.

Mẹ cùng bác Tô đối diện anh Tô Văn tiến hành một lần dặn dò cuối cùng, giống như có mấy lời ở nhà đã nói không ra ,nhưng vừa đến sân bay, bị không khí ly biệt này tô đậm,có mấy lời đơn giản không nói ra đều nói.Tôi cũng có một đồng lời chôn ở ngực, dùng sức đè ép bùng phồng. Tôi buồn bã cúi đầu, muốn nói gì, nhưng vẫn chen miệng vào không lọt. Mẹ tựa hồ đem tất cả dặn dò tôi có thể tưởng tượng nói ra hết.Màn hình giữa đại sảnh sân bay hiện lên một hàng con số đỏ tươi .Chỉ còn lại 15 phút , sẽ phải bắt đầu làm thủ tục bay, kiểm tra an ninh.Mà chút trình tự đều ở trên lầu, chỉ người cầm trong tay hộ chiếu cùng vé máy bay mới có thể lên lầu, thân nhân gì cũng chỉ có thể đợi ở dưới lầu. Thời gian trôi nhanh khiến tôi có chút choáng, truyền tin trên sân bay phát ra thông báo làm cho tôi không khỏi cảm thấy lạnh buốt.

Bạn đang ?

Tôi chợt bắt đầu hối hận Tại sao tối hôm qua không cùng anh Tô Văn nói nhiều chút.Tại sao bởi vì một chút nguyên nhân buồn cười, mà không nói với anh Tô Văn, “Em sẽ nhớ anh.”

. Bởi vì, em thật sẽ nhớ anh, anh tô Văn .

“Chuyến bay MU756 , hành khách tới Melbourne, xin với cửa số sáu lên máy bay”Thanh âm không có chút nào phập phồng truyền tới, không ngại phiền toái trên không trung lặp lại hai lần tiếng Anh mới

ngừng .Tôi siết siết nắm tay, nghĩ thầm nếu là hiện tại không nói cái gì ,sẽ phải chờ một năm sau mới có thể cùng anh Tô Văn gặp.Như bây giờ trong không khí thúc giục người rơi lệ ly biệt ,coi như tôi nói buồn nôn một chút, mẹ cũng sẽ không nghi ngờ đi.

“A. Là chuyến bay của con.Dì ,cha ,con đi.”

“Ừ! Trên đường cẩn thận một chút. thuận buồm xuôi gió !”Mẹ tôi rất cục buồm lỏng tay anh Tô Văn ,bà nói xong câu đó sau lập tức liền lắc đầu, “A.Không không không, ngồi máy bay thuận buồm xuôi gió không tốt,chỉ có chút an toàn.”

Không khí ly biệt bị mẹ tôi một câu như thế, hơi có chút hòa hoãn.Anh Tô Văn gật đầu một cái, tôi đây mới phát hiện trên cổ của anh còn quàng một cái khăn quàng cổ màu xám tro .Chúng tôi bên này là mùa hè, Melbourne nơi đó là mùa đông. Đoàn người chúng tôi đều mặc một bộ áo sơ mi hoặc tay ngắn thật mỏng ,duy chỉ có anh Tô Văn lại bị từng tầng một áo lông khóa lên, thoát nhìn ấm áp. Cũng may nhờ máy điều hòa trong sân bay ,nếu không tháng 7 ăn mặc thành như vậy, không cảm nắng thì đã cảm ơn trời đất.

Anh Tô Văn nắm thật chặt ba lô trên vai, đối với chúng tôi khẽ mỉm cười, ánh mắt như có như không ở trên người tôi dừng lại một giây đồng hồ, “VẬY, con đi.”

Cũng không biết lúc ấy tôi trong đầu tôi bị gì,thân thể giống như là bị khống chế ,tôi cách anh Tô Văn có hơn ba thước, thuận di đến trước mắt của anh, một tay chặt chẽ túm vạt áo anh Tô Văn.Cả động tác nước chảy mây trôi, không có một chút kéo dài.Xét thấy tôi từ buổi sáng sau không nói lời nào, hơn nữa mỗi lần đều đi ở phía sau bọn họ mẹ cùng bác Tô cũng muốn quên mất sự tồn tại của tôi.Tôi đây sao chột nhô ra đem bọn họ sợ hết hồn.

“Thế nào, Tiểu Xương, hoang mang rối loạn cả lên Ừm ,Tiểu Xương con muốn cùng anh Tô Văn con cáo biệt phải không.Ha ha, có lời gì sớm nói đi, Tô Văn xuất ngoại sau không dễ gặp.”

“Ừ. Mẹ, con biết.”Tôi mặt đỏ tới mang tai cúi đầu. Xem ra tôi cũng vậy thuộc loại tâm động không bằng hành động ,vọng động cũng điên cuồng dọa người, đem vạt áo anh Tô Văn kéo tới gần.Tôi nuốt một ngụm nước bọt, trong não trống rỗng. Xong rồi. Ban ngày ban mặt, dưới con mắt mọi người, thật vất vả đến cơ hội tôi, ‘ đọc diễn văn ’ ,tôi lại nhớ không nổi mình phải nói những thứ gì.

Thất bại thất bại thất bại!

“Anh Tô Văn Xuống phi cơ sau, nhớ. nhớ gọi điện thoại báo bình an nha.”

“Ừ.” Anh Tô Văn nghiêng nghiêng đầu, khoe miệng hơi câu lên, tầm mắt khóa ở ngón tay tôi bắt lấy vạt áo anh.Tôi giống như là chạm nước sôi, nhanh chóng đưa ngón tay rút trở lại, che mặt mình đang nóng lên,trong miệng đứt quãng nói,”Anh, hết thấy cẩn thận, nước ngoài rất loạn,có bị kỳ thị gì.”

“Ừ. Tiểu Xương, lúc anh không có mặt, chú ý thân thể.” Anh Tô Văn cắt đứt bài dặn dò rập theo một khuôn ,ngược lại dặn dò tôi.

40. Chương 40: Điện Thoại

“Chắc chắn rồi.”

Tôi ngẩng đầu lên, dừng cảm cùng anh Tô Văn giao tiếp ánh mắt giữa không trung.Trong sân bay to như thế,giống như chỉ còn lại ảnh ngược màu sắc rực rỡ trong mắt đối phương ,tất cả các thứ còn lại đều là đen trắng.Mất nhau, thế giới chỉ là tấm hình đen trắng đơn điệu.Tôi dồn dập thở hổn hển , một câu ‘ anh đi, em sẽ nhớ anh’ cầm ở trong cổ họng, lại bị mẹ cứng rắn cắt đứt, “Được rồi được rồi, nói thêm gì nữa sẽ trễ.Tiểu Xương con còn cái gì còn chưa nói xong sao?”

“. Thật ra thì cũng không còn cái gì.” Giống như là gà trống chiến bại ,tôi cúi đầu,trở về sau lưng mẹ.Có mấy lời vì bỏ lỡ cơ hội tốt nhất , rất cuộc cũng nói không ra miệng.

Anh Tô Văn cười cười, cũng không biết anh có thể hiểu được một loạt hành động không giải thích được của tôi mới vừa rồi hay không . A. Tôi thật là ngu ngốc. Có thể cùng nhau vào ngày cuối cùng, vốn muốn để lại cho anh Tô Văn một hồi ức tốt đẹp .Như vậy trong một năm , mỗi lần anh Tô Văn nhớ tới tôi thì trong

đầu anh sẽ tự động hiện ra từ ngữ như: thông minh, hiểu chuyện .Mà không phải: quái dị, không giải thích được, không thẳng thắn.A, trừ lần đó ra, hình tượng tôi lại càng bởi vì cặp mắt tro cốt quốc bảo kia mà giảm bớt nhiều. Còn có cái gì so chuyện này càng hồng bét không?

“Từ từ ! Trước khi đi tôi chụp cho cả nhà bức ảnh gia đình!” Thạch Tề thúc thúc lắc lắc máy chụp hình trong tay, hăng hái bưng bưng hô với ba người chúng tôi.Tôi ngất . Ông ấy chuẩn bị thật đúng là đầy đủ ,đem thứ chúng tôi không nghĩ tới cũng đem đủ.Bất quá người bình thường sẽ tùy thân mang máy chụp hình sao? A. Cái máy cũng có thể lòi ra ngổn ngang như vậy .Mẹ cũng thiệt là, mới vừa rồi còn thúc giục tôi nhanh lên một chút, hiện tại lại hết sức phấn khởi đem chúng tôi đẩy tới trước máy chụp hình ,vào đó bày đủ loại POSE.

Tôi ngoài cười nhưng trong không cười hướng về phía ống kính máy chụp hình, loại thời điểm này, thật sự là cười không nổi, không thể làm gì khác hơn là dưới ánh đèn nhấp nháy loang loáng kia niệm ‘ cà ’. Chụp hình xong, mọi người lại hàn huyên một trận, cuối cùng thả anh Tô Văn đi.Màn ly biệt này dài đến một giờ , đem tất cả khí lực tôi đều dùng hết . Đi đến thang máy được hai nhân viên làm việc canh giữ , bọn họ giản lược kiểm tra một chút vé máy bay anh Tô Văn ,sau đó dùng tay ra dấu vị trí cửa lên số sáu của máy bay.Anh Tô Văn đối với chúng tôi phất phất tay, giữa chúng tôi khoảng cách hơi xa, nhưng bất kể như thế nào, tôi cuối cùng vẫn có thể thoải mái nhìn anh Tô Văn .

Anh Tô Văn xoay người, tay trái cầm ở trong túi quần, cái động tác đó khiến cho cánh tay anh thoát nhìn tinh tế hơn,bóng lưng không khỏi làm cho người tôi thấy đơn bạc .Anh không giống như là người tài ra nước ngoài du học, càng giống như là một đứa trẻ lớn xác lười nhác,sắp lưu lạc với mục tiêu trước mắt.

Anh tự do. Tôi ở trong lòng lặng lẽ nghĩ đến. Nước ngoài, sẽ không có chương ngại ngần trở bước chân anh Tô Văn. Người như vậy, sau này sẽ trở nên ưu tú hơn.

Mà em bây giờ, chỉ có thể ở đây lòng chúc phúc anh, anh Tô Văn. Em sẽ cố gắng đuổi theo bước chân anh.Hừ,rõ ràng là nên vì anh cao hứng, nhưng em vẫn vô dụng như vậy ,mất lại ụt nữa.

Đoàn người chúng tôi không có lập tức rời đi, đứng ở sân bay bên ngoài đợi nửa giờ, mắt nhìn chăm chăm bầu trời,cho đến tận mắt thấy một máy bay cất cánh có in dấu hiệu chim én của hàng không Trung Quốc sau,mới yên lòng về nhà.

Ô tô oanh oanh liệt liệt lái về nhà, mẹ bắt đầu cầu nhàu gần đây vật giá lên cao quá nhanh, tôi mệt mỏi tựa vào ghế ngồi ,nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ nhanh chóng quay ngược lại. Thời gian giống như bị vặn vẹo, hoặc là vẫn dừng lại ở một khắc anh Tô Văn rời đi kia.Tôi đưa ra hai tay che khuôn mặt rét run của mình.Cảm giác ly biệt,bất kể trải qua mấy lần đều tệ như vậy.Kiếp trước tôi chính là vô số lần bị vứt bỏ như vậy .Anh Tô Văn ,Thi Thi, Hạ Phi. Mẹ kỳ vọng nồng đậm.Bọn họ nói tiếp nhau,kiên quyết vứt bỏ tôi.Không không không, tôi lắc đầu một cái, triệt tiêu phản bác: kiếp này tôi cũng không có bị anh Tô Văn vứt bỏ, đây chỉ là ly biệt tạm thời

Thần sắc hoảng hốt xuống xe, theo mẹ và bác Tô lên lầu .Mẹ hiếu khách,cố ý muốn lưu bác Thạch Tề ở nhà dùng điểm tâm.Bác Thạch Tề từ chối không được, cuối cùng lấp bắp đáp ứng. Nhưng đồ ăn trong tủ lạnh sớm đã bị ăn bầy tám phần, mẹ gần đây bởi vì bận rộn chuyện anh Tô Văn không có đi ra ngoài mua thức ăn, lục tung khắp nơi, cuối cùng từ trong ngăn kéo tìm ra một bọc bánh bao vượt quá hạn sử dụng không biết bao lâu,mốc meo xanh rờn.không bột đồ gột nên hồ ,mẹ vốn là muốn ở trước mặt người ngoài biểu diễn một chút tài nấu nướng ,cuối cùng chỉ đành phải chỉ điểm tôi, “Tiểu Xương ,con xuống lầu dưới mua bốn cân táo phở và một cân bánh tiêu .Đi nhanh về nhanh nha.”

Tôi ‘ ừm ’ một tiếng, mang giày,đầu óc trống rỗng, thân thể lại ngoan ngoãn đem này chỉ thị tiến hành .Tôi nửa gục gục đầu,lưng hơi cong , như cái xác không hồn đi xuống lầu.

Chờ tôi mua xong bánh quẩy trở về, mẹ có chút không kiên nhẫn . Nhưng khi bà giương mắt thấy tôi đầy thất hồn lạc phách,người ở hồn không ở,khẩu khí nhất thời mềm nhũn ra, giống như là trấn an động vật nhỏ vuốt vuốt tóc của tôi, dùng khẩu khí quan tâm ,”Nhớ anh Tô Văn ?Tiểu Xương, đừng buồn,mấy ngày nữa là tốt. Mọi người đều thế.”

. Có thật, mấy ngày nữa sẽ tốt không?

Tôi miễn cưỡng cười cười, không muốn để mẹ vì chuyện tôi mà quan tâm, “Ừ. Mẹ, con biết.”

“Cùng chúng ta ăn đi, con nhất định cũng đói bụng.”

“Không được, bây giờ con không muốn ăn.”Tôi nói xong sau liền đẩy cửa phòng của mình ,”Buổi sáng dậy sớm quá,hiện tại ngược lại buồn chút ngủ, con ngủ trước.”

“Được rồi Mẹ đi kêu bác Thạch.” Mẹ do dự một chút, muốn nói lại thôi, cuối cùng dậm chân đi trở về phòng khách. Tôi bây giờ căn bản cũng không có tinh lực đi hỏi thăm bà chuyện chưa kịp nói ra khỏi miệng nói đến tốt cùng là cái gì. Lúc này tôi cần một mình an tĩnh ,nghiệm túc thương cảm một cái.

Tôi nhẹ nhàng khép cửa lại, đem nó khóa trái,sau đó từ tủ sách rút ra CD,đem nó đặt đến máy CD.Tôi cắm tai nghe vào,đem thanh âm chỉnh đến lớn nhất, vì vậy một cái âm Piano nhỏ nhất cũng đinh tai nhức óc. Âm nhạc nồng nặc mà bi thương làm tôi hít thở không thông, bình thường tôi nghe chúng cảm thấy lời ca quá điệu bộ, tiết tấu quá chậm chạp, thanh âm nam ca sĩ hoặc nữ ca sĩ quá lồi thối.Bây giờ nghe lại cảm khái vạn lần,cảm thấy mỗi bài hát lời ca đều giống như là đặc biệt tạo ra, âm thanh hát đến chỗ thương tâm. Bên tai âm nhạc thúc giục người rơi lệ ,nước mắt cũng tuôn ra,tôi theo tiết tấu âm nhạc, hưng hăng hít mũi một cái, nghĩ thầm: ông đây cũng coi như một phen u buồn tuổi xuân đi.

Cứ vậy theo âm nhạc lung tung phát tiết thông suốt sau, tâm tình tôi dề nén hoặc nhiều hoặc ít khai thông.Lỡ tai thỉnh thoảng đau, tôi vội vàng đem tai nghe lấy xuống, bỏ người dậy, hướng về phía tấm gương lớn ngay bàn học khẽ thở dài một hơi. Ngón tay không có chút nào ý thức đưa vào trong túi quần mình.Mới vừa đi mua bánh quẩy tiền lẻ bị tôi tùy tiện ném trong túi quần, đinh đương vang dội, làm hại tôi mới vừa rồi nằm lỳ ở trên giường thương cảm thì luôn cảm thấy bắp đùi bị đâm không thoải mái,không thể đầu nhập trăm phần trăm tình cảm.

Ừm. đợi chút ,ngoài tiền xu,thế nào còn có một tờ giấy? Tôi không nhớ rõ mình có đem đồ bỏ vào túi .Tôi tò mò đem tờ giấy có chút cứng từ trong túi rút ra, đem tờ giấy bị gấp nếp bốn lần mở ra.

Một hàng chữ viết quen thuộc đập vào mắt .

Tiểu Xương, bảo trọng.

Nguồn :

PS: I Will Miss You

. Cũng không biết anh Tô Văn lúc nào, thần không biết quỷ không hay mà đem tờ giấy này nhét vào trong túi tôi . Cũng thật khó cho anh, ở ‘quần chế’ kinh khủng của mẹ như vậy ,làm hành động khó khăn hệ số cao như thế .Tôi cúi đầu, khẽ hôn tờ giấy nhăn nhúm nhúm thoát nhìn bẩn thỉu kia một cái, đem vấn đề vệ sinh linh tinh ném ra sau óc.

I will miss you too.Anh Tô Văn , anh nghe thấy không?

Tôi không phải là người chịu chút đả kích liền không bò dậy nổi, cũng không phải là người cả ngày buồn bã ỉu xiu ,đòi chết đòi sống.Thời kỳ thương cảm ngắn ngủi đi qua, tôi lại trở thành thiếu niên đầy sức sống, cả ngày vui đùa với quyển sách , ngay cả nằm mơ cũng miệng đầy điệu ngữ.

Anh Tô Văn đáp xuống máy bay sau gọi điện thoại báo bình an cho chúng tôi .Bởi vì tiền điện thoại rất đắt, chúng tôi cũng không dám nói bao lâu, cả quá trình trò chuyện ,điện thoại đều bị mẹ tôi chiếm.Tôi muốn cùng anh Tô Văn nói gì đều phải thông qua bà truyền đạt.Bà là người lớn,có lý do chiếm đoạt điện thoại Tôi chỉ có thể mắt ba ba ghé vào bên cạnh điện thoại,nghe thanh âm mơ hồ của anh Tô Văn.

“Ngày mai con sẽ gọi điện thoại cho mọi người nữa.”Anh Tô Văn rất đơn giản khai báo tình huống sau khi đáp máy bay, liền cúp điện thoại. Mẹ cùng bác Tô nghe xong,cũng liền yên lòng. Mẹ rất là khoa trương nói, “Đại nạn không chết phải có hậu phúc. Máy bay này ít ngồi mới tốt.Anh Tô Văn con không có gặp gỡ phần tử kinh khủng cũng coi là may mắn.”

“ ” Tôi rất im lặng cắn cắn môi.

Tối anh Tô Văn gọi điện thoại tới thì đã là nửa đêm mười hai giờ. Tôi bởi vì hưng phấn cho nên vẫn không ngủ, ở trong phòng khách ngay bên bàn trà đặt điện thoại đi qua đi lại, remote TV bị tôi nhảm chán mà đem chơi.Mẹ vốn là cũng tính toán canh giữ ở điện thoại chờ cuộc gọi của anh Tô Văn, nhưng rất không đúng dịp , đêm hôm đó bà có ca.Cho nên không thể làm gì khác hơn là đem nhiệm vụ ‘gian khổ’ giao cho

tôi. Tôi ước gì bà có thể nhanh lên một chút rồi đi. Được rồi, lời nói này có chút ác độc . Nhưng từ khi anh Tô Văn rời đi, mẹ cả ngày nghi thần nghi quỷ ,làm tôi không cách nào không phiền chán

Mẹ vừa đi, trong nhà chỉ còn sót một mình tôi, tôi từ bảy giờ vẫn đợi đến mười một giờ đêm, trong đó điện thoại vang lên hai lần. Lần đầu rất ấn tượng,là nhầm số,chỉ nghe người nọ thao thao một tràng tiếng địa phương,càng không ngừng hỏi tôi: “Lưu Hồ Lan cô ấy thật không ở đây?”

Thiệt là, hại tôi kích động nửa ngày. May mắn. lần thứ hai không làm tôi thất vọng. Tôi lần sau đã hấp thụ bài học lần trước.Trước nhấc ống nghe quét mắt tới màn hình hiển thị.Hiện ra một chuỗi con số thật dài, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra. Thì là anh Tô Văn .

41. Chương 41: Tâm Cơ

“Xin chào.Xin hỏi tìm ai.”Rõ ràng hai tay kích động phát run, cũng đã sớm biết người gọi đến là anh Tô Văn, nhưng tôi vẫn kìm nén tâm trạng,dùng khẩu khí nghiêm trang hỏi.

“Là anh,Tiểu Xương.”Anh Tô Văn thanh âm có chút khàn khàn, “Thật xin lỗi, anh trước đó luôn bận.Làm trễ nãi thời gian gọi điện thoại .”

“A. Không có, không quan trọng, thật ra thì em cũng vậy, ngẫu nhiên rời giường đi vệ sinh, mới đến nghe điện thoại .” Chẳng biết tại sao, tôi bắt đầu nói dối.Bởi vì. Tôi không muốn để cho anh Tô Văn biết tôi nhớ anh, không muốn để cho anh biết tôi từ bảy giờ bắt đầu liên ôm cây đợi thỏ ở trong phòng khách chờ vì giờ phút trò chuyện ngắn ngủi này,”Anh Tô Văn ,Sydney bên kia. Như thế nào?”

“Xuống máy bay sau có chút lạnh,bất quá cũng hoàn hảo. Tới so dự tính hao tốn chút thời gian.”

“. Không , không ai khi dễ anh chứ?” Tôi thấp thỏm bất an hỏi.

“Làm sao có.”Anh Tô Văn ở một giây sau, nhẹ nhàng cười cười. Thanh âm của tôi, tựa hồ dừng lại suốt một giây, mới có thể nhả nhủ đến tai anh.Khoảng cách thật đúng là xa .Tôi buồn buồn nghĩ đến, sau đó gõ đầu mình một cái.A, hiện tại cũng không phải thời điểm ngắn ngủi , anh Tô Văn khó được gọi điện thoại tới đây.

“Tiền điện thoại sẽ không rất đắt đi?” Nói thì nói như thế, nhưng lời tôi hỏi vẫn là cùng như trước một dạng. Một chút giá trị dinh dưỡng cũng không có. Tôi ảo não cắn cắn đôi môi,tế bào hải hức mình bình thường vẫn kiêu ngạo chạy đâu rồi?Không có trình độ lời vàng ý ngọc Nhưng không phải như bây giờ, so với nước còn nhạt nhẽo hơn chứ?Nói không chừng, để mẹ nói điện thoại cũng so với tôi khô hải hơn chút.Cùng tôi nhảm chán nói chuyện Anh Tô Văn cũng rất buồn bực đi.

“Mua mười đồng thẻ điện thoại, có thể gọi hơn một trăm phút, không tính là đắt.” Phí điện thoại bên anh Tô Văn so với trong nước tiện nghi hơn nhiều. Thẻ điện thoại dùng trong nước gọi quốc tế đường dài, một trăm đồng cũng chỉ có thể gọi chừng một giờ, sơ lược đoán chừng, là một phút một khối tiền. Nếu như một phút nói một trăm câu, từng chữ cũng có thể dùng để làm đơn vị đo.Những thứ số liệu này làm tôi thấy phá lệ nặng nề, cảm giác giống như mình chỉ cần một giây đồng hồ không nói lời nào, liền bị chôn vào một phân tiền .

Nhưng anh Tô Văn cũng không phải người nói nhiều, nếu như không có lời gì đặc biệt muốn nói, anh phần lớn thời gian đều giữ vững trầm mặc. Vì vậy tôi chỉ như bắn liên thanh, giành giật từng giây đem thanh âm của mình lấp đầy ,cố gắng đem một phân tiền kia của anh Tô Văn kiếm về. Trên căn bản là tôi nói mười câu, anh tô Văn cùng đáp lại một câu . Ai, cuộc điện thoại này nếu như phải phối nhạc nền, vậy nhạc hải tuyệt đối phải đứng đầu.Tiếp tục như vậy nữa, tôi sẽ phải vinh quang bước vào hàng ngũ thanh thiếu niên mắc chứng càu nhàu .

“. Nha, vậy cũng không tiện nghi .Anh Tô Văn cần phải tiết kiệm chút, mẹ đưa cho anh tiền dừng tiết kiệm,bình thường đừng lười biếng nấu mì. . . . Đáng tiếc em và mẹ đều không ở bên kia, không ai nấu cơm cho anh.”

“Ha ha. Em một hồi bảo anh tiết kiệm,một hồi bảo anh đừng tiết kiệm.Thật đúng là mâu thuẫn a.”

“A. . . . Anh biết rõ em là có ý gì mà.” Nói nhiều, tôi có chút ngượng ngùng trừng mắt nhìn. Sau đó mới nhớ tới mình dư thừa vẻ mặt, anh Tô Văn sẽ không thấy. Cái nhận thức này làm tôi có chút nhục chí, khó được trầm mặc một hồi. Nếu như bỏ qua tạp âm ông ông tác hưởng trong ống nghe, cũng chỉ còn lại có tiếng hít thở lẫn nhau, chột dài chột ngắn, thỉnh thoảng mơ hồ thỉnh thoảng rõ ràng. Tôi do dự mấy giây sau, đầu nóng lên, quý thần xui khiến mới mở miệng nói, “Anh Tô Văn Tờ giấy em thấy rồi.”

“Ừm.” Tôi không cách nào từ một chữ đơn giản đến không còn đơn giản hơn đoán được ý nghĩ anh Tô Văn giờ phút này. Cái từ ‘ừm’ này, đến tột cùng là dấu chấm câu, hay là im lặng tuyệt đối? Nó bao hàm, đến tột cùng là biết rõ không có gì lạ, hay là cái gì khác. . . . ?

Tôi nhất thời không cho phép, vì một chữ này, hướng về phía ông nói xoắn xuýt.

Trong tai chột vang lên thanh âm xa lạ, Anh văn rất lưu loát, bởi vì ngữ tốc quá nhanh, tôi chỉ kịp nghe được mấy từ ngữ, tựa hồ là ‘late’, ‘sleep’, anh Tô Văn rất lễ phép ứng một câu, ‘Sorry.’ Sau đó dùng Trung văn nói với tôi, “Hôm nay nói đến đây thôi. Anh sống nhờ trong nhà người khác, không có tiện quấy rầy bọn họ. Tháng này anh tạm thời cũng sẽ ở nơi này, có chuyện gì gấp gọi điện thoại cho anh.” Anh Tô Văn sau khi đọc xong một chuỗi tám con số, tôi vội vàng nhặt lên cây bút trên bàn, chung quanh không có giấy, vì vậy tôi chỉ có thể nhìn chằm chằm ông nói, đem những con số kia viết lên tay mình.

“Sáng mai phải tới trường báo cáo. Sau khi trở lại anh sẽ tận lực sớm gọi điện thoại cho em.”

“Anh Tô Văn Anh không cần mỗi ngày đều gọi điện thoại. Gọi phí lắm. . . . Sau này nếu anh không có gì chuyện quan trọng, cứ cách mấy ngày gọi một lần.”

“Cách mấy ngày gọi một lần. . . . Vậy anh sẽ nhớ giọng Tiểu Xương lắm.”

“. . . .” Lời tỏ tình mập mờ không rõ được anh Tô Văn dùng giọng điệu như chuyện phải làm, làm tôi tức khắc rối loạn tay chân. Loại cảm giác này. . . . Giống như anh Tô Văn giờ phút này đang đứng ở trước mắt của tôi, như đang nhìn tôi. Buồn nôn buồn nôn buồn nôn! Nhưng vì cái gì buồn nôn cũng có thể ngọt như mật vậy. Tình nhân yêu nhau quả nhiên là người sao hỏa có khả năng tư duy và sức chịu đựng tốt. Bị một câu nói trêu chọc đơn giản đã muốn tâm hoa nộ phóng, rất xúc động đáp lại một câu, “Em cũng vậy.”

“Ha ha.” Anh Tô Văn cười nhỏ ra tiếng, có thể là vì không quấy rầy đến người cùng dưới mái hiên. Tôi sờ sờ gương mặt nóng bỏng của mình, từ từ nhắm hai mắt lại. Không được. . . . Không thể hơn nữa.

. Nói thêm gì nữa, tôi sẽ không buông điện thoại được.

Anh Tô Văn còn phải ngủ, mới vừa xuống sân bay sáng giờ còn chưa quen, anh nhất định mệt đến cực hạn. Anh luôn miệng chú ý thân thể tôi, tại sao có thể ngược lại trở thành gánh nặng của anh Tô Văn.

Vì vậy tôi giải quyết nhanh chóng, “Vậy em cũng đi ngủ, anh Tô Văn anh cũng đi ngủ sớm một chút. Good night~”

Nghe được anh Tô Văn trả lời, kết nối đã mất, qua ba, bốn giây, tôi lần nữa nâng lên ống nghe, rất tốt, lần này chỉ còn lại một trận âm ‘tút tut’. Phù, thật là làm người tôi chống đỡ không được. Muốn nghe giọng anh Tô Văn, muốn tự tay chạm anh Tô Văn tư niệm là một sợi dây chém không đứt, gắt gao quấn quanh trái tim của tôi, vô luận là khoảng cách bao xa, vô luận là tiến tới hay quay ngược thời gian. . . . Cũng không thể ngăn cản nó nhả tơ thành kén. Nghe, mỗi một lần nhịp tim đều bao hàm tư niệm độc nhất vô nhị đối với người.

Khúc mắc tháo gỡ, đời sống tinh thần không lo, tôi khẩu vị cũng tốt theo. Bữa tối ăn hai chén cơm to sau, chỉ cảm thấy ăn no tám phần, muốn chạy đến phòng khách xem TV cần hột dưa. Mẹ thấy tôi từ tối hôm qua mặt mày phờ phạc, lập tức thay đổi triệt để, thành thiếu niên xuân quang rực rỡ, cũng yên lòng. Bà sau khi cơm nước xong cũng đến trên ghế sa lon phòng khách, thân mật cùng tôi xem phim bubble trên TV, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười sáng lạng.

Phim vừa hết một tập, tôi đứng dậy duỗi lưng một cái, dùng một giờ đi xem loại phim không có bất kỳ ý nghĩa giáo dục nào, làm tôi cảm thấy lương tâm bất an. Có thời gian ở không, vẫn là về phòng của mình làm một đề luyện thánh lực Anh văn.

Nhưng mẹ lại gọi tôi lại, “Tiểu Xương, chờ chút. Mẹ thật lâu không cùng con tâm sự . Cùng mẹ hàn huyên một chút .”

“ A?” Tôi mặt lộ vẻ khó xử xoay người, động tác cứng ngắc không ngớt. Tâm sự? Chuyện như vậy thì không cần đi. Tôi cũng đã lớn người như vậy ,có chút riêng tư cũng là bình thường. Thanh niên hai mươi tuổi nào mà lại cùng mẹ mình tới tiền hành chu kỳ hướng dẫn tâm lý đây?. Nhưng mẹ bảo, không thể không theo. Mẹ giọng điệu mềm mại, làm tôi không thể từ chối. Chỉ có thể nhắm mắt đáp ứng, “Được, tâm sự .Mẹ có cái gì muốn nói ?”

“A nha, mau ngồi xuống, tới, ngồi bên cạnh mẹ. Để cho mẹ nhìn thật kỹ.” Mẹ thật sự lòi tôi đang mặt mày không được tự nhiên từ ghế sa lon một đầu túm đến bên cạnh bà. Tôi rất là bất đắc dĩ ngồi xuống, trong lòng thở dài một tiếng, ngoài mặt lại giả bộ ngoan ngoãn, mặc cho bà giày xéo. Mẹ tay màu vàng nâu, giống như là da quýt héo. Trong ký ức tôi, đôi tay này chưa từng có trắng nõn, trơn bóng .

Tôi lại nhớ đôi tay này, ở mùa đông lúc bị đông cứng thành màu đỏ thắm, chôn ở trong nước lạnh như băng, giặt đồng phục cho tôi.. Tôi nhớ khi đó mình sợ hãi mở miệng nói giúp mẹ, lại bị bà hoàn toàn từ chối, “Tiểu Xương con làm bài tập. Tương lai thi lên đại học, có tiền đồ, vì mẹ tranh khẩu khí.”

Mà hai tay, lúc này đang chôn trong sợi tóc tôi, nhẹ nhàng xoa bóp . Khi còn bé mẹ dỗ tôi ngủ thì luôn làm như vậy. Bất quá tốt nghiệp mầm non sau, tôi cũng chưa có hưởng thụ qua hành động thôi miên độc nhất vô nhị này của mẹ.

“Mẹ.” Hồi ức bị gợi lên như nước lũ tháo miệng cống mãnh liệt , gầm thét, đem tôi từng chút chìm đắm. Cùng nhau mà đến, còn có cảm giác có tội, cảm giác áy náy. kiếp trước tôi cô phụ kỳ vọng của mẹ. Mặc dù miễn cưỡng trên đất đại học, nhưng một chút cũng không có tiền đồ. Từ trong nhà dọn ra, ít khi gọi điện thoại về nhà. Đi về cũng mang theo một đồng quần áo cần khâu vá sửa lại ,cùng một bộ như quỷ đói đầu thai, cạo một bữa cơm sau liền đi .Tôi cho tới bây giờ không muốn cảm ơn mẹ, trong tiềm thức cho là bà đối với tôi thật là tốt, đều là ‘ thiếu ’ tôi. Sai rồi, trên thế giới này, ai cũng không nợ người nào, ai cũng sẽ không vô duyên vô cớ đối tốt với một người .Mẹ yêu cho tới bây giờ cũng chưa yêu cầu tôi hồi báo qua.

Tôi ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn mẹ. Bà đã bắt đầu già đi, nhìn kỹ trong mái tóc đen dày là có thể thấy tóc bạc đếm không hết , nếp nhăn khóe mắt sâu hơn, cho dù không mỉm cười lúc cũng một dấu vết thật sâu .Mẹ đang cùng tâm mắt tôi trên không trung giao nhau, chốc lát thất thần. Bà tựa hồ cũng cùng tôi lọt vào hồi ức nặng nề.

Mẹ con hai người chúng tôi không lên tiếng ,đắm chìm trong không khí ấm áp . Ước chừng mười phút sau, mẹ rút cục mở miệng, “Tiểu Xương thật sự trưởng thành. Lúc mẹ không chú ý , cao hơn mẹ rồi. Không chỉ có cao, ngay cả tính tình đều chín chắn hơn. Con hiểu chuyện như vậy , có lúc làm mẹ buồn bực, con đây khi còn bé suốt ngày ở bên ngoài nghịch bừa, đem quần áo làm bẩn, đá cầu luôn làm bể cửa kính nhà hàng xóm sao?”

“Chuyện lâu như vậy ,mẹ cũng còn nhớ à.” Tôi không được tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, ngượng ngùng nói. Khi còn bé tôi rất không hiểu chuyện (. Mặc dù hiện tại cũng còn ít nhiều), luôn chọc mẹ tức giận. Sai lầm lớn chưa từng phạm qua, chút trò đùa dai ngược lại cả sọt.. Tôi cũng quên đoạn lịch sử vinh quang kia, không nghĩ tới mẹ vẫn còn nhớ. Hiện tại bị nhắc tới. Thật có một loại cảm giác lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt .

“Tiểu Xương chuyện của con, mẹ phải nhớ rõ rõ ràng .”Mẹ hiền lành cười, bà dừng một chút, chợt quay mặt, rút tay ra khỏi tóc tôi, “Tiểu Xương. Mẹ thật xin lỗi con, không cho con một mái nhà hoàn mỹ, cho nên vẫn luôn tiếc nuối. Cũng trách mẹ, con từ nhỏ đến lớn đều được mẹ nuông chiều , một chút ủy khuất cũng chịu không nổi. Còn nhớ rõ đi, khi mẹ vừa gả cho bác Tô, con không nói hai lời liền rời nhà trốn đi, sau khi trở lại còn phát sốt, cũng làm chúng ta sợ hãi.”

“Mẹ.” Tôi chợt có loại cảm giác không thoải mái. Đề tài này thế nào càng kéo càng xa. Khổ nhục kế cộng thêm thân tình kế, mẹ tôi nằm đó từ trong miệng nói suông không có con đường thứ hai. Trước buông lỏng cảnh giác tôi, sau đó nói thẳng chánh đề.

Quả nhiên, mẹ vừa nói vừa cẩn thận quan sát tôi, tựa hồ muốn từ trên mặt tôi đọc lên chút gì. Tôi duy trì im miệng có chút cứng ngắc cười, khéo léo gạt đầu, trong lòng lại đánh trống. Gần đây chẳng lẽ tôi làm

chuyện gì xấu,mẹ phải dùng tới lao sư động chúng dò ý tôi?

“Mẹ, mẹ rất cuộc muốn nói cái gì?” Dứt khoát nói trắng ra, tôi ghét nhất chính là một câu nói phải đoán tới đoán lui, đầu trí so dững khì. Như vậy cùng người nhà mình nói chuyện, quá mệt mỏi .Sớm một chút nói xong ,tôi còn có thể sớm một chút đi làm bài tập, ít lãng phí một chút thời gian.

“Tiểu Xương. Làm gì nghiêm túc như vậy ?Mẹ chính là muốn cùng con trai của mình thân cận một chút. Con xem, Tiểu Văn nó đi, trong nhà chỉ còn con, mẹ cuối cùng có thể cùng con nói chuyện phiếm, thân mật chút.”

“Mẹ, mẹ đây là ý gì?Anh Tô Văn không đi mẹ cũng không cùng con nói sao?” Tôi nhạy cảm từ trong câu noi của mẹ lựa ra chỗ không đúng.

“Ai. Mẹ thừa nhận, thật ra thì đứa nhỏ Tô Văn kia ở đây, mẹ đều có chút sợ.” Mẹ đem tóc trên trán bó bó, lo lắng nói, “Đứa nhỏ kia trưởng thành quá sớm,tuổi nhỏ như vậy, giống như có thể nhẫn nại. Ai Nó cho tới bây giờ không coi mẹ là thân nhân, đối với mẹ thái độ khách khì như thế. Mẹ vốn là cho là cùng nó chung sống lâu dài tình huống này có thể tốt một chút, không nghĩ tới.” Mẹ dừng một chút, lông mày chau lại, khe thở dài. Tôi đây mới phát hiện mình nghe được quá nhập thần cho tới khi mình ngừng lại hô hấp cũng không có phát hiện, vội vàng lấy hơi theo.

Không nghĩ tới mẹ cả ngày tùy tiện,nhìn như không có tâm cơ, thật ra thì đã sớm nhìn ra thuộc tính ẩn của anh Tô Văn.Bà chỉ là không có đem tờ giấy này chọc thủng mà thôi.

42. Chương 42: Lo Lắng

Chân nhân bất lộ tướng. Phải nói mẹ và anh Tô Văn thời gian tiếp xúc cũng không coi là nhiều, lại có thể đem tính tình anh Tô Văn đoán ra tới bảy tám phần,thật là làm người ta bội phục. Kiếp trước tôi và anh Tô Văn sống suốt ba năm, cho tới bây giờ cũng chưa phát hiện. Mảnh nhỏ ký ức bỗng nhiên tiếp nối,tôi chợt nhớ tới trước đây thật lâu, mình từng viết nhật ký lời lẽ hết sức cay độc.

“Tô Văn tên khốn kia với nữ sinh cả ngày cười cười cười. Cũng không biết có cái gì tốt mà cười ! Hừ, con một sách chỉ biết học, mọi việc ba hấn phân phó hấn cái gì, tuyện đối sẽ làm theo!

Quả thực phiền chết người ! Mẹ cũng thiệt là. Con mới là con trai chính quy của mẹ có được hay không? Tô Văn tên khốn kia. Nhớ mẹ muốn điên rồi, lại muốn đem mẹ thuộc về ta cướp đi. Người đừng cho người hiện tại tốt với ta một chút Ta sẽ để cho âm mưu người được như ý!”

Sau này gia đình tan vỡ, quả nhiên sẽ ảnh hưởng tính tình một người .Kiếp trước tôi vừa đụng chuyện trong nhà, sẽ tách khì nóng nảy, như khủng long phun lửa, hận đời tới cực điểm, bình thường tính khì tốt một mực vút xuống sau ót. Đối với mẹ và bác Tô vất vả kiếm tiền cho tôi đi học , chưa bao giờ dùng mắt nhìn. À,hơn nữa đối với bác Tô rất không khách khì.

Tiếng của mẹ đem tôi từ trong ký ức cắt đứt, “Mẹ mới đầu nhìn thấy con cùng Tiểu Văn có thể tán gẫu, thật sự rất vui vẻ .Hai đứa tuổi xấp xỉ, lúc nói chuyện cũng sẽ không giống người lớn chúng ta Khách khì. Nói không chừng trò chuyện một chút là có thể đem khúc mắc tháo gỡ.”

Tôi nhẹ nhàng ‘ ừ ’ một tiếng, dùng ánh mắt thúc giục bà.Nếu như nói nội dung mẹ ‘ tâm sự ’ vừa bắt đầu làm cho tôi cảm thấy không có chút ý nghĩa nào ,vậy bây giờ ý nghĩ của tôi đã có biến chuyển. Có thể là bởi vì bàn về chuyện anh Tô Văn ,có liên quan đến hấn. Biết nhiều một chút luôn là tốt.

“Mấy năm này, nó đối với mẹ vẫn khách khì. Đối với con thái độ ngược lại thân cận không ít. Đừng hiểu lầm mẹ, mẹ đối với tình huống này đã rất thỏa mãn, cũng cầu xin Tiểu Văn nó thừa nhận mẹ là thân nhân. Mẹ đoán,nó chủ động nói chuyện ra nước ngoài du học, trừ nguyên nhân chủ quan , rất có thể là bởi vì nó ở trong nhà này ngột ngạt muốn hoảng.”

Mẹ. Mẹ không làm thám tử thật sự là một tổn thất.Bất quá mục đích anh Tô Văn ra nước ngoài nhiều, mẹ thế nào đoán cũng đoán không ra, thật ra là vì để cuộc sống con và anh Tô Văn sau này, quang minh chánh đại ở cùng nhau đi?

Coi như mẹ thông minh sắc bén hơn,cũng đoán không ra ha?

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác có tật giật mình như trước, làm cổ họng tôi phát khô, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh. Những triệu chứng này lần nữa chứng minh, tôi trời sanh không phải là phần tử phạm tội,nói dối không cần thận liên lộ ra chân tướng.

“Nhưng mẹ vẫn cảm thấy có điểm không đúng.” Mẹ híp mắt,nếp nhăn sâu cạn không đồng nhất tùy theo điệp điệp , “Nhiều năm kinh nghiệm như vậy nói cho mẹ. Trong này, có cái gì đó không đúng.”

“Có cái gì không đúng?” Tôi vô cùng lo sợ hỏi. Hỏi xong tôi liền hối tiếc .Lúc này nói sang chuyện khác mới là thượng sách, thế nào bị mẹ dắt đi đây? Vạn nhất bà thật phát hiện tôi cùng anh Tô Văn ngầm yêu nhau. Kìa lúc này mấy năm ở nhà,tựa như một chiếc thuyền nhỏ giữa mênh mông cuộn cuộn,không có chút năng lực chống đỡ Bị cuốn vào một trận cuồng phong bão táp, cuối cùng vỡ nát.

“Nói không ra. . . . mẹ chính là cảm thấy, giống như Tiểu Xương con, cũng bị Tiểu Văn cướp đi.” Mẹ nhỏ giọng nói, tay nắm góc áo tôi.Tôi trầm mặc cúi thấp đầu, trong lòng loạn thành một đồng. Thanh âm mẹ nghe bất lực như vậy,bà vẫn còn tiếp tục nói, “Mẹ nghĩ như vậy có phải rất nhầm chán hay không? Ha ha, con phải hiểu, nữ nhân thời mãn kinh đều nghi thần nghi quỷ như vậy .”

“Không, mẹ. . . . mẹ còn rất trẻ.” Tôi đây nói là thật, không phải nịnh hót giả dối. Mẹ rất trẻ tuổi sinh ra tôi, năm nay mới bốn mươi .Bà so với mẹ của mấy đứa bạn tôi trẻ tuổi rất nhiều. Mặc dù không có bảo dưỡng, nhưng mẹ vẫn có mấy phần thiên sinh lệ chất . Bà bộ dáng rất dễ nhìn,làm ra vẻ mặt vô cùng có lực truyền nhiễm.

“Aiii, con đừng an ủi mẹ.” Mẹ khẽ mỉm cười, miệng bà mặc dù nói như vậy, mà một giây kế tiếp lại vút cho tôi một cái mị nhãn.Cảm giác nặng nề của đề tài trước bị hòa tòn không ít, tôi lau mồ hôi, bắt đầu may mắn máu hài hước trong mình ‘ không nhìn trường hợp ’ lưu động .Chưa buông lỏng bao lâu, mẹ lại đem đề tài kéo trở về trên người anh Tô Văn.

“ Tiểu Văn nói con cũng muốn ra nước ngoài du học mẹ rất luống cuống.” Mẹ rũ mắt ,thở nhẹ một hơi,”Con là đứa nhỏ mẹ sinh ra, từ nhỏ đến lớn ngay cả thuyền cũng chưa đi. Chuyện ra nước ngoài chắc, mẹ muốn cũng không dám muốn. Nói thật, con có thể thi đậu trường đại học công lập, mẹ cũng rất hài lòng. Chúng ta cũng hài lòng.”

Tôi mím chặt miệng. Tâm tình này tôi hoàn toàn hiểu, trên thực tế trước đây không lâu, tôi cũng vì chuyện này cùng anh Tô Văn lý lẽ thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn bại trận.Tôi tài ăn nói tự nhiên không tốt như anh Tô Văn. Nếu muốn thuyết phục mẹ, có thể tính rất nhỏ.

“Ha ha, mẹ mới vừa rồi là nói giỡn . Mẹ mới không có ích kỷ như vậy. Ra nước ngoài là tốt, Tiểu Văn còn có thể chiều cổ con Nhưng Tiểu Xương, mẹ lo lắng, con không phải là quá lệ thuộc vào Tiểu Văn rồi không?”

“Con có sao?” Đầu nghiêng qua một bên, tôi cực lực phủ nhận, nói.

“Còn mạnh miệng. Tiểu Văn ngày đó đi. Mẹ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua con thất hồn lạc phách như vậy .”

“Nào có, con, con ngày đó là chưa tỉnh ngủ. cộng thêm có chút say xe.” Xong, nói dối tôi thể, tôi cũng muốn chống đỡ không nổi nữa.

“Phải không.” Mẹ lại nói thăm dò câu, bà tựa hồ phát hiện tôi khó xử, rất nể tình không có đem đề tài này tiếp tục nữa, ngược lại hỏi thăm tình hình học tập tôi gần đây .Đầu tôi run lên nói cho có lệ,kết quả nói nói, chẳng biết tại sao bị dẫn tới chuyện tình cảm của tôi.

Chỉ nghe mẹ nói, “A, mẹ nhớ, trước kia con không phải có nha đầu gọi Thi Thi ở gần nơi trước khi chúng ta chuyển nhà sao?”

“Con không phải đã nói rồi sao? Con với cô ấy chẳng qua là bạn ! Thi Thi đang quen nam sinh khác,cũng không có thời gian đi theo con và Hạ Phi.”

?

“A nha, Tiểu Xương cũng chưa có bạn gái?” Mẹ một bộ nhiều chuyện, bộp bộp đánh bả vai của tôi, “Con mẹ ưu tú như vậy, đẹp trai như vậy, làm sao có thể không yêu đương? Mau cùng mẹ nói một chút, nhỏ bộ dạng thế nào? Có xinh đẹp hay không?”

“Xinh đẹp.” Trong đầu hiện ra mặt anh Tô Văn. Nói xinh đẹp có chút quá mức, không bằng nói hơn thanh tú một chút. Anh Tô Văn bộ dạng không làm cho người ta ấn tượng sâu, trường học của chúng tôi so với anh đẹp trai hơn tìm một chút vẫn có không ít. Nhưng anh thành thực vượt qua số tuổi, khí chất gặp chuyện không sợ hãi, lại làm cho người không thể bằng được.

“Ồ ~ xinh đẹp.” Bởi vì tôi dừng lại quá lâu, mẹ trực tiếp đem lời tôi lảm bảm, trở thành một loại cam chịu.

“Không không không!” Tôi cuống quýt phủ nhận, “Học tập làm trọng! Con không có thời gian yêu đương!” Sau khi nói xong tôi cất bước, chạy trở về gian phòng của mình, bịch một tiếng đóng cửa lại từ kẽ răng ra một câu, “Con đi làm bài tập!”

“Ha ha. Thật là phản ứng đáng yêu.” Mẹ cười đến ngửa tới ngửa lui. Tôi đi vào gian phòng của mình sau, khóa trái cửa, về mặt giả bộ hết hoảng trong nháy mắt tháo xuống, đổi lại gương mặt bất đắc dĩ.

. Cũng vì như vậy, tôi mới lo lắng.

43. Chương 43: Đới Với Thế Giới Đây

Còn một tháng nghỉ hè, tôi vốn định an tâm một tháng sáng làm trạch nam, tối ra ngoài đi bộ đi phơi ánh trăng. Nhưng kế hoạch tốt đẹp này, vẫn bị tan biến trong hai tay thiên nhiên vạn ác.

Hè năm nay, mặt trời so với năm trước còn cay độc hơn. Gốc cây xương rồng bên bệ cửa sổ được đặt tên là ‘Tiểu Hồng’, cùng mặt trời chói chang cố sức đấu tranh ba ngày sau, cuối cùng vẫn là giờ cờ đầu hàng, oanh liệt nằm ngay đơ trong chậu. Đợi lúc tôi phát hiện lúc đã sớm trễ, tưới nước thế nào cũng là mất bò mới lo làm chuồng. Tôi đem ‘Tiểu Hồng’ mai táng sau, rất có lỗi ở điện thoại cùng anh Tô Văn khai báo tử trạng thê thảm của nó, cũng nhiệt tình thừa nhận mình thất trách. Bất quá có thể đem ‘Tiểu Hồng’ ngoan cường như vậy phơi chết, khí trời phải nóng đến không bình thường.

Anh Tô Văn nghe xong chẳng qua là cười cười, nói Melbourne bên này mới 10 độ C mà thôi, anh mỗi ngày đều mặc áo len đi học. Có lúc nói vài chuyện lý thú trong đại học, nói chỗ anh cách trường học gần, cùng người khác mượn chung một cái phòng. Nếu như không có gì đặc biệt, anh Tô Văn cách hai ngày sẽ gọi cho chúng tôi một lần. Anh gọi tới thì tôi luôn đem ông nói chặt chẽ dính vào lỗ tai. Giống như vậy là có thể cách anh gần hơn một chút. Mà mỗi lần để điện thoại xuống thì tôi cảm giác cả người đều được nạp đầy điện. Được rồi, để cho tôi nói một câu thoại rất thường, đây chính là sức mạnh của tình yêu!

Mặc dù một năm trước mẹ cầu nhau qua, nói muốn mua cho nhà một bộ máy điều hòa không khí, nhưng đến bây giờ bóng dáng máy điều hòa không khí cũng không nhìn thấy. Không mở cửa sổ nên lúc này trong nhà như cái lò nướng, nhưng mở cửa sổ thì so với không mở càng tệ hơn. Tôi dùng xấp giấy quạt quạt, vừa quạt vừa làm bài, có thể làm thì làm, mà đầu cứ choáng váng. Học trong cái loại thời tiết quỷ quái này, tinh thần không cách nào tập trung, hiệu suất trên căn bản bằng 0.

Đang lúc tôi hưởng thụ chốc lát mát mẻ khó có được thì tôi nhận được điện thoại Hạ Phi. Hần nói bạn trai Thi Thi, tổ chức một chuyến đi ở Thủy Thượng Nhân Gian, ăn mừng sinh nhật Thi Thi. Là bạn cũ của Thi Thi, chúng tôi cũng được ‘ăn ké’ và nhận được thư mời và vé bơi cả ngày ở Thủy Thượng Nhân Gian Thủy. Thủy Thượng Nhân Gian là hồ bơi nổi danh nhất thành phố chúng tôi. Nó nổi tiếng nhất cũng không phải bởi vì cái gì khác, mà là bởi vì giá nó đắt đến ba con số. Không hổ là con nhà người có tiền, ngay cả cái sinh nhật cũng làm lớn như thế.

Hạ Phi nói hần ở nhà gốc cũng không có sao, nếu như tôi đi thì hần cũng liền miễn cưỡng đi theo. Tôi vội vàng đáp: “Đi đi, sao có thể không đi! Có tiện nghi không chiếm không phải là hảo hán. Hơn nữa đây chính là sinh nhật mười bảy tuổi của Thi Thi, là người bạn quan trọng như vậy, vắng mặt là không tốt.”

Hạ Phi hừ nhẹ cay độc một câu: “Nhỏ đó mới không cần hai chúng ta kỳ đà cản mũi đâu. Chớ đem mình lên thớt.”

“Xì. Gặp ở Thủy Thượng Nhân Gian sau.”Cúp điện thoại sau, tôi thần thanh khí爽 chuẩn bị cho chuyến bơi lội ngày mai.Từ trong tủ lôi ra quần bơi cùng kính bơi mấy năm không thấy ánh mặt trời.. Sau đó ra cửa chọn quà sinh nhật cho Thi Thi. Anh Tô Văn không có ở đây ,quả nhiên sẽ cô đơn.Nếu như tôi không tìm chút chuyện bận rộn, tư niệm sẽ giống như độc nghiện khó có thể từ bỏ ,trong máu của tôi xuẩn xuẩn đục đục. Tôi muốn đem mình chôn ở trong đồng người,xem bọn họ hỉ nộ ai nộ, cho đến nhớ mình cô đơn.Tôi muốn tìm người, đem những thứ tư niệm này đều nói ra ngoài, là ai cũng được.

. Quên đi,có nhật ký im lặng nghe,đối với tôi mà nói, như vậy đủ rồi.

--

“Oa. Không hổ là Thủy Thượng Nhân Gian , rất hào phóng.”Tôi lấy xuống kính râm thuần túy đeo cho đỡ,kính ngạc dụi dụi con mắt. Ngay cả phòng chiêu đãi cũng làm khí thế như vậy ,cái đèn treo lộng lẫy ở trên trần liếc mắt là biết giá trị trường vượt qua sáu con số. ánh vàng loe loe tựa hồ là dùng vàng ròng mạ thành bốn chữ to. Những thứ này đều không phải là trọng điểm, quan trọng nhất là,máy điều hòa kia mở mức độ lớn nhất,khiến cho nhiệt độ bên trong phòng giữ vững 20 độ đối với tôi mà nói là hoàn mỹ nhất

Nơi này quả thực là thiên đường nghỉ mát. Nếu không phải là bởi vì Thủy Thượng Nhân Gian cách nhà tôi quá xa ,tôi bảo đảm ngày ngày đều tới nơi này đi dạo một vòng. Đương nhiên không vì bơi lội, chỉ tùy tiện tới sô pha đại sảnh ngồi xuống, tôi liền đủ thỏa mãn.

Tề Tử Hi dường như đem cả nửa lớp mời tới. Có nhất hơn ba mươi người, nam sinh nữ sinh mỗi bên một nửa Ừm,nhìn cách ăn mặc bọn họ một chút .Tôi dùng sức chớp chớp mắt Hôm nay thật ra không phải là tới bơi lội đi,tôi thấy gọi là thi hoa hậu còn kém không nhiều lắm!

Xa xa nhìn lại, nữ sinh một một mảnh phần phần tím tím, trừ váy ngắn ra cũng chỉ có quần short.Là học sinh mới lên lớp 11,vóc người các nàng trở mã tốt làm cho người khác sợ hãi than. Khụ khụ, nóng như vậy, các nữ sinh muốn ăn mặc cho mát cũng là dễ hiểu,nhưng độ dài này cũng quá. làm người ta mơ tưởng viễn vông . Xin mọi người đừng nghĩ sai, ý của tôi là, ở trong đại sảnh một đám nam nhân số tuổi bậc đàn chú khẩu vị lại cực kỳ ấu trĩ đang vẽ mặt gian xảo đang một hồi nhìn cái gì đó, một hồi thì nhìn cái này. coi các cô nàng như động vật quý hiếm vậy xem . A chiều dài loại váy quần này, so với mặc bikini đồ bơi còn có lực sát thương hơn.Nửa lộ không lộ quả nhiên từ xưa đến nay là đòn sát thủ làm người ta không cách nào kháng cự .

Hơi quét mắt nhìn nữ sinh rải rác bốn phía, nam sinh bộ mặt cười khúc khích .Bọn họ ăn mặc bình thường , áo T-shirt,cộng thêm quần cụt. Mặc dù có chút xơ lông. Nhưng nhìn từ đằng xa ,coi như có thể tiếp nhận. Ít nhất không có ảnh hưởng bộ mặt thành phố .

“A,Hồng Xương ~! Cậu đã tới, hi hi !” Là nữ chủ nhân hôm nay , Thi Thi mặc một bộ đầm tinh xảo, quả thực so bên cạnh oanh oanh tước tước hơn nhiều.Cô ngày càng xinh đẹp, so hồi lớp 10 còn hơn,mặt bầu bầu, hiện tại cảm nhận hơn,trong mắt tản ra quyền rũ như có như không .Chắc chắc. Thấy cô cái bộ dáng này, tôi cũng có chút ghen tỵ với tên Tề Tử Hi kia.

. Tôi dĩ nhiên là đang nói đùa . Bởi vì trong lòng tôi Ai cũng kém hơn so với anh Tô Văn.

“Thi Thi, sinh nhật vui vẻ! Cậu hôm nay thật xinh đẹp.” Tôi rất thẳng thắn khen ngợi,kết quả của nó chính là bị tầm mắt oán niệm của nữ sinh nhìn quanh.

“A? Hi hi, cậu nói như vậy người ta sẽ thẹn thùng á.”Thi Thi mặt ửng đỏ, sau đó lập tức hung hãn hai tay chống nạnh, một bộ bá đạo nữ vương ,”Nhiều lời vô ích! Quà đâu !”

“Ha ha. Quà tớ có thể làm cậu thất vọng.”Tôi giang tay, bắt đắc dĩ bĩu môi, “Không phải là cái gì quý trọng ,nhưng vẫn hi vọng cậu sẽ thích.”

“Không sao cả,tớ cũng không trông cậy vào vàng bạc châu báu gì cậu đưa”

“Người đến không sai biệt lắm, chúng ta đi vào trước đi.” Tề Tử Hi giơ tay lên, nhìn đồng hồ tay một chút, rất có phong phạm lãnh tụ vung tay. Nam nữ chúng tôi tách ra hai nhóm, rồi rút đi tới trước đài, lấy được mã số và chìa khóa tương ứng. Hạ Phi còn chưa tới, căn cứ hiểu biết tôi đối với hắn nhiều năm như vậy,tôi bước đầu phỏng đoán hắn là ngủ quên. Tôi nghĩ dù sao mình cũng không vội đi bơi ,đứt khoát ngồi ở trong

đại sảnh chờ hần tới cùng đi vào.Hôm nay sinh nhật nam nữ phân phối chia đều cực kỳ ,làm tôi không khỏi liên tưởng tới hội ái hữu trong đại học thỉnh thoảng làm một lần.Mà gay go chính là, xuất hiện tựa hồ phá vỡ cân bằng nam sinh bên này .

Bình thường trong trường học, có các giáo viên và lãnh đạo nhà trường nhìn chăm chăm, mọi người không dễ dàng phát triển tình yêu công khai.Mà bây giờ ngày nghỉ,các nữ sinh lại ăn mặc mát mẻ như thế(đồ bơi có thể không mát mẻ sao),bọn nam sinh này tuyệt đối. Máu sôi sôi trào, xuẩn xuẩn dục động. Không có xuẩn xuẩn dục động , không phải sinh lý có vấn đề thì là giả bộ thanh cao .Dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, giống như Hạ Phi.

Tôi nghĩ hần thuộc loại trở mã cực kỳ chậm ,ừm, ngoại trừ

Đợi lát nữa đi bơi có thể tránh liên tránh, tận lực đem cơ hội này nhường cho nam đồng bào khẩn cấp, thiếu hụt tình yêu lâu dài làm người dụ ngoạn đi.

“A. Hồng Xương, sao chỉ một mình cậu ở nơi này.” Tôi ở trong đại sảnh mang MP3 ngâm nga bài Dạ Khúc của Châu Kiệt Luân bốn lần sau, rồi cuộc Hạ Phi cũng tới. Hần khoan thai tới,một chút tự giác của người đi trễ cũng không có. Mặc áo T-shirt in LOGO lớn ‘TO YOUR HEART’ rộng thùng thình.Hần lười biếng cất bước, mặt mới vừa tỉnh ngủ, thần chí không rõ.

Tôi liếc mắt, từ trên ghế sa lon mềm mại đứng lên, “Còn ô a cái gì! Chúng ta không phải là hẹn mười giờ đúng gặp mặt chỗ này sao, cậu cũng chậm nửa tiếng !”

“Ừ.” Hạ Phi đánh cái ngáp, rõ ràng cho có lệ,”Nếu không phải cậu tới,tôi cũng lười tới đây. Tôi cả kì nghỉĐều chưa từng rời giường trước một giờ trưa .”

“Thật phục cậu.” Tôi cùng Hạ Phi đi vào phòng thay quần áo nam.Thủy Thượng Nhân Gian không hổ nổi tiếng đắt tiền,thậm chí ngay cả mỗi phòng tắm đều dùng thủy tinh ngăn cách.Tôi đổi lại quần bơi, vội vã tắm nước lạnh,không nghĩ tới lạnh như vậy .Tôi vội vàng tìm cái khăn lông phi đến trên người, thúc giục Hạ Phi ở phòng thay quần áo lâu lắc, “Lạnh chết lạnh chết.Phi Tử cậu thế nào còn chưa xong?”

“Ừ. Xong rồi.”Hạ Phi cuối cùng từ phòng tắm bước ra.Hần sải bước ở phía trước, tôi chỉ có thể đập giày nhựa,bước nhanh đi theo phía sau hần. Chắc, vóc người thật không tệ.Trước ở trong phòng mò lâu như vậy, tôi còn tưởng rằng hần có cái gì ‘ thiếu sót ’ đây. Tỷ như trên bụng có sẹo.Tạm thời chỉ có thể thấy phía sau Hạ Phi ,nhưng đủ đẹp mắt. Hạ Phi da dẻ So với tôi dự đoán trắng hơn.Bình thường da lộ ở ngoài quần áo đều là màu lúa mạch,nhưng hình như sau lưng cùng bắp đùi, những chỗ này bình thường không thể nào phơi đến mặt trời ,đều trắng nõn .

= = Tôi trước kia khen da hần khỏe mạnh ,thì ra là bên trong ...

Thủy Thượng Nhân Gian bên trong là hồ bơi,hồ bơi có chừng năm cái.Hồ bơi 50m trở xuống bình thường là chuẩn bị cho con nít, sâu chỉ khoảng 1m3,còn đặc biệt chuẩn bị cầu trượt trong hồ. Được rồi, Tề Tử Hi đã mời tới đám người kia đi bơi lội cần bản tìm không thấy,bảy mươi phần trăm mọi người ở khu lướt sóng xếp hàng dài. Nam sinh thừa dịp xếp hàng, một cách tự nhiên cùng nữ sinh nói chuyện.Thì Thì cùng Tề Tử Hi không biết chạy đến thế giới hai người chỗ nào rồi.

Cảnh tượng nhất phái hài hòa, toàn dân yêu đương, làm tôi nhất thời có chút buồn bã. Thanh xuân thật tốt. quang minh chính đại như thế, đều được người khác chúc phúc yêu nhau. Thật hạnh phúc.

Hạ Phi ngồi xổm xuống, rất cẩn thận lấy đầu ngón tay thử một chút độ ẩm,sau đó mới chậm chạp đi lên ván nhảy,lấy tư thế băng cón nhảy xuống.Tôi trước kia thật chưa cùng hần đi bơi qua,cũng không biết kỹ thuật bơi lội hần thế nào, nhưng nhìn tư thế nhảy kia. Ha hã, tôi dám khẳng định hần là tay mới .Bóng rổ hần siêu,nhưng ở bơi lội ,tôi cuối cùng có thể hòa nhau một ván. Từ Từ !Tôi dường như là lên lớp mười hai mới học bơi đi?Kiếp này. Tựa hồ chưa có cơ hội học bơi.Ngất, tôi ở chỗ này cười nhạo Hạ Phi,nói không chừng đợi lát nữa tốc độ của mình còn không bằng hần đây.

Tôi đứng ở trên ván nhảy, nhìn hồ bơi dưới chân màu lam nhạt , âm thầm xoắn xuýt. Nhảy hay không nhảy, đây là một vấn đề. Vặn nhất mình nhảy vào sau đó chết chìm , kia rất mất thể diện .Nhưng bây giờ tôi cũng đứng ở trên ván nhảy rồi. Cứ vậy quay đầu lại, hình như có chút không can đảm.

“ Hồng Xương, cậu biết bơi chứ?”Hạ Phi ở dưới mặt nước cánh tay lay lay, chỉ toát ra một cái đầu , hướng về phía ván nhảy lớn tiếng hỏi tôi một câu. Hẳn thật đúng là không kiêng kỵ. Thanh âm cũng không khống chế ít một chút. Chung quanh không ít ‘ du khách ’ nghe được câu hỏi của hắn sau, đều tò mò ngẩng đầu, quan sát ván nhún, tôi bất đắc dĩ .

= = vốn còn muốn thừa dịp không ai chú ý thì len lén lui về tính toán như là hoàn toàn bị đẩy ngã, tôi bây giờ là hoàn toàn là đâm lao phải theo lao. Thân thể cứng đờ, tôi quả thực bày ra một bộ ‘ chó có đũa ’, từ kẻ rằng nặn ra từng chữ, “Ai nói tớ không biết bơi !”

“Uy, Hồng Xương, chó cậy mạnh . Chết chìm cũng không phải là giỡn !” Hạ Phi có chút vội vàng nói, hắn đem kính bơi kéo lên đầu, “Đừng cho là tôi không biết, cậu mỗi lần bày ra cái vẻ mặt đó thì đều là cậy mạnh.”

A, biết tôi cậy mạnh còn nói như vậy. Tôi mặt tối sầm, đối với thế giới này có chút tuyệt vọng.

44. Chương 44: Nhặt Nhèo

Chung quanh ‘ du khách ’ lập tức lộ vẻ mặt khinh bỉ , có một đại thúc thậm chí chặc lưỡi nói, “Tuổi trẻ bây giờ thiệt.”

Tôi nhanh chóng liếc mắt nhân viên cứu sinh gần đây ,rất tốt, hẳn cách tôi chỉ có ba thước xa. Tôi cũng không tin hẳn cách tôi đây gần, còn có thể trơ mắt nhìn tôi chết đuối!

Nếu không chết được, vậy thì nhảy đi.

Tôi cắn răng, nửa thật nửa giỡn đối với Hạ Phi nói, “Đợi lát nữa tôi mười giây không có nổi lên, nhớ phải gọi nhân viên cứu sinh à.”

“Nè! Cậu sẽ không thật sự muốn.” Hạ Phi mắt tròn to, đôi môi cũng hơi mở, miễn cưỡng coi như là một vẻ mặt hoảng sợ .Tôi bị thương cười một tiếng, ở ván nhún cao một thước nhún hai cái, cố gắng hồi tưởng mẫu chốt cách bơi, cùng tư thế nhảy.Sau đó tôi hít sâu một hơi, mũi chân hướng phía trước dồn sức, trên không trung làm một chút tư thế lộn mèo, mặt đập vào nước. Văng lên từng đóa bọt nước. Bị nước đập đến mặt thật là đau, trong lỗ tai tràn vào nước, chỉ có thể nghe tiếng bọt khí .Hồ nước này nhiều nhất cũng chỉ sâu ba mét đi, nhưng thế nào cảm giác giống như là đại dương mênh mông không đáy , thân thể một đường chìm xuống.Tôi vào nước cũng chỉ mới ba giây, nhưng lại đủ để tôi kinh hoàng. Cánh tay quơ quào, chân một hồi bơi ech một hồi bơi tự do, liều mạng đập lên phía trên.

“Hò!” Từ trong nước ló đầu ra sau, tôi rõ ràng cảm nhận được cái loại xúc cảm sống lại.Tóc ướt đầm dề dính vào trán tôi, tôi từng ngum từng ngum thở hổn hển, hai tay hai chân đủ dùng, miễn cưỡng nổi lơ lửng ở trên mặt nước. Chung quanh ‘ du khách ’ thấy tôi nổi lên sau, rồi rút lộ ra vẻ mặt thất vọng . Bọn họ cũng quá nhàm chán, muốn kiến thức một chút tư thế oai hùng nhân viên cứu sinh Thủy Thượng Nhân Gian à !Hạ Phi từ từ bơi tới chỗ tôi,rất miễn cưỡng đưa ra một cái tay, đem tôi túm đến bờ.Tôi vội vàng lấy tay nắm lấy hai cái đường bơi nhựa màu đỏ,lúc này mới xác định tánh mạng của mình có bảo đảm tối thiểu

“Hồng Xương. Cậu thật đúng là gan lớn .” Hạ Phi nhìn tôi đáng vẻ chặc vật, do dự một lát sau mới mở miệng ‘ tán dương ’ ,hừ, cũng không biết trong lòng có phải đang trộm cười hay không.

“ Đa tạ khích lệ.” Tôi bĩu môi nói.

“Tôi không phải khen cậu, ngu ngốc. Cậu cũng quá sĩ diện , bị tôi kích một cái liền nhảy xuống thật .” Hạ Phi nhỏ giọng cười cười, lần này hẳn nể tình , không có đem cổ họng mở lớn để cho mọi người toàn bộ thế giới biết. Bạn xấu đúng là bạn xấu, tổn thương người,thật là một chút mặt mũi cũng không lưu cho tôi.

“Hừ, tôi đây không phải trôi lên rồi sao !”Tôi đập một phát tạo sóng, ở giữa hồ bơi đập nước hai cái. Thân thể dần dần thích ứng ở trong nước di động, lấy hơi cũng phải tâm ứng với tay.Tôi thử thăm dò, bơi tới một thước, xác định mình sẽ không giống Anime –‘ soạt ’ một tiếng chìm xuống đáy nước ,mới yên lòng.

“Ha ha, Phi Tử, cậu thể nào bơi chậm như vậy, giống như rùa !” Dem ‘kỹ năng bơi’ không sâu bở rơi Hạ Phi sau lưng đến mười thước ,tôi nhẹ xoay thân, khiêu khích đối với Hạ Phi ngửa ngửa lên đầu,”A, tôi xem một chút, cậu còn bơi ếch. Cái loại phương pháp đó đã sớm què mùa . Vẫn là bơi tự do ngẫu hơn.”

Ai bảo cậu trước bêu xấu hại tôi Miệng ác khí này tôi nhất định phải đòi lại ở trên người cậu !

Giống như cùng Hạ Phi ở chung một chỗ thì tôi sẽ trở nên rất ngây thơ, giống như không làm trò đùa dai này thì ngứa tay như thằng nhóc bướng bỉnh. Đây chính là hình thức chung sống của tôi và Hạ Phi. Đã nhiều năm như vậy, chưa từng có thay đổi qua. Nếu là ngày nào đó cậu có thể từ trong miệng Hạ Phi nghe được một câu ‘dịu dàng’, kia ngày tận thế cuối cùng cũng không xa. Chờ chút, cái tỷ dụ ngày tận thế này không có gì mới mẻ độc đáo , tôi phải lần nữa nghĩ cái khác. Được rồi, như Maria tuyên bố đã biến thể giới giống trong Gintama

“Hừ.” Hạ Phi mặc dù cố gắng bày ra vẻ mặt khinh thường ,nhưng khóe miệng vẫn nhếch phía bên phải. Hần thân kinh vận động từ trước đến nay so với tôi phát triển hơn, không nghĩ tới cũng sẽ có ngày bại bởi tôi đi ? Vì vậy mặt của hắn càng ngày càng thối, khóe miệng tôi cũng nhếch lên.

Bơi xong một vòng ,tôi quyết định dừng lại màn hờn dỗi đơn phương này. Dem Hạ Phi đang nổi xung tới, sau khi nhập học tôi sẽ không có chuyện tốt mất.

“Cái đó, tôi dạy cho cậu bơi tự do đi, có muốn học hay không?” Tôi lộ ra nụ cười bình thường vô hại tới cực điểm .

“Hừ.” Hạ Phi rũ mắt, tựa hồ có chút do dự. Giọt nước không có gián đoạn, càng không ngừng từ trên tóc ngắn của hắn chảy xuống .Ngực của hắn dưới màu nước xanh biếc như ẩn như hiện. Nước hồ bơi có loại mùi bột tấy, nhưng màu sắc nhìn qua, thật rất đẹp, thậm chí có loại cảm giác mộng ảo của thiếu nữ trong truyện tranh .Mà Hạ Phi ở trong nước đứng, đem nhiệt huyết và thiếu nữ trong truyện tranh kết hợp hoàn mỹ, làm cho người ta muốn đui mù. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên cảm giác mình vận động quá nhiều, cần bổ nước nghiêm trọng .Nếu Hạ Phi cứ nhè nhà như thế, vậy tôi liền dứt khoát lên bờ nghỉ ngơi. Để cho hắn tiếp tục lấy kiểu bơi ếch làm rạng rỡ truyền thống.

“Cậu rốt cuộc có học hay không ?” Tôi thúc giục.

“Bơi tự do. Mệt chết đi à.” Hạ Phi nhẹ cau mày, giống như rất khó xử.

. Nguyên nhân làm cho cậu do dự lâu như vậy ,chính là cái này sao?

Tôi cắn răng, “Là nam nhân liền bơi tự do! Bơi ếch quá không đẹp !Như vậy, cậu là không phải là nam nhân?”

“Tôi là.”

“Vậy thì học đi.”

Thời nay, dạy người bơi miễn phí đều phải uy hiếp dụ dỗ. Người tốt thật khó làm, aiiz

Hạ Phi học được rất nhanh, không sai biệt lắm trong vòng nửa giờ, bắt đầu bơi tự do được. Ít nhất có thể để cho người nhìn ra hắn bơi tự do, mà không phải bơi chó. Tôi vui mừng gật gật đầu, làm hướng dẫn cuối cùng, “Đúng đúng đúng, đồng thời vung tay ,phải đem đầu đổi hướng, lên tới mặt nước lấy hơi. Tự cậu luyện một hồi, tôi đi lên lấy chút nước.”

Leo lên bờ, nước lách tách từ trên người tôi rơi xuống đất, thể trọng của mình ở trong nháy mắt chột tăng, cả người cảm giác không thăng bằng .Đi về phía trước hai bước, loại cảm giác này liền biến mất. Tôi một đường theo mùi thơm tìm đến phòng ăn. Vé nguyên ngày của Thủy Thượng Nhân Gian, bao gồm cả phí ăn uống, dành cho tiệc búp-phê. Tôi một tay cầm hai cây xúc xích nướng, một cái tay khác xách theo một chai nước suối, nhảy tót ra khỏi phòng ăn.

Bơi lội rất phí thể lực vận động, tôi mặc dù trước khi ra khỏi nhà, đã ăn một bữa sáng phong phú ,nhưng bây giờ bụng đã ọt ọt kêu lên.

“Hạ Phi. Nghỉ ngơi đi, ăn xúc xích nè.”

Hạ Phi đoán chừng cũng đói bụng, rất nhanh liền bò lên bờ, trên người khoác cái khăn lông, ngồi vào bên cạnh tôi gặm xúc xích .A, thuận tiện nói một câu, chúng tôi bây giờ đang ngồi trên ghế Thái Dương, thân thể nâng 45° nằm thật dài trên ghế Thái Dương, trong miệng ngậm cây xúc xích, nửa hí mắt, tùy tiện đảo mắt qua đều là vóc người vô cùng đẹp của nữ sinh. Quả thực thoải mái có thể so với thần tiên.

“Chỗ này thật là thiên đường.”

Đúng vậy đúng vậy, anh hùng chứng kiến. so với ở nhà nóng bức nơi này bây giờ khiến người không nói nên lời. Dừng. Vấn đề là, người nói câu này là ai vậy? Tôi cùng Hạ Phi nhất tề xoay người, chỉ thấy một đại thúc gương mặt cực kỳ bỉ ổi vừa chảy nước miếng vừa cảm thán. Trong lòng tôi một trận ác hàn, vội vã đem xúc xích nuốt vào, đối với Hạ Phi nháy mắt ra dấu, “Phi Tử, chúng ta ngự giá biệt cung ~”

“A.” Hạ Phi nhìn mặt mũi đại thúc bệnh hoạn kia, tựa hồ cũng mất khẩu vị, từ trên ghế Thái Dương ngồi dậy. Tôi nghĩ thật vất vả tới Thủy Thượng Nhân Gian, không thể chỉ trong đầu buồn bức mà bơi lội, không chơi trượt nước đồng nghĩa với tôi công. Vì vậy tôi cũng lôi kéo Phi Tử đi xếp hàng. Chờ đợi ngồi lên cầu trượt trong đội ngũ, năm phần trở lên đều là bạn học tôi biết. Tiến vào hồ bơi ngăn ngừa trong vòng hai giờ sau, bọn họ từ mới bắt đầu khách khí, diễn biến đến trình độ có đôi có cặp. thật là thần tốc.

Tôi có chút lúng túng đứng ở phía sau đội ngũ, có loại cảm giác bị thất bại của người cô đơn. Hạ Phi lại tựa như thiếu dây thần kinh, không khí hòa bình không đồng dạng như vậy cũng không cảm ứng được, còn rất lớn tiếng nói với tôi, “Mấy người trước mặt kia, thật quen mắt.”

Đó là bạn học cùng lớp của cậu. Chẳng lẽ đồng phục cởi ra cậu cũng không nhận ra được sao? !

. Ra ra vào vào, sớm muộn gì cũng tới. Cùng Hạ Phi chung một chỗ, tôi ngay cả phun cũng phun không ra. Trượt nước cùng cầu trượt bình thường không có gì khác nhau, chính là so với cầu trượt bình thường dài hơn một chút, kết hợp với nước, làm cho tốc độ người tôi lao xuống nhanh một chút. Nhân viên làm việc làm cầu trượt nước này lại có thể khoa trương, thậm chí đưa vào bảng hiệu 2 thứ tiếng Trung-Anh người bệnh tim không thể chơi, cảm người già. Tôi ngồi vào cậu trượt xuống thì cũng rất phối hợp một chút, làm ra vẻ mặt hoảng sợ. Nhưng hệ số khó khăn bây giờ quá cao, cuối cùng tôi vẫn là mặt vô biểu tình trượt xuống hồ. Thật không biết tại sao lại có người vì ngồi cái cầu trượt này nhiều lần xếp hàng.

“Này, cậu tính toán mấy giờ về nhà?” Chơi cũng chơi đã, ăn cũng ăn no, tôi đối với thế giới phồn hoa trước mắt mất đi hứng thú. Cả ngày ngâm mình ở trong nước, da cũng ngâm thành trắng.

“Tôi trước sáu giờ phải về đến nhà.”

“Sáu giờ. Chẳng lẽ cậu là đặc biệt vì phim hoạt hình nên chạy về coi?” Tôi phản xạ có điều kiện ới ra một câu. Không nghĩ tới Hạ Phi thật đúng là gật đầu một cái, mặt kinh ngạc thở dài nói: “Hong Xương cậu thật là hiểu tôi.”

Tôi rất không chắc loại trả lời nửa thật nửa giả này, nghiêng đầu quan sát Hạ Phi một phen, đáng tiếc từ trên khuôn mặt vô cùng bình tĩnh của hắn, tôi không tìm ra một chút đầu mối.

“Vậy bây giờ đi thôi.”

Chúng tôi đều là loại hình tâm động không bằng hành động. Ngay lập tức chạy tới chỗ Thi Thi từ biệt. Hạ Phi đem quà sinh nhật đưa cho Thi Thi, rất lười biếng nói câu ‘sinh nhật vui vẻ’. Hắn thái độ đó làm cho người tôi nổi giận, nhưng tôi và Thi Thi đã sớm đối với lần này thấy nhưng không thể trách. Thi Thi vẫn rất cảm động, bĩu môi nói: “Năm nay cậu không quên tổ liên cảm ơn trời đất.”

Sau đó tôi cùng Hạ Phi bước chậm trở về phòng tắm, dùng một ít thời gian, tôi thay áo T-shirt rộng lớn, lắc lắc bọt nước trên đầu. Đã năm giờ rưỡi, Hạ Phi muốn sáu giờ rưỡi chạy về nhà coi phim hoạt hình. Nếu như hắn là thật vì coi phim hoạt hình. Đoán chừng không kịp. Nhà hắn cách Thủy Thượng Nhân Gian so với nhà tôi còn xa hơn, tôi dùng hơn năm mươi phút mới tới, còn hắn, ít nhất phải hơn một giờ.

“Hạ Phi. Sói Xám và Cừu Vui Vẻ coi không hay.” Tôi vừa dùng khăn lông lau tóc, vừa cười trêu nói.

“Hừ.” Hạ Phi thờ ơ nhún vai một cái.

“Kia có muốn tới nhà tôi không, hửm?” Tôi bẻ ngón tay, “Mẹ tôi hôm nay về trễ, bác Tô đi công tác tháng sau mới trở về, dù sao nhà tôi cách nơi này gần. Cậu nếu là muốn lưu lại ở đêm cũng không sao.”

“Trong nhà chỉ một mình cậu?” Hạ Phi đầu tiên là sững sốt, mặt mắt tự nhiên, “Cũng được, tôi thật lâu không có tới nhà cậu chơi. Chờ chút !Anh cậu đâu ?Hắn chẳng lẽ cũng không ở nhà?”

“A, cậu nói anh Tô Văn . Hắn.” Tôi sắc mặt tối sầm lại, cả ngày không nghĩ tới anh Tô Văn, hiện tại lại bị nhắc tới. Thanh âm không khỏi xuống thấp, “Trước vẫn quên nói cho cậu,anh Tô Văn tuần trước xuất ngoại rồi.”

“Ra nước ngoài. . . . ?” Hạ Phi kinh ngạc trợn to hai mắt. Tôi đây mới chú ý tới, bình thường mắt hắn đều giữ vững ở trạng thái mở 0.8 .Bất quá Hạ Phi con mắt trợn tròn ,trái với tính tình nóng giận của hắn,chợt vừa nhìn đi lên, còn thật đáng yêu .

“Ừ. Ảnh học đại học Melbourne ,học khoa công thương .Sang năm tôi cũng tính toán đi.”

“. Cậu ra nước ngoài là vì ở chung với hắn ta sao?”

Hạ Phi giọng nói có chút kì quái, làm cho tôi sau lưng tóc gáy cũng dựng lên. Hắn mặt không thay đổi nhìn tôi, tôi cảm giác được trên người hắn sắp tức giận.Hắn đến tột cùng là vì cái gì tức giận tới như vậy chứ?Không, trước đó, vấn đề càng làm người kinh nghi là, hắn làm sao biết loại quan hệ đó của tôi cùng anh Tô Văn ?. Coi như hắn từng thấy qua anh Tô Văn hôn tôi, thế nhưng đã là nửa năm trước a. Người bình thường đều sẽ đem cái hôn đó là đùa đi.

Chẳng lẽ ‘gian tình ’ tôi cùng anh Tô Văn. Rõ ràng như vậy? Cả Hạ Phi thần kinh thô cũng phát hiện chỗ không đúng,vậy mẹ tôi chẳng phải là.

Tôi siết chặt quả đấm, cảm giác cổ họng trở nên khô khốc.Trước không muốn suy nghĩ những thứ kia. Trước mắt trọng yếu nhất là, để Hạ Phi tỉnh táo lại. Hắn mà nổi điên lên,hậu quả rất đáng sợ .

. Nhưng ,hắn bởi vì sao tức giận tôi cũng không rõ, làm sao trấn an hắn ?

“Trả lời tôi ,cậu ra nước ngoài,chính là vì ở chung với hắn ta sao?” Hạ Phi bước bức bách, ngón tay thật sâu bám vào cánh tay của tôi. Lúc này, nếu như tôi ngã bài với hắn, mở miệng nói ‘phải’. Hắn có thể một quyền đánh tới trên mặt của tôi không?

“Nói bậy gì đấy, Phi Tử? Tôi ra nước ngoài đương nhiên là vì vào thi đại học tốt.Công việc trong nước cạnh tranh kịch liệt như vậy, có bằng tốt nghiệp đại học nước ngoài ,tìm việc làm dễ dàng hơn một chút.”

“Là thế phải không?” Hạ Phi nửa tin nửa ngờ hỏi, nhưng tay nắm cánh tay tôi khí lực đã hạ xuống. Tôi sợ hãi gạt đầu, bởi vì chợt dạ, đem mặt rũ xuống, không dám cùng hai mắt Hạ Phi nhìn nhau.

“Thật xin lỗi, tớ mới vừa rồi có chút kích động.” Hạ Phi khẩu khí rõ ràng mềm nhũn ra, hắn giống như lấy lòng tay nhẹ nhàng xoa cánh tay của tôi, “Tớ sợ cậu bị anh cậu. . . . làm hư.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Làm,làm hư?”Tôi đập đầu nói lấp ba lấp bắp,”Đùa gì thế, Aha , ha ha.”Sẽ không có tiếng cười nào tẻ ngắt hơn thế này.

45. Chương 45: Suy Tính

Vì vậy hai người chúng tôi, mỗi người đều mang trong mình một ý nghĩ, câu được câu không trò chuyện. Hạ Phi gọi điện thoại cho người nhà hắn, báo cho bọn họ tối nay hắn tính ở nhà tôi qua đêm, không cần chuẩn bị cơm cho hắn .Đợi đến chúng tôi về đến nhà thì luồng không khí tẻ nhạt kia cũng tiêu tán không sai biệt lắm. Tôi tìm đôi dép lê cho Hạ Phi mang,sau đó mở TV phòng khách ,lại gần hỏi, “Chắc chắc, lúc này,cũng chỉ có thể xem Cối Xay Gió.Muốn xem không?”

“Không muốn.” Hạ Phi tức giận cắt đứt tôi, “Chương trình ấu trĩ như vậy,tôi từ hồi còn ở nhà trẻ cũng không xem.”

“Vậy uống trà sữa? Thêm đá.”Tôi kéo cổ áo sơ mi, trong phòng vẫn là nóng bức chịu. Sáu giờ rưỡi, mặt trời phía ngoài không thấy một tia mội, ánh sáng màu cam từ cửa sổ bắn vào, sàn nhà nóng muốn dọa người, chân trần đi lên giống như là đi ở trên cát.

“ Nhớ thêm đường.”

“Biết rồi, khẩu vị lão.”Tôi chợt nghĩ tới điều gì buồn cười, trở về chỗ cười cười, “Cậu còn nhớ hay không trước kia chúng ta đi cắm trại. Tôi nấu cơm cho các cậu, bởi vì quá khẩn trương, đem đường và muối cho nhâm.”

“Nhớ ~ chứ ~” Hạ Phi đem hai chữ này kéo rất dài, cả người hần miễn cưỡng nằm ngang ở trên ghế sa lon nhà tôi, mắt nửa híp, giống như tùy thời sẽ ngủ mê. Thật hâm mộ hần, trời nóng như vậy có thể ngủ. Tôi mím môi, tiếp tục nói, “Kết quả thịt nướng ngọt như vậy. Chỉ có cậu mặt không đổi sắc nuốt vào.”

“Ừ. Mùi cũng không tệ lắm.”

“Khi đó tôi sợ hết hồn, nghĩ thầm, thì ra là bên cạnh tôi vẫn có một vị tàng long ngọa hổ, có phẩm vị của sinh vật đặc biệt như vậy.”

“Cậu không biết còn rất nhiều.”Hạ Phi không mặn không nhạt nói.

“Ừ?” Có lúc lời của Hạ Phi làm tôi không giải thích được. Ừ, tựa như đầy thâm ý, vừa tựa như diễn đạt không lưu loát = =!

“Không có gì. Trà sữa đâu?”

. Coi như là diễn đạt không lưu loát đi.

“Hạ Phi Trước cậu tại sao nói, anh Tô Văn làm hư tớ?” Tay tôi khuấy tan trà sữa, dè dặt hỏi. Biết tri kỷ trăm trận trăm thắng. Tôi rất kỳ quái, mình và anh Tô Văn rõ ràng giấu rất kỹ, nhưng Hạ Phi và mẹ bọn họ. Đến tột cùng là từ chỗ nào phát hiện chỗ không đúng?

“Cảm giác có cái gì không đúng, ánh mắt hần nhìn cậu có gì đó. Cảm thấy rất biến thái.” Hạ Phi hé miệng, tựa hồ không muốn đem đề tài này tiến hành. Tôi rũ mắt xuống, cổ bình tĩnh thối thối trà sữa trong tay, sau đó giơ tách lên, nhẹ nhấp một miếng. Nhưng mùi thơm trà sữa xông vào mũi sau, thế nhưng lại trở nên đắng chát.

Đồng tính luyến ái. Cứ như vậy không thể lộ ra ngoài sáng sao.

Tôi nhẹ nhàng đẩy đẩy Hạ Phi đang ngồi phịch ở trên ghế sa lon, thật thấp hỏi, “Nè Vậy nếu như tôi cho cậu biết, tôi là nói nếu như, thật ra thì tôi cũng thích nam sinh. Cậu sẽ có phản ứng gì?”

“Hả?” Hạ Phi mở mắt ra, có chút ngây ngốc lặp lại một lần, “Nếu như cậu cũng thích nam sinh.” Tôi thấp thỏm bất an nhìn hần, hàm răng cắn chặt đôi môi. Hạ Phi trên mặt mê mang chợt triệt hạ, có chút dữ tợn đối với tôi làm cái mặt quỷ, khẩu khí cũng ác liệt chí cực, “Tớ sẽ phải. Tớ sẽ phải đem cậu hung hăng đánh một trận !”

“A?” Tôi trước không lường trước Hạ Phi sẽ trả lời tiêu cực như vậy, nhất thời trong lúc ngây ngốc tại chỗ, ngơ ngác nháy mắt, “Cậu, trước kia cậu không phải là, đối với đồng tính luyến ái không mâu thuẫn sao. Thế nào chợt thay đổi”

“Hừ.” Hạ Phi đem tách trà sữa uống một hơi cạn sạch, “Tôi không kỳ thị đồng tính luyến ái. Nhưng Hồng Xương cậu không thể đi trên con đường này. Cậu căn bản cũng không biết tương lai đối mặt cái gì. Còn có, dì Trầm sẽ rất khổ sở, cậu rốt cuộc có nghĩ tới hay không?”

“Đừng nghiêm túc như vậy, tớ chỉ là ví dụ mà thôi.” Tôi rũ mắt, buồn buồn nói, “Tớ cho là, hai người ở chung một chỗ thật vui vẻ như vậy đủ rồi, giới tính, số tuổi, dung mạo cái gì thật ra thì đều không trọng yếu.”

“Tớ trước kia cũng nghĩ như vậy.” Hạ Phi nhỏ giọng phụ họa nói. Khẩu khí bi thương cùng thâm tình, vẻ mặt thông suốt. Cứ như người từng trải thân kinh bách chiến. Người không biết thật đúng là bị hần lừa !Tôi trừng mắt liếc hần một cái, nghĩ thầm mình tại sao lại điên lên cùng với tên chưa từng yêu ai cùng nhau thảo luận vấn đề tình cảm. Có thể là bởi vì tình cảm lắng đọng ở đáy lòng quá nặng, mấy

ngày liên tiếp chuyển vào nhật ký cũng không được.Đã biết.Tôi cười cười, lấy ngón tay hung hăng bấm lên bả vai Hạ Phi,”Nhóc à,cho là mình là thiếu niên thất tình ?Cậu ngay cả cái tay em nào cũng chưa nắm,đừng chạy đến nhà tớ chơi thâm trầm.”

“Không, Hồng Xương. Tớ trước kia thật sự nghĩ như vậy .”Hạ Phi như là không có cảm giác được tôi bấm bả vai hắn ,cả người đều đắm chìm trong thế giới của mình, “Nếu như cậu còn coi tớ là bạn, vậy thì nghe tôi khuyên, ngàn vạn lần đừng đi lên con đường đồng tính luyện ái .Vấn đề của cậu ở đây là, ý chí nhất định phải kiên định.”

. Đáng tiếc tôi không nhận được anh Tô Văn ngâm chết trong đó,vừa đắm vừa xoa, ngay từ nửa năm trước liền ý chí không kiên định nộp vũ khí đầu hàng .

“Tớ thoát nhìn giống như người dễ bị người khác bẻ cong sao?” Tôi vừa nói, cái trán vừa rơi xuống từng giọt giọt mồ hôi hột. Ngay cả tôi cũng không rõ , rốt cuộc là bởi vì nhiệt độ trong phòng quá nóng, hay là bởi vì chột dạ.

Hạ Phi thở dài, gãi gãi một đầu rối tung tóc, “Hồng Xương, cậu còn nhớ rõ, anh trai cách vách nhà tớ không?”

“Ừ?” Thế nào đề tài chợt bị kéo đến xa như vậy? Tôi nhú mày một cái, cố gắng hồi tưởng. Cách vách nhà Hạ Phi A,nhớ rồi. Khi đó chúng tôi mới lên lớp 6, anh trai cách vách nhà Hạ Phi lớp mười. Tôi cùng Hạ Phi mỗi lần đụng phải vấn đề khó khăn thì bỏ chạy tới chỗ hắn.Vừa bắt đầu chỉ là liên quan tới học tập,sau lại cùng hắn quen biết,chúng tôi mỗi Chủ nhật đều chạy tới chỗ hắn báo cáo,ngay cả chuyện lông gà vỏ tỏi đều có thể lấy ra nói hơn nửa giờ.

Tệ thật. Hắn trước đây gọi là gì tôi đã nhớ không rõ. Chỉ nhớ rõ khi đó tôi cùng Hạ Phi trực tiếp gọi là ‘anh trai’. Hắn tính khí tốt không phản đối, đối với chúng tôi cố tình gây sự luôn là cười trừ. Đây cũng là lí do ngay cả Hạ Phi tên khó thu phục ‘đứng đầu’,đến cuối cùng cũng đối với tiểu ca ca ngoan ngoãn.Đáng tiếc anh trai đó thân thể không tốt lắm, chúng tôi mỗi lần hẹn hắn đi ra ngoài chơi bóng rổ thì mẹ của hắn cũng thay hắn mỉm cười từ chối.

. Về sau,lại không biết bởi vì nguyên nhân gì, vào năm lớp 7,ngay cả chào hỏi cũng không cùng chúng tôi chào một tiếng, cả nhà bọn họ cứ như vậy dọn đi.Sơ trung con nít thường mắc bệnh hay quên,tôi mất mắc sau một lúc, cũng liền đem ký ức về anh trai kia ném sau ốt.Chẳng qua là thỉnh thoảng hồi tưởng lại thì cảm thấy có chút tiếc nuối, năm đó không có để lại địa chỉ liên lạc cho anh traikia.Nhưng bây giờ Hạ Phi hướng tôi nhắc tới tiểu ca ca, là vì cái gì đây?

“Nhớ . Thế nào?”

“Thật ra thì. Ước chừng nửa năm trước, tôi vô ý ở một tiệm lẩu đụng phải mẹ anh ấy. Bà là chủ tiệm đó,ngày đó buôn bán cũng không quá bận ,vì vậy bà ngồi xuống cùng tôi hàn huyên một hồi .Trò chuyện một chút. Tôi liền hỏi tới tình hình gần đây của anh ta .” Hạ Phi hít sâu một hơi, “Tôi vừa mới hỏi một câu ,bà liền khóc lên. Đập bàn nói nghiệp chướng, nghiệp chướng, tôi thế nào sinh ra cái đứa đáng thất vọng như vậy Cư nhiên thích nam nhân, còn là thầy của mình.”

Tôi há to miệng, không thể nào tin nổi anh trai năm đó cười lên có má lúm đồng tiền, thanh âm vĩnh viễn đậm mà không kinh Cư nhiên cũng thích đồng tính! Hơn nữa còn là yêu giáo viên Tôi vẫn cho là hắn là con ngoan chăm học đa tài đấy. Nguồn :

“. Anh ấy sau đó thế nào?” Chuyện anh trai nọ ,giống như là tương lai tôi hình dung. Tôi chớp chớp đôi mắt khô khốc ,chân thành hi vọng hắn có thể đạt được hạnh phúc.

“Không biết. Anh ấy bị đuổi học sau đó bị người trong nhà mắng một trận, ngày thứ hai liền biến mất, không ai biết hắn đi đâu.Thầy giáo hắn thích, ở cùng năm đó cũng từ chức không làm.”

“Có lẽ bọn họ ở cùng một chỗ.”

“Không, ông thầy đó là bởi vì muốn kết hôn mới từ chức , hình như là con gái của xí nghiệp nào đó đối với hắn vừa thấy đã yêu. Sau này hắn không cần sống cuộc sống làm thầy giáo cũng có bảo đảm.”

“Ta X! Cái này là dạng người gì !” Tôi cắn răng đem tách trà sữa đập vào khay trà, không khác gì giận chó đánh mèo. Hạ Phi cúi đầu liếc cái tách một cái, “Cậu kích động cái gì, người ta vốn là không phải là đồng tính luyến ái. Còn có, nhà cậu coi như là dùng tách nhựa cũng phải cầm nhẹ đặt nhẹ.”

Tôi vội vàng che giấu kích động nói, “Tớ cảm thấy anh ấy vì người như vậy, không đáng giá.”

Hạ Phi ý vị thâm trường nhìn tôi một cái, “Được rồi. Tớ muốn nói là, Hồng Xương, đồng tính luyến ái không có kết cục tốt, đều là kết cục bi thảm. Tớ có thể ủng hộ người xa lạ đi làm đồng tính luyến ái, nhưng người quen tớ thì tớ một mực không ủng hộ.”

“ ”

“Chính cậu suy nghĩ thật kỳ đi.” Hạ Phi sau khi nói xong lời này, liền nằm xuống ghế sa lon, mặt không thay đổi đối diện. Tôi lần đầu tiên phát hiện hắn thành thực như vậy, đối với cái vấn đề đồng tính luyến ái này, nhưng lại làm đảo lộn cách nghĩ ngây thơ của tôi, đem tôi cả thế giới điên đảo.

Anh Tô Văn. Nếu như anh ở đây hẳn sẽ trấn an em đi. Sẽ kiên định cho em tiếp tục đi theo lối rẽ này.

46. Chương 46: Ước Định

Sau khi cơm nước xong, tôi và Hạ Phi ở phòng khách xem TV, lúc này quảng cáo rất nhiều. Làm tôi cuối cùng cũng chán — đến tận cùng là chiếu phim chèn quảng cáo, hay là chiếu quảng cáo chèn phim. Lăn qua lăn lại đến mười giờ, mỹ nam đi ngủ Hạ Phi ưu nhã gấp một cái, chạy đến phòng ngủ anh Tô Văn. Phải nói nhà chúng tôi không thiếu nhất, chính là giường. Mẹ, bác Tô phần lớn thời gian đều không ở nhà. Hiện tại ngay cả anh Tô Văn cũng đi. Căn phòng một trăm thước vuông, trống rỗng, chỉ có đồng hồ treo ở phòng khách đúng giờ phát ra tiếng kêu.

Tôi đi trở về gian phòng của mình, đóng cửa lại, thần kinh rối loạn từ kẻ hờ cái bàn rút ra nhật ký .. Tôi vẫn cảm thấy, màu sắc thích hợp bí mật nhất chính là màu đen. Cho nên mỗi nhật ký của tôi đều bị màu mực đen bao quanh. Chúng đem những bí mật của tôi cất giữ, hong khô, vẫn tiếp diễn .

Tôi cầm lấy cây bút máy, mùi mực quen thuộc cuốn tới, đầu bút rơi vào trên nền giấy dày, phát ra thanh âm ‘ xẹt xẹt ’. Làm tôi muốn ngừng mà không được, càng viết càng nghiện. Viết nhật ký bản thân hoàn toàn không cần Logic, có lúc tôi chỉ là đem mấy chữ lặp lại viết lên, có lúc giống như học sinh tiểu học mỹ thuật không đạt tiêu chuẩn, dùng đường cong vẽ ra hình trừu tượng .

Cái thế giới này vĩnh viễn bị chúng tôi phức tạp hóa. Những thứ đơn giản còn lại không nhiều lắm, chỉ còn lại hai loại. Chết yểu hoặc khuất phục. Tôi muốn bảo vệ niềm tin đơn thuần cuối cùng này, vĩnh viễn vẫn tồn tại. Ừ, nó luôn luôn trong máu của tôi nhức nhối đây.

Viết xong trang hôm nay so với bình thường ngắn hơn nhiều, lại giống như nhật ký động kinh, tôi bò lên giường. Nghĩ tới trong nhà trừ tôi ra, còn có một người khác đang hít thở, nhất thời an tâm không ít. Tôi cho là mình luôn chiếu cố Hạ Phi, không nghĩ tới hẳn so với tôi còn thấy rõ phải trái hơn, nói đến đạo lý thì cũng không chút mảy may từ chối. Hẳn là vì tốt cho tôi. Điểm này tôi rất rõ ràng.

Nhưng yêu đã yêu Bây giờ nói gì cũng đã chậm.

Lớp mười hai chính thức khai giảng, ông trời rất cục mớ mắt, thả xuống một trận mưa bụi, hóa giải một cái kì nghỉ nóng bức. Thừa dịp khí trời mát mẻ, tôi đem gian phòng anh Tô Văn tỉ mỉ quét dọn một phen, sách tiếng Nhật không dùng cũng dọn vào trong nhà kho. Đi học sau, anh Tô Văn chỉ có thể Chủ nhật gọi cho tôi. Một tuần mới có thể nghe được thanh âm của hắn một lần. Một năm 52 tuần

Tôi khi nhàm chán sẽ tính toán những thứ này, giống như làm vậy, thời gian sẽ qua nhanh hơn một chút .

Nghe qua bất hạnh câu chuyện kia sau, tôi đối với tình yêu của mình cũng dâng lên bất an. Trước khi khai giảng có một cú điện thoại, tôi tâm thần không yên một bên dò xét ý tứ anh Tô Văn, “Anh, con gái bên kia có phải vóc người đẹp lắm không?”

“Vóc người. ? Không có chú ý, mà Bên này nữ sinh vóc dáng cũng rất cao.” Câu trả lời của hắn làm cho tôi hơi yên tâm.

“Em có chút không đợi được, một năm sau mới có thể gặp mặt.”

“Khó được Tiểu Xương sẽ thăng thần như vậy .” Anh Tô Văn thật thấp cười hai tiếng.

Tôi then quá thành giận nhìn ông nói, nghĩ thầm mình ở bên này mỗi ngày thấp thỏm bất an, nghi thần nghi quỷ, mà anh Tô Văn lại nhẹ nhõm vô cùng, một chút lo lắng tôi ‘trèo tường’ cũng không có. Đây quả thực không công bình tới cực điểm!

“. Nếu anh dám thừa dịp em không có ở đó, ở nước ngoài cần quấy, hừ hừ !” Nói xong tôi liền cúp điện thoại, thở phà phò hương gian phòng của mình đi. Khốn kiếp, anh nếu là dám bò tường, em liền.

Tại Melbourne xa xôi, trong nhà trọ chật hẹp, một anh trai phúc hắc nào đó có điều suy nghĩ nắm điện thoại trong tay, cuối cùng câu môi cười một tiếng, “Tiểu Xương, thật đúng là trước sau như một Đáng yêu thiệt .”

. Em chỉ cần vấn đơn thuần là tốt.

Tự trường sau, càng không có thời gian nhàn hạ để tôi đa sầu đa cảm. Tôi không dám đem nhật ký vào phòng, bởi vì phòng chúng tôi đều nắm giữ tác phong ‘đồ của cậu chính là của mọi người’, nói không chừng người nào sẽ cầm nhật ký của tôi kiểm chứng. Chúng tôi từ tiểu học, học gần mười hai năm, chính là vì ứng phó kỳ thi lớp mười hai. Một năm nay, mấy ngày liên tiếp học sinh cả lơ phát phơ cũng nghiêm nghị, đi toilet cũng mang theo sách, lợi dụng đầy đủ thời gian có hạn.

Chúng tôi một học kỳ liền phân ba ban, ban mũi nhọn áp lực rất lớn, dân số lưu động thường xuyên. Giống như là một tòa thành, bên ngoài thành vô số mặt xa lạ, không thể chờ đợi muốn xông tới, người bên trong thành cố hết sức chống cự, chỉ sợ không chú ý liền té xuống thành tường, tan xương nát thịt.

Anh Tô Văn vì tôi liên lạc tốt với bên đại học ở Melbourne, đến lúc đó tôi chỉ phải mang theo bằng thi tốt nghiệp trung học và bằng Toefl là tốt rồi. Thật ra thì so với thành tích thi tốt nghiệp trung học Đại học nước ngoài lại càng thích bằng Toefl hơn. Bây giờ nhìn lại có chút buồn cười, Trung Quốc Thanh Hoa Bắc Đại, cạnh tranh kịch liệt như vậy, học sinh chen chúc nằm mộng cũng muốn vào đại học. Nhưng danh tiếng của nó ở trên thế giới, lại bị bỏ xa đại học ở nước ngoài (đối với bọn học sinh địa phương mà nói rất dễ dàng là có thể thi đậu).

Thi tốt nghiệp trung học gần tới thì tôi, Thi Thi, Hạ Phi rốt cục nặn ra thời gian chủ nhật, cửa hàng thịt nướng cách trường học rất gần, tụ tụ họp một chút, cũng tán gẫu về tính toán tương lai sau này.

“Tớ muốn trở thành nhà mỹ thuật. Giống như Phạm Cao, lưu danh bách thế.” Thi Thi hào khí vạn thiên nói, trên cổ tay mang chiếc lắc màu bạc một trận đình đương vang dội. Tôi cười yếu ớt lắc đầu một cái, Thi Thi đối với xã hội này hiểu biết còn quá ít, nhưng một người có thể có giấc mơ ước vẫn rất tốt. Phải nói giấc mộng của tôi, đã sớm không biết mất đi ở đâu. Ồ, tiểu học luôn lấy đề bài ‘ước mơ của em’, nhớ lại hồi tôi mười hai tuổi cũng rất ngốc lúc thối nên còn cầu nguyện: toàn thế giới hòa bình, mỗi người đều thật vui vẻ. He, mơ ước này có thể so với Thi Thi càng không thực tế. Trên thế giới này cậu vĩnh viễn không cách nào làm cho mỗi người đều cảm giác được thỏa mãn.

“Hạ Phi, còn cậu? Nghĩ ra chọn đại học nào chưa?”

“Đại học Thượng Hải.” Hạ Phi nhếch môi, tựa hồ có chút châm chọc nói, “Hiện tại xem ra, tôi còn thật là dọc theo lịch sử, không kém chút nào.”

“Ai? Hạ Phi cậu muốn đi Thượng Hải học à. Xí, Hồng Xương cũng muốn đi, ba người chúng ta chẳng phải là đều tách ra.” Thi Thi thu hồi nụ cười sáng lạn, bĩu môi nói. Ngọn lửa màu cam đỏ trong lò nướng nhảy múa, thịt dê bị nhiệt độ thiêu phát ra ‘xèo xèo’. Hạ Phi nhẹ nhấp một miếng nước, đem mặt xoay qua một bên. Vốn là không khí rất HIGH một cái rơi xuống đến đáy cốc.

“Đừng nói như vậy, sau này chúng ta luôn có cơ hội tái tụ.” Tôi vừa nói vừa vươn tay, đem xâu thịt dê trở mặt. Tôi miệng nói như vậy, trong ngực cũng không có cái cơ sở. Ra nước ngoài học, phải học nhiều năm

mới có thể trở về nước. Sau khi trở lại có thể tiếp tục sống ở trong nước hay không Những thứ này đều chưa biết .Duy nhất có thể xác định chính là, sau này chúng tôi ‘ nhóm ba người ’ trời nam đất bắc, như hôm nay có thể ngồi xuống ăn thịt nướng rất ít. Ai biết, lần từ biệt này,năm nào mới có thể gặp nhau nữa đây?

“Ừ. Nếu không, ba người chúng ta làm cái ước định đi!” Thi Thi kích động phất phất tay, con gái tựa hồ đối với ước định này rất chấp nhất. Điều là do phim Hồng Kông làm tốt.”Như vậy, chúng tôi hẹn ngày này năm năm sau ,tại trụ sở bí mật ở trường học gặp mặt. Đến lúc đó hai người đều phải chạy tới à, ai cũng không được cho leo cây!”

“. Được.”Năm năm cũng đủ tôi tốt nghiệp đại học . Bạn đang ?

“Tôi suy nghĩ một chút.” Hạ Phi.

“Ừ, đại nam nhân, làm gì không rõ ràng như vậy ?” Thi Thi hai tay chống nạnh, rất nữ vương hỏi.

“Bởi vì tôi nói là làm. Không giống hai người các cậu.”

“Hey, không ăn, thịt nướng khét !”

“. A, ai cũng không được giành !”

Màn thịt nướng coi như là một mặt sung sướng cuối cùng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học .Ngày tiếp theo,quả thực là hôn thiên ám địa. Chẳng phân biệt được ngày đêm học tập, phía sau phòng học giờ lịch đếm ngược ngày , cho dù đeo mắt kiếng tầm mắt cũng trở nên ngày càng mờ hồ Từ trường thi bước chậm ra ngoài, tiến đến ánh nắng sắc bén của mùa hè, đối với tôi đã không còn cảm giác nóng .Phần tử bất an lững lờ ở trong không khí , tựa hồ kết thúc kì thi tốt nghiệp trung học ,cũng theo đó biến mất. Cả người, từ trong ra ngoài đều bị rửa sạch một phen. Tôi thở nhẹ một hơi,cảm giác cước bộ cũng nhẹ nhàng rất nhiều, đạp ở trên mặt đất, có loại cảm giác như đạp bông.Trong đầu rất không bình thường hiện lên quang cảnh :thắt lưng không đau,chân không đau, ăn ngon miệng ! Tốt nghiệp trung học, xin chào mọi người!

Phụ huynh canh giữ bên ngoài trường thi ,trên mặt so với thí sinh chúng tôi còn muốn khẩn trương hơn, vây quanh trường thi.Ai, cũng thật làm khó bọn họ ở dưới ánh nắng chói chan chờ lâu như vậy. Mẹ tôi vốn cũng muốn tới, mà bị tôi thái độ kiên quyết cự tuyệt. Nói giỡn, ngày nóng như vậy, bà chạy đến nơi đây đứng trước mấy giờ, đơn giản chính là tự ngược.

Mấy tên cùng thi với tôi ở trường đã không thể chờ đáp án, vô số mắt mong chờ rơi vào trên người của tôi. Tôi đối với lần này chỉ là nhún nhún vai, cười ôn hòa “Thật xin lỗi, tôi quên.”

Xin đừng dùng vẻ mặt không tin tưởng này nhìn tôi. Tôi quên thật.

IELTS không lâu sau cũng có một phong thơ, gửi đến nhà tôi, chín phần, tôi thi 7 điểm. Cái thành tích này. Coi như không tệ đi. Kiếp trước tôi ở trong đại học học hai năm Anh ngữ, cao nhất cũng mới thi đến sáu điểm.Mà nên biết thường thường. Không thể cùng lúc trước đi so.

Thi tốt nghiệp trung học xong, học sinh lớp 12 chúng tôi lần này cũng hưng hăng ăn mừng một phen, đem áp lực mười hai năm chất đồng tiêu xài không còn. Có mấy học sinh gan lớn thậm chí đùa trên đầu hiệu trưởng Bọn họ vì hiệu trưởng mua kiểu nhỏ chụp hình, sau đó đem hình này gửi đến XX nhật báo ,đính kèm số điện thoại hiệu trưởng (cũng không biết là từ đường dây nào có được), nói muốn bán xe đẩy đã xài với giá thấp.Sau đó kết cục chính là, điện thoại hiệu trưởng từ buổi sáng vang đến muộn. Chưa từng ngừng vượt qua 20 phút .

Tôi cùng Thi Thi và Hạ Phi cũng trong trường học quây một trận, ở tường trắng trường học vẽ bậy,lưu lại tên họ của mình .Điều là tiểu đả tiểu nháo, ngược lại học đệ học muội bị dọa đến mơ hồ,chỉ lo học sinh lớp mười hai ‘ phát rồ ’ này sẽ đem tội ác hai tay dâng về phía bọn họ. Nhìn bọn họ ngây thơ phát tái,tôi chợt nhớ lại ngày mình mới vào cao trung . Coi như quý trọng tình hữu nghị , đơn thuần cao trung thể nào đi nữa, Chúng tôi vẫn bị con sông năm tháng tách ra, trong hoảng hốt trưởng thành.

Tôi đứng ở dưới một bóng râm cây đại thụ trong sân trường ,cảm khái vạn phần. Chung quanh từng tiếng cười hay khuôn mặt quen thuộc , xa lạ,bị một tầng tấm màn vô sắc cách ly ra. Chẳng biết lúc nào Hạ Phi đi tới sau lưng tôi chợt vỗ vỗ bả vai của tôi, cắt đứt suy nghĩ tôi.

“Đứng ở chỗ này phát ngốc gì đấy,ngay cả liên hoan đều không đi. Đúng rồi, cậu tính toán khi nào thì đi?”
Hạ Phi hỏi.

“Đại học Melbourne bên kia tựu trường rất sớm. Tớ đặt trước vé bay cuối tuần.”Tôi lấy tay khẩy khỏi vỏ cây xuống, cố gắng khiến cho thanh âm của mình nghe vui vẻ một chút, “Ha, phá hư của công cảm giác thật là tốt. Khó trách nhiều người làm không biết mệt.”

“Cuối tuần à,thật đúng là sớm.” Hạ Phi thanh âm của giống như là bị cái gì kẹp lấy, rất là mất tự nhiên. Tôi ngẩng đầu lên, dè dặt nhìn Hạ Phi một cái, từ trên mặt của hắn miễn cưỡng tìm được một vẻ ‘thương cảm’.

“Thế nào, hiện tại bắt đầu không bỏ được tớ?” Tôi nói giỡn.

“Ngu ngốc vô tâm vô phế, người nào sẽ không bỏ được cậu.” Hạ Phi lập tức đánh trở về.

“Vây tớ an tâm.” Tôi thoải mái gật gật đầu, sau đó rũ mắt xuống, nửa thật nửa giả nói, “Coi như cậu nhớ tớ, tớ cũng không thể từ nước ngoài chạy về.”

“Hừ. Tớ sẽ cố gắng quên cậu. Hồng Xương.” Hạ Phi lời này làm tôi lập tức liên tưởng đến lời thoại trong phim thường thấy, nam B van xin tình yêu bị cự tuyệt ,đối với nữ chính nói.Trong đầu nhất thời hiện ra một bộ Hạ Phi mặt thâm tình, cầm một xấp hoa hồng hướng nữ sinh tỏ tình. Tôi khước miệng câu lên,cuối cùng vẫn là không khống chế lại, phá lên cười.

“Phốc. Ha ha, cậu đùa.”Tôi vì trình diễn toàn bộ, dứt khoát làm ra vẻ oán phụ ,”Phi Tử, cậu cũng quá bạc tình ,chúng ta dầu gì đều ở đây cùng nhau đã nhiều năm như vậy. Hiện tại tớ vừa ra nước ngoài cậu liền dứt khoát quên tớ, giang hai cánh tay nghênh đón tương lai mới ? Chắc, tư tưởng của cậu quá cầu tiến, làm bạn xưa tớ đây thất vọng, rất thất vọng.”

“. Cậu ra nước ngoài, nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Biết, mẹ tớ cả ngày cũng nói những điều này.” Tôi bất đắc dĩ phát phát tay, “Từ trong miệng cậu nghe thế ,thật đúng là làm tớ kinh ngạc. Đây căn bản không phải là style của cậu.”

“Còn lời buồn nôn hơn chưa nói đây.” Hạ Phi mặt ửng đỏ, xoay đầu. Tôi tò mò nhú mày, nhưng Hạ Phi chỉ nói nửa đoạn ,cũng không tiếp tục nữa. Bất đắc dĩ, tôi chỉ phải mở miệng hỏi, “Rốt cuộc là lời gì buồn nôn ?Nói một chút coi ,dù sao tớ buổi sáng cũng chưa ăn điểm tâm, ối cũng phun không ra cái gì.”

“Để đến phi trường hãy nói.” Hạ Phi hất tay, rất tiêu sái xoay người.Người này Còn đem lời buồn nôn làm thành độc gia bí quyết truyền nam bắt truyền nữ à,giữ bí mật làm đến giọt nước không lọt. . .

47. Chương 47: Hạnh Phúc

Được cha Thi Thi chở tôi ra sân bay.Nhà Thi Thi điều kiện rất tốt, có hai chiếc xe riêng, mà cha cô đối với tôi ấn tượng rất tốt, vừa nghe tôi cần xe chở đến sân bay. . . . Không nói hai lời liền chở.Trên đường tới sân bay,không khí không hề nén giống lần anh Tô Văn đi. Thi Thi rất giỏi tạo bầu không khí sôi nổi ,cũng cùng trưởng bối nói chuyện, cùng mẹ tôi ăn nhậu với nhau. Đàn bà VS con gái,một ngàn con vịt ở bên tai chúng tôi lảm nhảm.

Hạ Phi yên tĩnh một dạng mạn bất kinh tâm, đôi mắt đen cực kỳ nghiêm trọng, thần sắc trắng bệch, giống như năm đó tôi tiễn anh Tô Văn đi.Lòng tôi tiếp theo trận cảm động, không nghĩ tới ở trong lòng hắn địa vị của tôi vẫn quan trọng như trước kia .Bình thường giả vờ ác,nhưng thời khắc mấu chốt. vẫn lòi đuôi đi? Thật ra thì tôi cũng sẽ nhớ cậu, rất nhớ rất nhớ à.

Tôi gọi lên nụ cười bất đắc dĩ ,nhẹ nhàng đẩy Hạ Phi một cái , “Nè. Phi Tử, cậu có khỏe không. Đứng buồn nữa,cậu xem , cậu mặt mũi này rất khó coi.”

“Ngu ngốc. Tôi đây là say xe.”

“Thật?”

“Thật.”

“ Hừ, hại tôi cảm động nửa ngày.”

Thật thật giả giả, giả giả thật thật. Cậu cái gì cũng giấu ở trong lòng. Tôi như thế nào phân rõ,cái gì là thật, cái gì là giả đây.

Sân bay cùng trong trí nhớ một dạng. nóc hình cung khổng lồ ,xa xa từ trên xa lộ cao tốc là có thể thấy. Một cái máy bay vừa vận cất cánh, trên không trung vững vàng lướt đi, cuối cùng ẩn vào đám mây.

Mẹ và Tô thúc thúc có kinh nghiệm lần trước đưa anh Tô Văn đi,lần này tự giúp tôi ghi danh tất cả thủ tục. Bọn họ bận rộn muốn khí thế ngất trời, tôi ngược lại nhàn rỗi, cùng bọn Thi Thi nói chuyện phiếm.

“Hô, thời tiết rất tốt để bay.”Thi Thi thở sâu một hơi,đuổi cái lưng mỏi, “Hong Xương. Phải nhớ phải giữ liên lạc đó.Cậu nếu dám quên bọn tớ.” Cô giờ giờ quả đấm nhỏ, lộ ra nụ cười rất đơn thuần đáng yêu có thừa,nhưng một chút lực uy hiếp cũng không có.

Tôi nhợt nhạt cười, “Làm sao được. Tớ vĩnh viễn đều nhớ hai người, cả đời là bạn tốt.”

“Ừ. Hạ Phi ,cậu không phải là có lời muốn nói với Hong Xương à?”

“Đúng vậy, trước đó không phải bảo lưu lại lời buồn nôn đến sân bay nói à?”

“Ừ.” Hạ Phi ngẩng đầu lên, thận trọng hắng giọng. Tôi và Thi Thi bởi vì động tác hần quá mức khoa trương mà cười trộm lên. Cái gì buồn nôn chứ, tôi thấy rõ ràng là đang làm trò cười. Tôi và Thi Thi ngẩng đầu mong đợi, ai ngờ Hạ Phi giây kế tiếp nghiêm trang nói, “Tôi hôm nay tâm trạng không tốt lắm, cho nên dứt khoát sáng tác chúng, ừm,lên máy bay xem.”

“Xí !” Thi Thi rất thất vọng giậm chân, “Mệt tớ mong đợi như vậy .”

“” Tôi đây chánh chủ còn chưa có tỏ thái độ , cô thế nào so với tôi còn thất vọng hơn.

“Lên máy bay mới xem !Lên coi chính là cún!” Hạ Phi lúng túng đưa cho tôi tờ giấy.Tôi bị lời nói ngây thơ của hần như sét đánh.Kính nhờ. Cũng thế kỷ hai mươi mốt rồi,ai còn sẽ thật tin chuyện nuốt lời biến thành cún Nhưng cho dù như vậy, tôi vẫn nói đáp ứng, “Biết. Tin tưởng nhân phẩm tớ đi.”

Hạ Phi chợt chống lại đôi mắt của tôi, khoe miệng hơi hướng về phía trước giờ giờ lên, trong mắt tăng lớn tăng lớn tia máu, giống như mấy chục ngày chưa ngủ .Nụ cười kia không khỏi mang theo khổ sở. Hạ Phi mỉm cười có thể ngán ngủ,có thể là ánh mặt trời , có thể là biếng nhác. Nhưng nụ cười như vậy ,thật không thích hợp với hần. Tôi há miệng, lại nói không ra lời an ủi dễ nghe , cuối cùng không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ bờ vai của hần.

Mẹ và Tô thúc thúc gửi hành lý xong,cũng cùng chúng tôi hội họp, mọi người nói đi nói lại một câu như nhau,‘ bảo trọng ’, ‘ lên đường bình an ’v...v... Tôi đây câu chúc phúc cả đời cộng lại,cũng không nhiều bằng hôm nay. Cuối cùng thông báo cho tôi biết đến lúc lên máy bay trên không trung vang lên, “Mời hành khách của chuyến bay NCA 157 đến cửa số 2.”

“Mẹ.” Tôi cắn cắn môi, sau đó quay đầu hướng bác Tô, có chút trúc trắc mở miệng nói, “Cha. con đi. Mọi người hảo hảo bảo trọng.”

“A.” Bác Tô cùng mẹ hóa đá ba giây lâu sau mới có dấu hiệu hồi phục .Tôi đối với Thi Thi cùng Hạ Phi bọn họ phất phất tay, đưa mắt nhìn hai người bọn họ mấy giây, đưa dáng vẻ bọn họ ghi nhớ vào trong tim mình.Như vậy. cho dù nhắm mắt lại, cũng có thể nhớ tới nụ cười của mọi người,những ngày tháng cùng mọi người chung một chỗ.

Thương cảm rất nhanh liền bị kích động có thể cùng anh Tô Văn đoàn tụ thay thế. Không phải không thừa nhận, trước tình yêu. Tôi cũng là người ích kỷ.Có thể đem thân nhân của mình, cùng bạn mình trong nước mà rời bỏ,dứt khoát đi đến con đường chưa biết đến.

Giải quyết BOARDING PASS sau, tôi vội vã chạy tới cửa 2 trước máy bay.Chuyến bay lần này cũng không phải là bay thẳng tới Melbourne, phải chuyển chuyển một lần ở Sydney.Tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ xong, tôi có chút buồn bã đem tấm mắt xin ra cửa sổ.Cánh máy bay còn chưa mở ra, nữ tiếp viên hàng không

đẹp dễ đẩy xe từ trong buồng ưu nhả đi qua. Không ít người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đang dùng Anh ngữ thuần thực nhỏ giọng trao đổi, bọn họ nói là Anh ngữ của nước Anh, còn Trung Quốc dạy là của Mỹ.

Tôi vểnh tai lắng nghe. Cũng không phải là muốn rình lý lịch bọn họ ,chẳng qua là tò mò thính lực mình đến tốt cùng là trình độ gì mà thôi. Anh ngữ của Anh nghe vào quả nhiên là lạ . Tôi như mày một cái, mắt thật lớn tinh thần mới phỏng đoán ra ý bọn họ.

“THE PLANE IS ABOUT TO TAKE OFF.” Máy bay chậm rãi chạy nhanh tới đường băng, trong nháy mắt đang bay lên trời, có loại cảm giác mất trọng lượng không thoải mái , tôi lắc đầu, cảm giác trong lỗ tai giống như là bị nhét bông. Thành phố ở dưới chân của tôi, trở nên càng ngày càng nhỏ bé, như bản vẽ tinh xảo trên mặt giấy, chẳng chít thích thú. Đây chính là quê hương tôi sinh sống nhiều năm vườn hoa khi còn bé té quá vô số lần , công viên Tinh Hải chủ nhật sau bảy giờ miễn thu vé vào cửa Cho đến giờ khắc này, tôi mới bắt đầu hồi tưởng lại nó .

Tôi buồn bã thở dài, khi cảnh tượng thành phố được ngắm mà bị đại dương vô tận thay thế thì đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đưa tay móc vào túi xách, cẩn thận mở ra phong thư lúc trước Hạ Phi kín đáo đưa cho tôi . Có chút hối hận Trước khi đi cũng không có cùng bọn họ chụp hình. Tôi có thể tin bộ nhớ thông thường của mình. Nhưng rất nhiều gương mặt, giống như hình trắng đen, theo thời gian trôi đi mà phủ bụi, khi tôi không chú ý thì góc hình ố vàng đi như lá úa. Cho đến có một ngày, vô luận tôi cố gắng nhớ lại bao nhiêu, cũng không nhớ nổi giọng nói và hình dáng người nọ

Ngay cả tôi trong một năm này, thỉnh thoảng nghĩ về anh Tô Văn Khuôn mặt của anh cũng mơ hồ . Tôi thường ở trong lòng phỏng đoán, anh có cao lên không? Anh có càng ngày càng thành thực nội liêm không? Anh có.

Lại đang ngăn người. Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, không coi ai ra gì mỉm cười, rũ mắt nhìn thư trong tay. Hạ Phi chữ viết ngoài ý muốn tinh tế, đơn giản có thể cùng chữ máy tính sánh ngang. Tên này. Bình thường đều là lười biếng viết chữ, cũng thật khó cho hắn viết chính tề như vậy.

Trong lòng tôi vừa một trận cảm động, nhấp miệng sau mới tiếp tục nhìn xuống dưới.

Hồng Xương. Cậu cũng không còn nhớ chúng ta lúc nào thì lần đầu tiên gặp mặt đi, thật ra từ rất lâu, trước cả hồi sơ trung ,tớ cũng biết trên thế giới tồn tại một người họ Hồng tên Xương ngu ngốc. Tên ngu ngốc này rõ ràng là gan rất nhỏ, cũng không nhìn trường hợp mà ủng hộ chính nghĩa, tâm đồng tình nhắm nhĩ, có lúc đem mặt mũi so với tánh mạng còn trọng yếu hơn. Tên ngu ngốc này còn luôn đem ý nghĩ của người khác đặt lên trước nhất, làm chuyện do do dự dự, lề mề.

Nhưng tên ngu ngốc này, cũng là người cả đời này tớ cũng sẽ không quên.

Thế nào, bị kinh hãi, cảm động nói không nên lời đi ? Hừ, máu văn nghệ của tớ cũng không tồi đâu bình thường lười thôi.

Nhớ hồi cậu học lớp mười từng nói với tớ. Tớ sẽ tới Thượng Hải học, Thi Thi sẽ yêu anh cậu, cậu học ở trường địa phương. Khi đó tớ bán tín bán nghi. chuyện chuyển kiếp như vậy quá mơ hồ, coi như tớ đối với hóa học, vật lý v...v xì mũi coi thường, nhưng thường thức bình thường của địa cầu vẫn phải có. Được rồi, trọng điểm không phải là những thứ này, chuyện tớ không hiểu nhất là tại sao tớ lại tới Thượng Hải học?

Nói cậu chứ tác phong tớ thật ra trước sau như một. Đây, không cho cười, tớ là nghiêm túc. Rõ ràng nói hay lắm, muốn cùng cậu học cùng trường đại học Tại sao tương lai tớ lại thay đổi? Khi đó tớ rất tự tin với mình cười cười: yên tâm, tương lai ở trong tay của chúng ta, tớ cuối cùng vẫn có thể đem nó thay đổi. Sau đó tớ thấy được ‘ số mạng ’ Thi Thi bị thay đổi, tớ thấy được cậu cùng người trong nhà quan hệ từ từ tốt lên, tính tình cũng so trước kia chừng chắc hơn nhiều. Ở trước mặt cậu, chúng tớ giống như là con nít, tất cả quấy rối cùng cậu mạnh mẽ cũng bị cậu cười trừ.

Hồng Xương, cậu làm đề số học liếc mắt là có thể tìm ra bẫy rập giấu giếm giữa những hàng chữ con số vì cái gì, vĩnh viễn cũng không thấy rõ người ở người bên cạnh cậu .

Thật, tớ bị cậu chọc giận đến nghiêng răng, khi viết thư này, đều có ý muốn bóp vỡ cây bút trong tay.

Đúng rồi, cậu đánh cuộc thua , còn thiếu tớ một điều kiện, đừng cho là tớ quên chuyện này. Tớ vốn là muốn sư tử mở miệng, nói lên cái điều kiện để làm khó cậu Sau đó lại suy nghĩ một chút chọn quên đi.

Người toàn thế giới có thể yên tâm thoải mái làm khó dễ cậu. . . . Mẹ nó, tớ vẫn không hạ thủ.

Tớ không biết tương lai cậu tính toán cùng anh cậu như thế nào, lúc trước nói với cậu cậu nghe vào bao nhiêu. Thế nhưng cuộc sống của cậu , lựa chọn của cậu. . . . tớ và Tống Thi Thi, đều sẽ chúc phúc cậu. Mẹ nói: người tốt vẫn sẽ có hảo báo . Hồng Xương, cậu là người tốt. . . . tớ hi vọng cậu sẽ nhận được hạnh phúc.

Được rồi, nếu vẫn về tớ khó có được,vậy thì dứt khoát đem văn tiến hành triệt để.Hơn nữa đêm linh cảm đột nhiên tới, làm chút thơ,cậu xem đi.

Mùa hè nắm tay nhau chạy qua đường, dọc đường đi thất lạc bài ca ,

Ngoắc ngón út đã đọc lời thề, tâm tình trong mắt không truyền đến.

Tôi luôn nhàn còn cậu quá trì độn, tôi luôn kêu cậu làm chuyện ngu ngốc, tôi luôn nói quá ít do dự quá nhiều.

Quá khứ, quá khứ luôn là một bài ca ưu thương. Bạn đang ?

Sau cùng,tên ngốc, cậu tốt nhất ở nước ngoài sống cho thật tốt Nếu không cậu sẽ có lỗi với tớ đầu tiên.Có rảnh rồi nhớ gọi cho chúng tớ. . . . còn nữa, nghe nói mấy em Thượng Hải cũng rất đẹp, lần sau cậu trở về nước tôi nhất định đem một người cho cậu xem.

Tử đằng-Hạ Phi.

“Có thể đừng cảm động vậy không , khôn kiếp.” Tôi lăm lăm nói, hai tay cẩn thận vuốt ve giấy viết màu xanh nhạt.Vẫn nhìn được không chảy nước mắt.Một chút nước mắt ít ỏi bị chùi sạch, chúng trên đầu ngón tay tôi lưu luyến vài giây, cuối cùng như lời hứa chưa hoàn thành kia biến mất vô tung.

. Chúng ta đều đã lớn. Rốt cục hậu tri hậu giác tỉnh ngộ, Ngoắc ngón út thề giữ lời hứa trong quá khứ ,đều không thể thực hiện. Thân ái, đừng ngốc,chẳng lẽ cậu còn tin tưởng có vĩnh viễn sao?

. Không, nhưng cậu nhất định phải hạnh phúc. Cộng thêm tôi một phần, gấp đôi hạnh phúc.

48. Chương 48: Đến Nơi

Tôi ở trên máy bay ngủ được một chút, khi tỉnh lại bởi vì thời gian dài dùng tư thế ngồi, lưng cũng cứng ngắc .Trên máy bay thức ăn rất ngon, nhưng đối với tôi thì không có vị gì.Ngoài cửa sổ đã là một màn đen nhánh , ánh đèn màu vàng nhạt của đường bay làm cho người tôi hỗn loạn, phát hiện thời gian trôi qua.Tôi bắt đầu ảo tưởng cuộc sống ở nước ngoài của mình và anh Tô Văn Hoàn cảnh cùng đường phố xa lạ sẽ làm tôi cảm thấy khủng hoảng. . . . Ở nước ngoài, tôi chỉ có anh Tô Văn .Anh chính là nhà của tôi, là tất cả của tôi.

Ở sân bay Sydney chuyển chuyển bay, không lưu lại lâu ở trong cửa hàng sân bay, tôi rất nhanh liền đi đến máy bay tới Melbourne. Lúc này trong máy bay phần lớn đều là người ngoại quốc, nói một lèo lưu loát cực kì.Ở Trung Quốc học tiếng Anh nhiều năm như vậy ,vốn đang lòng tin tràn đầy, cho là cùng người đối thoại bất quá là chuyện nhỏ .Nhưng chạy đến nước ngoài sau mới phát hiện, lúc trước ở trong nước tất cả đều là thi Anh ngữ. đùa, hiện tại ai còn có thể ra ngoài dùng ‘HOW ARE YOU’ bắt chuyện ?

Chuyến hành trình ngắn dùng không tới hai giờ đã đến Melbourne. Tôi có chút hoảng hốt đứng ở sân bay Melbourne lấy hành lý ra,tìm thấy vali mình từ vòng xoay.Xếp hàng dài ở lối ra,10 phút mới nhích tới phía trước một cái. Tôi thở nhẹ một hơi, cảm giác tất cả kiên nhẫn của mình đều muốn bị mài mòn.Thật may là máy bay không có trễ giờ. Nếu không còn phải để anh Tô Văn ở sân bay chờ lâu hơn .

Tôi rốt cục thông qua kiểm tra hành lý ,trên hộ chiếu được đóng mấy cái con dấu đỏ tươi .Nhắc tới hành lý của mình, tôi liềm liềm đôi môi khô khốc, nơm nớp lo sợ cất bước về phía lối EXIT.Ở bên ngoài đã vây quanh một đám người chờ đón,tôi quét sơ qua, chỉ cảm thấy một trận choáng váng đầu .Người đủ loại màu da,thân cao hoặc thấp, đang mắt nhìn chăm chăm cửa sau lưng tôi.Có lẽ là ảnh hưởng tâm lý,tôi có thể từ

trong ánh mắt của bọn họ cảm giác mang theo một loại khinh miệt cùng bất mãn. Giống như là một rễ cây đâm vào trong khe hở ,như gai nhỏ. Người đang trong hoàn cảnh chưa quen thuộc ,lòng cảnh giác tự nhiên thêm cao, tôi hiện tại cũng là như thế. Bởi vì ở chỗ này, tôi không tìm được người lệ thuộc vào, luôn luôn bị bất đồng văn hóa xung kích .

Tôi kéo rương hành lý chậm chạp đi vài bước về phía trước , sợ hãi quan sát người đối diện tôi. Anh Tô Văn Anh đang ở đâu?

“Tiểu Xương, here.” Thanh âm quen thuộc kia Tôi nhanh chóng quay đầu đến nguồn phát ra thanh âm kia, khước miệng gọi lên nụ cười sáng lạn. Cái tên từng một lần bị tôi ghét là quá mức tầm thường, giờ phút này nghe vào trong tai lại như tiếng trời. Tôi ở trong đầu thử nghĩ quá vô số lần màn cùng anh Tô Văn gặp lại. Trong đó hợp ý tôi nhất là bộ quang cảnh: chỉ thấy tôi phong khinh vân đạm đi lên trước, nắm tay anh Tô Văn ,hết sức thâm tình nói một câu, “Để anh chờ lâu, thân ái.”

Đáng tiếc, tôi cũng không có sống ở trong phim thần tượng Hàn, tôi sống ở trong thực tế vô cùng tàn khốc

Anh Tô Văn so với một năm trước cao hơn một chút, thân thể lộ vẻ gầy gò hơn. Cái loại khí chất nhả nhận thành thực ,từ trên người anh tản ra .Ánh mắt trước sau như một thâm thúy, giống như hai viên Hắc Diệu Thạch tỏa sáng ,cầm nhon , giống như dưới da chỉ còn lại xương Khi đó, cái ảo tưởng cùng lời thoại nhắm cũng toàn bộ bị tôi quét sân xuống đài. Tôi dắt vali xách tay bước nhanh đi tới, cùng anh Tô Văn đưa mắt nhìn mấy chục giây, sau đó tôi hít sâu một hơi, hung thần ác sát nói.

“Lúc em không có mặt, anh đến tốt cùng ăn bao nhiêu gói mì ăn liền? Anh thật không săn sóc thân thể? Anh xem anh gầy đến nỗi Giống như bị cửa kẹp lại vậy.”

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này .” Anh Tô Văn nhợt nhạt cười, gương mặt sắc bén theo nụ cười của anh mà giãn ra. Trong ngực tôi nhảy một cái, đứng ở tại nguyên chỗ, vẻ mặt ngây ngốc nhìn anh Tô Văn .May mắn hành khách phía sau bị tôi chặn đường, thỉnh thoảng lại đẩy tôi. Tôi đây mới từ trong mộng phục hồi tinh thần lại, nhưng khí phách vang dội mới vừa kia lại biến mất ngay cả một tầng cũng không còn. Anh Tô Văn cười cười, đem tôi từ dòng người dày đặc xuất nhập kéo đến , rất tự nhiên đem va-li trong tay tôi đổi đến trên tay của mình, “Tiểu Xương, anh cho là qua một năm em sẽ thành thực hơn chút. Không nghĩ tới, em một chút cũng không thay đổi.”

. Tôi không thành thực sao? Bị phi cơ giằng co cả ngày, chẳng lẽ tôi đây vành mắt đen kịt và đôi mắt hãm sâu Cũng không có một tia cảm giác tang thương sao? Tôi không đồng ý nhieu mà một cái, bị anh Tô Văn nói không thành thực , cảm giác thật đúng là không được tự nhiên. Ai nói tôi không thành thực ? Chỉ là tôi không có biểu hiện chỗ thành thực. Ở trong nước luôn là được cha mẹ, bạn bè bảo vệ một giọt nước cũng không lọt. Nhưng tôi ít nhất còn biết đem mình chiếu cố tốt, đáng về anh Tô Văn như vậy. Nhưng một năm xa cách, vừa mới gặp mặt liền vì chút ít chuyện như vậy mà phát sinh tranh chấp, bây giờ mất nhiều hơn được. Vì vậy tôi coi như không nghe thấy câu nói kia, tinh tế quan sát anh Tô Văn .Trong đầu mảnh vụn trí nhớ mơ hồ rất cục được chấp vả lại, có chút giống nhau, có chút bất đồng. Tôi chợt tiến gần tới cổ anh Tô Văn ,khịt khịt mũi, không xác định hỏi, “Anh, anh không xài dầu gội Phan Đình?”

“Tiểu Xương, em là cún ?” Anh Tô Văn buồn cười gật đầu, “Ừ. Đổi hiệu.”

“Em thích mùi Phan Đình” Tôi lưu luyến từ trên người anh Tô Văn dời đi. Một năm thay đổi nhiều như vậy, ngay cả mùi anh cùng trước kia không giống nhau. Tôi cũng không xác định người trước mắt này, vẫn là anh Tô Văn nắm tay tôi qua đường, nói lời buồn nôn mắt đều không nháy ,thỉnh thoảng bá đạo thỉnh thoảng dịu dàng . Ừ. anh Tô Văn chỉ thuộc về tôi .

“Đi thôi. Trước dẫn em trở về chỗ ở của anh.” Anh Tô Văn cùng tôi một trước một sau ra khỏi sân bay, vẫy tay gọi lại một chiếc xe tôxi. Tôi cùng anh Tô Văn ngồi ở phía sau ,trên người còn vây quanh một cái dây an toàn. Ngoài cửa xe phong cảnh rất hấp dẫn, dọc theo hai bên đường trồng các loại cây không biết tên, bóng râm gọn sóng khác nhau. Xe taxi tốc độ một trăm cây số một giờ chạy trên xa lộ cao tốc, một đường không trở ngại, càng thêm vui sướng nhúc nhích.

Trước tôi còn e ngại hoàn cảnh xa lạ ,giờ phút này tôi bên người có anh Tô Văn , cảm giác sợ hãi gì cũng

vứt xuống ,mở to ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy cái gì cũng mới lạ. Anh Tô Văn rất có kiên nhẫn giới thiệu, trên căn bản tôi ánh mắt tò mò liếc tới nơi nào, anh đều có thể cảm ứng được, cũng tiến hành giải thích. Thanh âm của anh càng ngày càng có từ tính, giống như rượu nho trong hầm chôn giấu nhiều năm , theo thời gian mà trở nên càng thêm say lòng người. Tôi đem mặt xoay đến ngoài cửa sổ, tay cũng không ngoan ngoãn sờ soạn tay anh Tô Văn ,bắt được cũng không buông ra, giống như kẹo cao su dính ở trên tay anh.

Như vậy chủ động đánh ra, không phải là phong cách tôi. Bất quá, một năm này ly biệt ngược lại làm cho tôi nghĩ thông suốt rất nhiều thứ, cũng thay đổi rất nhiều cái nhìn. Nếu chúng tôi yêu nhau, sẽ không được thể nhân chúc phúc, vậy thì tôi sẽ yêu anh Tô Văn gấp bội, để đền bù những thứ chưa đủ kia.

Hồng Xương, đổ mặt cái gì. Phải xuất ra khí phách đừng khí năm đó theo đuổi Thi Thi .Tôi cứng ngắc tựa đầu từ cửa sổ xe quay tới chỗ anh Tô Văn ngồi,khóe miệng bứt lên nụ cười chẳng ra cái gì A a a, điều này thật sự là, tôi đã khấn trương đến không cách nào không chế bộ mặt của mình

“Thế nào?” Tô Văn cầm tay của tôi, trong tròng mắt màu đen lóe ra quang mang trên tức ,tựa hồ đang chất vấn tôi: sao dám làm không dám nhận ?

“Không có gì.” Tôi từ trong tay anh Tô Văn rút tay ra,rất lúng túng rút cổ một cái. Anh Tô Văn giống như một chút ý thân cận tôi cũng không có. Minh chủ động ra trận cũng có vẻ đối khát vô cùng = ! Cái gì chứ. Lúc ở trong nước, rõ ràng là anh động trộm hôn tôi Thế nào đến nước ngoài tư tưởng tương đối mở,anh ngược lại ‘ thanh cao ’ lên?Chẳng lẽ là lực hút tôi đối với anh Tô Văn đã biến mất? Chẳng lẽ là.

Đang lúc tôi suy nghĩ lung tung, xe taxi chậm rãi dừng lại, tài xế từ trong kiếng chiếu hậu liếc chúng tôi một cái, ám hiệu chúng tôi trả tiền xuống xe. Anh Tô Văn từ trong túi tiền lấy ra tờ tiền mặt màu đỏ mệnh giá 20,đưa cho tài xế, sau còn phải đưa hóa đơn.Tôi mở cửa xe ra, từ sau buồng xe xách hành lý. Tài xế xe taxi nhận được tiền sau khóe miệng nặn ra một nụ cười méo mó ,giây kế tiếp lái xe taxi rời đi. Đây thật là quốc gia coi trọng thời gian cùng hiệu suất , một chút thời gian đều không lãng phí.

Tôi nhường nhường mảy, tò mò nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi, “Anh, muốn hóa đơn làm gì?”

“Có thể dùng để hoàn thuế.” Anh Tô Văn đơn giản hồi đáp.anh Tô Văn ,đúng là biết sống.Tôi trừng mắt nhìn, rất nhanh liền bị căn nhà trước mắt hấp dẫn. Nó tổng cộng có hai tầng, chiếm diện tích ước chừng hơn sáu trăm thước vuông, sân trước chiếm hơn năm mươi thước vuông, cây cối trồng so le không đồng đều ,con đường nhỏ lát đá xanh hai bên là cỏ,vẫn vươn dài đến trước cửa chính.Nhà như vậy tôi cho tới bây giờ chưa từng thấy qua. Cũng càng giống như ngôi nhà của người lùn trong ma huyền thâm lâm.Trung Quốc nhiều người như vậy, làm sao lãng phí mấy trăm thước vuông không gian cho thực vật?

“Thật xinh đẹp.” Tôi lấy ra dáng điệu đại quan viên ,khẽ nhếch miệng, nhìn lên căn nhà.Đây chính là đối lập giữa xã hội tư bản chủ nghĩa và xã hội chủ nghĩa, nghe anh Tô Văn nói,nhà bên này một khi bị mua, chính là thuộc về mình,mà không giống như Trung Quốc ,tốn tiền mua nhà xong ,lại chỉ có thể đem khế ước mua bán nhà cất vào trong ngực mấy chục năm.Qua kỳ hạn sau nhà kia còn bị lấy về.Vì không lộ vẻ quá gà dạn, tôi giả vờ trấn định lại, “Ừ, ở nơi này, tiền mướn phòng rất đắt đi?”

“Không, nơi này không phải là trung tâm thành phố, nơi xa coi như là vắng vẻ, tiền mướn phòng không tính là cao. Hơn nữa, anh là cùng mấy người khác thuê chung , một tuần cũng chỉ có chín mươi lăm.” Bạn đang ?

“Giá tiền coi như hợp lý.” Tôi cắn cắn đôi môi, tự biết anh Tô Văn ở chỗ này sinh sống một năm, kinh tế nhất định rất khẩn trương. Ở trong nước không thể nào thấy anh tiêu tiền,tới đây sau nhất định là càng thêm tiết kiệm. Mẹ năm đó cho anh Tô Văn sổ tiết kiệm ,có năm vạn đồng nhân dân tệ, nhưng những tiền kia đổi thành tiền Úc,ngay cả một vạn cũng chưa tới. Thử nghĩ ở nước ngoài, một vạn đồng có thể làm chút gì đây? Thuê nhà một năm liền xài hết. Anh Tô Văn luôn miệng nói anh có học bổng đại học hỗ trợ. Nhưng sau tôi mới biết, hỗ trợ kia chỉ một tuần một trăm.

“Vào đi thôi.”Anh Tô Văn đẩy ra cửa sắt hình thập tự , dẫn tôi đi vào.Cuối thảm trải màu trắng là một cái thang lầu gỗ,anh Tô Văn chỉ chỉ cái thang,”Trên lầu ở chính là con của chủ cho thuê nhà . Anh và những người khác đều ở tại lầu dưới.”

“Những người khác?” Tôi không dấu vết quan sát gia cụ bên trong phòng cùng giấy hoa văn vách tường .Không thấy bạn cùng phòng anh Tô Văn

“Bọn họ rất khuya mới trở về, hiện tại đoán chừng đi học, đi làm rồi.” Anh Tô Văn nhếch nhếch môi, “Đi thôi, đi tới phòng chúng ta .”

49. Chương 49: Nóng Lên

“Bọn họ rất khuya mới trở về, hiện tại đoán chừng đi học, đi làm rồi.” Anh Tô Văn nhếch nhếch môi, “Đi thôi, đi tới gian phòng chúng ta .”

“Ừ” Tôi cất bước đuổi theo, mấy giây sau chợt ngừng đầu lên, hậu tri hậu giác hỏi, “Anh Tô Văn ,chúng ta ở chung phòng?”

“Ừ.”

Tôi ha ha cười khan hai tiếng, “Cũng tốt cũng tốt, một phòng tiết kiệm tiền .” Ngâm kích động nắm chặt tay.Một phòng một phòng, anh Tô Văn và tôi một phòng. Đây là cơ hội thật không thể bỏ qua , đơn giản chính là đem vi trùng ném tới nơi ẩm ướt để mặc nó sinh sôi nảy nở! Tôi nuốt một ngụm nước bọt,tầm mắt không dấu vết dừng bên phải người anh Tô Văn , lặng lẽ thưởng thức gò má được xưng hoàn mỹ của anh.Chân mày tỉ mỉ nghiêng dưới tóc trán như ẩn như hiện,sống mũi thẳng tắp và đôi môi màu đỏ nhạt Lại phối hợp thanh âm anh Tô Văn .Đáng một câu tú sắc khả xan.

Trước khi thích anh Tô Văn ,tôi đối với bộ dáng anh Tô Văn , chỉ có đánh giá đơn giản hai chữ : đẹp mắt. Bây giờ muốn tôi nhiều thêm mấy chữ, đó chính là: thật đẹp trai . Nhưng kể từ khi trong lòng tôi thích anh Tô Văn sau,cũng chỉ cảm thấy anh Tô Văn càng nhìn càng đẹp mắt! Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, lời này thật không giả chút nào. Trước khi anh Tô Văn ra nước ngoài tôi còn cố kỵ cách nhìn người khác ,đem yêu thích của mình giấu dìm,hoang mang như tên trộm.Nhưng bây giờ đến nước ngoài. Không còn ai có thể ngăn trở ánh mắt của tôi.

Anh Tô Văn giới thiệu cho tôi đồ dùng trong phòng và cách dùng thì tôi lại si ngốc nhìn anh. Cũng không thể trách tôi, một năm không thấy mặt, không để cho mắt tôi ăn no, thật sự quá không nhân đạo.Anh Tô Văn môi mỏng,hai tròng mắt ướt át ,xương quai xanh do gầy gò mà có vẻ phá lệ mãnh khảnh anh Tô Văn một năm này rốt cuộc là thế nào, cứ nhiên gầy thành như vậy.

Trong lòng tôi đau xót, trong đại não chưa phán đoán trước, thân thể lại đi trước từng bước, không chút nào báo trước giang hai cánh tay, đem anh Tô Văn ôm vào trong lòng. Một năm qua tôi vẫn duy trì thói quen tốt mỗi sáng sớm uống một chai sữa ,thân cao vốn tàn loại ba trở trở đến 1m79.Anh Tô Văn từng tính áp đảo ưu thế thân cao cục không thuê hề rõ ràng nữa.Lòng tôi chợt tốt hơn nhiều, đầu tựa vào trên bả vai anh Tô Văn, mùi xà bông chưa quen thuộc lại ngoài ý muốn không làm người tôi bài xích. Tôi khoe miệng nhếch thật cao ,dựa vào bên tai anh Tô Văn nhỏ giọng nói, “Anh anh vất vả.”

. Cho nên, hiện tại em tới chiều cổ anh.

“Ha ha. anh thu hồi lời trước.”Anh Tô Văn sống lưng cứng ngắc buông lỏng xuống, anh chợt cười cười, vốn là hai tay rủ xuống ở hai bên lại nâng lên, vòng qua thắt lưng tôi.Anh dùng sức như vậy ,tôi cơ hồ ngay cả thở cũng khó,cách tầng tầng áo quần cũng có thể cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng của cặp cánh tay . Tôi đỏ mặt ,nhưng vẫn mặt dày ôm lấy anh Tô Văn, chẳng qua là đem mặt chôn sâu hơn thôi. Không thấy được vẻ mặt anh Tô Văn ,tôi cũng thẹn thùng đem mặt nâng lên, dứt khoát bày ra cái tư thế đà điều cùng anh ôm chặt nhau.Anh Tô Văn mỗi lần mở miệng thì ngực cũng rung độngtheo.Anh nói mỗi một âm đều dẫn tới trên da tôi một trận run rẩy, “Tiểu Xương thật là thay đổi không ít, chủ động làm anh kinh ngạc.”

“Em rất nhớ anh.” Tôi thật thấp nói, “Anh, trước vẫn chưa kịp nói.”

“Ừ Để cho anh suy nghĩ một chút. Một năm cũng không kịp nói, cho đến một năm sau mới tìm được thời cơ nói những lời này?” Anh Tô Văn hẹp hòi nói.Tôi mặt vừa đỏ lên, nghĩ thầm Lão Tử hôm nay không đếm xỉa tới, mặt thể diện thì quảng cho triệt để,dù sao chuyện mặt mặt tôi cũng không phải chưa làm qua

“Anh, em hôn anh có được không?” Tôi cố gắng làm cho yêu cầu của mình nghe vào mạnh hơn một chút, cuối cùng cơ hồ là cần răng nghiến lợi mà đem lời này nói ra. Thanh âm của mình nghe vào nhưng một chút cũng không mỹ cảm, lãng mạn càng thêm không thấy. Tôi bị quan suy nghĩ, trong lòng lại sợ hãi chờ đợi, còn âm thầm khích lệ nói: không có sao, không cầu huyết thì không có mỹ nhân, không ngốc cũng không có hoa hồng sắp đến trên đầu của mình. Phải nói tôi cái khác không có, nhưng chút nhiệt huyết cùng sôi trào ngu ngốc nhân tử còn là đầy đủ .

“Aha .” Kết quả anh Tô Văn rất không nể tình cười, hơn nữa cười một tiếng chính là ba phút đồng hồ, nghe thanh âm kia, giống như nước mắt đều phải bật ra. Tôi âm thầm lo lắng cần răng: nha, cần bản cũng không mắc câu a! Cười đủ rồi thì anh ngược lại để cho em hôn !

Cuối cùng bất đắc dĩ tôi ngẩng đầu lên, lúng túng bứt lên khoe miệng, cố gắng mà đem cách mạng chưa thành công tiến hành ,”Rốt cuộc có thể hôn hay không , anh cho cái đáp án .”

“Tiểu Xương ,tùy thời hoan nghênh.” Anh Tô Văn vẫn còn khê cười, nhẹ nhàng cúi đầu, bờ môi của anh ở tôi bên tai như có như không sát qua, giống như là một trận gió mát mơn trớn dây đàn,gọi lên làn điệu làm người tôi mơ tưởng viễn vông , “Đến đây đi đến đây đi, anh xem một chút Tiểu Xương còn có bao nhiêu ‘ thành thực ’ làm anh kinh ngạc.”

“” Lần đầu tiên chủ động hôn anh Tô Văn .Cũng không biết năm đó anh Tô Văn có bao nhiêu dũng khí, nói với tôi khi hôn thì hôn, không nhìn nơi không nhìn chỗ, trừ bỏ anh trước mặt cha anh và mẹ tôi khiêm tốn một chút. Tôi thở nhẹ một hơi, đôi môi anh Tô Văn gần trong gang tấc. Chỉ kém mấy cm , không, hiện tại phải dùng millimet để tính

Nhớ cánh môi rất mềm kia,hình như luôn có mùi trà sữa .Tôi vừa suy nghĩ miên man, vừa từ từ hướng tới anh Tô Văn .Mẹ nó! Thế nào khấn trương như vậy, cũng không phải là chưa hôn qua. Tôi ở trong lòng thóa mạ mình nhất gan,rốt cục tâm cắt ngang,đem ánh mắt đóng, nhẹ nhàng đem môi của mình dán lên anh Tô Văn .Ừ, xúc cảm vẫn là tuyệt vời như vậy,giống như là kẹo đường vĩnh viễn tan không hết, khê liếm lên có loại mùi thơm cả phê tinh khiết .Anh Tô Văn ngay cả thức uống cũng đổi khẩu vị.

Tôi không biết anh Tô Văn lúc này là có trợn tròn mắt không, nhưng tôi biết mình đáng vẻ nhất định rất kỳ quái. Tôi hôn không đúng cách,bởi vì khấn trương cùng hoảng hốt , cổ của tôi căng chặt, mũi cũng chạm vào anh Tô Văn,đầu lưỡi chỉ dám bên ngoài đảo quanh môi anh,lấp đi lấp lại miêu tả môi của anh .Nhưng cho dù như vậy. tôi cũng rất thỏa mãn. Hôn người mình yêu, cảm giác là tốt đẹp như vậy. Ừ, có thể nói, tinh thần thỏa mãn xa hơn trên thân thể . Tôi mở ra hai mắt nhắm chặt, đang muốn kết thúc công việc đi thì lại bị tay anh Tô Văn giữ ót. Anh tựa hồ xem thấu ý tôi lui bước ,híp lại ánh mắt có chút ướt át, so đáng vẻ trong ngày thường còn muốn mê hồn người hơn

Vì vậy trong đầu tôi một cái dây thần kinh tên là ‘ lý trí ’ ,lạch cạch đứt Vì vậy nụ hôn này từ chuẩn chuẩn lướt nước dây dưa triền miên, oanh oanh liệt liệt. tiếp tục mười mấy phút đồng hồ. Khi môi hai người chúng tôi rốt cục tách ra thì anh Tô Văn cũng hiếm thấy hiện ra màu sắc ửng đỏ, hô hấp cũng cùng tôi một dạng tần số không ổn định.Tôi nghĩ mình cuối cùng là hòa một quân, ở kỹ thuật hôn thành thực chút. Nhưng ai có thể tưởng anh Tô Văn sau đó mặt không đổi sắc tổng kết nói, “Vẫn là cùng trước kia một dạng trúc trắc, bất quá can đảm, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.”

“A?” Đây là bình chọn hôn môi sao?Vậy tôi bây giờ là không phải nên cúi người chào nói cảm ơn:cảm ơn các bạn đã ngồi trước máy tính xem,cảm ơn CCTV, cảm ơn mẹ đã đem tôi đường dục lớn như vậy A phi phi phi!

“Cảm ơn khích lệ.” Cuối cùng tôi đen mặt hồi đáp. Mặc dù lần này chủ động xin hôn, hạ màn cực kỳ đen, nhưng thấp thỏm bất an đã yên tĩnh lại. Ừ, có thể đem lời nói như thế ,cũng chỉ có độc nhất anh Tô Văn , ít nhất điểm này vẫn như trước kia ,không có thay đổi. Tôi có chút lúng túng kéo nếp uốn áo quần, lui về phía sau hai bước,quan sát gian phòng anh Tô Văn .Đây là. . . . gian phòng chúng tôi sau này ở chung.

Gian phòng chừng bảy thước vuông ,một cái giường cùng gia cụ đơn giản cơ hồ chiếm một phần hai gian phòng. Tôi cùng anh Tô Văn cũng sống vai đứng ở lối đi nhỏ giữa giường và tủ, khiến cho lối nhỏ kia có vẻ phá lệ chật chội. Tôi chớp chớp mắt nhìn, nhân tiện ngồi lên giường, tinh tế quan sát gian phòng .Nệm rất mềm, bao gối là màu lam nhạt, bông tinh khiết,sờ lên, cảm giác thật sự là thích vô cùng.Anh Tô Văn hành lý rất ít, trên giá sách là mấy quyển tự điển dày cộm nặng nề ,trong ống đựng bút đơn giản cầm mấy cây

bút nguyên tử. Rèm cửa sổ nửa hạ, ngăn tảng lớn ánh nắng ngoài cửa sổ, cửa sổ tựa hồ thật lâu chưa lau qua, có một loại cảm giác ẩm ảm. Lại nói, Melbourne một ngày chứa đủ khí trời bốn mùa. Cho dù là mùa đông, ánh mặt trời ngoài cửa sổ lại như giữa hè rực rỡ, chẳng qua là trừ mùa hè cay độc ra, ấm áp chiếu lên mặt đất.

Tôi mất tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, có chút buồn bã đối với anh Tô Văn cười nói, “Anh, loại cảm giác này thật kỳ lạ. Mới hai mươi bốn giờ, em liền rời nước xa vậy. Nói thật, em còn có loại ảo tưởng nơi này chính là nhà chúng ta.”

“Trước gọi điện thoại cho người nhà, nói cho bọn họ biết em đã tới nơi an toàn. Tránh bọn họ lo lắng.” Anh không đề cập tới tôi còn thiếu chút nữa đã quên rồi, mẹ khẳng định ở nhà đứng ngồi không yên chờ điện thoại của tôi đây. Anh Tô Văn đem điện thoại di động ném cho tôi, dạy tôi dùng thẻ điện thoại như thế nào gọi về nước. Liên tiếp con số nghe được làm đầu tôi bất tỉnh hoa mắt, quả thực so với số lẻ của số Pi còn muốn không có quy tắc hơn, tôi cố gắng ngâm nga những con số kia, cảm giác như vậy rất an toàn.

Điện thoại còn chưa vang mấy tiếng, liền bị mẹ tôi nhận. Bà nghe được thanh âm của tôi, ngữ điệu bẽn lẽn quả nhiên thấp xuống không ít, luôn cầu nhau: thuận buồm xuôi gió là tốt rồi. Ở nước ngoài phải cẩn thận v...v. Tôi và bà hàn huyên một hồi, anh Tô Văn tới phòng bếp làm chút cơm tôi ăn, đóng cửa lại đi ra ngoài. Tôi và mẹ tán gẫu xong rồi gọi tới Hạ Phi và Thi Thi bên kia, cùng bọn họ vội vã báo hiện trạng mình một chút.

Thi Thi rất hưng phấn, nhà cô vốn là cũng tính toán đưa cô ra học đại học nước ngoài, sau thì bởi vì thành tích thi tốt nghiệp trung học Thi Thi coi như không tệ, miễn cưỡng vượt qua điểm chuẩn trúng tuyển trường nghệ thuật, ra nước ngoài cũng không hiểu rõ. Cô luôn hỏi tôi Melbourne không khí có được hay không, mỹ nữ có nhiều hay không. Tôi và cô ấy nói một chút xong, lại lần nữa gọi cho Hạ Phi. Hạ Phi vẫn như cũ, không có đa sầu đa cảm như trong thư hán viết, cùng tôi như bình thường cười cợt đôi câu sau đó lại nghe hán bên kia thật thấp giọng nói, “Đường dây này, thật là không rõ. Nếu như rõ ràng, tớ còn có thể lừa gạt mình, cậu thật ra vẫn còn ở trong nước.”

“Ừ.” Tôi cố họng chột căng thẳng, thanh âm gì cũng không phát ra được.

“Đem số cậu bên kia để lại cho tớ đi, chờ tớ đi Thượng Hải còn có thể liên lạc cậu.”

Thanh âm của tôi rốt cục khôi phục bình thường, run lấy bầy đem số đọc ra, “Ừ.” cậu sau này đi Thượng Hải cũng nhớ liên lạc tớ nha, đừng quên năm năm sau chúng ta còn phải gặp mặt ở nơi bí mật trong trường.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Năm năm lâu như vậy, đủ tớ quên mất.” Hạ Phi thanh âm xuống rất thấp rất thấp, giống như một trang bị chứa đầy chất lỏng, cuối cùng tràn ra.

“Ừ?”

“Không có gì, cậu ở bên kia cẩn thận một chút. Tớ nghỉ có thời gian sẽ đi bồi dì Trầm, Hồng Xương, cậu bảo trọng.”

“Ừ, tớ cũng không phải là đứa trẻ, người cũng lớn rồi, tự nhiên sẽ chiều cố tốt mình.”

“.” Cậu tên ngu ngốc này, dù một trăm tuổi cũng làm cho người lo nghĩ.”

“Hứ!” Tôi kéo khóe miệng, đang muốn cãi vả tiếp thì anh Tô Văn lại dùng chân nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tay trái của anh trong cầm một ly thức uống nóng tay phải là xách theo một bọc bánh bao khéo léo. Tôi không quan tâm nói tiếp, cùng Hạ Phi nói câu ‘có thời gian tán gẫu tiếp’, liền đem điện thoại cất dứt. Anh Tô Văn đem cái ly cùng bánh bao đưa cho tôi, cười cười với tôi, “Xem ra thời gian anh bấm đốt ngón tay cũng không tệ lắm, nửa giờ em quả nhiên gọi chưa xong.”

“Anh. . . anh mới vừa là đi ra ngoài, mua em bánh bao?” Tôi thụ sủng nhược kinh hỏi.

“Ừ. Trong nhà không có gì ăn.” Anh Tô Văn thiêu nhường mảy, “Ăn đi, anh nghĩ thức ăn trên máy bay cũng không quá đúng khẩu vị em.”

Anh Tô Văn, anh hiểu rất rõ khẩu vị của em. Tôi cảm động chớp chớp mắt, bị anh Tô Văn nói như thế, bụng cũng sôi trào lên.

Trên máy bay thức ăn nệm gia vị quá nhiều, khẩu vị không có, tôi cơ hồ là chỉ ăn hai cái bánh bao, liền để cho nữ tiếp viên hàng không lấy đĩa. Tôi bưng lên cả phê nóng hổi, thử dò xét nhấp một miếng, mùi thật rất tuyệt,có thể là bởi vì này bên sữa tươi hương tương đối nồng, không có thêm nước ở bên trong. Hay bởi vì, là anh Tô Văn tự tay bưng cho tôi.

. Tóm lại tôi là ăn nhanh, mà anh Tô Văn ngồi đối diện tôi nhìn tôi lang thôn hổ yết. Tôi trong lúc giật mình ngẩng đầu lên, ngượng ngừng lau miệng, “Anh, anh cũng chưa ăn đi, thế nào chỉ có một mình em ăn? Anh xem anh gầy thành như vậy, em thế nào cảm giác mình giống như là cùng dân chạy nạn tranh đoạt thức ăn . . . anh, anh ăn đi.”

“Tiểu Xương.” Anh Tô Văn nhẹ nhàng kêu tên của tôi, một đôi con ngươi ngăm đen tỏa sáng, giống như là Hắc Diệu Thạch chói mắt.

“Ừ.” Tôi vội lo lắng hồi đáp.

“Tiểu Xương.”

“Ừ?”

. Liên tiếp nhiều lần sau, anh Tô Văn mới ngừng lại, mà anh khỏe môi mỉm cười cũng theo đó biến mất, mà là cắn chặt chẽ , chỉ nghe anh Tô Văn nói, “Hai năm ,có thể sẽ khổ cực một chút, chịu đựng là được.”

“Ừ, em không sợ.” Tôi mặt kiên định nhìn anh Tô Văn ,nhưng chống lại ánh mắt anh Tô Văn sau, lại cảm thấy lỗ tai nóng lên. Vì vậy liền tranh thủ mặt rũ xuống, theo bản năng liếm liếm đôi môi dính cà phê, “Nghiêm khắc mà nói, em hơn hai mươi tuổi rồi, chịu chút khổ tính là gì.”

50. Chương 50: Vụn Vặt

“Nghiêm khắc mà nói,em hơn hai mươi tuổi rồi, chịu chút khổ tính là gì.”

“Em thì không sao, có thể em không nhìn thấy.Tiểu Xương nếu quá gầy, ôm sẽ không thoải mái.”

“.” Tôi cắn răng, đem ‘ vậy thì em ôm anh ’ cho nuốt trở vào. Ừ, không sai, phương pháp đối đãi lưu manh ,chính là so với người đó còn lưu manh hơn !Mà tôi bây giờ vẫn rất mất mặt. Quên đi,sớm muộn sẽ có cơ hội. Tâm động không bằng hành động, ngày nào đó tôi liền thừa dịp anh Tô Văn chưa chuẩn bị, đem anh đẩy ngã, ha ha,chỉ là nghĩ chút về mặt kính ngạc của anh Tô Văn , là làm cho tôi hưng phấn.

“Em hôm nay cũng rất mệt rồi,có muốn trước tắm rồi ngủ một giấc không?Anh buổi chiều còn phải đi làm, không có cách nào ở nhà cùng em.”Anh Tô Văn rất quan tâm nói.Tôi tâm mang ý xấu, cũng không chú ý anh nói chút gì, ở chỗ đó gật đầu, trên mặt ngốc trệ không dứt, bên khỏe miệng tựa hồ còn chảy ra một giọt nước trong suốt .

“Anh thấy em mệt mỗi không phải nhẹ.”Anh Tô Văn cau mày nhìn tôi một cái, sau đó tổng kết nói. Tôi tiếp tục tại nguyên chỗ cười khúc khích. Trong buồng hành lý trừ một bó kem đánh răng và bàn chải đánh răng ra,còn mang theo hai bộ áo sơ mi, quần lót. Anh Tô Văn dẫn tôi tới trước mặt phòng tắm,nhắc nhở tôi nhớ phải khóa cửa. Bởi vì nhà thuê chung, như phòng bếp, phòng tắm đều là xài chung , nếu không khóa cửa ,không nói chính xác là vị nhân huynh nào ở chung đang lúc tôi tắm đến một nửa thì phá cửa mà vào.

Tôi xác định cửa phòng tắm đã khóa sau đó xoay người, đối diện với phòng tắm nửa thủy tinh. Mặt kính phản chiếu ra một khuôn mặt thiếu niên ngây thơ ,nếu như bỏ qua hốc mắt sưng vù và thâm quầng,vẫn anh tuấn.. Ừ,gen di truyền không tệ, tôi bề ngoài coi như tiêu tụy nhưng cũng rất được ưa thích.Tôi lại áp sát gương, làm cái mặt quý. Mắt tôi sưng hơi rũ xuống, lông mi không dày lắm, cả khuôn mặt ,làm cho người ta cảm thấy rất có cảm giác thân thiết. Thật ra thì bản thân tôi chính là người rất dễ gần.Tôi nhón nhợ tự đắc suy nghĩ, khó được một phen tự kỷ,vừa khê hát mà tắm.Nhưng hát hát tôi liền cảm thấy khó chịu ,dem chuyện sau khi tới nước ngoài và đủ loại biến hóa của anh Tô Văn từ đầu tới đuôi suy nghĩ một lần, mà cà phê lúc trước uống còn dư lại trong miệng, chất chất.

Tôi làm gì để giúp anh Tô Văn đây? Học tập so ra kém anh, diện mạo không hơn anh, khí chất so ra kém. trời ạ,tôi lại bắt đầu chất vấn cái vấn đề cũ rích,bình thường như tôi (trừ điểm xuyên thời không trở

lại quá khứ này ra),rốt cuộc là thế nào lấy được ưu ái của anh Tô Văn ?Là anh phẩm vị quá kém hay là tôi đem mình đánh giá quá thấp? Hoặc là đủ loại ưu điểm tôi thật ra thì còn chưa được khai thác ra

Quên đi,vấn đề này trên căn bản cùng lời kịch kinh điển trong Đại Thoại Tây Du phù hợp. Thích một người, cần lý do sao? Không cần sao? Cần sao?

Tôi lê lét từ trong phòng tắm đi ra, bọt nước không ngừng từ trên tóc lăn xuống, vì không để cho thấm lưu lại cả chuỗi giọt nước, tôi trên vai đắp một cái khăn .Áo sơ mi bởi vì size lớn hơn một số so với tôi,cho nên có chút rộng thùng thình, dán chặt ở trên da tôi.Bởi vì mẹ kiên trì muốn mua số lớn, nói sợ tôi cao hơn. Bà sống qua ngày khắp nơi là tính toán tỉ mỉ, nhưng chi phí cho tôi học đủ thứ ngay cả mắt đều không nháy mắt một cái. Mẹ, thật ra thì con đã bắt đầu nhớ mẹ, nhớ mẹ không ngại phiền toái cầu nhàu cùng nụ cười hiền lành, tôi không có thời gian để lại cho thương cảm, người luôn phải nhìn về phía trước.Lập tức ,phải đi nâng cao trình độ và cuộc sống của tôi cùng anh Tô Văn.Tôi thật sợ anh Tô Văn mấy năm qua bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ mà ngã bệnh.

“Hey,cậu là ai?” Đang lúc tôi từ phòng tắm đi ra, cất bước hướng đại sảnh ,trước mặt lại xông tới một đứa con trai cùng tôi số tuổi xấp xỉ .Anh một đầu tóc ngắn, phần tóc trán nhuộm thành màu vàng cam, ánh mắt màu hổ phách rất là hữu thần, sóng mũi thật cao, ngũ quan có phần cảm giác hỗn huyết.Bởi vì y nói một hộp lưu loát Trung văn, khiến tôi lúc này liên đối với y sinh ra hảo cảm. Khụ khụ,tôi vừa ở trong lòng kiểm điểm,loại quần tụ trong lòng là cần sửa đổi một chút , dù sao không phải là người Trung Quốc ở nước ngoài đều là ‘ người tốt ’, nhưng trên mặt đã kéo ra một nụ cười thân thiện ,”Xin chào, tôi là em trai Tô Văn. Xin hỏi cậu là?”

“Ồ?Chính là cậu .”Người con trai hỗn huyết nhìn đến nụ cười của tôi sau, thế nhưng thân thể lui về phía sau mấy bước, mặt của y chợt trầm xuống, vốn trong mắt không có chút nào gợn sóng chợt cuộn lên cuộn cuộn sóng biển, trong đó mang theo nghi ngờ cùng kinh ngạc, lập tức liền bị nồng nặc ác ý cùng phần hận thay thế Nhưng y rất nhanh liền đem cảm xúc đó dấu đi, đối với tôi ngoài cười nhưng trong không cười, một mỗi nói, “Tôi tên tiếng Trung là Liên Kỳ, cậu gọi tôi BEN là được.Nhân tiện nói một câu,tôi ở trên lầu.”

“À. . . .” Tôi nhạy cảm nhận ra y không tốt, cũng ráng cười một cái, đưa tay phải ra, “Rất hân hạnh được biết cậu.”

“Ừ.” Y do dự đưa tay ra ,nhẹ nhàng đụng chạm tay tôi, sau đó như chạm điện mà rút trở về, thật lâu đưa mắt nhìn tôi mấy giây sau, bước nhanh đi lên lầu.

Kỳ quái. Loại mâu thuẫn cùng dịch ý này là từ đâu tới? Tôi rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy y .Chẳng lẽ tôi tướng mạo cứ như vậy đáng đánh đòn,để cho lần đầu gặp mặt người xa lạ cũng không nhìn được đối với tôi cau mày? Hơn nữa tên BEN này, tại sao lại làm cho tôi có loại cảm giác quen thuộc.

Một loại dự cảm bất tường không khỏi từ trong không khí nhảy ra ngoài, trên người y mùi nước hoa mơ hồ làm tôi hắt hơi một cái. Tôi rút tay,dời bước về phòng anh Tô Văn.Khi đó tôi hoàn toàn không nghĩ tới. . . . người con trai BEN này,sau này sẽ cùng cuộc sống tôi có bao nhiêu liên hệ.

“Anh Tô Văn anh đi làm ở đâu?”Tôi ngồi ở trên giường, dùng khăn lông lau chùi tóc ướt. Anh Tô Văn đổi lại một thân áo T-shirtbằng len,động tác nhanh chóng dọn dẹp túi xách, ở một bên không xen tay vào được, chỉ có thể ngồi ở trên giường nhìn, cảm giác mình giống như là chướng ngại vật to lớn. . . . Trong lòng nhất thời có chút khó chịu.Sau khi tôi tới nước ngoài,anh Tô Văn phải tiết kiệm hơn,mới có thể gánh cuộc sống hai người .Anh Tô Văn lãnh toàn bộ học bổng, mà tôi cũng chỉ có bảy mươi phần trăm. Nhìn như vậy, tôi đơn giản chính là sâu gạo cỡ bự.

“Đến nhà hàng làm, hôm nay có ca đêm, có thể phải tới mới về.”Anh Tô Văn thấy tôi cúi thấp đầu mặt buồn bã ỉu xiu ,lập tức mở miệng nói, “Tiểu Xương, thật xin lỗi, hôm nay không thể cùng em ra ngoài đi dạo. Ngày mai có rảnh rồi anh tranh thủ.”

“Không không không, anh cứ đi em chỉ là cảm giác mình tới biến thành gánh nặng cho anh.”Tôi đầu tựa vào khăn lông ,nhẹ ngửi mùi xà bông mới tắm,”Em hình như cùng trước kia vô dụng, cái gì cũng không giúp được. Anh,em thật xin lỗi”

“Ha ha, coi như là gánh nặng, Tiểu Xương cũng là gánh nặng ngọt ngào.” Anh Tô Văn một tay nâng lên cầm tôi, nhanh chóng hôn tôi một cái. Tôi đầu tiên là kinh ngạc trừng mắt nhìn, sau đó cũng ra sức hôn trả lại, chẳng qua là động tác so với anh Tô Văn vụng về rất nhiều. Coi như em rất dần, coi như em tạm thời cái gì cũng không giúp được. nhưng em so với người trên thế giới này cộng lại yêu anh hơn, chiều cố anh.

“Tốt lắm, không thể để cho ông chủ chờ lâu.” Anh Tô Văn vuốt vuốt tóc của tôi sau liền đi ra cửa, tôi một tay vuốt môi của mình, ngồi ở trên giường phát ngốc cả tiếng đồng hồ. Tôi cũng muốn đi làm, kiếm tiền, giúp anh Tô Văn chia sẻ chi phí cuộc sống. Đối với người mới đến, người không quen nơi này, Anh văn cũng không coi là rất tốt, cũng không có cái kỹ năng gì đặc thù, ông chủ nhà nào sẽ nguyện ý thuê tôi đây? Thật là nhưc đầu a.

Tôi nằm ngang ở giường, một tay chôn trong tóc, càng không ngừng gãi gãi. Cuối cùng hưng phấn cùng một mỗi đồng thời giáp công trầm xuống ngủ mất. ?

Ngày hôm sau, anh Tô Văn mang tôi tới trường học nộp giấy tờ, trước khi nhập học còn một cuộc phỏng vấn ngắn. Tôi mặc dù ở cuộc thi so với bình thời khắt trương hơn một chút, nói chuyện lắp ba lắp bắp, nhưng may mắn thành tích của tôi so với bản thân tôi đoán tốt hơn nhiều, tạm được thông qua vào trường. Tôi chọn tới chọn lui, cuối cùng vẫn là chọn khoa giáo dục. Bởi vì làm thầy giáo tiền lương rất cao, chưa tính thuế tiền lương hàng năm có thể đạt tới chừng mười vạn, sau thuế cũng có bảy tám vạn. Hơn nữa anh Tô Văn nói qua, tôi đây tính tình rất thích hợp làm giáo viên.

Lấy được thời khoá biểu sau, anh Tô Văn mang theo tôi đi thăm một vòng đại học. Bên này đại học thật sự là lớn, tôi và anh Tô Văn dùng suốt một giờ mới có thể lượn quanh nó xong. Thư viện bốn tầng, kiến trúc Gothic cổ xưa, cách giữa thư viện và ký túc là bể phun nước. Không hổ là đại học Melbourne lịch sử đã lâu, cảnh trí xinh đẹp khiến người quên về. Tôi một hồi nhìn nhìn cái đó, một hồi sờ sờ cái này, cuối cùng rốt cục yên tĩnh, tò mò nghiêng đầu hỏi, “Anh, anh học khoa gì?”

“Y khoa.”

“Y khoa a, thật đúng là thích hợp.” Tôi trong đầu xuất hiện hình ảnh anh Tô Văn khoác áo trắng, một tay cầm dao phẫu thuật máu chảy đầm đìa, một tay kia cầm ống tiêm. Khụ khụ, nói thật, tôi bị hình ảnh đó làm như sét đánh, có chút hoảng sợ rùng mình một cái.

“Kia, anh, anh đi làm ở đâu?” Tôi dưới ánh mặt trời ảm áp đuổi lưng một cái, cảm giác kia cực kỳ thoải mái, “Em cũng muốn đi làm.”

“Em coi như xong. Anh làm trong nhà hàng ở phố người Hoa, người bên trong rất phức tạp. Hiện tại em chỉ cần học là tốt rồi.” Anh Tô Văn rất rõ ràng cự tuyệt đề nghị của tôi. Tôi lỗ tai trái vào phải ra, không chút để ý đá cục đá nhỏ dưới chân. Tôi mới không muốn giống như một sách dợi ở nhà, cả ngày chỉ biết đi học. Mới vừa rồi người phỏng vấn có vội vàng giới thiệu một chút chế độ đại học, tôi mặc dù nghe rất khó khăn, nhưng suy nghĩ một chút đại khái ý tứ của cũng hiểu, phiên dịch ra chính là, “Trường học của chúng tôi ủng hộ học sinh phát triển bộ phương diện. Ở đây 80% học sinh học đại học đi làm bán thời gian. Như vậy sẽ tích lũy kinh nghiệm xã hội đồng thời. blahblahblah.”

Không để cho tôi đi làm. Đó là không thể nào! Đại học khóa rất nhẹ, trong bảy ngày chỉ cần tới ba đến bốn ngày, mỗi ngày chia đều chỉ có ba, bốn giờ mà thôi. Khi đi học giáo viên thậm chí không điểm danh. Chỉ cần tôi có thể bảo đảm cuộc thi và môn học đạt yêu cầu, vậy hết thấy đều không thành vấn đề. Trống đi bó lớn thời gian mà có thể dùng để làm chuyện mình muốn làm. Nhưng bên này đại học không có chế độ ký túc xá, có rất ít người ở túc xá đại học cấp. Anh Tô Văn mượn phòng cách đại học hơi có chút xa, ngồi tàu điện gần 30 phút mới có thể đến, giá phòng cũng tương đối thấp hơn rất nhiều.

Trung tâm thành phố Melbourne là mảnh đất phồn hoa nhất, mặc dù không có cách nào cùng đường cái Trung Quốc so sánh, nhưng số lượng cũng coi như nhiều. Đánh giá chung quanh, khuôn mặt người Châu Á cư nhiên chiếm 50% trở lên! Dường như là bởi vì chính sách di dân Châu Úc tương đối rộng rãi, hấp dẫn nhiều người đến. nơi có người thì có người Trung Quốc, lời này thật đúng là không giả. Anh Tô Văn dẫn tôi đi dừng một chút, giống như là nghề nghiệp hướng dẫn du lịch giới thiệu cho tôi điểm đặc sắc của mỗi một con phố trên đường.

Tôi đứng ở trạm xe lửa to lớn phát ngáy nửa ngày, sau có chút chóng mặt đem tầm mắt chuyển dời đến giáo

đường phía sau mình. Ở Trung Quốc nào có giáo đường khí phái như vậy ?Giáo đường kia rất cao giống như là một tòa thành lũy xuyên qua đây, trên nóc dựng một cái Thập Tự Giá ,đem mây trên trời cắt đi.Tôi quỹ thần xui khiến nghiêng đầu sang chỗ khác, đối với anh Tô Văn nói, “Anh, người nước ngoài đều là tới giáo đường kết hôn đi?”

Anh Tô Văn cùng tôi sóng vai đứng, nhìn lên giáo đường tản ra khí tức thần thánh,hoa thủy tinh dưới ánh mặt trời khúc xạ ra rực rỡ quang thải, giống như chúc phúc cho người đi đường ,”Ừ. Tiểu Xương, vậy sau này chúng ta cũng tới đó ghi danh kết hôn.”

“A? Hả? !” Tôi kinh ngạc mở to hai mắt, ngượng ngùng quét mắt anh Tô Văn , “Lộn xộn cái gì. Bây giờ nói cái này cũng quá. có chút sớm.”

Ừ. Thật ra thì anh thấy tôi nhếch môi đi? Nhìn thấy không?

Vì vậy ở dưới giáo đường dị quốc ,từng có hai thiếu niên quần áo sạch sẽ ,nghèo túng, đứng ở trước giáo đường, trên mặt hoặc nhiều hoặc ít treo nụ cười mơ ước. Tương lai luôn đáng giá chúng ta mong đợi .

51. Chương 51: Ma Quỷ

Tôi rất nhanh liền quen thân với mấy người cùng thuê với anh Tô Văn,bọn họ một là người Hongkong , một là người Hàn Quốc , mọi người rất thân thiết.Vị Hongkong kia gia cảnh tựa hồ rất tốt, tiêu tiền như nước , hẳn cũng học y khoa , bởi vì quen biết anh Tô Văn cho nên mới mang anh tới đây ở chung với hắn. Đường như bài tập của hắn đều là anh Tô Văn làm giúp, mỗi lần thi đều dựa vào bài chép của anh Tô Văn mới hiểm hiểm đạt yêu cầu Bất quá những thứ này tự nhiên không phải là miễn phí, hắn theo tiền lương bình thường một giờ dạy kèm trả cho anh Tô Văn .

Lúc này tôi đâu còn thời gian đi nói với hắn ‘ sao chép bài tập là không tốt ’ ? Tôi cảm giác kể từ khi ra nước ngoài,tôi liền đem vòng vây của mình thu nhỏ lại, giống như là con nhím ngăn người khác. Hồi đó trước khi tôi làm một chuyện sẽ tính tế suy tính một lần lại một lần: làm như vậy có thể quấy nhiễu người khác hay không?Có thể thay đổi vận mệnh của người khác hay không?Nhưng sau khi đến nước ngoài lại bất đồng, nơi này tôi chỉ quen biết anh Tô Văn ,vô luận làm chuyện gì cũng đều chỉ vây quanh anh .Về phần người khác muốn nói cái gì. tất cả đều là tự do của họ.

“A, em muốn tìm việc làm ở đây?”Cảng Nam nói một hơi tiếng Trung không xuôi, “Bạn anh ở quán bar thật ra thiếu một tay. Bất quá nếu giới thiệu em, anh trai em khẳng định không tha cho anh.”

Quan hệ tôi và anh Tô Văn không có công khai, chỉ là gọi anh em với nhau. Mặc dù đây là nước ngoài, có thể yêu người đồng tính nhưng cũng không phải là chuyện có thể tùy tiện công khai,chuyện không theo bản chất này có thể là đối tượng bị người khác bài xích.Tôi vừa nghe đến có cơ hội đi làm ,mắt lập tức liền sáng lên, “Không quan hệ không quan hệ, anh em thì em sẽ nói với anh, anh đừng nhắc tới là được rồi. Cái đó, anh nói quán bar đó. . . tuyển việc gì?Em cái gì cũng rõ, đi không thành vấn đề sao?”

“Bè chén đĩa gì đó Bạn anh chỉ yêu cầu diện mạo không tồi,những thứ khác cái gì cũng không có nói.” Cảng Nam cười cười, “Bản thân anh cảm thấy anh trai em càng có thể làm, đáng đáp không tệ không nói, làm việc cũng khiến người ta yên tâm.”

Tôi vội vàng tiếp chuyện, “Thật ra thì em làm việc cũng rất cẩn thận , nếu không, anh để cho em làm thử trước mấy ngày? Coi như tích lũy chút kinh nghiệm cũng là tốt.”

“Ừ. Địa chỉ ở chỗ này, em tới nói anh giới thiệu là được.”Cảng Nam sau khi nói xong, chợt cực kỳ YD (dâm đảng) cười nói, “Nếu em muốn kiếm nhiều tiền ,dứt khoát tìm cô nào nuôi em đi.Không lo ăn không lo mặc , thật tốt.”

Tôi dè dặt chán ghét trong lòng , lắc đầu nói, “Nam tử hán đại trượng phu, làm như vậy cũng quá không có tiền đồ.”

“Trên thế giới này người có tiền đồ, có mấy ai quang minh lỗi lạc ?” Cảng Nam thờ ơ hừ hai tiếng, sau đó vui đùa vào điện thoại của hắn, một hồi gọi cho ‘Sally’, một hồi cho ‘Lily’ ,tán gái đến không biết trời đất.Hắn lúc này là bắt cá hai tay? Bắt cá nhiều như vậy chân cũng không đủ hắn đạp.

Cũng mặc kệ nói thế nào, tôi vẫn cảm ơn hẳn, rất phấn chấn cảm danh thiếp quán bar kia đi về phía phòng bếp. Công việc đã tìm ra, mà tôi lại không dám thuyết phục anh Tô Văn, để cho anh đồng ý cho tôi tới loại nơi nguy hiểm như quán bar mà làm. Nếu không thì. . . .giấu anh Tô Văn ? Tôi biết anh Tô Văn vào tối thứ ba năm bảy làm ca đêm,lúc rạng sáng mới có thể chạy về nhà. Vậy tôi cũng làm ca tối ở quán bar vào tối thứ ba năm bảy.

Ngày tháng năm sinh còn chưa vớt.Nói không chừng quán bar người ta nhìn gai mắt khuôn mặt có chút trẻ con của tôi.Nhưng bất kể thế nào, tôi cũng muốn đi thử một chút vận khí, không thể không duyên cớ bỏ lỡ cơ hội tốt. Trước đây,tôi còn chưa từng gạt anh Tô Văn làm việc Cũng không biết có thể gạt được anh hay không. Đun nước, đem cháo yến mạch hòa tan, tôi cố gắng ổn định tâm tình của mình. Tự nhiên, ừ, không sai, nhất định phải giữ vững tự nhiên. Coi như chuyện này chưa phát sinh qua.

“Hey!” Nam sinh Hàn Quốc đang trong phòng bếp nấu canh, thân thiết chào tôi .Hắn dáng dấp sáng sủa,cười lên rất giống Hạ Phi. Chỉ bằng điểm này, cảm tình tôi đối với hẳn liền tốt hơn so với tên Cẩng Nam kia nhiều. Tôi cười cười với hẳn, sau đó bưng lên chén cháo yến mạch,cái chén nóng hổi, cẩn thận dời bước vào gian phòng mình.

Nhưng lúc xuyên ra phòng bếp, đi vào đại sảnh ,thân thể của tôi bị người từ phía sau hung hăng đẩy một cái. Tôi lập tức liền mất đi thăng bằng, té ngã trên đất. Chén cháo yến mạch trong tay rơi đầy đất, chút chất lỏng nóng hổi rơi vào cánh tay của tôi, nóng một mảnh hồng tích, áo sơ mi trắng mới mặc mấy ngày cũng bị dính vào vết bẩn màu vàng nhạt .Tôi đầu tiên chỉ cảm thấy kinh ngạc, mê mang, sau đó lại bị vết phỏng trên cánh tay hấp dẫn tất cả lực chú ý ,qua nửa ngày sau mới đột nhiên nhớ tới cái gì nghiêng đầu sang chỗ khác, đi tìm dầu sỏ. Hành lang vắng vẻ,nào có bóng người tồn tại?Trong lòng tôi một trận sợ hãi, giống như có ngàn con giẻ trơn trượt sát qua da của tôi,khó chịu làm người tôi hít thở không thông.

Thanh âm cái chén rơi trên mặt đất bể tan tành ,rất nhanh liền đem mọi người trong phòng dẫn tới đây. Anh Tô Văn bước nhanh đem tôi đỡ dậy, đem cánh tay của tôi thả vào nước lạnh tẩy sạch.Cẩng Nam từ cuối hành lang lao ra liếc tôi một cái, chẳng qua là lăm bằm một câu ‘ đi đường cẩn thận hơn chút ’ rồi trở lại gian phòng của mình. Nam sinh Hàn Quốc ở trong phòng bếp rất tốt giúp tôi đem mảnh vụn trên sàn nhà quét đi,nhìn hẳn mặt tràn đầy quan tâm ,cũng không giống như người có thể làm ra loại chuyện đó .. Trong nhà tổng cộng năm người,anh Tô Văn sẽ không vô cớ tới đây tôi. Vậy thì chỉ còn lại BEN .

“Thế nào, Tiểu Xương?”Anh Tô Văn cau mày nhìn tôi, ngón tay thon dài khẽ xoa cánh tay của tôi. Tôi miễn cưỡng cười cười, trong lòng thiên hồi bách chuyển, mặt lại cố làm bình tĩnh nói, “Đi bộ không cẩn thận trật chân té . Không có chuyện gì lớn .”

“Đều đã lớn người ,còn không cẩn thận như vậy.” Anh Tô Văn giống như trừng phạt gõ đầu tôi một cái, ngón tay đặt trên tay tôi chọt nặng chọt nhẹ. Tôi nghĩ nếu như không phải bởi vì nam sinh Hàn Quốc kia còn đứng ở đại sảnh làm bóng đèn, anh Tô Văn có thể sẽ đổi một loại phương thức ‘ trừng phạt ’ .Tôi lúng túng ho khan ,nhẹ tay kéo ống tay áo anh Tô Văn, ý bảo y thu liễm ,sau đó nghiêng đầu đối với nam sinh Hàn Quốc nói,”Thank you for your help, Lewis. Em, just a question, have you seen anyone in the corridor before?” (cảm ơn anh đã giúp,Lewis. Xin cho phép em hỏi chút, lúc trước anh ở hành lang có thấy người nào khác không ?)

Lewis lắc đầu một cái, “Sorry, I just heard the noise, but paid no attention to the corridor before that.” (thật xin lỗi, anh chỉ nghe được tiếng ồn, trước không có chú ý tới trong hành lang có người nào hay không)

Đáp án này làm tôi có chút nản chí, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Như vậy cũng chưa có căn cứ xác thực có thể thuyết phục tôi, người ác ý đem tôi đẩy ngã chính là BEN . Nhưng nhà cứ như vậy mấy người, không phải là y đấy, chẳng lẽ là quỷ?Tôi nhìn cánh tay mình vết phỏng màu đỏ,rất là nhức đầu thở dài. Anh Tô Văn nhíu mày nhìn sang thì tôi lại vội vàng lắc đầu một cái, ý bảo mình không có sao.

. Anh Tô Văn và BEN vốn là quan hệ coi như không tệ, không mặn không nhạt, cũng coi là quân tử chi giao. Nhưng kể từ khi tôi tới sau, hai người bọn họ quan hệ liên ác liệt hơn nhiều, BEN tựa hồ đem bất mãn cùng địch ý đối với tôi lan tràn tới trên người anh Tô Văn, luôn dùng vẻ mặt âm trầm quan sát anh Tô Văn .Y đồng dạng cũng nhằm vào tôi, chưa từng cho tôi cái nhìn hòa nhã,nụ cười đối với tôi hơn nửa mâu thuẫn. Tôi chỉ coi y là một đứa nhỏ được người trong nhà cưng chiều đến lên trời,vì vậy tính tình cũng thay đổi mặc danh kỳ diệu rất vận vẹo. Cũng chưa từng nghĩ đến y có thể đối với tôi làm ra

chuyện này. . . .

Tôi thấp thỏm bất an siết chặt quả đấm. Nếu như đây tôi thật sự là y. Vậy y lại có mục đích gì đây? Tôi đến tốt cùng làm chuyện thương thiên hại lý gì, để cho y đối với tôi chán ghét như vậy ?. Trước khi hết thấy xác định, tôi không muốn dễ dàng đem hiểu lầm về BEN nói cho anh Tô Văn .Vạn nhất đem người cho oan uổng làm sao bây giờ. Hơn nữa, tôi không muốn để cho anh Tô Văn phân ra tinh thần tới lo lắng tôi. Trước chuyện đã xảy ra quá nhanh, nói không chừng tôi thật sự là bị trật chân té, chẳng qua là ảo giác cho là có người đang phía sau đẩy mình thôi.

“Tiểu Xương, nghĩ gì thế?” Anh Tô Văn kéo cánh tay của tôi, trực tiếp đem đôi môi áp vào cánh tay của tôi .Trước bị phồng sau lại bị ‘ ướp lạnh ’, da tay có chút tê dại, nhưng bị anh Tô Văn liếm như thế,tôi lại cảm giác da mình nhảy cảm muốn chết, dưới da mạch máu màu xanh nhanh chóng nhúc nhích, thật giống như sắp nổ tung .Tôi mặt đỏ lên, vội vàng thu hồi cánh tay, lắc đầu nói, “Không có, không nghĩ gì.” Một lát sau sau lại nhần nại không được hỏi, “Anh BEN trên lầu í,tại sao thái độ đối với chúng tôi ác liệt như vậy?Còn có, y tại sao không cùng người nhà của mình ở cùng một chỗ, mà là một mình ở nơi này?”

“Người nhà BEN ba năm trước gặp tai nạn đều chết hết, chỉ có y còn sống. Y thừa kế tiền bảo hiểm công ty và hai căn nhà,bất quá sau tai nạn. khi tỉnh lại tinh thần tựa hồ bị quá lớn kích thích, quên rất nhiều chuyện.” Tôi rút tay về sau,anh Tô Văn lại quy củ trở về giá sách,vừa tìm kiếm tài liệu vừa hướng tôi nói nói, “Thật ra thì ở trước khi em tới,y đối với anh thái độ cũng là lúc tốt lúc xấu. Đứa bé kia tâm tình không quá ổn định, cũng không phải thật sự đối với chúng tôi có ác ý.”

. Không có ác ý ,y lại đẩy ngã tôi sao? Tôi thế nào cảm thấy y giống như là một quả bom không biết lúc nào nổ,tùy thời cũng sẽ nổ tung.

“Em cảm thấy cậu ta rất ghét em.”Tôi do dự nói, “Mà em lại không biết mình đắc tội cậu ta hồi nào.”

“Chúng sống lâu là tốt.” Anh Tô Văn qua loa nói tôi một câu, sau đó hết sức chuyên chú xem sách.Buổi sáng phải lên lớp buổi tối phải làm thuê, anh mỗi một phút thời gian đều lợi dụng đầy đủ.Tôi ngưỡng chừng đi quấy rầy anh Tô Văn học tập,bản thân cũng mở sách bắt đầu chuẩn bị nghiệp lớn. Ra nước ngoài du học cũng không tệ lắm, mới mấy ngày mà thôi liền học rất nhiều kiến thức, khẩu ngữ cũng được tăng cường, chẳng qua, nếu như anh ấy có thể không khổ cực giống như bây giờ liền hoàn mỹ.

Buổi tối anh Tô Văn đi làm, tôi trong lúc rảnh rỗi liền gọi cho Hạ Phi . Dĩ vãng có cái gì phiền lòng lúc tôi cũng sẽ cùng hắn kể khổ,thói quen này đến nước ngoài cũng không có thay đổi, chẳng qua là bận tâm đến vấn đề chi phí,tôi chỉ thật dài nói ngắn , “Phi Tử. Cậu nói xem tớ tốt như vậy, sao lại bị người xa lạ ghét? Thật chẳng lẽ là tớ đời trước thiếu cậu ta cái gì?”

“Cùng cậu chung sống lâu mọi người sẽ không quá ghét cậu. Mới vừa gặp mặt Có thể là bởi vì gương mặt cậu quá kém.”

“Hừ, cám ơn.” Tôi sầm mi khổ kiếm một tay nâng lên cằm, “À,hôm nay cậu ta chẳng qua là đẩy tớ một cái, ai biết hai ngày nữa cậu ta sẽ làm cái gì.”

“Vậy thì nhanh dọn nhà đi.” Hạ Phi khẩu khí chợt khấn trương, cũng không giống như trước,luôn nói móc tôi.

“Nào có như cậu nói dễ dàng như vậy. Tìm cái phòng thật phiền toái, hơn nữa ai biết người mượn chung lại quái dị cỡ nào,nói không chừng so với nơi này còn nguy hiểm hơn.”

“Vậy cậu nói chuyện với nó một chút, cười nhiều với nó. Dù sao ngu ngốc cũng vô địch. Tớ năm đó liền.” Hạ Phi mất tự nhiên dừng một chút, sau đó giọng nói trở nên cực kỳ ác liệt ,”Đáng giận,tớ lại không thể bay qua giúp cậu giải quyết nó. Nếu là nó ở trước mắt tớ, tớ nhất định bắt nó cho –.”

“Ha ha, vẫn bạo lực như vậy.” Tôi che miệng lại, cố gắng không để cho mình cười ra, nhưng cuối cùng vẫn là rách công.

“Hong Xương. Nếu ở nước ngoài ngột ngạt,trở về nước đi. Chúng tớ vĩnh viễn đều hoan nghênh cậu trở lại.”

“Ừ. Tổ biết. Nhưng còn trẻ chính là phải ở bên ngoài đánh liều, mới không uống phí thanh xuân một lần. Cậu đi Thượng Hải cũng không phải là vì vậy sao?” Tôi hỏi ngược lại. Hạ Phi bên kia trầm mặc rất lâu, đang lúc tôi hoài nghi điện thoại đã mất liên lạc, mới nghe được hắn nói, “Nghe lời cậu nói, sao tổ cảm giác mình cho tới bây giờ chưa có thanh xuân. Ha ha. Rất tốt rất tốt, tổ sẽ đi thanh xuân thanh xuân ngay bây giờ.”

“Ừ, vậy tổ cũng đi tìm BEN nói chuyện một chút.” Tôi cúp điện thoại, mắt liếc đồng hồ SWATCH trên tay, trong lòng hơi ấm lên, giống như tràn đầy dũng khí. Loại cảm giác này vẫn duy trì đến khi tôi đi lên thang lầu, gõ cửa phòng BEN mới thôi.

--

“BEN, cậu có ở bên trong không?” Cửa gỗ màu trắng điêu khắc hoa văn quyến rũ, có tia ánh sáng ảm đạm xuyên qua. BEN hẳn ở đây, nhưng y có thể đáp lại tôi hay không cũng là cả vấn đề. Tôi trừ trừ đứng ở cửa, tay phải nắm quyền nhẹ gõ cửa phòng, ở trong đầu tổ chức ngôn ngữ.

“Hừ. Cậu tìm tôi có chuyện gì.” Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, tôi phản xạ có điều kiện lui về sau từng bước, thiếu chút nữa té lều. Sợ bóng sợ gió một cuộc, tay của tôi rơi một tầng thật mỏng mồ hôi lạnh. Trước mắt BEN hai tay khoanh lại, ngũ quan tuấn mỹ dưới ánh đèn chói mắt, mi mắt hạ xuống toát ra bóng mờ. Cặp mắt màu hổ phách kia, màu sắc nhạt đến cơ hồ trong suốt. . .

52. Chương 52: Sáng Tổ

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, “Ồm, việc này, tôi là tới cùng cậu nói chuyện một chút.”

“.” BEN nhìn chăm chăm tôi mấy giây, đôi môi mím chặt rất cực buông lỏng, thân thể y nhích qua một bên, chừa cho tôi một cái đường hẹp, thanh âm ép xuống rất thấp, “Vào đi.”

Nói thật, tôi càng hy vọng chúng tôi có thể tiến hành nói chuyện ở lầu dưới, mà không phải trong phòng y. Như vậy vạn nhất y sẽ ‘xuất thủ’ với tôi, tôi cũng có cơ hội kêu người cầu cứu. Hiện tại vừa vặn. cửa phía sau bị khóa trái thì tôi nhất thời có loại cảm giác mình trở thành dê con đưa tới cửa đợi làm thịt, hết sức gay go.

“Ồ, tại sao phải khóa cửa?” Tôi chưa bỏ ý định hỏi.

“Cậu muốn nói chuyện, hẳn sẽ không muốn để người khác nghe được đi?” Y hơi hột nói, hai chân bắt chéo ngồi trên ghế sa lon, ngược cảm nhìn tôi. Tôi cắn cắn đôi môi, nhắm mắt nói, “Sáng sớm hôm nay là cậu đẩy tôi phải không?”

Tôi vốn cho là y sẽ từ chối, nhưng ai có thể tưởng y rất dứt khoát liền thừa nhận, “Hừ. Sáng sớm hôm nay chẳng qua là cho cậu cái giáo huấn, yên tâm đi, tôi cũng không nỡ làm thương tổn thân thể mình.”

“Hà?” Tôi bị lời này của y làm cho rơi vào trong sương mù, mặt ngây ngốc nhìn y. Được rồi, ít nhất tôi có thể từ trong miệng y xác định một chút, buổi sáng là y cố ý đem tôi đẩy ngã. Đứa nhỏ này dùng cảm thừa nhận sai lầm, tựa hồ không thuộc về cái loại lão gian cự hoạt. Nhưng y nghiêm trang nói ‘không nỡ làm thương tổn thân thể mình’, lại làm cho tôi rất không rõ. Đẩy ngã tôi, cùng thân thể y có quan hệ gì? Có lẽ y thật như anh Tô Văn nói, thần kinh có chút rối loạn.

Nghĩ như vậy sau, tôi vẽ mặt mờ mịt lập tức biến chuyển thành thương tiếc. Thiếu niên ở trước mắt giống như là con nhím cả người xù gai, nếu như không phải là bởi vì tai nạn cướp đi gia đình y, y bây giờ có lẽ là thiếu niên hào phóng sáng sủa.

“Cậu thương xót tôi?” Y rất nhạy cảm phát hiện tôi vẽ mặt biến chuyển, rất là tức giận đứng lên, nín cổ áo tôi, dùng sức lắc lắc tôi, “Đáng chết, mi cái tên ăn trộm, nếu quả như thật thương xót ta liền đem trả thân thể cho ta!”

Dường như y coi thân thể của tôi là của y. Chuyện lạ như vậy tôi vẫn là lần đầu tiên nghe được. nhưng sau khi nghe xong lời này, trái tim của tôi nhảy “thịch” một cái. Tôi chậm rãi ngửa lên cái cổ cứng ngắc, chống lại ánh mắt của y. Con người của y dưới ánh sáng co rút lại thành một điểm đen nhỏ, khuôn

mặt tinh xảo nhưng linh hồn mệt mỏi. . . . cảm giác quen thuộc lúc lần đầu gặp mặt kia lại một lần nữa hiện lên trong đầu óc của tôi .

“Cậu. . . . là có ý gì.” Thật chẳng lẽ như tôi nghĩ?

“Giả bộ cái gì .Thân thể này đâu phải là mi ? Mi căn bản là cái thứ cô hồn dã quỷ không biết đâu ra chiếm cứ thân thể của ta!”

Lời này nghe vào tai tôi, giống như tiếng sấm vang.Tôi chiếm cứ thân thể của y, tôi chiếm cứ thân thể của y. lời này thật là làm cho người tôi miên man bất định.Nhưng bộ dáng của y cũng không giống như là nói giỡn, thần chí cũng khấn trương.Vì vậy tôi thử dò xét hỏi, “Chẳng lẽ cậu ba năm trước dùng cái thân thể này?”

“Không sai! Rõ ràng ta chính là Hồng Xương! Ba năm trước ta kỳ quái vừa tỉnh lại đã đến cái nơi quỷ này, khi đó ta còn tưởng rằng mình đã chết! Đáng chết, sau khi tỉnh lại không bao lâu, chuyện đã qua cũng trở nên mơ mơ hồ hồ Có lúc ta cũng phân không rõ mình là Hồng Xương hay là BEN . Nhưng một năm trước, ta đăng quảng cáo cho thuê, thấy Tô Văn tìm tới cửa Những trí nhớ lại bắt đầu hồi phục .Hắn là. anh kế của ta,có đúng hay không?”

“Cậu, cậu!” Tôi vì quá độ kinh ngạc, ngay cả miệng cũng khép không được, BEN trước mắt, hoặc là nói, tôi của ba năm trước , đang mặt tức giận nhìn chằm chằm tôi, dùng ánh mắt chất vấn tôi.

Tôi vốn tưởng rằng chuyển kiếp mình trở lại quá khứ, đã đủ không thể tưởng tượng nổi . Cũng không nghĩ đến. Còn có cái so với nó càng ‘ mất hồn ’ hơn !

“Ăn trộm, mi còn có cái gì có thể nói?” Y thở phì phò xách cổ áo tôi.

“Hồng Xương.” Tôi rùng mình một cái, cảm thấy hướng về phía một người khác kêu tên của mình, cảnh tượng này thật sự là quỷ dị, “Cậu trước tỉnh táo lại, thật ra thì nghiêm túc coi như, thân thể này cũng là thuộc về tôi.”

“Ta X! Cường từ đoạt lý, đừng tưởng rằng mi bây giờ tạm thời chiếm dụng nó, ta không thể làm gì mi. Ta cho mi biết, mi.” Y cứ ‘ mi ’ vài tiếng liên tục, cuối cùng về mặt suy sụp buông lỏng cổ áo tôi ra, “Mẹ nó, mi trả thân thể lại cho ta đi. Ta về nước nhìn mẹ” Y nói xong lời cuối cùng cứ nhiên mang theo nước mắt.

“” Tôi nhấp hé miệng, rất cực tin. BEN trước mắt, không phải là người khác, mà là ‘ tôi ’. Nói cách khác, năm đó tôi chuyển kiếp trở về, thay thế linh hồn ‘ Hồng Xương bản chính ’ ,bắt y nhập vào trên người BEN vừa vặn trong cùng một lúc phát sinh tai nạn .Về phần tại sao linh hồn của y sẽ từ Trung Quốc xa xôi một đường trôi dạt quá hải, cuối cùng đến nơi này. Tôi cũng cảm thấy rất bất khả tư nghị. Càng bất khả tư nghị chính là, thế giới lớn như vậy, chúng tôi lại có may mắn ở nước khác gặp nhau. thì ra là ở nơi nào đó, số mạng chúng tôi cũng thác loạn thành năm bè bảy mảng, lại chặt chẽ dây dưa một chỗ.

“Tôi cũng là Hồng Xương. Bất quá là đến từ năm năm sau .” Tôi đưa tay phải ra, rất hữu hảo đối với y cười nói, cũng không quản mấy lời này có giống bệnh thần kinh hay không,”Lần thứ hai rất hân hạnh được biết cậu.”

“ Đây là phim khoa học viễn tưởng sao?” BEN mặt mờ mịt nhìn tôi , “Mi cũng là Hồng Xương?”

“Phốc. Ha ha, khó trách Thi Thi luôn nói tôi ngây ngô. Không nghĩ tới thật rất ngây ngô .” Tôi không cách nào ức chế cười to ra ngoài, cho đến khi BEN thẹn quá thành giận đứng lên, mới miễn cưỡng ngừng lại. Được rồi, vào sáng hôm nay,tôi còn đem người trước mắt này kéo vào danh sách đen cự tuyệt lui tới ,nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy y thân thiết đến từ trong xương . Mặc dù diện mạo không giống nhau, nhưng tính tình khi không nóng nảy lại cùng tôi giống nhau như đúc.

“Cười cái gì mà cười! Vậy ta hỏi mi, mi có cái chứng cứ gì có thể chứng minh mi là Hồng Xương năm năm sau ?”Y hiển nhiên còn chưa tin tưởng tôi, rất cảnh giác cùng tôi giữ một khoảng cách.

“Ừ, nửa học kỳ lớp 9 qua là lúc cậu bắt đầu thích Thi Thi, viết một phong thư tình gửi cho cô ấy, kết quả bởi vì quá khẩn trương mà không có ký tên. Ừ, lần hai là lễ tình nhân, cậu nhận được một hộp socola, hứng

cả ngày sau lại mới phát hiện, thì ra là tên tử đảng Hạ Phi tặng socola ‘tình bạn’. Còn có lần kia.”

“Đủ rồi đủ rồi!” Y vội vàng đi lên lấy tay chặn lại miệng tôi, “Mi tại sao có thể nói chuyện đó mà vui vẻ như vậy. Những thứ này mi cũng không đã làm sao?”

“Ừ. Hiện tại nhớ tới thật đúng là làm người ta hoài niệm.” Tôi gãi gãi đầu, giống như là vùi nước mở chốt xì xèo nói, “Cậu những năm này trải qua như thế nào? Tôi khi mới xuyên qua, còn rất nghi ngờ, tôi của lúc đó chạy đi đâu, không nghĩ tới có thể ở nơi này gặp cậu. Đúng là duyên phận, ha ha.”

“Tôi.” BEN trừ trừ nửa ngày, cuối cùng từ kẽ răng nặn ra một câu đầy đủ, “Tôi cũng không phải là rất rõ ràng, mới đầu tỉnh lại từ thân thể này thì tôi cái gì cũng không nhớ. Tỉnh thoảng sẽ chợt chợt lóe, nhưng phần lớn thời điểm đều là mơ hồ. Một năm trước, tiếp xúc được Tô Văn sau, tôi dần dần nhớ lại một chút chi tiết, nhưng từ lúc gặp anh.” Y dừng một chút, rất là nóng nảy gãi tóc, “Quá khứ tôi cũng nhớ lại, mỗi một sự kiện. từng cái từng cái xuất hiện ở trong giấc mộng tôi.”

“Đây hết thầy. Thật là bất khả tư nghị.” Tôi sợ hãi than lắc đầu. Những thứ kia không cách nào dùng khoa học giải thích, cứ cho là bọn họ gặp quỷ đi. Bây giờ đối với tôi trọng yếu nhất, chính là người trước mắt này, y mặc dù đối với tôi còn có chút đề phòng, nhưng về mặt chán ghét đã biến mất, ngược lại bị tò mò thay thế.

“Ừ, như phim khoa học viễn tưởng. chờ đã!” Y chợt kích động dùng quyền chụp lên cái bàn, “Nếu như nói anh là của năm năm sau, chuyển kiếp đến thân thể của tôi, để tôi nhập vào trên người tên BEN này. vậy năm năm sau thân thể của anh đâu? Chẳng lẽ ‘tôi’ đã chết rồi sao?”

“Cái này, tôi cũng không rõ.” bây giờ tôi cũng không hiểu mình là như thế nào chuyển kiếp tới. Là bị sét đánh? Hay là ngủ chết. Tôi đối với những thứ này không có chút nào ấn tượng.

“Vậy anh nghĩ một chút biện pháp đi, tôi muốn trở lại thân thể của mình.” Y giống như là ma thú nóng nảy, lòng như lửa đốt ở trong phòng bước. Tôi âm thầm thở dài một tiếng mình lúc ‘trẻ tuổi’ nóng nảy, cảm xúc không ổn định, “Thật ra thì tôi cũng không còn biện pháp gì, cũng không phải nói thân thể này tôi muốn đưa cho cậu là có thể đưa cho cậu. mang phiền toái đến cho cậu, tôi thật xin lỗi.”

Vì vậy tôi tương lai, thận trọng hướng về phía tôi ‘hiện tại’ nổi lên áy náy. BEN thấy tôi thừa nhận sai lầm thái độ đoan chính như thế, muốn nổi giận cũng không nổi tiếp tục, chẳng qua là nhỏ giọng lầm bầm vài câu tiếng anh, cuối cùng vẫn là gật đầu đón nhận. Y trên bản chất vẫn thiện lương, chỉ có cái kình đối với người có tài. Y buổi sáng đẩy tôi một cái, cũng chỉ là tức thể của mình bị người khác đoạt đi mà thôi. Mấy năm này y khẳng định chịu khổ, nếu không tính khí cũng sẽ không như rồng lửa. Cảm giác giống như là đứa nhỏ chưa lớn.

“Đừng có gấp, rồi sẽ có biện pháp.” Tôi không nhịn được an ủi y, “Thật ra thì cậu bây giờ bộ dáng như vậy cũng rất tốt, so với tôi đẹp mắt hơn nhiều, sau này của gái khẳng định so với tôi được ưa thích hơn.”

“Đi chết đi.” BEN mặt chợt bụm một cái nhiễm hồng. Tôi có chút buồn bực nhìn y, nghĩ thầm mình mười tám tuổi cũng không có ngây thơ như vậy đi, bị người đùa giỡn liền đỏ mặt, không, nghiêm chỉnh mà nói, mới vừa lời rồi ngay cả đùa giỡn cũng chưa tới mức.

Sau này tôi mới hiểu được, y không phải là bởi vì ngưỡng chừng mà đỏ mặt. Mà là bởi vì thẹn quá thành giận. Chỉ thấy y nghiêng răng kèn kẹt, chặt chẽ nhìn chằm chằm sàn nhà, quả đấm bởi vì nắm quá dùng sức, xương phỉm xanh trắng. Tôi thấp thỏm bất an nhìn y, bắt đầu lo lắng thân thể y có bệnh tim hay bệnh gì không tiện nói ra hay không, bởi vì y bộ dáng bây giờ giống như là bệnh nhân thời kỳ phát bệnh thống khổ vạn phần. Ước chừng 3, 4 phút sau, y rốt cục ổn định lại tâm tình, nâng lên cảm nhận, từ đôi môi khéo léo đỏ hồng khắc ra Anh văn mắng, “. Tôi X, chủ nhân thân này thích nam nhân. Cái tên biến thái!”

Nếu như hiện tại tôi đang uống trà, nhất định sẽ rất nể tình toàn bộ phun ra.

“A, là, là như vậy sao.” Tôi cũng không biết mình bây giờ là nên cười hay là nên khóc. Nếu để cho y biết, tôi thật ra cũng là một thành viên trong đại quân biến thái của y, không biết y sẽ nghĩ như thế nào, “Vậy cậu bây giờ cũng.?”

“ Ừ.” Y giống như là bong bóng xì hơi, mặt mệt mỏi ngồi trở lại ghế sa lon, “Tôi đối với nam sinh trên thân thể có cảm giác, đối với nữ sinh lại không cảm giác. Mà tôi trên tinh thần thì thích nữ sinh !”

“Vậy thoáng chút, thật ra thì đồng tính luyện ái cũng không có như tưởng tượng của cậu đáng sợ như vậy.” Y nghe xong mặt mỗi đáp một tiếng, hoàn toàn không có đem lời của tôi để ở trong lòng. Tôi không thú vị nhún vai một cái, “Được rồi, vậy cậu tính toán tiếp tục bộ dáng như vậy sao? Tôi chú ý cậu mấy ngày. cậu hình như cho tới bây giờ đều không đi học, cả ngày buồn bực ở nhà, cũng rất ít thấy cậu cùng bạn liên lạc tình cảm.”

“Tôi nào có bạn bè gì” Y cúi thấp đầu, lông mi thật dài cuốn về phía trước, như búp bê một dạng tinh xảo, “Tôi từ trên giường bệnh tỉnh lại, sau mới biết chủ nhân thân thể này đã trải qua một tai nạn. Tôi sợ hết hồn, trong đầu loạn rầm rầm, trí nhớ cũng thác loạn. Trong bệnh viện, bác sĩ nhất trí cho tôi là thần kinh bị kích thích quá lớn, nói tôi không thích hợp đi học. Khi đó Anh ngữ tôi cũng không quá tốt, sẽ nói tiếng Trung, theo chân bọn họ giải thích nửa ngày, chặc. Bọn họ cho tôi là bệnh ‘chướng ngại ngôn ngữ’. Thật là lười nói bọn họ. Cũng may chủ nhân thân thể này thừa kế tiền của công ty bảo hiểm, còn có nhà, tôi cả đời không làm việc, ăn tiền lãi ngân hàng cùng tiền mướn phòng cũng có thể sống thật tốt. Nhưng dạng cuộc sống này quá trống trải. giống như cái xác không hồn.”

Tôi vỗ vỗ vai y, bởi vì không nghĩ ra cái lời gì nghe cảm động, cuối cùng chỉ đành phải trầm mặc.

“Anh cũng không biết đâu, sau khi tôi khôi phục trí nhớ, cũng hối hận muốn chết. Năm đó tôi tại sao phải bỏ nhà ra đi? Nếu như không có bỏ nhà ra đi, vậy tôi bây giờ còn cùng mẹ ở chung một chỗ, cùng Phi Tử cãi vã, vận khí tốt còn có thể theo đuổi Thi Thi. Khốn kiếp, bây giờ biến thành như vậy, đều là lỗi của chính tôi.” Y càng nói càng khổ sở, đầu thật sâu chôn vào hai cánh tay, nhìn qua bất lực vạn phần.

“Kia. cậu muốn về sao?” Tôi nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ nhàng lấy tay chụp đầu vai y, “Hiện tại cậu khôi phục trí nhớ, còn muốn trở về nước, đi gặp bạn cậu và thân nhân chứ?”

“Muốn!” Y ngẩng đầu lên, như đinh đóng cột, con ngươi màu hổ phách lờ lờ, “Tôi muốn trở về, nói xin lỗi mẹ. Sau đó.” Y chợt rất kỳ quái nghiêng đầu nhìn tôi một cái, “Nói, anh tại sao cùng Tô Văn quan hệ tốt như vậy? Tôi rõ ràng nhớ mình là rất ghét hắn. Chẳng lẽ năm năm sau xảy ra cái gì sao?”

“Người luôn trưởng thành.” Tôi nhợt nhạt cười, “Sau khi lớn lên cậu sẽ phát hiện, thì ra người cậu rất ghét, cũng không đáng ghét như vậy. Mà người cậu yêu đến mức quá, cũng không có tốt đẹp như trong tưởng tượng. Cậu phải học cách dụng tâm đi cảm thụ thế giới.”

53. Chương 53: Thanh Thủy

“ Anh thật sự là tôi sao? Tính cách quả thực khác biệt quá lớn.” BEN lăm băm nói, trong mắt y nhìn tôi mang theo chút tôn kính.

“He, thật ra thì tôi năm năm sau, với hiện tại cũng có sự khác biệt. Trải qua những chuyện bất đồng sẽ trở thành người bất đồng. tôi nghĩ cậu đã cùng cậu của quá khứ khác nhau rồi.”

BEN cùng tôi tán gẫu suốt một đêm, chúng tôi yêu thích giống nhau, đối với rất nhiều thứ cách nhìn cũng không mưu mà hợp. Y một năm nay đều không cùng người bình thường khác tán gẫu, hiện tại liền giống như là đem toàn bộ chuyện có thể nói xỏ hết ra ngoài. Tôi thỉnh thoảng cũng chen vào một miếng, nhưng phần lớn thời gian cũng chỉ mỉm cười nhìn y nói. Cùng bản thân nói chuyện với nhau thật ra thì cũng là chuyện rất thích thú. Nếu như có cơ hội mọi người nhất định phải thử một lần.

Đến gần rạng sáng lúc anh Tô Văn đi làm trở lại. Đoán chừng là phát hiện tôi không có ở trong phòng, do lo lắng nên ngay sau đó gọi điện thoại cho tôi. Trên điện thoại giọng nói anh Tô Văn so bình thường còn muốn bá đạo hơn nhiều, “Ở đâu.”

“Ở trên lầu.” Tôi dụi dụi con mắt, nhìn đồng hồ trên cổ tay kinh hô, “Anh, đã là buổi sáng?”

“Ừ, em ở trên lầu làm gì.”

“Cùng BEN nói chuyện phiếm.” BEN giơ tay lên ngáp một cái, sau hướng trong miệng lấp một viên kẹo đường.

“ Nha, hai đứa tình cảm ngược lại ngày càng tiến tốt.”

“Nào có nào có.”

“Nhanh xuống cho anh.” Anh Tô Văn ngữ điệu mặc dù không có chút nào phập phồng, nhưng mơ hồ bất mãn vẫn gõ tỉnh đại não tôi vô tri vô giác, vội vàng cùng BEN giơ tay, chạy xuống lầu dưới.

Anh Tô Văn đứng ở hành lang, tay trái còn cầm điện thoại di động, lông mày hơi nhướng. Đèn phòng khách không có mở, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tối mịt. Từ trong phòng chúng tôi tràn ra ánh đèn, chỉ chiếu sáng một nửa khuôn mặt anh Tô Văn, một nửa kia là chôn trong bóng mờ. Tôi thân thể run lên, đánh cái hắc xì. Lúc trước đi tìm BEN nói một chút thì mặt trời còn chưa xuống núi, trong phòng nhiệt độ cũng không có lạnh như bây giờ, tôi mặc một cái quần jean cùng cái áo T-shirt cũng đã cảm thấy rất ấm áp. Trong phòng BEN có lò sưởi, nhưng hành lang không có, chợt ra ngoài phòng, nhiệt độ chênh lệch làm cho người ta cực độ không thích ứng.

Dè dặt đi xuống thang lầu, tôi đưa tay kéo anh Tô Văn ngăn ở cửa không biết đang suy nghĩ gì, hưng phấn vô cùng nói, “Anh, anh tuyệt đối đoán không được, hôm nay em từ chỗ BEN lấy được tin tức gì!”

Đang lúc tôi nói, BEN cũng lao đảo đi xuống lầu. Y vừa dụi mắt vừa mở chốt đèn đại sảnh, vành mắt xanh lè cùng áo ngủ nhăn nhó thành đoàn hơn nữa một đầu tóc rối bời, đơn giản có thể cùng Mai Siêu Phong liều mạng. Thật ra thì tự tôi cũng không còn bao nhiêu, cổ áo ngủ cũng nhăn nhó nhúm nhúm, phía trên nút áo cũng không biết lưu lạc đi nơi nào. Áo ngủ tuy là hàng hạ giá vỉa hè. . . . nếu không phải bởi vì BEN lúc trước dùng sức lay tôi, cũng sẽ không nhanh như vậy liền như vậy.

Anh Tô Văn chợt dùng sức đem tôi lôi qua, động tác thậm chí có thể dùng thô lỗ để hình dung. Ngón tay anh sờ lên cổ tôi không khỏi có chút run rẩy. Tôi phản ứng chậm một nhịp, có lẽ là anh Tô Văn tốc độ quá nhanh, cơ hồ là nháy mắt bị ôm đến trong ngực anh Tô Văn. Mà nơi bị anh Tô Văn chạm qua sinh đau. Tôi nghi ngờ ngẩng đầu lên, chống lại hai tròng mắt anh Tô Văn đang híp lại. Ánh mắt kia tựa hồ bao hàm tức giận cùng dè dặt trấn định, giống như là ngón tay đang xoa trên người tôi, không ngừng run rẩy.

“Này, Tô Văn!” BEN thấy tôi mặt mờ mịt bị anh Tô Văn ‘ cưỡng ép ’ vào trong ngực, lập tức cơn tức liền lên tới, “Buông tay! Anh đang làm cái gì! Anh đang đối thân” Y ghen đỏ mặt, đem hai chữ ‘ thân thể ’ nuốt trở về, nói bừa, “Anh ở đây làm gì người của tôi?”

Ê, cậu nói như vậy dễ làm cho người ta hiểu lầm hơn đó

Dường như anh Tô Văn đã hiểu lầm.

“Người của cậu” Anh Tô Văn hơi nghiêng đầu, bộ mặt bình tĩnh, cười ôn hòa treo ở khóe miệng. Cái nụ cười này, ở trong mắt tôi. cực kỳ đáng sợ, quả thực không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

BEN nhíu mày một cái, khôi phục trí nhớ sau, y đối với anh Tô Văn vẫn không có hảo cảm gì. Hiện tại y dứt khoát đưa ra móng vuốt, ý đồ kéo tôi từ trong ngực anh Tô Văn ra, “Buông tay buông tay. cậu ta là của tôi! Trên thế giới này không có ai so với tôi hiểu rõ cậu ta hơn!”

Lời này quả thật không tệ. Nhưng saonghe vào trong tai lại là lạ đây.

“Ừ. Tiểu Xương cũng nghĩ như vậy sao?” Anh Tô Văn thanh âm nhẹ nhàng, giống như lông vũ quét qua bên tai tôi. Tôi lần thứ hai rung mình, liều mạng phủ định, “Làm sao có thể, em đương nhiên là, anh Tô Văn” Cuối cùng nói không nổi nữa, ba người chúng tôi liền đứng ở hành lang mắt to trừng mắt nhỏ, thuần túy trao đổi ánh mắt.

BEN nhìn chằm chằm anh Tô Văn: người đừng có mà cóc đòi ăn thịt thiên nga!

Quay đầu đối với tôi: anh và người này là quan hệ như thế nào?!

Tôi đáp cái cười khổ: cái này, thật sự là, một lời khó nói hết.

Anh Tô Văn nắm thật chặt tay của tôi, tôi không dám quay đầu nhìn lại vẻ mặt của anh, không thể làm gì khác hơn là toàn thân cứng ngắc mặc cho anh ôm.

Cuối cùng lão nhân gia rốt cục mở miệng, “Khuya lắm rồi, mọi người đi ngủ trước đi. Ngày mai rồi nói chuyện rõ ràng.”

BEN nghe xong rất phối hợp ngáp một cái, y và tôi nói chuyện cả đêm cũng mệt mỏi quá mức, cổ họng cũng khàn, hiện tại cũng không còn tinh lực cùng anh Tô Văn quyết liệt tiến hành thảo luận vấn đề ‘ ai là của ai ’, vả lại tài ăn nói của y cũng không lại anh Tô Văn”VẬY ĐỀU ĐI NGỦ SỚM MỘT CHÚT ĐI, HƠ” Sau đó y lại lảo đảo lên lầu, bịch một tiếng cửa khép lại.

Hành lang chỉ còn lại tôi và anh Tô Văn , cái nhận thức này làm tim tôi đập thành thịch, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng. Anh Tô Văn hiện tại rất nguy hiểm. Nói chuẩn xác, trên thế giới này đã tìm không ra sinh vật nào hiểm hơn so với anh ấy!

“Anh, anh hãy nghe em nói.”

“Em không cần phải nói.” Anh Tô Văn nửa đẩy nửa đem tôi mang về gian phòng, khóa trái cửa.

“A? Không, trong này nhất định có cái gì đó hiểu lầm. anh ,anh phải tin em.”

“Không cần giải thích. Anh tin em.” Anh Tô Văn nói, vừa đưa tay bỏ đi áo sơ mi tôi. Anh đem tôi đè ở trên cửa , khi trong mắt tôi đầy hoảng sợ, anh hôn lên môi tôi, giống như sợi bông .Tối nay anh Tô Văn Nhiệt tình quá mức.

“Ừ, anh ,em và BEN thật, không có, không có.”

“Hừ. anh thật sự tin tưởng Tiểu Xương, anh chỉ là có ‘một chút’ khó chịu mà thôi.” Anh Tô Văn môi mỏng nhếch lên phía bên phải, hô hấp ấm áp của anh phả trên mặt tôi. Tôi chỉ thấy đầu một trận choáng váng , miệng càng thêm không rõ ,”Anh, không không, có gì từ từ nói.”

“Ừ. Lên giường nói.” Anh Tô Văn vẻ mặt đương nhiên nói.

. Khốn kiếp, lên giường còn có thể nói sao? Bình thường tôi mặc dù cùng anh Tô Văn ngủ cùng cái giường , nhưng đó thật sự là thuần khiết ngủ cùng nhau mà thôi! Hãy nhìn bộ dáng anh Tô Văn giờ. tôi bây giờ không cách nào đem hai chữ ‘ lên giường ’ và ‘ an toàn ’ liên hệ với nhau. Vì vậy tôi ra sức vùng vẫy, đem khí lực toàn thân vận lên hai cánh tay ,dùng sức đẩy. Vốn là cũng chỉ là ôm may mắn trong lòng, cũng không nghĩ đến anh Tô Văn bị tôi đẩy ra, anh không chỉ bị tôi đẩy ra, thậm chí bị tôi đẩy ngã ở trên giường!

Kỳ quái, tôi tay chân nhỏ thó, mấy năm trước nào dám trước mặt anh Tô Văn lỗ mãng. ? Vì vậy tình hình nghịch chuyển ,biến thành tôi dùng thể trọng của mình đè ở trên người anh Tô Văn, hai tay ngược lại cầm hai tay anh, chân trái quỳ giữa hai chân của anh, từ trên cao nhìn xuống anh. A a a, tôi làm được, đẩy, đẩy ngã anh Tô Văn rồi

Tôi không thể tin nhìn hai tay mình, cảm giác mình từ một người bình thường thăng cấp thành Ultraman, toàn thân cao thấp tràn đầy lực lượng. anh Tô Văn sắc mặt quỷ dị nhìn lại tôi, trong mắt có một chút kinh hoảng. Tôi vốn cho là anh Tô Văn chắc là sẽ không có loại tâm tình này , không nghĩ tới anh cũng là người phàm như tôi vì vậy một loại cảm giác kỳ diệu từ đáy lòng nảy mầm, tôi cúi đầu, nghiêng ngẫm nhìn anh Tô Văn bị mình đè ở phía dưới , “Anh à. thì ra là ở phía trên cảm giác không phải tốt bình thường.”

Sau này tôi tổng kết, nguyên nhân năm đó tôi có thể đẩy ngã anh Tô Văn .Thứ nhất,một năm này anh Tô Văn dinh dưỡng không đầy đủ, rất có thể gây ra một căn bệnh tương tự loãng xương. Thứ hai, anh mới vừa đi làm trở về, đã sớm tinh bì lực tảo, lúc này mới bị tôi một kích đắc thủ. Thứ ba, tôi còn không nghĩ ra

“Tiểu Xương,em đi xuống.” Anh Tô Văn nhú mày, muốn nâng lên cánh tay đẩy tôi ra. Tôi sao có thể cứ như vậy uống phí bụng tha cho cơ hội tốt này?Vội vàng chế trụ tay của anh, bởi vì tôi toàn thân cũng đè ở trên người anh Tô Văn , tư thế chiếm ưu thế, khiến anh Tô Văn rất khó có thể đẩy tôi ra. Về mặt hoàn mỹ của anh cục xuất hiện vết rách, lông mày nhíu chặt ,về mặt trấn định bị vẽ không xác định thay thế .

“Anh, anh nghe theo em đi.” Quỷ thần xui khiến , trong miệng tôi toát ra một câu như vậy .Anh Tô Văn nghe xong, khóe miệng tựa hồ, dường như, co rút một chút.

“Em muốn làm cái gì?”

“Đương nhiên là. . . .” Trong lòng tôi một trận lo lắng, trong lòng lộ vẻ do dự. . . . nhưng anh Tô Văn bị mình đẩy ngã ở giường, hiện tại rút lui, đơn giản quá mất mặt. Vì vậy đâm lao phải theo lao, nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng quyết định đem ngôn ngữ hóa thành hành động, mở ra miệng mình, hướng xương quai xanh anh Tô Văn gặm. Giống như là con báo nhỏ bị đói bụng cả một tuần lễ, không có trình tự gặm cắn.

“A. . . .” Trong miệng anh Tô Văn phát ra thanh âm khác thường. Nói không ra là bởi vì khoái cảm hay là bởi vì đau đớn. Mà tôi lại lấy được lớn lao khích lệ, dùng hàm răng đem áo khoác anh Tô Văn cắn xuống, đem dấu răng khắc trên người anh Tô Văn. Sau này tôi mới biết anh Tô Văn khi đó đang cố gắng nghẹn không cười ra tiếng. Nhưng khi đó tôi sao có thể biết? Còn vui mừng cho là mình kỹ thuật cao, mà anh Tô Văn chìm đắm trong kỹ xảo ‘lão luyện’ của tôi, dứt khoát bỏ qua giây giũa, hai tay đặt hai bên bả vai tôi, mặc cho tôi định đoạt. Chắc, không nghĩ tới tôi làm chuyện này có thiên phú như vậy, tôi vừa thô lỗ túm mở quần áo anh Tô Văn, vừa si ngốc cười.

Anh Tô Văn da thật tốt, sờ lên giống như ngọc mơ hồ tán ra lãnh khí. Tôi không cách nào ức chế, sờ soạng từ xương sườn đi xuống. Anh Tô Văn hơn nửa gương mặt đều chôn ở trong tóc, chỉ lộ ra cái cằm gầy gò cùng đôi môi hé mở, khe thở hỗn hển, ngực của anh cũng theo đó lên xuống phập phồng, eo không có chút thịt dư sờ lên chặt chẽ. Tôi một tay nhẹ đè bả vai anh Tô Văn, một cái tay khác đã hướng đai lưng quần jean vòng quanh. Một loại cảm giác kỳ diệu trong đầu tôi nổ tung. . . . Muốn đoạt lấy người phía dưới này, hung hăng, không chút do dự nào, không phải là bởi vì cái nguyên nhân gì khác, chỉ là vì muốn đoạt lấy. . . .

Vì vậy đại não tôi nóng lên, hai mắt sáng rực, dứt khoát buông hai tay đang đè anh Tô Văn, nhanh chóng cởi quần áo anh Tô Văn và tôi. Vui quá hoá buồn đoán chừng chính là miêu tả cho tôi. . . . đang lúc tôi vô cùng lo lắng cùng quần áo chiến đấu hăng hái thì anh Tô Văn lúc trước vẫn an tĩnh nằm ở trên giường, chợt dùng quá lực đem tôi từ trên người anh đẩy ra. Tôi nửa đầu óc còn cắm ở trong áo sơ mi, bỗng một trận thiên toàn địa chuyển, ánh đèn cũng ảm đạm. Cũng không biết anh Tô Văn là thế nào làm được, cư nhiên tại mấy giây ngắn ngủi, đem tư thế hai người chúng tôi hoàn toàn nghịch chuyển. . . . Anh trên tôi dưới, tôi dưới anh trên. . . . Như vậy không tốt, không tốt.

Cảm giác nguy cơ từ đầu ngón tay nhả nhủ đến buồng tim, tôi mới vừa đem anh Tô Văn đè ở phía dưới thì cũng không còn nghĩ tới vạn nhất hậu quả ‘đắc thủ’, hiện tại mới sợ. Nhưng tựa hồ. . . . đã chậm. Anh Tô Văn dùng một cánh tay, đem một tay tôi giờ lên đỉnh đầu, áo sơ mi tôi cũng bị cởi ra. Lợi hại, thật là lợi hại, tại sao tôi vừa rồi không nghĩ ra phải làm như vậy. . . . Phi phi phi, bây giờ không phải là suy tính điều này. . . . Tôi lắc đầu một cái, hoảng sợ không chọn lời nói, “Anh, đã trễ thế này, chúng ta vẫn là đi ngủ sớm một chút đi.”

“Vậy hồi nãy Tiểu Xương làm gì?”

“Em. . . . Cái đó là. . . . Giúp anh thay quần áo.” Lý do quỷ này, anh Tô Văn sẽ tin sao? Tự tôi nghe vào cũng cảm thấy gượng ép. Dè dặt ngẩng đầu lên, tôi nhìn lên anh Tô Văn trên đầu mình. Anh bởi vì trước kịch liệt động tác, hô hấp mất đi tần số vốn có, gương mặt nhiễm đỏ. Trái tim của tôi vừa bang bang nhảy loạn một trận, chỗ vừa rồi xoắn xoắn đục đục từ tim tràn tới tay. Không muốn làm loại chuyện đó. Tuyệt đối là nói láo. Nhưng vấn đề là, tôi muốn ở phía trên, ở phía trên, ở phía trên. . . .

“Hiếm khi Tiểu Xương chủ động như vậy. Bất quá loại chuyện này, anh vẫn là thích tự mình làm.” Nghe lời này sau, tôi trong đầu phảng phất xuất hiện hình ảnh anh Tô Văn trong tay quơ hai con dao giải phẫu, hướng về phía con ‘chuột trắng nhỏ’ cũng chính là tôi bị trói ở trên bàn mổ, nhợt nhạt mỉm cười hài hòa. Tôi đang tiến hành giây giũa cuối cùng, không cách nào kháng cự anh Tô Văn hôn xuống, ấn ở trên trán tôi, theo ánh mắt kinh ngạc của tôi, quen việc dễ làm ấn trên môi tôi. Cái hôn ướt át triển miên, tôi cố gắng chống cự, cuối cùng quân binh tan rã. Có câu như vậy: tôi có thể chống cự tất cả, duy chỉ có hấp dẫn.

Em có thể chống cự tất cả, duy chỉ có anh. . . .

Quần áo còn sót lại không nhiều lắm bị anh tay Tô Văn ném rơi xuống sàn nhà, lúc này đã không có người đi quan tâm ‘sàn nhà bẩn hay không bẩn’, cả thế giới chỉ có thể nghe được tiếng thở dồn dập của đôi phương, chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ đầu ngón tay hạ xuống.

“Ừm, anh” Tôi dứt quãng nói, một câu nói bị tiếng rên rĩ nhiều lần cắt đứt, “A,anh, cái đó, anh ,anh
“Em lập tức sẽ biết.”

Hồng Xương x Tô Văn tuyến end.

~~ Tô Văn cúi đầu nhìn cục cứng nằm ở trong lòng ngực mình. Hồng Xương bị cánh tay của mình vây chặt,tâm tình rất tốt, giống như là chợt nhớ tới chuyện gì quan trọng,Tô Văn một tay nâng cầm Hồng Xương , nói một câu, “Tiểu Xương, đi bám lỗ tai đi.”

“Hả? Tại sao?” Hồng Xương buồn ngủ khê giường lòng mảy, cái động tác đơn giản này bị đôi mắt ngái ngủ sương mù làm nổi lên, nhưng lại ngoài ý muốn mang chút vị đạo khêu gợi.

Tô Văn rũ mắt, im lặng không lên tiếng đem đề tài dời đi, ngón tay thon dài cũng dời về phía thất lưng Hồng Xương ,”Anh tặng em bông tai còn chứ?”

“Ừ.” Hồng Xương rút cục nhận ra được nguy hiểm vội vàng ngồi thẳng người, đẩy cái tay đang vòng ở thất lưng ra, mặt cảnh giác trợn to cặp mắt, “. Sao.”

“Không có gì. Chúng ta bây giờ liền chuẩn bị đi.” Tô Văn nhếch đôi môi, nụ cười ôn nhu ẩn nguyên vẹn thể hiện tâm tình khoái trá vô cùng .Hồng Xương nhũu mảy một cái, ý đồ phản kháng. Không có kết quả. Cuối cùng cũng chỉ thỏa hiệp, vẽ mặt đau lòng vuốt ve vành tai mình,vừa mình an ủi, “Được rồi, dù sao hiện tại nam sinh bám lỗ tai đều là một mới Em cũng không thể vĩnh viễn theo sau trào lưu.”

Biết anh tại sao muốn đưa em đi bám lỗ tai chứ? Bởi vì anh muốn ở trên người em, hạ một dấu ấn vĩnh viễn cũng không biến mất được.

Dĩ nhiên lời này Tô Văn là vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra. Trời biết đất biết người biết ta biết. Đối với Tô Văn mà nói, tình yêu là chuyện cực kỳ bá đạo .Nếu yêu nhau, sẽ phải chiếm đoạt tất cả của người nọ, bất kể là ánh mắt người nọ , thanh âm hay tâm tình hoặc là cảm tình đối với người khác Chẳng qua là có chút ủy khuất cho con tiểu bạch thỏ tính cách không lạnh không nóng nào đó.

54. Chương 54: Ben

Chiều hôm sau.

BEN chân đạp dép, một tay cầm trong mái tóc rối,chạm chạp xuống lầu. Trong phòng khách đồng hồ đang hiện lên mấy con số đỏ tươi. BEN híp mắt, giơ tay lên đem tóc hai bên vén ra sau tai,về mặt mới vừa tỉnh ngủ có vẻ ngốc trẻ, dọc theo cửa sổ ánh sáng tán lạc vào phòng, sợi tóc BEN nhẹ nhàng đong đưa, khiến cho y nhìn qua giống như là tinh linh lạc đường . BEN nhẹ nhàng ngược đầu, ngưng mắt nhìn trần nhà, sau một lúc lâu mới tự lẩm bẩm nói, “. Cũng đã năm giờ chiều . Hai người kia rốt cuộc đã làm gì, sao còn chưa tỉnh ngủ!” Nghiêng đầu trừng mắt nhìn cửa phòng trên hành lang đóng chặt , y thở nhẹ một hơi,về mặt chợt bị thoải mái cùng mừng rỡ thay thế. Y dời bước đến phòng bếp, vừa nấu nước, khui bọc mì ăn liền , vừa tự nhủ, “Bất quá cũng làm phiền hai người bọn họ, rốt cục nghĩ ra.”

BEN chợt ngưng lằm bằm lâu bầu, hàm răng cắn lên môi của mình, đôi môi bị cắn thành một màu trắng,nhưng y giống như không có bất kỳ cảm giác đau nào,dem nó cắn chặt. Cả trong phòng bếp chỉ còn lại tiếng hơi nước sôi và tiếng kêu chói tai của còi.Từ sau tai nạn kia,BEN không có chút trí nhớ nào, có rất ít cơ hội cùng người bình thường khác trao đổi,dần dà y liền nuôi thành thói quen lằm bằm lâu bầu .

Lúc này y ngồi xổm xuống, đầu tựa vào đầu gối , nhỏ giọng thở dài, “Các cậu còn nhớ rõ tôi không , Phi Tử, Thi Thi. tôi nhớ mấy cậu muốn chết.”

“Chào, chào buổi chiều” Cửa phòng đóng chắc kia rốt cục mở ra. Chỉ thấy Hồng Xương toàn thân bị áo bông bọc lấy kín mít ,từ cửa đi ra. Ánh mắt của hắn nửa hí, đôi môi có chút sưng đỏ,tư thế đi bộ cũng hơi vắn vẹo, giống như tùy thời cũng có thể ngã nhào .Đi theo hắn ra ngoài là Tô Văn ngược lại treo mỉm cười thản nhiên, cả người thản thanh khí爽.

BEN vội vàng đứng lên, giả bộ trấn định bày ra vẻ mặt hung hãn, y không cho phép mình yếu ớt để cho người mình ghét thấy, “Buổi chiều? Tôi nhìn thì cũng sắp tối luôn.Hai người rốt cuộc đang giở trò quỷ gì.

. Còn có! Đem tay anh từ trên người tôi ra !”BEN đưa tay chỉ cánh tay Tô Văn đang ôm thắt lưng Hồng Xương , ánh mắt giống như thỏ đỏ lên.

Hai thiếu niên số tuổi xấp xỉ nghe nói như thế sau, đều sửng sốt. Tô Văn và Hồng Xương mặc trên người quần áo cùng màu, nếu như coi thường giới tính đích thực của thiếu niên này ,bọn họ thật sự là một đôi tình lữ xứng đôi chí cực , làm cho người ta không nhận được đi chúc phúc. Nhưng BEN lại chỉ cảm thấy choáng váng, trong lòng giống như là bị người chà xát ra ngọn lửa nho nhỏ ,từng chút khuếch tán.

Y nhìn chằm chằm hai người trước mắt . Ừ, đáng chết xứng đôi. Xứng đôi đến cánh tay của mình cũng nổi lên một tầng da gà .Người có khuôn mặt của mình, cùng với tên mà mình ghét nhất ôm ôm ấp ấp,OH MY GOD, đây quả thực là khiêu chiến cực hạn năng lực chịu đựng của y.Tại sao năm năm sau của mình lại cùng tên Tô Văn này thân thiết?Cái vấn đề này y suy nghĩ cả đêm cũng không thông, cuối cùng không thêm nghĩ nữa. Y nắm thật chắc quả đấm của mình, cố gắng bình ổn tâm tình của mình, đôi mắt màu hổ phách khiêu khích từ trên tay Tô Văn dời đi, lấy tư thế ‘ mi không lấy tay ra ta liền phá ’ .

Tô Văn cười yếu ớt , rút ra cánh tay quần ở ngang hông Hồng Xương ,vẻ mặt nhàn nhã ,”OK,OK. Mời bình tĩnh một chút.Xem ra cậu vẫn y như trước ghét tôi.Tiểu Xương, vậy thì em nói với nó đi.”

Hồng Xương nhắc chân tới chỗ BEN,dáng vẻ nhìn qua thống khổ không dứt. Hắn hắng giọng một cái, “Ừ, anh nói không sai, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn. Nơi này không có người nào là địch nhân của cậu, BEN.”

BEN không xác định ngược mặt lên. Hồng Xương trước mặt mình ánh mắt thân thiết như vậy, con người màu đen chiếu xạ ra màu trời chiều, thanh âm mặc dù có chút khàn khàn, nhưng trong giọng nói là chân thành đích thực truyền đạt ra ngoài. BEN không thể tưởng tượng ‘ mình ’ ba năm sau tướng mạo lại hấp dẫn người như vậy , không phải là khuôn mặt người ta cảm thấy kinh diễm, mà gộp lại cực kỳ dễ nhìn. Hồng Xương trên người còn có một loại khí chất làm người ta an tâm .Giống như toàn bộ thế giới trước một ngày diệt vong, hắn cũng sẽ không nhanh không chậm ghé vào cửa sổ, nhìn mặt trời lặn lần cuối cùng .

“Hừ.” Mặc dù khó chịu Tô Văn ở sau lưng Hồng Xương , nhưng BEN vẫn ngoan ngoãn từ hành lang đi qua, ngồi vào trong ghế sa lon đại sảnh .Hồng Xương thấy bọc mì ăn liền sau, mặt trầm xuống, không nói hai lời đem nó ném tới thùng rác ,ngược lại là dùng nước nóng nấu xong rót ba ly ngũ cốc.Mỗi người một ly, để trên khay.BEN có chút thụ sủng nhược kinh cầm lên cái ly, nhẹ nhấp một miếng. Bị nhiệt độ quá cao độ nóng đến đầu lưỡi, y cau mày, le lưỡi một cái, chú ý tới Tô Văn ở một đầu salon kia, liền tranh thủ uốn đầu lưỡi trở về,thần thái mất tự nhiên bắt chéo hai chân,”Được rồi, tôi muốn. Chúng ta cần nói chuyện một chút.”

Hồng Xương bụm miệng, buồn cười lại không dám cười gật gật đầu, “Ừ. Cậu nói, tôi nghe.”

“Tôi qua cùng anh tán gẫu xong,tôi đã nghĩ thật lâu. cuối cùng vẫn là quyết định trở về nước .”BEN vô ý thức gãi gãi đầu. Đây là ám ảnh từ khi đến khối này thân thể này sau,lúc khẩn trương làm động tác nhỏ. Cho dù là hiện tại, y và người khác trao đổi vẫn khẩn trương. coi như biết trước mặt người nọ là ‘ mình ’ cũng giống vậy, “Nhưng coi như về, thì làm như thế nào giải thích với mẹ đây? Bọn họ làm sao có thể sẽ tin tưởng tôi? Tôi cũng không muốn lại bị coi là bệnh thần kinh.”

Ngồi ở ghế sa lon đối diện Hồng Xương khóe mắt cụp xuống, lộ ra một nụ cười tràn đầy áy náy , “Ừ, tôi nghĩ cậu có thể tạm thời gạt bọn họ. Tôi có thể nói cho mẹ, cậu là bạn của anh Tô Văn ở đây, muốn đi Trung Quốc du lịch, để cho bà giúp đỡ chiếu cố cậu Như vậy cậu có lý do ở cạnh bọn họ .”

“Đây cũng là chủ ý hay.” BEN mắt sáng rực lên, con người màu hổ phách ảm đạm nhiên sáng ngời lên, giống như một cái đầm suối nước róc rách , khiến người ta say trong đó. Hồng Xương ngăn người, chợt bất bình thường nói một câu, “Cậu thật xinh đẹp.” Sau khi nói xong lập tức lộ ra vẻ mặt hối hận ,xoay chuyển cười khan hai tiếng.

BEN xét thấy lúc này tâm tình quá mức tốt, nghe xong chỉ là nhẹ giọng hừ hừ. Nếu là đổi lại bình thường, y sẽ bối vì câu này mà không buông tha .Y rút cùi chỏ, cố gắng khiến cho thanh âm của mình nghe vào thò lỗ một chút, “Hừ, thân thể này,dáng dấp như nữ sinh .Tôi không lạ gì.”

“Thật xin lỗi.” Hồng Xương rũ mắt, lộ ra vẻ mặt đau lòng .

“Tôi không trách anh, áy này cái gì.” BEN mặt kiêu ngạo đầu xoay qua một bên. Hẳn thật ra thì đối với mình của ‘ năm năm sau ’ có không ít hảo cảm, trong lòng không mong muốn nhìn thấy Hồng Xương lộ ra vẻ mặt khổ sở .Dù người này có nhiều khả năng là đã khiến cho mình chạy đến cái nơi quỷ quái đến chìm cũng không thêm ở này.BEN trong lòng rửa thẳm mình nhân từ. Chết không để tâm.Trên mặt hấn giả vờ một bộ không sao cả ,đuổi thẳng cẳng đá đá khay trà .

“Đúng rồi, tôi ngày hôm qua trong lúc vô tình nghe được anh muốn tới quán bar đi làm?” BEN đem cái ly đặt đến mặt bàn, nhú nhú mày, “Tôi thấy hay là thôi đi. Nếu như tôi nhớ không lầm, anh còn kém hai tháng nữa mới coi là trưởng thành, tới quán bar công việc không quá thích hợp, hơn nữa lại nguy hiểm như thế. khụ ,dù sao tôi cũng không thiếu tiền ,chờ tôi trở về nước sau anh giúp tôi thu tiền thuê phòng là được, nhận được tiền anh thích xài thế nào thì xài.”

“Như vậy sao được?” Hồng Xương trợn to hai mắt, không chút suy nghĩ liền cự tuyệt ,”Coi như cậu là ‘tôi’ cũng không thể qua loa như vậy ,chúng ta thân anh em cũng phải tính toán kỹ càng”

“Tôi nói được rồi anh còn so đo cái gì!” BEN lắc lắc tay, không nhin được đứng lên, “Được rồi, tôi muốn đi đặt vé máy bay.”Hấn dừng một chút, sau đó nhỏ giọng lẩm bẩm, “Là thức ăn chỗ JAL ngon hay là Air China ngon hơn nhĩ? Quên đi, vẫn là nên ủng hộ nước nhà.”

Mà dưới lầu một tên mặt người dạ thú trên mặt mang nụ cười cực kỳ ôn hòa ,từ từ đến gần Hồng Xương ,”Tiểu Xương muốn tới quán bar đi làm?Chưa từng nghe em nói đây.”

“Cái này.” Hồng Xương thẳm nói một tiếng ‘ chết chắc ’, vừa chột dạ cười khan hai tiếng, vừa bắt động thanh sắc kéo ra khoảng cách với Tô Văn ,”Anh,thật ra thì em chỉ là cảm thấy tò mò. Dĩ nhiên sẽ không giấu anh đi làm ở quán bar mà !Anh phải tin em, nha !”

“Ừm .” Tô Văn giống như vô ý bước về trước hai bước, đem đường lui của Hồng Xương hoàn toàn chặn giết, híp mắt lộ ra thao tác toàn bộ tự tin, “Lần sau không được viện lý do này nữa.”

“Ừ ừ!” Hồng Xương gật đầu như gà con mổ thóc ,mặt cũng không nâng lên. Hồng Xương không dám nhìn tới khuôn mặt quen thuộc đến xương thịt kia,bởi vì chuyện phát sinh tối hôm qua vẫn còn ở trong đầu của hấn không ngại phiền toái lặp đi lặp lại. Tô Văn bất kỳ một động tác nhỏ nào,bất kỳ một cái ánh mắt nào. Cũng có thể gợi lên hồi ức ngại ngùng kia.

“Tiểu Xương.”

“Ừ.”

Vì vậy đại hôi lang không kèm chế được, cuối cùng vươn ra song chảo đại gian đại ác với tiểu bạch thỏ

Khụ. Xin mọi người tự động lướt bỏ hai người này. Xin cùng tôi ở trong lòng mặc niệm: hòa bình xã hội ,vạn vạn tuế!

Mấy ngày sau.

Giữa mùa hè tại thành phố X, gào thét trên mặt đất bồi hồi, dôi mắt nhìn lại, cả thế giới cũng theo hơi nóng lay động.Trước xe kem nổi liền một cái hàng dài, trẻ con đầu đầy mồ hôi gắt gao nắm chắc vạt áo cha mẹ,năn nỉ muốn ăn một cây kem dâu hoặc là một chén nước quả đá bào. Cậu trai ở xe bán kem đang bề bộn làm việc dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trán, rửa thẳm một tiếng ‘ khí hậu chết tiệt ’.

Từ trong thùng làm lạnh lấy ra khối băng, rất nhanh tan trên găng tay nilon, Hạ Phi tăng nhanh tốc độ của mình, trước khi chúng tan hết trong hộp nhựa, đưa ra cửa sổ. Nước đá bào trái cây đã thấy đấy, nhưng đội ngũ xếp hàng một chút giảm bớt cũng không có. Hạ Phi có chút phiền não lắc đầu, cũng không biết là bởi vì khí trời hay là nguyên nhân gì, hấn hôm nay rất không có tâm trạng.Mùa hè này, dù mọi công việc bán thời gian cơ hồ đoạt lấy tất cả thời gian rảnh của Hạ Phi.Hấn cả ngày bận rộn muốn choáng váng, bận rộn đến hôn thiên ám địa, cơ hồ đầu dính vào gối là có thể ngủ. Nhưng vậy cũng không tệ,như vậy mình cũng không có thời gian nhớ đến người kia.

Hạ Phi tự giễu nhếch nhếch môi, nụ cười kia như có như không khổ sở.Hấn từng không chỉ một lần hỏi qua mình,nếu như hấn có thể lựa chọn một lần nữa,hấn còn có thể như mình bây giờ không? Có phải hay vẫn

có thể đem thăm mền chôn giấu trong lòng ,thỉnh thoảng đau lòng mới có thể lấy ra xem một chút? Nếu như mình sớm một chút cùng Hồng Xương nói ra tình yêu của mình đối với hắn, hiện tại mình và hắn có phải đã hạnh phúc ở bên nhau không?

Nhưng bây giờ, vô luận có bao nhiêu nếu như. . . . cũng chỉ là mơ mộng viễn vông.Mùa hè này trôi qua, Hạ Phi sẽ phải tới Thượng Hải học. Cái thành phố đó cũng khá lớn, có thể bỏ qua nỗi nhớ với một người .Mà thời gian cuối cùng sẽ cuốn đi quyền luyện từng ấy năm tới nay .Dùng năm năm yêu một người, liền dùng gấp hai lần thời gian đi nhớ người đó.

Hạ Phi cười thầm mình lại đa cảm, hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ đơn sơ trong xe kem.Một phút nữa hắn thay ca, có người tới thay thế công việc của hắn. Vội vàng cầm tiền, lão bản hôm nay ngược lại có lương tâm , phá lệ gật đầu ý bảo cho Hạ Phi tan ca sớm. Hạ Phi đánh cái ngáp, vuốt vuốt cổ tay đau nhức , đem gang tay nilon ném qua trong thùng rác một bên .Mở ra cửa sau xe kem, Hạ Phi hí mắt, đưa tay vào túi lấy ra MP3 .Mà đang lúc này, hắn lại cảm giác được vật áo phía sau mình nhẹ nhàng bị người kéo một cái.

Chẳng lẽ lão bản keo kiệt lại thay đổi chủ ý? Hạ Phi nhú mày, có chút không kiên nhẫn quay đầu.

Đứng ở phía sau hắn ngoài ý liệu, không phải là lão bản một đầu tóc hói, mà là một thiếu niên ngũ quan tuần tú, số tuổi cùng mình xấp xỉ . Thiếu niên kia con ngươi màu hổ phách phản chiếu ra gương mặt Hạ Phi, màu vàng sáng rõ giống như trong nháy mắt cũng tụ tập đến trên nụ cười của y, hình ảnh vĩnh cửu. Hạ Phi bị màu sắc nồng đậm hoảng đến mất, thân thể hơi run rẩy. Hắn không biết thiếu niên ngoại quốc xa lạ này, tại sao phải túm vạt áo của mình không buông tay. Lại nói, trừ Hồng Xương ra, hắn rõ ràng là mâu thuẫn cùng người khác đụng chạm Nhưng thiếu niên Nga trước mắt không có cho hắn cảm giác không thoải mái. Đang lúc Hạ Phi âm thầm nghi ngờ, thiếu niên kéo vạt áo hắn mở ra đôi môi màu hồng .

Thanh âm rõ ràng nhẹ như lông vũ,trong nháy mắt đập qua tất cả tạp âm dưới ánh nắng chói chang.

“Hey, Phi Tử, đã lâu không gặp.”

LONG TIME NO SEE. Lần này tôi thật sự sẽ không buông tay .

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nich-ai>